

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KÖRDÜĞÖM

NEW YORK TIMES VE USA TODAY BESTSELLER YAZARI

GENA SHOWALTER

"Elimden bırakamadım."

P.C. Cast

KÖRDÜĞÜM

NEW YORK TIMES VE USA TODAY BESTSELLER YAZARI

GENA SHOWALTER

"Elimden bırakamadım"

P.C. Cast

PEGASUS

Pegasus Yayınları: 532
Bestseller Roman: 211

KÖRDÜĞÜM
GENA SHOWALTER
Özgün Adı: INTERTWINED

Editör: Çiçek Eriş
Bilgisayar Uygulama: Meral Gök
Kapak Baskı: Zirve Ofset
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaası
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok.
No: 1/3-A Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Temmuz 2012
ISBN: 9786055289584

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2012
Copyright © Gena Showalter, 2008

Bu eserin Türkçe baskısı Harlequin Enterprises ile
yapılan anlaşma
doğrultusunda yayımlanmıştır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları
Ajansı'ndan alınmıştır.

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 27/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com /
info@pegasusyayinlari.com

GENA SHOWALTER

KÖRDÜĞÜM

İngilizceden Çeviren:
GÜLAY YÜCEL

PEGASUS YAYINLARI

“Bu kitapta geçen karakterler ve olaylar hayal
ürünüdür.”

Gerçek insanlara:

Victoria, Riley, Haden, Seth, Chloe, Nathan, Meagan, Parks, Lauren, Stephanie, Brianna ve Brittany. Hepinizi çok seviyorum. Karakterlerinizden her an kuyruk ve boynuz uzayabileceğini sakın unutmayın...

Jill Monroe'ya. Sana kömür yolladım sen de elmasları keşfettin. Bu kitap sen olmasan gerçeğe dönüşmezdi. Aynısı benim için de geçerli. O yüzden söylüyorum işte: Seni seviyorum. Ve evet haklıydın. Ama bu bana, insanların önünde sorulursa son söylediğimi inkâr edeceğim.

Kresley Cole'a. Dünyada herhangi bir yerde yaşayabilecek olsaydım, burası senin kitaplarının içi olurdu. Ya da evin. Hemen yann taşınabilirim. Söyleyeyim dedim. Ne de olsa: KresleyGena = Hüzün. Kresley + Gena = Mutluluk. Ve evet, seni de seviyorum.

P. C. ve Kristin Cast'a. Sizlerle birlikteyken her defasında kaslarım ağrıyor çünkü çok gülüyorum. Siz ikiniz içindeyken hayatım çok daha güzel! Çünkü ne var biliyor musunuz? Sizi seviyorum.

Kocam, sevgilim ve (bana söylenene göre) dünyanın en muhteşem insanı olan, Max'e. Seni seviyorum.

Bana sonuna kadar destek olan aileme. Mike, Vicki, Shane, Shonna, Michelle, Kemmie, Kyle, Cody, Matt, Jennifer, Michael, Heather, Christy, Pennye ve Terry. Sizinle birlikte olduğum (ve sizi sevdiğim) ben olduğum için çok şanslıyım. Öte yandan siz bana katlanmak zorundasınız. Enayiler!

David Dowling. Crossroads'u yarattığın için teşekkür ederim. Sen KESİNLİKLE aptal değilsin.

Bu kitap için yardım elini uzatan temsilcim Deidre Knight'a.

Editörlerim Tracy Farrell ve Margo Lipschultz'a. Ne yazmaya karar verirsem vereyim beni desteklediniz, moralimi düzelttiniz ve

kendimi iyi hissettirdiniz. Attığım her adımda yanımdaydınız.

Ve kendime. Çünkü bu seferki beni neredeyse öldürüyordu.

Bir mezarlık. Hayır. Hayır, hayır, hayır! Buraya nasıl gelmişti?

Yeni bir şehri keşfetmeye çalışırken iPod dinlemek belli ki büyük bir hataydı. Özellikle de küçüklüğü sebebiyle neredeyse varlığı sorgulanabilecek, dünyanın bahçe cini başkenti olması muhtemel, yeryüzü cehennemi Oklahoma Crossroads'ta.

Keşke Nano'yu şu anda yaşadığı ve "asi" gençler için rehabilitasyon merkezi olarak kullanılan D ve M Çiftliği'nde bırakmış olsaydı. Ama bırakmamıştı. Biraz huzur istemişti, azıcık huzur. Şimdi de bunun bedelini ödemesi gerekiyordu.

"Çok fena," diye mırıldandı kulağından kulaklığı çıkarıp parlak yeşil dikkat dağıtıcıyı sırt çantasına atarken. On altı yaşındaydı ama bazen ezelden beri dünyadaymış gibi hissediyordu ve her gün bir öncekinden daha da kötü geçiyordu. Ne yazık ki bugün de istisna sayılmayacak gibiydi. "Sesi o kadar yüksek ki kulakların kanar" denebilecek Life of Agony'yle gürültülerini bastırmaya çalıştığı insanlar hemen yaygara koparmaya başlamışlardı.

En sonunda! dedi Julian kafasının içinde. *Sana ne zamandır geri dönmen gerektiğini haykırıp duruyorum.*

"Daha yüksek sesle bağırmalıymışsın demek ki. Bugün zombilerle bir savaş başlatma havamda değilim." O konuşurken Haden

StoneAden ismiyle tanınıyordu çünkü çocukken kendi ismini telaffuz edememiştik ayağını mezarlığın sınırından geri çekmekle meşguldü. Ama çok geç kalmıştı. Biraz ötede, mezar taşlarından birinin önündeki toprak titremeye ve çatlamaya başlamıştı bile.

Beni suçlama, diye karşılık verdi Julian. *Elijah bunu öngörmeliydi.*

Hey, dedi ikinci bir ses. Bu ses de yine Aden'in kafasının içinden geliyordu. *Beni de suçlama. Ben sadece birisinin ne zaman öleceğini*

tahmin edebiliyorum, genellikle.

İç geçiren Aden sırt çantasını yere koydu, eğilip botlarına sakladığı hançerleri eline aldı. Bunlarla bir yakalanacak olsa, yemeklerin servis edildiği sıklıkta kavgaların çıktığı ve güvendir bir arkadaş bulmanın kaçmak kadar imkânsız olduğu ıslahevine geri gönderilirdi. Ama içten içe bu hançerleri taşımanın, aldığı riske değdiğini biliyordu. Her zaman bu riske değdi.

Tamam. Bu benim hatamdı, diye homurdandı Julian. Gerçi kendimi tutabildiğim söylenemez ya.

Bu doğruydı. Ölülerin uyanması için onu hissetmeleri yetiyordu. Bu da şimdi olduğu gibi genellikle Aden'in yanlışlıkla ayağını onların topraklarına koymasını içeren bir durumdu. Bazıları onu diğerlerinden önce hissediyordu ama eninde sonunda hepsi kalkıyordu.

“Merak etmeyin. Bundan kötü durumlarla karşılaşmıştık.” Sadece iPod'u evde bırakması değil, etrafında olan bitene de daha fazla dikkat etmesi gerektiğini düşündü. Kasabanın haritasını incelemişti sonuçta ve hangi bölgelerden uzak durması gerektiğini biliyordu. Ama kulağındaki bangır bangır müzikle çevresinde neler olduğunu unutuvermişti. Bir anlığına da olsa özgürleşmiş, yalandan da olsa tek başına kalmıştı.

Mezar taşı titremeye başladı.

Julian Aden'in sesini yankıarcasına iç geçirdi. *Daha kötülerine göğüs gerdiğimizi biliyorum. Ama o kötü durumlara da ben sebep olmuştum.*

Muhteşem. Kendine acıma partisi. Bu üçüncü, sıkkın ses bir kadına aitti ki kendisi Aden'in kafasında gerçekten de en büyük yeri kaplıyordu. Aden diğer “misafir”inin de içinde tutsak kalmış ruhları kimi zaman böyle değerlendiriyordu söylenmeye haşlamamış olmasına şaşırды. Ne de olsa huzur ve sessizlik hiçbirinin

anlayabildiği bir şey değildi. *Cümbüşü sonraya bıraksak da zombi yerinden çıkıp kendine gelmeye başlamadan ve topluca kışımıza tekmeyi basmadan onu öldürsek nasıl olur, çocuklar?*

“Tamam, Eve,” dedi Aden, Julian ve Elijah hep bir ağızdan. Olaylar hep böyle gelişirdi. O ve diğer üç erkek ağız dalaşma girerler ve onlara doğru sallayabileceği bir parmağı olmasa da dişli bir anne modeli olan Eve aralarına girerdi.

Keşke o annelik hissi işleri şimdi de yoluna koyabilecek olsaydı.

“Herkesin çenesini kapamasını istiyorum,” dedi Aden. “Tamam mı? Lütfen.”

Homurdanmalar oldu. Bu da olabilecek en sessiz halleriydi.

Kendisini odaklanmaya zorladı. Birkaç metre ötede mezar taşı öne arkaya sallandı ve en sonunda yere düşüp parçalandı. O sabah yağan yağmur yüzünden her yana damlacıklar saçıldı. İğrenç bir gri el dışarı çıkarken o damlacıkların yanına havaya uçuşan çamur parçacıkları da katıldı. Gökyüzünden altın renkli güneş ışığı sızıyor, çürüyen deriyi ve kasları... hatta iyice göz önüne çıkmış eklemlerin etrafında kıvıl kıvıl kaynayan kurtlan vurguluyordu.

Yeni bir ölü. Harika. Aden’in midesi altüst oldu. Bu bittikten sonra kusabilirdi. Ya da bitmeden önce.

Şu salağı tütsüleyeceğiz şimdi! Ateşlenip azmam kötü bir şey değil, değil mi?

İşte bu da dört numaralı sesin sahibi Caleb’di. Kendisine ait bir bedeni olsa muhtemelen kızların soyunma odasında karanlık köşelere saklanıp gizlice fotoğraf çekmeye çalışan çocuklardan biri olurdu.

Saldırmak için doğru anı kollayan Aden’in gözleri önünde ilk ele ikinci bir çürüyen el katıldı. İkisi de bozunmuş bedenin geri kalanını topraktan çıkarmak için uğraşıyorlardı. Aden etrafa baktı. Bir

tepenin üstünde, kendisini meraklı gözlerden koruyabilecek yeşil ağaçların ardında, asfalt bir kaldırımında duruyordu. Neyse ki uzamış otlar ile mezar taşlarının etrafı boş görünüyordu. İleride ara sıra birkaç arabanın mırıltılı motor sesleriyle geçtiği bir yol vardı. Sürücüler gözlerini yoldan ayırıp etrafta neler olduğuna bakmak için kafalarını çevirecek olsalar dahi aşağıda olan biteni göremezlerdi.

Bunu yapabilirsin, dedi kendi kendine. Yapabilirsin. Daha önce de yaptın. Ayrıca, kızlar yara izlerine bayılır. Öyle umuyordu. Gösterebileceği çok yarası vardı.

“Ya şimdi ya hiç.” Kendinden emin adımlarla yürümeye başladı. Koşması da mümkündü aslında ama başlama zilini çalmak için acelesi yoktu. Ayrıca olaylar silsilesi nasıl olursa olsun bu karşılaşmaların sonu hep aynı bitiyordu: Aden yara berelerle, cesetlerin zehirli tükürüklerinin taşıdığı enfeksiyon yüzünden hastalık kapmış ve harap halde olurdu. Onu ısırmaya çalışan sararmış dişleri düşününce titredi.

Genellikle kapışma birkaç dakika sürüyordu. Ama o esnada sevdiklerini ziyaret etmek için birileri mezarlığa gelirse... Ne olursa olsun görülmemesi gerekiyordu. İnsanlar onun bir mezar veya ceset hırsızı olduğunu düşünürlerdi. Küçük kasabada nasıl bir ıslahevi varsa hemen oraya atılırdı. Tıpkı daha önce yaşadığı tüm diğer kasabalarda olduğu gibi, asla akıllanmayacak bir suçlu olarak imlenirdi.

Gökyüzünün tekrar karanp yağmurun yağmaya başlaması onu daha iyi korurdu ama Aden böyle bir şansı olmadığını çok iyi biliyordu. Hiçbir zaman olmamıştı.

“Evet, nereye gittiğime dikkat etmeliydim.” Onun için bir mezarlığın yanından geçmek aptallıkla eş değerd. Bugün olduğu gibi sınırından içeri atılan tek bir adımla birlikte insan etine aç, ölü bir şeyler uyanıyordu.

Onun tek istediği ise rahatlayabileceği, kendisine özel bir köşe bulabilmektir. Tabii kafasının içinde dört insan yaşıyan birisi ne kadar kendisine özel bir köşe bulabilirse...

Kafalardan bahsetmişken... şu anda bunlardan bir tanesi gittikçe genişleyen bir delikten çıkmış, sağa sola sallanıyordu. Gözlerinden biri geri yuvarlanmıştı, beyazının üstündeki kılcal damarlar göze çarpıyordu. Ötekiyse alttaki kası ortaya çıkararak ortadan kaybolmuştu. Saçının büyük kısmı yok olmuştu. Yanakları içe göçmüştü, burnu birkaç lifle yerinde duruyordu ancak.

Aden'in midesinden yükselen safra onu iki büklüm etmekle tehdit ediyordu. Parmakları hançerlerin saplarını daha sıkı kavradı ve en sonunda adımlarını hızlandırdı. Neredeyse... gelmek üzereydi. Yabancı surat havayı kokladı, belli ki burnuna gelen koku hoşuna gitmişti. Zehirli, siyah tükürük ağzından akmaya başladı ve serbest kalabilmek için sarf ettiği çabayı artırdı. Omuzları ortaya çıktı. Hemen ardından gövde onu takip etti.

Etrafına delik deşik olmuş, kirli bir ceket ve gömlek sanlıydı. Bir erkekti demek ki. Aden'm yapması gereken işi kolaylaştırıyordu bu. Bazen.

Bir diz çimenlerin üstüne çıktı... sonra dizler iki etti.

Daha yakın... daha da yakın. Aden tekrar hızını artırdı.

Aden yanma vardığında ceset de bir seksenlik boyuyla tam olarak ayağa dikilip Aden'in göz seviyesine ulaşmıştı. Göğüs kafesinin içinde kalbi delicesine atıyordu. Nefesi ciğerlerini parçalıyor, genzini yakıyordu. Bunu en son yapmak zorunda kalışının üstünden bir yıldan fazla zaman geçmişti ve son sefer en beteri idi. Göğsüne on seu

kız dikiş atılmış, bir ay boyunca bacağı alçıda kalmış, bir haftasını zehir tedavisiyle geçirmiş ve Rose Hill Mezarlığındaki tüm cesetlere istemsizce kan nakli yapmak zorunda kalmıştı.

Bu sefer olmayacak, dedi kendi kendine.

Yaratığın paramparça olmuş dudaklarından açlık dolu bir hırıltı yükseldi.

“Bak bende ne var.” Aden bıçağını kaldırdı, gümüşü metal ışıkla pırıldadı. “Çok güzel, değil mi? Daha yakından bakmaya ne dersin?” Aden kolunu şaşırtıcı derecede sabit tutarak saldırdı ve boğazına atıldı. Bir cesedin kalıcı bir şekilde ölmesi için kafasının koparılması gerekiyordu. Ama tam ona dokunacakken ceset, tam da Eve’in korktuğu gibi kendisine geldi ve eğildi. Hayatta kalma güdüsü asla ölmüyordu belli ki. Aden’in hançeri bomboş havaya saplandı ve hızı yüzünden etrafında döndü.

Kemikli bir yumruk onu yüzüstü yere yapıştırdı ve hemen ardından kendini çamura saplanmış halde buldu. Ciğerlerini ezen, sert bir ağırlık hemen üstüne çıktı. Parmaklar bileklerini yakalayıp sıkarken hançerlerini düşürdü. Neyse ki o parmaklar iğrenç derecede ıslaktı ve Aden’i sabit tutabilmek için yeterince kuvvetle kavrayamıyorlardı.

Ama onu asıl yere seren, ıslak dili ve atardamarına doğru yol bulmaya çalışan, boynunun üstündeki dişlerdi. Acı dolu bir an boyunca hareket edemeyecek kadar sersemlemişti, yanıyor, ölüyor, uyanıyor ve tekrar yanıyordu. Sonra odaklandı. Kazanmalıydı, kazanmak zorundaydı. Dirseğiyle canavann kaburgalarını kırmaya çalıştı.

Kımıldamadılar bile.

Arkadaşları yorum yapmak zorundaydı tabii!

Vay canına. Paslanmış mısın ne? dedi Caleb.

Parmak dişleyen seni yere serdi, diye homurdandı Julian. *Kendinden utanmalısın.*

Akşam yemeği mi olmak istiyorsun? diye ekledi Elijah.

“Millet,” dedi Aden dişlerinin arasından, çabalamaya devam ederken. Sırtüstü dönmeyi başarmıştı. “Burada dövüşmeye çalışıyorum, lütfen ama.”

Ben buna pek dövüşmek diyemem, diye karşılık verdi Caleb. Daha çok bir kız popona şaplak indiriyormuş gibi.

Hey! Ben istisna sayılırım!

Özür dilerim, Eve.

“Merak etmeyin. Şimdi hallediyorum.”

Onu şimdi görürüz, dedi Elijah ümitsizce.

Aden yaratığın boynunu sıkmaya çalışıyordu ama yaratık hareket ettikçe elinden kurtulup duruyordu. “Hareket etme,” dedi. Yanağına öyle kuvvetli bir darbe indirmişti ki beyninden geriye kalanlar zangır zangır titredi ama bu, canavarı zayıflatmamıştı. Hatta daha da güçlenmiş gibiydi. Aden bir başka ısınk daha almaya çalışmasın diye iki elini de çenesine saplamak zorunda kalmıştı.

“Bu şekilde ölmeyeceğimi sen herkesten iyi biliyorsun.” Kelimeleri alıp verdiği nefeslerle bölünmüştü.

Yaklaşık altı ay önce Elijah Aden’in nasıl öleceği hakkında kehanette bulunmuştu. Ne zaman olacağını bilmiyorlardı fakat olacağından emindiler. Bu da ne mezarlıkta gerçekleşecekti ne de onu katleden bir ceset olacaktı. Bomboş bir sokakta, kalbinin her atışıyla ucu tekrar tekrar derinlere batan, göğsüne saplanmış bir bıçakla, hayatı yavaş yavaş bedeninden uçup giderken gerçekleşecekti.

Bu uğursuz kehanet, D ve M Çiftliği’nde boş yer açılır açılmaz oraya gönderileceğine dair haberin geldiği gün söylenmişti. Belki onu buraya taşınmaktan alıkoyması gerekiyordu ama...

Aynı zamanda Elijah siyah saçlı bir kıza dair sanılar görmeye de başlamıştı. Onunla konuşup gülen... onu öpen. Daha önce EliÖ

te

jah onun ölümü dışında herhangi bir konuya dair kehanette bulunmamıştı ve Aden bu kızın bir gün hayatına gireceğini öğrendiğinde şaşkına dönmüştü. Şaşkına dönmüş ama öte yandan heyecanlanmıştı. Onunla tanışmak istiyordu. Hatta onunla tanışmak için her şeyi göze alırdı. Bu, öleceği şehre gelmek anlamına gelse de. Bu ölümün çok uzak bir tarihte gerçekleşmeyeceğini biliyordu. Gördüğü sanrıda şu an görüldüğünden daha yaşlı durmuyordu. Kendi ölümünün yasını tutmaya hatta kaderini kabullenmeye vakit bulmuştu. Hatta kimi zaman, şimdi olduğu gibi bir parçası bunu iple çekiyordu. Ancak bu, kendisini yere atıp zombinin istediklerini ona sunacağı anlamına gelmiyordu.

Bir şey yanağını kesince dikkatini tekrar ona verdi. Ceset, san dişlerini yanına yaklaştıramadığı için tırnaklarını gittikçe derine geçirmeye başlamış, onu pençeliyordu. Bir başka dikkat dağıtıcı yüzünden bu sefer de bu olmuştu işte.

Hallediyor musun? Gerçekten mi? Haydi, kanıtlarla o zaman, dedi Julian. Bu meydan okuma muhtemelen onu güçlendirmek için söylenmişti.

Aden kükreyerek yere düşen hançerlerinden birine uzandı. Ceset tam elinden kurtulurken öne doğru atıldı. Bıçak kemiklerin arasına girdi... ve sıkıştı. Hiç işe yaramazdı.

Panik yapmaması gerekiyordu. Aç ve acı hissetmeyen düşmanı tekrar boğazına atıldı.

Aden da tekrar yumruk attı. Bir hırlamayla birlikte dişler açığa çıktı ve cesedin ağzındaki o yoğun, kara salya Aden'in yanağına değerek derisini cızır cızır yaktı. Pis koku yüzünden öğürmeye başladı.

Uzun ve ıslak bir dil suratına doğru gelmeye başlayınca Aden, cesedin çenesini tekrar yakaladı ve diğer bıçağına uzanırken onu

savuşturdu. Parmakları bıçağın sapını kavrar kavramaz boynuna darbeler savurdu.

Çatırt.

En sonunda kafa vücuttan ayrıldı ve yere pat diye düştü. Fakat kemikler ve paramparça olmuş giysiler üstüne devrildi. Suratını ekşiterek hepsini üstünden attı ve çimenlere yayıldı.

“İşte. Kanıtladım.” O da paramparça olmuştu.

Aferin benim oğluma, dedi Caleb gururla.

Evet, ama şu an dinlenmek için iyi bir vakit değil, diye ekledi Eve ki haklıydı.

“Biliyorum.” Ortılığı toparlamak zorundaydı yoksa birileri “kutsallığı kirletilmiş” kalıntılara rastlayabilirdi. Haber merkezlen sinek gibi buraya üşüşür, olanlardan sorumlu canavar sapığın bulunması için tüm şehre yardım çağrısında bulunurdu. Ayrıca burada kalsa da kalmasa da diğerleri de uyanacaktı. Onlar için hazırlanması gerekiyordu. Ama burada yatıp gözlerini kısarak gökyüzüne bakarken canı yanıyor, güneş üstünde parlarken var olan enerjisini de alıp götürüyordu.

Günün sonunda salyadaki zehir kanma karışmış olacak ve klozete eğilmiş dururken sabah yediği mısır gevrekleri ancak güzel bir anı olarak kalacaktı. Ateş yüzünden bolca terleyecek, kontrolsüzce titreyecek ve ölmek için dua edecekti. Ama şu anda, bir anlığına da olsa nefes alabilirdi. Tüm gün aradığı şey buydu işte.

Kalk ve toparlan, hayatım, diye ısrar etti Eve.

“Yapacağım, söz. Bir dakika.” Aden gerçek annesini hiç görmemişti çünkü annesiyle babası ebeveynlik haklarını devlete devredip onu üç yaşında yalnız bırakmışlardı. Bu yüzden Eve’in bu boşluğu doldurmaya çalışmasındankimi zamanhoşlanıyordu. Aslına bakılırsa buna bayılıyordu. Gerçekten. Dört ruhun dördünü de

seviyordu. Cesetlere fısıldayan Julian'ı büe. Ama dünyadaki diğer çocuklar kendilerine vakit ayırabilmek için ailelerinden birazcık da olsa uzaklaşabiliyordu. Diğer on altı yaşındaki çocukların yaptığı şeyleri yapıyorlardı. Şey gibi... bir şeyler yapıyorlardı işte. Karşı cinsle buluşuyorlar, okula gidiyorlar, spor aktivitelerine katılıyorlardı. Eğleniyorlardı.

Ama Aden yapamıyordu. Asla yapamamıştı.

Ne yaparsa yapsın, nereye giderse gitsin onu gözlemleyenler vardı. Yorum yapan, eleştiri getiren, teklifler sunan bir gözlemci grubu. *Gelecek sefer şunu yap. Bir dahakine şöyle yap. Öyle yapmamalıydın, salak.*

Niyetleri kötü değildi, kötü olmadığını biliyordu ama Aden daha bir kızı öpmemişti bile. Aynca her ne kadar gerçekçi görünürse görünsün, Elijah'nın sanrılarında gördüğü esmer güzeli sayılmazdı. Ama yine de ne zaman gelecekti acaba? Gelecek miydi?

Daha dün onunla ilgili başka bir sanrı görmüştü. Bir ormandaydılar, Ay tepelerinde altın tonlarda parlıyordu. Ona sıkı sıkı sarılmıştı ve sıcak nefesi boynunu yalıyordu.

“Seni koruyacağım,” demişti kız. “Seni her zaman koruyacağım.”

Aden derin bir nefes aldı ve yüzünü ekşitti. Aramıza hoş geldin, kokarca! Çürüme kokusu burnunun içine yapışıp kalmış gibiydi. Kimbilir gerçekten de öyleydi belki. Bulaşık süngeriyile tepeden tırnağa ovalanması gerekecekti.

Hâlâ elinde tuttuğu hançeri bıraktı ve ellerini kot pantolonuna sürerek zehirli salyayı sildi. “Ne hayat ama, değil mi?”

Teknik detaylara inmek istiyorsan, bu bizim hatamız değil, bilesin, dedi Julian. Belli ki artık suçu üstlenmek istemiyordu. O kalın kafanın içine bizi emen sendin.

Aden dişlerini gıcırdattı. Her gün en az bin kez benzer bir hatırlatma duyuyordu. “Sana söyledim. Sizi ben emmedim.”

Bir şey yapmış olmalısın çünkü kendimize ait bedenlerimiz yok. Yok işte! Seninkiyle yaşamak zorundayız. Hem de bunu kontrol altına alabilmemiz mümkün değil.

“Bilginiz olsun diye söylüyorum, doğduğumda siz de zihnimdeydiniz.” En azından öyle olduğunu düşünüyordu. Başından beri onunla birlikteydiler. “Olan şeyleri durdurmam mümkün değil sonuçta. Artık ne gibi bir olay olduysa. Siz bile ne olduğunu bilmiyorsunuz.”

Bir kerecik bile olsa tam bir huzur istiyordu. Kafasında konuşan sesler, uyanıp da onu yemeye çalışan ölümler ya da gündelik olarak uğraşması gereken diğer tüm doğaüstü olaylar olmadan...

Julian’ın ölümleri uyandırması ve Elijah’ın yanlarından geçen insanların ölümlerine dair kehanetlerde bulunmasına katlanmadan. Eve onu geçmişe, kendisinin daha genç bir haline taşımadan. Böyle durumlarda tek bir yanlış hareketi veya ağzından çıkan tek bir hatalı kelimeyle geleceği değişiyordu. Hem de her seferinde işler daha iyiye gitmeyebiliyordu. Caleb’in, tek bir dokunuşuyla başka birisinin bedenini ele geçirmesine dair onu zorlamasını da istemiyordu.

Bu yeteneklerden sadece biri bile kendisini diğer insanlardan farklılaştırmaya yetecekken dördü birden... onu fezaya çıkarmaya yetiyordu. Onun farklı olduğunu da kimse, özellikle de çiftlikteki çocuklar unutturmuyordu.

Onlarla anlaşamamasına rağmen çabucak başka bir yere gönderilmeye de hazır değildi. D ve M’yi işleten Dan Reeves çok kötü bir adam sayılmazdı. Sırtını sakatladığı için futbolu bırakmak zorunda kalmış eski bir profesyonel oyuncuydu ama disiplinli ve kitabına uygun hayat tarzından vazgeçmemişti. Dan, kafasının içinde sürekli konuşup duran ve ilgisini çekmek için yansıyan sesler olmasının ne demek olduğunu anlayamıyor olmasına, Aden’in

vaktini okuyarak, diğerleriyle iletişim kurarak ve “takılıp etrafta gezinmesindense” geleceğini düşünerek geçirmesinin daha iyi olacağını düşünmesine rağmen Aden ondan hoşlanıyordu. Keşke gerçeği bilseydi.

Şey, Aden? dedi Julian onu tekrar o ana çekerek.

“Ne var?” diye çıkıştı Aden. İyi ruh hali cesetle birlikte ölmüş olmalıydı. Yorulmuştu, her yeri ağrıyordu ve işlerin daha da kötüleşeceğini adı gibi biliyordu.

Acı bir gülümsemeyle, Aden Stone’un hayatında bir başka gün, diye düşündü.

Sana bunu söylemek istemezdim ama... dahası da var.

“Ne?” Daha o konuşurken bir başka mezar taşının çatladığını duydu. Ve bir başkasının.

Diğerleri de uyanıyordu.

Gözlerini araladı. Bir an, kısacık bir an, nefes almadı. Tek derdi kız arkadaşına doğum gününde ne alacağına karar vermek olan sıradan bir erkek olduğunu hayal etti.

Siyah saçlı nerede, diye merak etti. Doğum günü ne zaman?

Aden, hayatım, dedi Eve. *Hâlâ bizimle misin?*

“Buradayım.” Onun için bir şeye odaklanmak, sonsuza kadar saymaya eş değerdı ve Eve de bunu biliyordu. “Bundan nefret ediyorum. Uçurumun kenarındayım, ya kendimi aşağı atacağım ya da birisinin...”

Ne dediğine dikkat et, dedi Eve cıkcıklayarak.

Aden iç geçirdi. “Birisinin kışına tekme atıp onu düşüreceğim,” diye bitirdi cümlesini.

Yapabilseydim seni terk ederdim ama yapıştım kaldım, dedi Julian açık bir şekilde.

“Biliyorum.” Midesi hâlâ isyan ediyordu ve boynundaki yaralar ayağa kalkmaya çalışırken zorlanmaktan dolayı acıyordu. Acı onu yavaşlatmadı, tam tersine sinirlendirdi ve öfke de ona kuvvet verdi. Topraktan çıkan, çimleri ve sevdiklerinin bıraktığı renkli buketleri tersyüz eden dört çift el görüyordu.

&

Hançerlerinden birini eline aldı. Diğer ilk cesedin boynunda sıkışmış halde duruyordu ve zorlayarak çıkarması gerekecekti. Başta dövüşmekten çekinmiş olabilirdi ama şu anda uçarak içlerine dalacak kadar çıldırmış haldeydi.

Aynca dördünü birden haklamak için tek yöntem vardı... Gözlerim kısarak en yakınındaki cesede yöneldi. Kafasının üst kısmı topraktan henüz çıkmıştı. Üstünde hiç deri yoktu, tamamen keldi. Kâbusların ana malzemesi, yaşayan bir iskelet.

Bunu yapabilirsin, diye haykırdı Eve.

Kalkan bir kol... geriliyor... bekliyor... bekliyor... En sonunda omuzlan görüş alanına girdi ve Aden’a üstünde çalışabüceği bir alan yarattı. Aden seri bir hareketle saldırdı ve ölü tekrar... ölü hale geldi.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı. Onu duyamıyordu tabii. Ama böyle söylemek kendisini daha iyi hissettiriyordu.

Biri gitti, dedi Julian.

Aden çoktan diğer mezara koşmaya başlamıştı bile. Yanma yanaşınca yavaşlamadı, kolunu kaldırıp darbe indirdi.

Kafası bir yana, bedeni öte yana düşen cesedin darbe yüzünden paramparça olan kemiklerine bakarak, “Özür dilerim,” dedi tekrar.

İşte böyle, diye övdü onu Elijah.

İçgüdü en sonunda devreye girmişti. Elleri ıslaktı, yüzünden ve göğsünden ter damlıyordu ve parçalanmış üçüncü mezara doğru ilerlerken suçluluk ve üzüntü duygusuyla gurur birbirine karıştı. Vahşi, kırmızı gözler onu seyrediyordu.

Bu işten para almalıyız, dedi Caleb, her kelimesi coşku doluydu. Belli ki heyecanlanmıştı. Yine.

Sırtına bir iskeletin ağırlığı binip omzuna sivri dişler batmadan hemen önce Aden'in arkasından bir hırlama duyuldu. Dişler gömleğini ve derisini delip kaslarına battı. Aptal, salak! Birini kaçırmıştı işte.

©

İnleyerek yere yıkıldı. Başka bir ısırik, daha fazla zehir ve daha sonra daha fazla acı demekti.

Omzuna uzanıp yaratığın köprücük kemiğini yakaladı ve çekti. Kadavrayı üstünden çekip atacağına eline bir parça dantel ve kemik geldi. Bu seferki bir kadındı. *Bunu sakın düşünme.* Tereddüt ederse bu pahalıya mal olurdu.

O sivri dişler kulağına asılmış, etrafa kan saçıyordu.

Bağdırmamak için dudaklarım sımsıkı kapadı. Çok cam yanıyordu. Tekrar sırtına uzanıp bu sefer boynunu tutmayı başardı. Ama çekmeden hemen önce ceset hareketsiz bir şekilde yere düştü ve zihnindeki dört ses birden sanki acı çekiyormuş gibi çılgık atıp sonra gittikçe sessizleşti ve sustu.

Kafası kanşan Aden kaşlarım çattı, cansız bedenin altından çıktı ve ayağa kalktı. Etrafında dönüp neler olduğuna bakarken boynu, omzu ve kulağı zonkluyor ve yanıyordu.

Ceset hareket etmiyordu, Kafası yerindeydi ama parmağım dahi kıpırdatmıyordu.

Kendi etrafında döndü ve neler olup bittiğini anlamaya çalıştı. Üstüne doğru koştuğu diğer ceset de düşmüştü ve onun da kafası yerinde olmasına rağmen hareket etmiyordu. Gözlerindeki ışık bile sönmüştü.

Pekâlâ. Demin ne haltlar olmuştu?

İşin garibi arkadaşlarının hiçbirisi ukala yorumlarda bulunmuyordu.

“Millet?” dedi.

Hâlâ karşılık vermiyorlardı.

“Siz neden...” Cümlesini bitiremedi. Uzakta, genç bir kız gözüne çarptı ve diğer her şeyi unuttu. Pis, beyaz bir tişört, rengi atmış bir kot pantolon ve tenis ayakkabılarıyla mezarlığın önünden geçiyordu. İnce uzundu, atkuyruğu şeklinde topladığı düz, kahverengi saçları, J

bronz teni ve çok ama çok güzel bir yüzü vardı. Kulağında kulaklık vardı ve şarkı söylüyormuş gibi görünüyordu.

O koyu renk saçlarla... yoksa o... yoksa o Elijah'ın sanrılarında gördüğü kız mıydı?

Aden çamur ve pislikle kaplı, kafası karışmış, heyecanlanmış ve paniğe kapılmamaya çalışır halde olduğu yerde kalakaldı. Onu ve çevresindeki katliamı görürse çılgılık atacaktı. İnsanlar peşine düşeceklerdi. Nereye giderse gitsin iz süreceklerdi. Hep bunu yapıyorlardı. Başka bir yere gönderilmekten ve şu anda sahip olduğu yarım özgürlüğün bile elinden alınmasından korkuyordu.

Bakma, bakma, ne olur bakma. Bu yakarış kendisine aitti, ruhlar hâlâ tuhaf bir şekilde sessizdi. Yine de bir yanı kızın ona bakmasını, onu görmesini, kendisi ondan ne kadar etkilendiyse kızın da kendisinden o kadar etkilenmesini istiyordu. O sanrılarda gördüğü kız buysa... o zaman...

Kız geçip gitmek üzereydi. Köşeyi dönüp kaybolacaktı. Tam o anda sanki Aden'in gizli arzusunu hissetmiş gibi omzundan geriye baktı. Aden gerildi, kızın büyük, ela rengi gözlerini ve ısırıp durduğu pembe dudaklarını bir anlığına görebildi.

Kız bölgeyi gözleriyle tarıyordu.

Bir an sonra bakışları buluştu. Tüm dünya aniden onların üstüne odaklanmışçasına bir ses patlaması oldu ve sonra her şey dindi. Hiçbir hareket yoktu. Kalpleri atmıyor, ciğerlerine hava dolmuyordu. D n veya yarın yoktu, sadece o an ve şimdi vardı.

Var olan iki insan sadece onlardı.

Bu huzur, diye düşündü Aden şaşkınlıkla. Hakiki huzur. Sakin ve sessiz... Kafasında dikkatini çekmek için rekabet eden, onu bunaltıp yoran hiçbir ses olmadan...

Sonra her şey bir anda infilak etti. Bir ses patlaması daha oldu, bu sefer dünyanın odak noktası genişlemiş gibiydi. Arabalar yeniden çalışmaya başladı, kuşlar  t şt  ve ağaçların arasından rüzgâr esmeye başladı. Aniden çıkan rüzgâr Aden'a çarptı ve onu sendeletti. Aden enesi göğsüne çarpacak kadar sert bir şekilde yere kapaklandı.

Aynı rüzgâr kıza da çarpmış olmalıydı çünkü küçük bir nidayla o da devrildi.

Aden'm midesi şiddetli bir şekilde bulanıyordu ve ayağa kalkmaya çalışırken tüm eklemleri gevşek ve aynı zamanda ağırlaşmış gibiydi. Kıza doğru koşma isteği doldu içine ve hemen ardından ondan kaçma isteği yerini aldı.

Kız ayağa kalktı. Bir başka sessiz bakışmadan sonra arkasını döndü, geçitten geçti ve hemen sonra görüş alanından ıktı.

Aden onu gözden kaybettikten sonra her şey normale döndü.

Neler oluyor? diye homurdandı Caleb.

Acı. *Karanlık*, dedi Eve sesi titrerken. *Korkunçtu*.

Canlan mı yanmıştı? Bedenleri olmayan ruhlar acıyı nasıl hissedebilirdi ki? “Ne demeye çalışıyorsunuz?” diye sordu fakat yanıtın birazım da olsa tahmin edebiliyordu. Kız. Her nasılsa, bir şekilde. Bakışlan buluştuğunda ortaya çıkan o tuhaf durağanlık... o garip rüzgâr...

Kız yaklaşmış ve ölümler düşmüştü. Zihnindeki sesler susmuştu. Kız ona bakmış ve Aden’in ancak hayal edebileceği bir huzur etrafını sarmışta. Kız gitmiş ve bir anda her şey tekrar cehenneme dönmüştü.

O huzura yeniden kavuşması gerekiyordu. Bundan gerçekten de o kız sorumlu olabilir miydi? Aden’in beklediği kız bu muydu?

Cesetlerin tekrar kalkacağından korkarak aceleyle geriye kalan ikisinin kafasını kopardı. Ama etraftaki pisliği temizleyip kanıtların üstünü örtmektense çantasını alıp kızın peşinden koşmaya hazırlandı. Kızın yaptığı sandığı şeyi gerçekten yapıp yapmadığını öğrenmenin tek bir yolu vardı. Onun tam olarak kim olduğunu öğrenmenin tek bir yolu...

Dostum, çığlık atmaya başlamadan önce neler olduğunu söylesene, dedi Julian.

“Ne olduğunu bilmiyorum. Tam olarak emin değilim.” Bu gerçektir. Ama neler olduğunu öğrenmeye kararlıydı. “İyi misiniz?”

Hayır diye bağırarak pek çok ses yankılandı kafasında.

Eve geri dön. İçimde bununla ilgili kötü bir his var, dedi Elijah, Aden onun ilk kez bu kadar endişeli olduğunu duyuyordu.

Aden yavaşladı. Elijah’ın daha önce de içine “kötü hisler” doğmuştu ve bunlar gerçek birer kehanet olmasa da Aden bunları her zaman dikkate almıştı. Peki ya bu, o sanrılarındaki esmer kızla tanışması için tek şansıysa?

“Dikkatli olacağım. Söz veriyorum,” dedi.

Aden mezarlıktan bir sokak ötede kızı gördü. O kuvvetli rüzgâr tekrar esmeye başladı, mide bulantısı artıyordu ve etrafındaki dünya hep hayalini kurduğu hale döndü. Sessizdi, düşünceleri kendisine aitti.

Tanrım. Bundan o sorumluydu.

Aden’in avuç içleri terlemeye başladı. Kız bir köşeden döndü ve kalabalık bir kavşağa doğru ilerlemeye başladı. Aden ellerini çantasına sokup ıslak mendillerini çıkardı, adımlarını hızlandırıp elinden geldiğince yüzünü temizledi. Temiz bir tişört alıp gölgeli bir köşeye sindi ve gözlerini kızdan hiç ayırmadan üstünü değiştirdi.

Kıza yaklaşıp ıglık ıglığa kaçır mıydı acaba? Ne de olsa o sırada her yanında kemikler vardı. Arkadaşlarının yanıt vermesini bekledi ama her şey sessiz kalmaya devam etti. Ona ne yapması gerektiğini, nasıl yapması gerektiğini ve işlerin ne kadar kötü sonlanabileceğini söyleyen birilerinin olmaması çok tuhaftı. Tuhaf ve eşit derecede acı vericiydi, oysa yıllar boyunca bunun ne kadar muhteşem olacağını düşünüp durmuştu.

Hayatında ilk kez tamamen kendi başınaydı. İşleri yüzüne gözüne bulaştırırsa kendisinden başka suçlayacak kimse yoktu.

Omuzlarını dikleştirdi ve kızın yanına gitmek için kendisini hazırladı.

İKİ

Mary Ann Gray arkadaşı ve komşusu olan Penny Parks'ı görünce kafeye doğru adımlarını hızlandırdı. "Geldim, geldim," dedi kulaklığını çıkarırken. Evanescence'm sesi yavaşça kısıldı. iPod'unu çantasına sıkıştırdı, Sidekick'ine hızlıca bir göz attı. Sadece babasından gelen ve akşam yemeğinde ne yemek istediğim soran bir eposta vardı. Daha sonra cevap verebilirdi.

Penny, Mary Ann'e bir bardak moka uzatırken cıkcıkliyordu. "Tam zamanında geldin. Korkunç bir elektrik kesintisini kaçırdın. İçerideydim ve tüm ışıklar söndü. Kimsenin telefonu çekmiyordu ve bir kadın yolda giden arabaların bir anda durduğunu söyledi."

"Elektrik kesintisi arabaların durmasını mı sağladı?" Tuhaftı. Gerçi bugün her şey tuhaftı. Tıpkı buraya gelirken mezarlıkta gördüğü çocuk gibi, nasıl olduysa düşmesine sebep olmuştu... hem de dokunmadan!

"Beni dinliyor musun?" diye sordu Penny. "Resmen boş boş bakıyorsun. Her neyse, ne diyordum? Kesinti on beş dakika önce oldu."

Tam da mezarlığın oradayken, iPod'u bir anlığına sessizleşmişti, nereden çıktığı belli olmayan bir rüzgâr esmeye başlamıştı. Hımm.

"Nerede kaldın peki?" diye sordu Penny. "Tek başıma sipariş vermek zorunda kaldım ve bunun benim ilişki bağımlılığım için hiç iyi olmadığını biliyorsun."

Penny'nin onlar için tutmuş olduğu sandalyelere oturdular, ıslıl ıslıl güneş ışığı masalarına vuruyordu. Mary Ann derin bir nefes aldı, kahve, krem şanti ve vanilya kokulan etrafım sanyordu. Tanım, Holy Grounds'u seviyordu. İnsanlar tezgâha çatık kaşla yanaşmış olsa bile hafif bir sınışla dışarı çıkıyorlardı. Sanki bu iddiasını kanıtlamak istermiş gibi kasanın önünden yaşlıca bir çift uzaklaştı, kahve bardaldannın üstünden birbirlerine gülümsüyorlardı. Mary

Ann kafasını çevirmek zorunda kaldı. Bir zamanlar onun da annesiyle babası böyleydi, birbirleriyle olmaktan mutluydular. Sonra annesi ölmüştü.

“İç hadi, iç,” dedi Penny. “Tadım çıkarırken de neden geç kaldığını söyle.”

Ağzını sulandıran büyük boy, beyaz çikolatah mokasını yudumlamaya başladı. Ah, delicesine lezzetliydi! “Dediğim gibi, geç kaldığım için özür dilerim. Gerçekten. Ama geç kalmam işin en kötü kısmı değil.”

“Ah, olamaz.” Penny son derece cam sıkılmış bir yüz ifadesiyle sandalyesine yaslandı. “Neler oluyor? Nazikçe söylemeye çalışma. Yara bandını söker gibi söyle.”

“Peki. İşte geliyor.” Derin nefes aldı. “Daha bugünkü işim bitmedi. Bu sadece otuz dakikalık bir ara. İşe geri dönmem gerekecek.” Yüzünü buruşturup tahmin ettiği tepkinin gelmesini bekledi.

“Ne!”

İşte gelmişti. Küçük bir meseleydi aslında ama Penny bunu çok büyük bir kabahat olarak görecekti. Her zaman böyle karşılamıştı. Birlikte geçirdikleri zamanın kesintisiz olmasını bekleyen, fazla talepkâr bir arkadaştı. Mary Ann için önemli değildi. Gerçekten. Hatta bu yönünü takdir ediyordu. Penny hayatındaki insanlardan ne istediğini biliyordu ve bunun ona verilmesini bekliyordu. Ve bu genelde veriliyordu da. Şikâyet edilmeden. Ancak bugün yapabüceği bir şey yoktu.

“Watering Pot, yarınki TolbertFloyd düğününün çiçek aranjmanlarını göndereceği için tüm çalışanlar mesai yapmak zorunda kaldı.”

“Of.” Penny hayal kırıklığıyla başını salladı. Yoksa bu bir tür kınama mıydı? “Şu çiçekçideki aptal işi ne zaman bırakacaksın?

Bugün cumartesi ve sen daha gençsin. Dikenler ve saksı toprağı gibi meseleler yüzünden kölelik yapacağına planladığımız gibi benimle alışverişe gelmen lazım.”

Mary Ann kahve bardağının üstünden arkadaşını inceledi. Penny ondan bir yaş büyüktü, platin sarısı saçları, parlak mavi gözleri ve soluk çilli bir yüzü vardı. Hava nasıl olursa olsun dantelli askılı elbiseler ile şıpidik terlikleri kombinlemeyi tercih ediyordu. Tasasız, deneyimli bir kızdı, geleceğine kafa yormuyordu, canının istediğıyle istediğı zaman çıkıyordu ve okula gittiğı gün sayısı kadar okulu asıyordu.

Öte yandan Mary Ann’in, herhangi bir kuralı ihlal etmeyi düşündüğünde dahi midesi bulanmaya başlardı.

Neden böyle olduğunu da biliyordu ama bu bilinç “iyi kız” olma kararlılığı daha da kuvvetlendirmekten başka işe yarılmıyordu. Babasıyla birbirlerinden başka kimseleri yoktu ve o babasını hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Bu sebeple Penny’yle arkadaşlığı daha da garipti çünkü babası (sessizce de olsa) arkadaşlıklarına karşı çıkıyordu. Fakat o ve Penny yıllardır komşuydular ve hatta birbirlerinden kilometrelerce ayrı yaşadıkları sırada bile aynı anaokuluna gitmişlerdi. Farklılıklarına rağmen birlikte takılmaktan asla vazgeçmemişlerdi. Vazgeçmeyeceklerdi de.

Penny bağımlılık yapıyordu. Hâlâ onunla beraber olmayı dilemeden yanından ayrılmak mümkün değüdi. Belki bu gülümsemesinden kaynaklanıyordu. Güldüğü zaman her şey güzelleşiyor ve insan başma asla kötü bir şey gelmeyecekmiş gibi hissediyordu. Yani, kızlar böyle hissediyordu. Erkekler bunu gördükleri anda salyalarını silmeye başlıyorlardı.

ZI

“Lütfen, lütfen, lütfen izin iste,” diye yalvardı Penny. “Küçük bir Mary dozu bana yeterli gelmiyor.”

Fakat Penny gülümsediğinde Mary Ann kendisini buna karşı hazırlamıştı. “Üniversite için para biriktirdiğimi biliyorsun. Çalışmam gerek.” Sadece hafta sonları tabii. Babası ancak bu kadana izin veriyordu. Hafta içleri ödevlerine ayrılmıştı.

Penny espresso bardağının kenarında manikürlü tırnağını gezdirdi. “Eğitimi baban karşılamak. Buna ayıracak parası var.”

“Ama bu bana sorumluluğu ve zor kazanılan paranın değerini öğretmez.”

“Tanım, şimdi de onun sözlerinden alıntı yapıyorsun.” Penny suratını ekşitirken narin vücudundan bir ürperti geçti. “Keyfimi kaçırmak için birebir.”

Mary Ann bir kahkaha atı. “Eğer para verecek olsaydı on beş yıllık planımı bozuyor olurdu. Ve kimse benim on beş yıllık planımı bozup da bunun yanına kalmasını düeyemez. Babam bile.”

“Ah, evet. Sana ne söylersem söyleyeyim tekrar değerlendirmeni sağlayamadığım şu on beş yıllık plan, değil mi?”

Penny bir tutam saçım kulağının arkasına atınca üç gümüş halka ortaya çıktı. “Liseden mezun olma, iki yıl. Lisans, dört yıl. Yüksek lisans ve doktora, yedi. Staj, bir. Kendi muayenehaneni açmak, bir. On beş yılı bırak, bu gece bile ne yapacağımı bilmiyorum ben.”

“Bu akşam ne yapacağım tahmin edebilirim. Daha doğrusu kimi. Grant Harrison.” İkili altı aydır bir ayrılıyor bir barışıyordu. Şu anda ayrıldılar ama bu onların birlikte takılmasını engellemiyordu. “Ayrıca biraz hazırlık yapmaktan zarar gelmez.”

“Birazmış. Hah! Hayatının saniyesi saniyesine planlandığından şüpheleniyorum. Muhtemelen üç yıl, beş saat, iki dakika ve sekiz saniye sonra ne iç çamaşırı giyiyor olacağını bile biliyorsundur.”

“Dantelli bir siyah tanga,” dedi Mary Ann tereddüt etmeden.

Bu yanıt Penny'nin bir an duraksamasına sebep oldu. Sonra kıkırdadı. "Beni neredeyse kandırıyordun ama tanga seni ele verdi. Sen pamuklu külot tipisin bebeğim, hem de sonuna kadar."

Örtünmek fena bir şey miydi yani? "Gerçekten de herhangi bir planım yok. Ben bile o kadar detaycı değilim."

"Bak, seni çok uzun süredir tanıyorum. İnsanlara nasıl hissettiklerini sormak Mary'nin büyüdüğünde yapmak istediği şeyler arasında yoktu. Mary tıklım tıklım dolu bir salonda bale yapmak isterdi, hangi ünlüye âşıkta onu öpmek isterdi, tüm vücuduna çiçek dövmeleleri yaptırtmak isterdi ki bir çiçek bahçesine benzeyebilsin. Bir psikiyatr olmaya annenden sonra karar verdin ve..." Pot kırma yolunda çok yanlış bir yöne saptığını fark edince cümlesini, "İstemiyordun işte," diye bitirdi.

Mary Ann'in gülümsemesi yavaşça kayboldu. Arkadaşının iddiasını çürütebileceğinden emin olamıyordu. Bir zamanlar bir hayli taşkın bir kızdı, aüesini delirtir, yüksek sesle konuşup güler, her zaman ilgi odağı olmaya çalışır ve istediği olmadığında ortalığı velveleye verirdi. Sonra annesi bir araba kazasında ölmüştü. Bu kazada Mary Ann de vardı. Hastanede üç hafta kalmıştı. Vücudu iyileşmişti ama ruhu düzelmemişti.

Hastaneden taburcu olduğunda Gray evi bir hüznün girdabına çoktan kapılmıştı ve Mary Ann üe babası bir zamanlar oldukları sevgi dolu hallerinden gittikçe uzaklaşmışlardı. Zaman içinde bu hüznün kendisiyle babasını birbirine bağlamıştı. Babası onun en yakın arkadaşı olmuştu ve babasım gururlandırmak da kendisinin en büyük amacı...

Tıpkı onun gibi bir psikolog olmak istediğini söylediğinde babası sanki piyango vurmuş gibi gülümsemişti. Ona sanlıp kendi çevresinde döndürmüştü ve aylardan beri ilk kez kahkaha atmıştı.

Bundan sonra başka bir yol seçmesi mümkün değildi. Çalışmaktan ne kadar nefret ederse etsin...

Artık kendisini doktordan başka bir şey olarak hayal bile edemiyordu. Penny'nin kendisini eleştirmesine gelince...

"Başka bir şeyden bahsedelim," dedi gergin bir şekilde.

"Harika. Seni kızdırdım, değil mi?"

"Hayır." Evet. Belki. Genelde annesinin konusunu açmıyorlardı. Üstünden birkaç yıl geçmiş olmasına rağmen hatıralar kimi zaman çok taze oluyordu. "Sadece benimkine değil, kendi geleceğine odaklansan daha mutlu olurdu."

Penny uzun uzun iç geçirdi. "Bu konuya girmemem gerekirdi, özür dilerim. Sürekli çalışıp hiç eğlenmemen seni sıkıcı bir insan yapıyor ve ben de ıslıl ıslıl parlayan o kızı geri istiyorum, o kadar." Mary Ann karşılık vermeyince Penny uzanıp elini sıktı. "Hadi, Mary. Hâlâ acı çektiğini görebiliyorum. Beni affet. Lütfen. Ne kadar vaktimiz kaldı ki? On beş dakikamız var ve bu süreyi seninle tartışarak geçirmek istemiyorum. Seni herkesten ve her şeyden çok seviyorum ve yapabilirsem bacağımı koparıp kendimi tekmeleyeceğimi biliyorsun. Hatta dilimi kesip yatak odana da çivileyebilirim. Sonra da..."

"Tamam, tamam." Arkadaşının sözlerinin yarattığı aptalca görüntüler onu yatıştırdığı için gülümsemeye başlamıştı. "Affedildin."

"Neyse ki. Ama ben ciddiydim. Bu seferki için beni çok uğraştırdın ve bir şeyler için uğraşmaktan ne kadar nefret ettiğimi sen de biliyorsun." O karşı konulamaz gülümsemesiyle boncuklu çantasından bir paket ince sigara ve çakmak çıkardı. Yaktıktan sonra derin derin nefes aldı. Kısa süre içinde kalın bir duman ikisini de sarmalamıştı, Penny bacaklarını uzatıp arkasına yaslandı. "Peki, ne hakkında konuşmak istiyordun? Nefret ettiğimiz kızlar mı? Bayıldığımız çocuklar mı?"

Mary Ann olabildiğince geriye yaslanıp mokasını göğsüne kadar getirip ellerinin arasında sarmaladı. “Neden sigara içmenin öldürdüğü gerçeğinden bahsetmiyoruz?”

“Gerek yok. Ben ölümsüzüm.”

“Sen öyle san,” dedi sırtarak. Ama göğsüne kısa fakat kuvvetli bir rüzgâr çarpınca keyfi kaçtı. Tam kalbinin üstündeki noktayı ovdu ve etrafına baktı.

Bu nereden çıktığı belli olmayan rüzgâr başka kimseyi etkilememiş gibiydi.

Böyle güçlü bir darbeyi sadece bir kez almıştı. Midesi bulanmaya başladı.

“Sigarayı kendin için söndürmeyeceksen benim için söndür,” dedi. “İşyerine küllük gibi kokarak dönmek istemiyorum.”

“Güllerin seni her şeye rağmen seveceğine eminim,” dedi arkadaşı ve bir nefes daha çekti. “Acı bana. Stresliyim ve buna ihtiyacım var.” Bir yandan konuşurken dikkatini etrafına vererek külleri kaldırıma silkti.

“Ne konuda stres...”

“Ah, ah, dur. Bir çocuk var. Saat üç yönünde. Tam karşımızdaki masaya oturdu. Koyu renk saçlı, film yıldızı gibi bir yüzü ve kasları var. Tanrım, ne kaslar ama! En iyisi de seni kesiyor olması. Yani senin için iyi tabii bu. Neden benimle de ilgilenmiyor?”

Mary Ann’in kalbi bir anda son hızla atmaya başlamıştı. İlk başta o garip rüzgâr, şimdi de yanlarına gelen koyu saçlı bir çocuk mu? *Bu bir tesadüf olsun, ne olur.* Öne eğilerek eliyle ağzını kapatıp, “Kirli mi?” diye fısıldadı.

“Yani seksi gibi mi? Bilmiyorum ama öğrenmeye niyetliyim. Taş gibi!”

“Hayır. Yani üstünde başında çamur var mı, siyah bir şeyler bulaşmış mı demeye çalışıyorum. Motor yağı gibi mesela. Kıyafetleri parçalanmış gibi mi?”

“Yüzü kirli, evet. Yani biraz. Sıvaşmış gibi, sanki temizlemeye çalışmış. Ama tişörtü temiz ve mükemmel. Saçım siyaha boyanmış ama dipler san. Dövmesi var mıdır acaba? Çok seksi. Kaç yaşındadır sence? On sekiz mi? Reşit olabilecek kadar uzun boylu görünüyor. Aman Tannm, demin bana bakh. Sanırım bayılacağım.”

Tişörtü dışında tanıma uyuyordu. Üstünü değiştirmiş olabilirdi.

İçinde adlandıramadığı bir his vardı. Burada olması ihtimali...

Penn/yle buluşmadan önce annesinin mezanna gitmeyi düşünmüştü. Nasılsa yolunun üstündeydi. Ama o çocuğa bir kez bakınca

ve o garip rüzgârla karşılaşınca kaçmaktan başka bir şey düşünemez olmuştu.

“Onu daha önce gördüm,” dedi. “Sanırım... Sence beni takip mi etti?”

Gözleri kocaman açılan Penny sandalyesinde pozisyon değiştirdi ve arsızca çocuğa baktı. “Muhtemelen. Takipçi bir sapık olabilir mi ne dersin? Tannm, bu daha da seksi.”

“Gözlerini dikip bakma!” diye nefesini tuttu, arkadaşının koluna vururken.

Penny hiç acele etmeden ve pişmanlık emaresi göstermeden arkadaşına döndü. “Kasap olup dolabında insan kalbi biriktiriyor olsa bile umurumda değil. Ona ne kadar çok bakarsam o kadar beğeniyorum. Çok,” titredi, “kötü bir çocuk. Kalbimi ona sunabilirim.”

Kötü çocuk. Evet, bu da uyabilirdi. Mary Ann'in, çocuğun neye benzediğini kendisine hatırlatmak için arkasına dönmesine gerek yoktu. Görüntüsü zihnine kazınmıştı. Penny'nin dediği gibi saçlarının dipleri sarıydı fakat uçları siyahtı. Bahsetmediği şey ise suratının dünya tarihi kitabında gördüğü Yunan heykelleri kadar mükemmel olduğuydu... çamurluyken bile. Sadece kısacık bir anlığına üstüne güneş ışığı vurduğunda Mary Ann, çocuğun gözlerinin yeşil, kahverengi, mavi ve altın tonlarında çizgilere sahip olduğunu gördüğüne yemin edebilirdi. Fakat sonra ışık, bulutların ardında ortadan kaybolmuş ve renkler birbirine karışıp geride koyu bir karanlık bırakmışlardı.

Renk önemli değildi gerçi. O gözler vahşiydi ve Mary Ann kendisine çarpan rüzgârı hissetmişti. Başladığı gibi hızlı biten o tuhaf rüzgân. Bir anlığına sanki bir jeneratöre bağlanmış gibi hissetmişti, göz teması onu titretip sarsmıştı. Hatta canını yakmıştı. Tam o anda da mide bulantısı başlamıştı.

Etkileri çok daha az olmasa rağmen tüm bunları neden şimdi tekrar hissediyordu? Onu görmüyordu bile. Tüm bunları neden hissetmişti ki? Hiç anlamı yoktu. O çocuk kimdi?

"Hadi yanma gidelim," dedi Penny heyecanla.

"Hadi gitmeyelim," diye karşılık verdi. "Benim bir erkek arkadaşım var."

"Hayır, sen karşı çıkmaya rağmen seni yatağa atmak için yanıp tutuşan azgın bir sporcun var. İd bu da sen ne zaman arkana dönersen onun başkalarını yatağa attığını garantileyen bir şey."

Sesinde bir şey vardı... Mary Ann mezarlıkta gördüğü çocuğu akimdan uzaklaştırmaya çalıştımuhtemelen böylesi çok daha iyi olacaktı arkadaşına kaşlarını çatı. "Bir saniye. Bir şey mi duydun?"

Ani bir duraksama. Sigaradan bir nefes daha. Sonra tedirgin bir kahkaha. “Hayır. Hayır, tabii ki duymadım.” Penny elini umursamazcasına salladı. “Her neyse, ben zaten Tucker’dan bahsetmek istemiyorum. Seninle bu Gizemli Çocuk’un çıkmanız gerektiği gerçeğinden bahsetmek istiyorum. Ondan hoşlandığımı görebiliyorum. Yanakların kızardı ve ellerin titriyor.”

“Muhtemelen grip olmak üzereyim.” Bu cümlenin doğru olmasını dileyerek kötü bir şey mi yapıyordu? Bir kız, bir çocuğu aklından uzaklaştırmıyorsa... bu, onu hiçbir şekilde unutamadığı anlamına geliyordu. Ödevler unutuluyordu. Amaçlardan vazgeçiliyordu. Beyin lapaya dönüyordu. Bunun olduğunu defalarca görmüştü. Ve aynısının başına gelmesine izin vermeyecekti.

Bu yüzden Tucker’la çıkmaya başlamıştı. Onunla güvendeydi. Sevimli ve popüler bir tipti ama kesinlikle güvenliydi. Zamanını futbola ayırıyor ve Mary Ann’in çalışmak veya ödev yapmak için onu kaç kez ektiğiyle ilgilenmiyordu.

“Bana namusluluk taslama. Bırak gideyim de onu buraya çağırayım. Tam beş dakika içinde numarasını almış olurum, sonra beraber takılırsınız. Yemin ederim, Tucker’a söylemem.”

“Hayır. Hayır, hayır, hayır!” Kafasını daha fazla etki yaratmak için sağa sola salladı, atkuyruğu yanaklarına çarpıyordu. “İlk olarak, ben asla Tucker’ı aldatmam.”

Penny gözlerini devirdi. “O zaman aynı.”

“Ve ikincisi de,” dedi arkadaşının yorumunu umursamadan, “başka bir çocukla uğraşacak vaktim yok. Arkadaş olarak bile. Notlarım hiç bundan daha önemli olmamıştı. SAP sınavları yaklaşıyor.” “Tüm notların A. SAT sınavlarını da vereceğin kesin.”

“Aldığım A’ların öyle kalması gibi bir niyetim var ve SAT sınavlarından da yolumdan şaşmazsam geçebilirim ancak. Bu işlerin benim için hiç kolay olmadığını biliyorsun.”

“Peki. Ama stres ve hayal kırıklığından öldüğün zaman bu anı düşünüp Tann’dan teklifimi kabul etmiş olmayı düeyeceksin.” Penny kollarım açıp gökyüzüne doğru kaldırdı. “Bu ilişkideki zeki kişinin ben olacağımı kim tahmin edebilirdi ki?”

1 Amerika Birleşik Devletleri’nde üniversite giriş sınavı. (ed.n.)

Şimdi gözlerini devirme sırası Mary Ann’e gelmişti. “Eğer zeki olan sensen ben ne oluyorum?”

“Sıkıcı ve sevimli olan.” Penny sırtıttı ama bu sefer ifadesi her zamanki parlaklığından yoksundu. “Sanırım senin de yapabileceğin bir şey yok. Babanın sana yutturduğu tüm o psikosaçmalıklarla özellikle. Herkesin içinde bir iyilik vardır, filan falan. Bak sana söylüyorum Mar, bazı insanlar boş bir bira şişesi kadar değersizdir ve Tucker da onlardan biri.” Son kelimelerini heyecanlı bir nefes eşliğinde söylemişti. “İşşte! Hiçbir şey yapmama gerek kalmadan yanımıza geliyor. Evet, beni duydun. Senin takipçi sapık yanımıza geliyor!”

Mary Ann kendisini durduramadan arkasına döndü. Bu, mezarlıkta gördüğü çocuktı. Canını tıpkı asit dökülmüş gibi yakan o darbelerden biri daha vücudunu yalarken yüzünü buruşturmaktan kendisini alamadı.

En azından bu seferlik dünya içeriye doğru patlıyormuş gibi görünüp onu bir hiçlik hissine sürüklemiyordu.

Daha sabit durabildiğinde onu incelemeye başladı. Pantolonu parçalanmıştı ama tişörtünü gerçekten de değiştirmişti. Şu an üstündeki temizdi ve delinmemişti. Yüzü tıpkı hatırladığı gibi mükemmeldi, gerçek olamayacak kadar kusursuzdu. Gözlerini harika bir şekilde çerçeveleyen kalın ve siyah kirpikleri vardı. Muhteşem bir şekle sahip elmacık kemikleri mükemmel bir eğimi olan burnu çevreliyordu. Yine mükemmel şekilli dudaklarıysa şu an somurtuyordu.

Bu yakınlıktan tahmininden daha uzun olduğunu fark etmişti. Yanında duruyor olsa kale gibi dikilebilirdi. Yüz hatları kararlılıkla gerilmişti.

Bir adım, sonra iki... Tereddütle yaklaştı. Yanlarına geldiğinde durdu ve sırt çantasını ayaklarının dibine attı.

Mary Ann gerildi ve ağzı kurudu. Çıkma teklif ederse ne yapacaktı? Tucker onun ilk ve tek erkek arkadaşıydı. Yani aslında ona

çıkma teklif etmiş olan ilk ve tek kişiydi, bu yüzden daha önce binlerinin teklifini geri çevirmek durumunda kalmamıştı. Tabii bu çocuğun ona çıkma teklif edeceği de kesin değildi. *Lütfen bana çıkma teklif etme.*

Ne de egoistsin! Çoğu erkek senin vücudunun değil ders notlarının peşinde. Ah, evet.

“Bugün daha güzel bir hale gelemezdi,” dedi Penny ellerini çırparak.

Aden utangaçça el salladı. “Selam,” dedi. Sonra kaşlarını çattı ve tıpkı Mary Ann’in biraz önce yaptığı gibi eliyle göğsünü ovaladı.

Sonra gözlerini kısıp etrafı kolaçan etti.

“Selam,” dedi Mary Ann demir masaya odaklanarak. Dili bir anda âdeta dev gibi olmuş ve damağına yapışmıştı. Daha da kötüsü beyni sanki tatile çıkmıştı ve söyleyecek tek kelime bile bulamıyordu.

Garip sessizlik uzadıkça uzadı.

Penny en sonunda derin bir iç çekti. “Peki. Bunu bana bırakın. Onun adı Mary Ann Gray, Crossroads Lisesi’nde üçüncü sınıf öğrencisi. Eğer kibar bir şekilde sorarsan cep telefonu numarasını veririm.”

“Penny.” Mary Ann arkadaşının omzunu tokatladı.

Penny onu umursamadı. “Senin adın ne? Hangi okula gidiyorsun?” diye sordu çocuğa. “Wild Horse mu yoksa?” Ses tonundaki nefret belli oluyordu.

“Ben Aden. Aden Stone. Buraya daha yeni taşındım. Ve devlet okuluna gitmiyorum.” Duraksama. “Henüz. Ama Wild Horse’un nesi var?”

Sesi derindi ve tuhaf bir şekilde insanın içini titretiyordu. Mary Ann çocuğun ses tonundan ziyade söylediklerine odaklanmaya çalıştı. Devlet okuluna gitmediğini söylemişti. Bu özel okula gittiği anlamına mı geliyordu? Yoksa evde mi eğitim görüyordu?

“Hey, orası bizim en büyük rakibimiz ve dünyadaki en korkunç insanlara sahip yer.” Penny bir sandalyeye tekme attı. “Ama sen oraya gitmediğine göre bize katılabilirsin, değil mi Aden Stone?”

“Ah, ben... ben... sakıncası var mı?” Sorusu direkt olarak Mary Ann’e yöneltilmişti.

O daha cevap veremedenne diyeceğini de bilemeyecekti muhtemelen Penny araya girdi ve karşılık verdi: “Tabu ki sakıncası yok. Daha demin bana yanımıza gelmem umduğundan bahsediyordu. Gel, otur. Bize kendinden bahset.”

Aden yavaş yavaş sandalyeye yaklaştı, sanki altından çekilmesinden korkuyormuş gibiydi. Güneş üstüne o kadar güzel bir şekilde vuruyordu ki o güzel yüzüne tapınıyormuş gibiydi. Bir anlığına, sadece kısa bir anlığına Mary Ann gözlerindeki o farklı tonları görür gibi oldu. Yeşil, mavi, altın ve kahverengi. İnanılmazdı. Ama ortaya çıktıkları kadar büyük bir hızla ortadan kayboldular ve yerlerini tekrar o pırıltılı oniks aldı.

Aden çam ağacı ve yeni doğmuş bebek kokusu yayıyordu. Neden bebek? Islak mendilden mi geliyordu bu koku? Kirli olduğu için kötü bir koku yaymasını beklemişti. Ama bunun yerine ona bir şeyi... birisini hatırlatan tatlı bir koku saçıyordu. Kim olduğunu tam

olarak çıkaramıyordu. Sadece bir anda ona sarılma isteğiyle dolduğunu hissedebiliyordu.

Ona sarılmak mı?

ilgiden merağa, beğenmemeden hoşlanmaya mı? Onun nesi vardı böyle? Aynca Tucker görse ne derdi? Başka oğlanlarla hiç flört etmemiştişu anda da etmiyordu yabu yüzden flört etse Tucker'm

bunu nasıl karşılayacağına dair hiçbir fikri yoktu. Futbol sahasında bir pirana olabilirdi ama ona karşı hep nazik davranmıştı.

“Merak ediyordum da... Seni mezarlığın orada gördüm,” dedi Aden Mary Ann'e, “acaba sen... seni rahatsız eden bir şey gördün mü?”

O kadar tedirgindi ki. Sevimli bile sayılabilirdi. Tatlıydı da. Ona sarılma duygusu arttı. Ama ona bakarken gözlerini bile kırpmıyor, onu doğru duyup duymadığından emin olamıyordu. O da şu tuhaf rüzgârı hissetmiş miydi yani? “Ne gibi?”

“Neyse, boş ver.” Yavaş yavaş sırttı. Bu gülümseme Penny'ninkiyle yarışmakla kalmıyor onunkini kesinlikle geçiyordu.

Herhalde hissetmedi, diye düşündü Mary Ann. “Sevdiğin birisini mi ziyaret ediyordun?”

“Ah, hayır. Ben, ben orada çalışıyorum. Akimda olsun diye söylüyorum, haberler kısa süre sonra bazı mezarlara ne çeşit saygısızlıklar yapıldığından bahsetmeye başlayacak. Ben sadece... etrafı temizliyordum.”

Annesinin mezarına bir şey olmuş muydu? Olmamış olsa iyi olurdu!

“Harika derecede lmcl.” Penny ona doğru bir duman bulutu savurdu. “Ara sıra şeytana uyup mezarlardan bir şeyler almayı düşündüğün oluyor mu?”

Aden ne öksürmüş ne de gözünü kırpmıştı. “Hayır,” dedi, sonra yanlarından geçen tıknaz bir adamdan yüzünü saklamak için arkasına döndü.

Saklanıyor muydu? Belki bu onun patronuydu ve mola vermemesi gerekiyordu.

Mary Ann onu inceledi, acaba o... Bir anda boynundaki yarayı görünce nefesini tuttu. “Ah, Tanrı. Sana ne oldu?” İki delik vardı, mavi ve siyah karışımı bir yaraydı. Tam o anda bunların dış izleri olduğunu fark edip kızardı. Bunları muhtemelen bir kız yapmıştı. “Boş ver. Bu senin kişisel meselen. Buna cevap vermek zorunda değilsin.”

O da yanıt vermedi. Yaralan eliyle kapadı, yanakları pembeleşmişti.

“Harika, bir masada iki iffetli.” Penny uzun bir nefes koyuverdi. “Peki eğlenmek için ne yaparsın, Aden? Eğer devlet okuluna gitmiyorsan hangi okula gidiyorsun? Ve bir kız arkadaşın var mı? Boynundaki ısınlara bakarsak cevabın olumlu olduğunu tahmin ediyorum ama bize ilişkinin sonlanmak üzere olduğunu söyleyeceğini umuyorum.”

Aden’in ilgisi Mary Ann’e yöneldi. “Ben daha çok Mary Ann’i merak ediyorum. Neden ondan bahsetmiyoruz?”

Sorulardan kurtulmanın iyi bir yöntemi, diye düşündü Mary Ann.

“Evet, Mary Ann.” Penny dirseklerini masaya dayadı, yüz ifadesi onunla dalga geçercesine mest olmuş gibiydi. “Bize heyecan verici on beş yıllık planından bahset.”

Mary Ann arkadaşının ne yapmaya çalıştığını biliyordu: Sözde sıkıcılığını dile getirmesi için onu zorlamaya çalışıyordu ki eğlenceye ne kadar ihtiyacı olduğunu görebilsin. Mary Ann ona kaç kez bir problemin varlığını kabul etmek bunu çözme yolunda atılan ilk adımdır demişti? Penny söylediklerini bir defalığına da olsa

dinlemiş olmalıydı çünkü şu anda psikolog gibi davranan kendisiydi. “Eğer tek kelime daha edersen önceki teklifini kabul edeceğim. Dilin yatağımın üstünde güzel görünecek.”

Penny masum olduğunu göstermeye çalışırcasına avuçlarını açtı. “Gerginliği hafifletmeye çalışıyorum, hayatım.” Sırıtarak sigarasını yere attı ve üstüne ayağıyla bastı. “Belki de bunu yapmanın en iyi yolu kalkmaktır. Siz ikiniz baş başa birbirinizi tanıyabilirsiniz.”

“Hayır,” diye atıldı Mary Ann, arkadaşı ayağa kalkarken. “Burada kal.”

“Olmaz. Daha fazla sorun yaratacağım yoksa.”

Aden bu atışmayı bir sağa bir sola bakarak izliyordu, dalgın gibiydi.

“Yaratmazsın.” Mary Ann, Penny’nin bileğini yakaladı ve onu sandalyeye tekrar oturtmaya çalıştı. “Sen...” Bir anda aklına başka bir düşünce geldi ve nefesini tuttu. “Ah, olamaz. Saat kaç?” Mokasını masaya koydu, cebinden telefonunu çıkardı ve saate baktı. Tam da korktuğu gibi. “Benim gitmem gerek.” Acele etmezse Watering Pot’a zamanında varamayacaktı.

“Nereye gidiyorsan ben de seninle gelebilirim, benim için sorun olmaz.” Aden ayağa o kadar hızlı kalktı ki sandalyesi arkaya doğru devrildi ve geçmekte olan bir adama çarptı. “Özür dilerim,” diye mırıldandı Aden.

“İnanılmaz derecede acelem var, o yüzden sanırım tek başıma gitsem daha iyi olacak. Özür dilerim.” Böylesi daha iyi, dedi kendi kendisine. Kanı hâlâ inanılmaz derecede hızlı akıyordu ve midesi kasılıyordu. Öne doğru eğildi ve ayağa kalkmadan önce Penny’yi yanaklarından öptü. “Seninle tanıştığıma memnun oldum, Aden.” Sayılır.

“Ben de.” Aden’in morali bozulmuş gibiydi.

Mary Ann bir adım gerileyip durdu. Sonra tekrar bir adım attı. Zihninin karanlık bir köşesi her şeye rağmen durmasını söyleyip duruyordu.

Aden ona doğru giderek, "Seni arayabilir miyim? Seni aramak isterim," dedi.

"Ben..." Evet demek üzere dudaklarını aralamıştı. O karanlık köşe onu tekrar görmek ve varlığı karşısında neden hem acı hem de heyecan duyduğunu anlamak istiyordu. Geriye kalan yanı, kişiliğinin mantıklı tarafı ondan uzak durması için sebepler sıralıyordu: Okul. Notlar. Tucker. On beş yıllık plan. Yine de, "Hayır, kusura bakma,"

kelimelerini boğazından çıkarabilmek için kendisiyle savaşması gerekmişti.

Hızla arkasını dönerek Watering Pot'a doğru yürümeye başladı. Çok büyük bir hata yapıp yapmadığını merak ediyordu. Tıpkı Penny'nin söylediği gibi hayatının geri kalanında pişmanlık duyacağı kadar büyük bir hata...

ÜÇ

Mary Ann ondan gittikçe uzaklaşırken Aden seyrediyordu.

“Numarası burada. Eğer onu yaptığı kabalığa rağmen hâlâ aramak istiyorsan tabii,” dedi Penny isimli kız, Aden’a bir parça kâğıt uzatırken. “İkinci numara benimki. Olur da daha uygun binlerini istediğine karar verirsen diye.” Sonra o da oradan uzaklaştı.

“Teşekkür ederim,” diye seslendi Aden. Gülümseyip kâğıt parçasını cebine soktu. Ancak gülümsemesi çok uzun ömürlü olmadı. Kızlardan çok anlamıyordu ama Mary Ann Gray’i rahatsız ettiğim anlamıştı. Onunla hiçbir ilgisinin olmasını istemediğini görebiliyordu.

Ne kadar farklı olduğunu hissetmiş miydi? Öyle olmadığını umuyordu çünkü bu, onunla vakit geçirmesi için aklını çelmeyi imkânsız kılardı. Mary Ann’le konuşması, onu tanıması gerekiyordu. Bu yeni keşfettiği huzuru sağlayan oydu sahiden.

Bu aynı zamanda garipti de. Kızın yanında ne kadar çok vakit geçirirse ondan kaçma içgüdüleriyle de o kadar çok savaştıkça zorunda kalıyordu ki bu hiç mantıklı değüdi. Yakından balonca ilk gördüğü andan daha güzel olduğunu fark etmişti. Yanaldan pembe, gözleri yeşil ve kahverengi kanşımıydı. Zekiydi, kendisini arkadaşının karşısında tutmayı iyi biliyordu. Her erkek onunla çıkmak isterdi ama konuşmaya başladıklarında bir hoşlanma dalgasının kendisine çarptığını hissetmişti, sanki saçlarını dağıtması ve erkek arkadaşlarla ilgili onunla dalga geçmesi gerekiyormuş gibi bir hisse kapılmıştı. (Tuhaf birisi olduğuna dair daha fazla ispata ihtiyacı varmış gibi.) Ayrıca canım kurtarmak için kaçması için dürten o aptal istek vardı.

Ondan kaçması için aklına mantıklı tek bir sebep gelmiyordu. Onu kafede gördüğü anda, bağırmaya başlamış olan seslerbundan nasıl da nefret ediyordutekrar sessizleşmişti ve Aden bunu çok sevmişti.

Kız bunu nasıl yapıyordu? Bunu yaptığını biliyor muydu? Farkında değilmış gibiydi, güzel suratı masum bir şekilde aldırışsız duruyordu.

Sanrılarındaki kız olup olmadığına tam karar verememişti. Ona benziyordu ama onu öpme düşüncesi... İrkildi. Bu yanılttı. Hem de çok. Belki, onu tanıdıktan sonra bu da değişirdi.

Önce mezarlığın üstündeki kaldırımdan, sonra da ana yollardan ayrılmamaya dikkat ederek hızla eve doğru yürümeye başladı. İki kez yoldaki çöplere takılıp tökezledi ve vücudundaki tüm yaralar sızladı.

Ah, bu akşam canımız çok yanacak, dedi Caleb.

Evet. Var olan yaraların ağrısının yanında birkaç saat içinde zehir de onu güçsüzleştirecek ve çiğneyip tükürmüşe çevirecekti.

Canımı gerçekten sıkmaya başladın, Ad, dedi Elijah birden. Bizi o kara deliğe fırlatan o hava akımı mıdır nedir ondan hiç hoşlanmadım.

“Bana bundan bahsetsene. Kara delikten yani.”

Karanlık, boş, sessiz. Ve snf kayıtlara geçsin diye söylüyorum, nasıl yaptığını öğrenmek istiyorum.

Bir kız. Bir anlığına gördüm onu, dedi Eve.

Julian boğulacak gibiydi. Bir kız mı? Aptal kızın teki mi bizi yolluyor yani? Nasıl?

“Hayalimde gördüğüm kız o mu Elijah?” Tabii ya. Bunu daha önce sormalıydı.

Bilmiyorum. Onu görmedim ki.

Ah tabii.

Ama ben gördüm ve onu tanıdığımı eminim. Onda tanıdık bir şeyler var. Eve duraksadı, belli ki bir şeyler düşünüyordu. Hüsrana dolu bir

nefes verdi. *Sadece neyin tanıdık olduğunu kestiremiyorum.*

Aden'in zihnine Elijah'nın gönderdiği sanılan diğerleri hiç görmemişti. Bu yüzden Eve kızı bu sannlarda görmüş olamazdı. "Buraya geleli ancak birkaç hafta oldu ve çiftlikten ilk kez bugün çıktık. Dan ve diğer süprüntüler dışında kimseyle tanışmadık." Süprüntüler, D ve M'deki diğer "asi" gençler için kullandığı öteki isimdi.

Yemin ederim. Onu tanıyorum. Gerçekten. Bir şekilde. Gönderildiğimiz diğer kasabaların birinde yaşamış olabilir.

"Haklı ola..." Kendi kendisine konuşurken yakalanabileceğini fark eden Aden, onu duyma mesafesinde kimsenin olmadığından emin olmak için etrafi kolaçan etti. Vereceği cevaplan sesli bir şekilde dillendirmektense düşünebilirdi fakat kafasındaki bitip tükenmeyen gürültü o kadar yüksekti ki ruhlar onun kelimelerini diğerlerinininkinden ayırmakta zorlanırdı.

Dışandaydı, gün en sonunda sonlanmaya başlamıştı ve çiftlik ufukta belirmişti. Yel değirmenleri, bir petrol kuyusu ve dövme demirden yapılmış yüksek bir çitle çevrili, koyu kıvı ahşaptan geniş bir yapıydı. İnekler ve atlar etrafta otliyordu. Cırcır böceklerinin sesleri duyuluyordu. Bir köpek havladı. Yaşamayı hayal ettiğı türde bir yer değildi ve kesinlikle kovboy olabilecek bir tip değildi ama şehrin sıkışık binalarındansa açık alanları tercih ediyordu.

Arka tarafta bir ambar ve diğer süprüntülerle birlikte kaldığı bir baraka vardı. Onlar genelde öğretmenleri Bay Sicamore ile dışanda takılıyorlar veya saman balyalayıp gübre olarak kullanılmak üzere

el arabalarına hayvan pisliklerini dolduruyorlardı. Bu tip işler, onlara yardımcı olmak, "sıkı çalışmanın ve sorumluluğun önemini öğretmek" içindi fakat Aden'a sorulacak olsa bu onlara olsa olsa çalışmaktan nefret etmeyi öğretiyordu.

Neyse ki bugün herkesin izin günüydü. Kapıdan geçerken etrafta kimsecikler görünmüyordu.

“Benimle aynı dönemde başka bir kasabada yaşamış olabileceği konusunda haklı olabilirsin fakat bunun olma ihtimali yine de çok düşük. Ama bana inan, onu bugüne kadar daha önce hiç ama hiç görmemiştim,” dedi Aden muhabbetlerini bıraktıkları yerden devam ettirerek. Eğer Mary Ann ile yollan daha önce kesişmiş olsaydı o tatlı sessizliği daha önce yaşırdı. Bu öyle kolay kolay unutabileceği bir şey değildi.

Caleb güldü fakat sesinden sert bir tını duyuluyordu. *Sen kafam yerden kaldırmayıp gittiğin her yerde insanlardan bakışlarım kaçırıyorsun. Yanından annen geçse bile anlamazsın ki.*

Bu doğrudu. “Ama bir akıl hastanesinden diğerine, hatta islahevlerine gönderilip durdum, hiçbirinde kız yoktu. Hangi kasabada olursam olayım halkın arasına kanştığım ilk sefer bu. Onunla nerede karşılaşmış olabilirim ki?”

Eve’in nefesi zihnine süzüldü. *Bilmiyorum.*

Bence yine de ondan uzak durmalısın, dedi Elijah sakın bir şekilde.

“Neden?” Kâhin çoktan Mary Ann’in ölümünü sezmiş ve Aden’i onu kaybettiği zaman hissedeceği kalp kırıklığından korumaya mı çalışıyordu yoksa? Aden hissettiği ani endişeyle savaşılmaya çalıştı. Elijah bililerinin ne zaman ve nasıl öleceğini söylediği zaman o kişi tam olarak Elijah’nın söylediği şekilde ölüyordu. İstisna yoktu. “Neden?” diye ısrar etti.

Öyle işte.

“Neden!” diye üsteledi ama soru amaçladığından daha sert bir tonda çıkmıştı. İyi bir sebebe ihtiyacı vardı yoksa eline geçen ilk fırsatta onun peşine düşecekti. O sessizliğin tadına bir kez daha varmak için her şeyi yapardı.

Onun civarındayken kendimi o kadar güçsüz hissetmekten hoşlanmıyorum, dedi Julian.

“Elijah” diye ısrar etti Aden.

Ondan hoşlanmıyorum işte, diye homurdandı kâhin. *Tamam mı? Mutlu musun?*

Yaklaşmakta olan bir ölüm yoktu yani. Tann'ya şükür.

Dan'in köpeklerinden biri olan siyah beyaz İskoç çoban köpeği Sophia ayaklarına dolanıp dikkat çekmek için havlayınca Aden neredeyse düşüyordu. Başını okşadı ve köpek etrafında hoplayıp zıplamaya devam etti. Aden orada dikilirken zihninde bir fikir kök salmaya başlamıştı. Daha dile getirmemişti ama en sonunda konuştu. “Ben ondan hoşlanıyorum ve onunla daha çok vakit geçirmek istiyorum... buna ihtiyacım var.”

O zaman bizi serbest bırakmanın bir yolunu bulmalısın, dedi Elijah. *O kara delikte bir saniye daha geçirirsem delirebilirim.*

“Nasıl?” Şimdiye kadar bin çeşit yöntem denemişlerdi. Şeytan çıkartma, büyüler, dualar. Hiçbir şey işe yaramamıştı. Kendi ölümü de yaklaşırken Aden ümitsizleşiyordu. Son yıllarındayoksa aylar veya haftalar mıydı?hayatında azıcık huzur bulmak için değil, arkadaşlarının da kendisiyle birlikte ölmesini istemediğinden. Onların kendilerine ait hayatlarının olmasını istiyordu. Sahip olmayı o kadar çok istedikleri hayatları yaşamalarını...

Diyelim ki bir yol bulduk. Eve duraksadı. O zaman bedenlere, yaşayan bedenlere ihtiyacımız olur yoksa hayalet gibi oluruz.

Öyle. Ama internetten vücut siparişi verebileceğimizi de sanmıyorum, dedi Julian.

Aden bir yol bulur, diye karşılık verdi Caleb kendinden emin bir şekilde.

Mümkün değil, demek isterdi Aden ama demedi. Umutlarım yıkmanın bir anlamı yoktu. Ana binaya yaklaştıklarında, “Bu konuşmayı daha sonra bitiririz,” diye mırıldandı ve dudaklarını büzdü. Tüm ışıklar söndürülmüştü, hiçbir ayak sesi duyulmuyordu. Fakat yine de kimin nerede dolandığını kestirebilmek mümkün değildi.

Ön kapıyı çaldı. Biraz bekledi. Tekrar çaldı. Daha uzun süre bekledi. Kimse kapıya çıkmadı. Omuzlan hüsrarla çöktü. Danle gerçekten de konuşmak ve daha dillendirmediği fikrim eyleme geçirmek istemişti.

İç geçirerek barakaya doğru yürüdü. Sophia havladı ve en sonunda koşup gitti. İçeride ılık fakat taze esinti durdu, hava tozla ağırlaşmıştı. Duş yapıp üstünü değiştirecek ve belki de atıştıracak bir şeyler bulacaktı, sonra da eve tekrar dönecekti. Dan o zamana kadar dönmemiş olursa onunla konuşmak için bir hafta daha beklemesi gerekecekti. Damarlarında dolaşmakta olan zehrin birkaç saat içinde onu yere sereceğini unutamıyordu, şu anda kimseye yaran olmazdı.

Şu an fırtınadan önceki sessizlikti sadece.

Arka plandan bazı mırıltılar işitince Aden parmak uçlarında odasına gitmeye çalıştı ama döşemeler gıcırdadı ve bir saniye sonra tanıdık bir ses, “Hey, şizo. Buraya gel,” diye seslendi.

Duraksayıp tavandaki kalın ahşap kirişlere baktı ve öylece sıvışıp sıvışamayacağını düşündü. Ozzie’yle hiçbir zaman anlaşılamamışlardı. Belki de bunun sebebi ağzından çıkan her sözün hakaret olmasından kaynaklanıyordu. Ama yine de... sözlü veya diğer türlü herhangi bir kavga buradan atılmasına sebep olurdu. Çoktan uyan almışta zaten.

“Hey, şizo. Peşine düşürme beni.”

Kahkahalar duyuldu.

Demek ki Ozzie'nin koyunları da oradaydı.

Boş ver. Bir başka sıkıntıyla uğraşamayacağım artık, dedi Julian.

Eğer kaçarsan, senin zayıf olduğunu düşünürler. Bu beyan Elijah'dan gelmişti ve doğru olma ihtimali çok yüksekti. O zaman bir an bile yakandan düşmezler.

Yanlış. Ormana gidersen hemen şimdi rahata erebilirsin, dedi Caleb. Ayrıca şu anki halinle onlarla kavga edemezsin.

Bence şimdi yüzleş. Eve'in kararlılığı sesinin de sert çıkmasına sebep oluyordu. Yoksa tüm gece bilisinin tepene çullanmasından endişeleneceksin. Hasta olacağın için aklında bir de bunun olmasını istemezsin.

Dişlerini sıkıp odasına gitti ve çantasını attıktan sonra Ozzie'nin odasına gitmek için koridorda yürümeye başladı.

Hep Eve'i dinliyorsun, diye sızlandı Julian.

Çünkü Aden zeki, dedi Eve.

Çünkü o bir ergen ve sen de dişisin, diye mırıldandı Caleb.

Benim dişi olmam yüzünden daha önce söylenmemiştin.

Aden kapıda belirince sırtıtmakta olan Ozzie onu baştan aşağı süzdü. Sırtması kısa süre içinde bir kıkırdamaya dönüştü. "Ne yapıyordun? Kimse sana dokunacak kadar ümitsiz olmadığı için elektrik süpürgesiyle mi takılıyordun? Yoksa hayalî arkadaşlarıyla mı takılıyordunuz? Bu seferki bir kız mı yoksa erkek mi?"

Süprüntüler gülüştü.

"Bir kızdı," dedi Aden. "Senden daha yeni ayrıldığı için yeterince ümitsizdi."

"Çok pis koydu," diyen süprüntüler kahkahalara boğuldu.

Ozzie duraksadı. Gözlerini kıstı.

Bir yıldan uzun zamandır buradaydı ki bu da herkesten uzun süredir burada olduğu anlamına geliyordu. Aden'in anlayabildiği kadarıyla uyuşturucu ve küçük hırsızlıklar yaparken birkaç kez yakalanmıştı ve annesiyle babası sorumluluğu başkasına devretmeye karar vermişti.

“Ben kaçtım,” dedi Aden.

“Orada kal.” Ozzie yansı bitmiş bir esrarlı sigara uzattı. San saçları sanki elleriyle saçlanm sürekli kanştırmışçasına dağılmıştı. “Bir fırt çekeceksin. Deliliğin konusunda yardıma ihtiyacın var.”

Tekrar görüşmeler oldu.

“Hayır, teşekkür ederim.” Zaten uzun olan listesine bir de “uyuşturucu kullanımı” eklemeye niyeti yoktu.

“Sana sormadım,” diye çıkıştı Ozzie. “İç. Hemen.”

“Hayır. Teşekkürler.” Aden yatak odasını gözden geçirdi. Kendisinininkinin birebir aynısıydı. Boş ve beyaz duvarlar, bir ranza, hem üstte hem altta birbirinin aynısı olan yorganlar, şifonyer ve masa. Başka hiçbir şey yoktu. Ne duvarda bir afiş ne de çerçeveli bir fotoğraf. Böylesi süslerin eksikliğine dair Dan, “Geçmiş unutmalarına ve geleceğe odaklanmalarına yardımcı olsun diye,” derdi. Aden bunun sebebinin süprüntülerin büyük bir hızla gelip gitmesinden kaynak

landığım düşünüyordu.

“Ha... hadi dostum. Ya... yap şunu.” Aralarındaki en iri çocuk olan Shannon yere fırlattıkları yastıklara uzanmıştı. Yeşil gözleri kızarmıştı ve biri şişmiş gibiydi. Bir kavgada mı olmuştu? Muhtemelen. Genellikle kekeleyerek konuşurdu ve süprüntüler onunla dalga geçerdi. O da saldırırdı. Onlarla neden hâlâ takıldığım Aden bilmiyordu. “Ne... ne kadar de... deli olduğunu unutursun.”

Seth, Teny ve Brian başlarıyla onayladılar. Üçü de kardeş gibiydi. Hepsinin koyu renk saçları ve gözleri, benzer çocuksu suratları vardı. Bireysel tarzları onları birbirinden ayırıyordu. Seth saçına

kalırı, kırmızı meçler atıyordu ve bir bileğinin içinde bir yılan dövmesi vardı. Terry'nin saçları uzun ve kabarıktı, bol giysiler giyerdi. Brian ise havalıydı.

Tekrar hayır demek zordu. Özellikle de geleceğine emin olduğu acıyı hafifletmeye yardımcı olacağını bildiği için. Ama karşı çıkabilirdi. Eğer uçarsa kim olduğundan da fazlasını unutacaktı; Dan ile konuşması gerektiğini hatırlamayacaktı. Ve Dan'le konuşması gerekiyordu. Eğer Dan, Aden'in planını kabul ederse Aden, Mary Ann'i daha sık görebilirdi.

Böylesi bir teşvikle her şeyden vazgeçerdi.

"Her neyse, dostum." Ozzie'nin yanakları nefes çekerken içeri göçtü ve duman yüzünü çevreledi. "Eziğin teki olduğunu biliyordum."

Tepki gösterme. "Ryder nerede?" Ekiplerinin altıncı üyesi.

"Dan odasında bir poşet buldutabii ki boştu yoksa burada olmazdı ve uyuşturucu testi için onu alıp götürdü," dedi Seth. "Saatlerce geri dönmezler. Bu yüzden parti yapıyoruz."

"Partiler minik kaplarda yapılan kekler gibi," dedi Terry sırtarak.

Eee, yani?

"Hayır, partiler minik kaplara işemek gibi," dedi Brian ve herkes sanki dünyanın en komik şakası yapılmış gibi kahkahalara boğuldu.

Kendisi de uçtuğu birkaç seferde bu kadar aptal mı davranmıştı acaba?

Bir anda kapıdan bir gürültü geldi ve bunu menteşe gıcırıltıları takip etti.

“Biz döndük,” diye seslendi Ryder. Ne yaptıklarını biliyor olmalıydı.

“Saatlerce dönmeyecekler demek, öyle mi?” dedi Aden.

Ozzie küfredip esrarlı sigarayı saklamak için ayağa kalktı, metal bir kutunun içine fırlatı. Kapağını tepesine kapayıp dumanı saklamaya çalıştı.

Seth bir oda spreyi kapıp etrafa püskürttü. Terry yastıkları tekrar yatağın üstüne attı.

Brian zorlukla kalkıp kaçmak için bir yer aradı ve Shannon başını dayadığı ellerinin arasından kaldırmadan olduğu yerde durdu. Sonra Ryder korkarak odaya daldı, somurtuyordu.

Dan hemen ardındaydı. Başparmaklarını kemer halkalarına geçirmiş, beyzbol şapkasını alnına kadar çekmiş bir şekilde Aden’in yanında, kapı eşiğinde durdu. Havayı kokladığında bronz yüz hatlarına hoşnutsuzluk yerleşti.

“Sizin hayatınızı kurtarmaya çalışıyorum, çocuklar. Bunun farkındasınız, öyle değil mi?”

Süprüntülerden bazıları utançla yere bakmaya başlamıştı. Ozzie ise sırtıttı. Kimse konuşmuyordu.

“Etrafı temizleyin, sonra işe yarar bir şey yapmanızı istiyorum. Her biriniz size geçen hafta verdiğim kutudan bir kitap seçeceksiniz ve en az beş bölüm okuyacaksınız. Yarın sabah kahvaltısında ne okuduğunuzu bana anlatacaksınız.”

Herkes sızlanmaya başladı.

“Hiç başlamayın.” Dan hepsinin suratını tek tek inceledi. Aden’a gelince şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, sanki Aden’ın orada olduğunu fark etmemiş gibiydi. “Hadi bir yürüyüşe çıkalım,” diyerek Aden’ın cevabını beklemeden barakadan çıktı ve ardından kapıyı çarptı.

“Zulamm nerede olduğunu hele bir söyle,” diye hırladı Ozzie, “boğazını keserim o zaman.”

“Dene,” dedi Aden topuklarının üstünde dönerken.

Onu kıskırtmak zorunda mıydın? diye sordu Eve sikkın bir şekilde “Evet.” Tehditlerle pek iyi geçinemiyordu.

Dışan çıkınca temiz hava tekrar etrafım sardı ve derin bir nefes aldı. Güneş daha da alçalmıştı ve etrafa kasvetli bir pus düşürüyordu. Bir anda düzelen moraline tam bir zıtlıktı. Aden belki de ilk kez hayatının daha iyiye gidebileceği konusunda umuda kapılmıştı.

Dan birkaç metre ötede, kuzeydeki çayıra doğru yürüyordu ve Aden ona yetişebilmek için acele etti.

Aden bir seksenden uzun olmasına rağmen Dan üstünde kule gibi yükseliyordu.

Geçen hafta Aden, zihnindeki kimsenin onunla ügilenmediğini düşündüğü anlarda Dan’ın babası olduğunu birkaç kere hayal etmişti. Bir benzerlikleri olduğu kesindi. İkisinin de saç rengi açıktı (Aden sarışın şakalarını durdurmak için saçını boyamadığında), bir erkek için fazla kalın dudakları ve köşeli bir çenesi vardı. Ne yaptığını fark ettiğinde Aden kendisini durdurmak zorunda kalmıştı. Bundan vazgeçmek şaşırtıcı bir şekilde onu mutsuz etmişti.

Gerçek babası neye benziyordu? Aden’in gözünde hiçbir görüntü canlanmıyordu. Ona dair hiçbir hatırası da yoktu. Adam hakkında bildiği tek şey Aden’dan vazgeçmiş olmasıydı. Bu da demek oluyordu ki o bile Aden’in bir ucube olduğunu düşünüyordu. En azından Dan ona bir yerlere kapatılması gereken, zihinsel olarak dengesiz küçük çocuk muamelesi yapmıyordu.

“Konunun özüne inelim hemen, olur mu?” dedi Dan, Aden yanma geldiğinde. Etrafı daha iyi görebilmek için şapkasını geri itti. “Bugün ne yapıyordun?”

Aden yutkundu. Bu sorunun sorulmasını bekliyordu ve vereceği cevabı bile planlamıştı. Ama ağzından çıkarabildiği tek yanıt, “Hiçbir şey,” oldu. Dan’e yalan söylemekten nefret ediyordu ama yapabileceği bir şey yoktu. Cesetlerle savaştığına kim inanırdı ki?

“Hiçbir şey, öyle mi?” Dan inanmadığını belli edercesine tek kaşını kaldırdı. “Yüzünün çamurla kaplı olmasının ve boynunda ısırik izleri görmemin sebebi hiçbir şey öyle mi? Tüm gün ortada olmamanın sebebi hiçbir şey, değil mi? Bana bilgi vermek zorunda olduğunu büyorsun.”

“Sana kasabayı keşfe çıktığıma dair bir not bırakmıştım.” İşte. Gerçek. Keşfe çıkmışta gerçekten. Yaşayan ölülerle karşılaşması kendi hatası değildi. “İllegal bir şey yapmadım, kimseyi de incitmedim.” Yine gerçekler. Çoktan ölmüş insanları öldürmeye dair bir yasa yoktu ve bir cesedi incitmek mümkün değildi. “İnan bana.”

Dan gömlek cebinden bir kürdan çıkardı ve dişlerinin arasına sıkıştırdı. “Tatil gününde etrafı keşfe çıkmak güzel, hatta teşvik edilmesi gereken bir şey, tabii önce benim iznimi alırsan. Sen izin almadın. Sana cep telefonumu verirdim, böylece gerekli olduğunda nerede olduğunu öğrenirdim. Ama bana böyle bir fırsat tanımadın. Mutfak tezgâhına notu bırakıp kaçtın. Seninle ilgilenen sosyal hizmet görevlisini arayıp buradan alınmanı bile sağlayabilirim.”

Onunla ilgilenen Bayan Killerman, Aden’in burada olma sebebiydi. Muhtemelen Dan gibi otuzlarmdaydı ve buz gibi birisiydi. Aden bir önceki kurumda çürüyüp giderken onunla ilgilenmesi için atanmıştı. Bu sırada bir de eğitmeni vardı tabii ki ama bölgeden ayrılmasına izin verilmemişti.

Aden şikâyet edince Killerman ona D ve M’den bahsetmişti ve buraya gönderilmesi için talepte bulununca Aden çok şaşırılmıştı. En sonunda boşluk açıldığında da çok mutlu olmuştu. Daha önce korktuğu gibi, Dan o mahvolmuş mezarlığı bile *görmeden* buradan atılacak olursa bu korkunç olurdu...

“Aden. Beni dinliyor musun?” diye sordu Dan. “Sosyal hizmet görevlisini arayabilirim dedim.”

“Biliyorum.” Yüz hatları gölgelerde kaybolan Dan’e bakmak için başını kaldırdı. “Arayacak mısın?”

Sessizlik. Korkunç bir sessizlik.

Sonra Dan uzanıp Aden’in saçlarını karıştırdı. “Bu seferlik aramayacağım. Ama her zaman böyle davranmam, anlıyor musun? Sana inanıyorum, Aden. Senin için iyi şeyler diliyorum. Ama benim kurallarına uymak zorundasın.”

Bu jest hiç beklenmedikti ve kelimeler onu çok şaşırtmıştı. *Sana inanıyorum.* Bir şey gözlerini yaktı. Aden bunun sebebinin göz yaşları olabileceğine inanmayı reddediyordu fakat çenesi bile titremeye başlamıştı. Aklına bir kız düşmüş olabilirdi ama bu kadar yumuşak kalpli de değildi.

“Hâlâ ilaçlarını alıyor musun?” diye sordu Dan.

“Evet. Tabii ki.” Bir yalan. Gerçek hatta yan gerçek bile bu sefer işe yaramazdı. Dan’e ilaçlarını klozete atıp üstüne sifonu çektiğini söylemek kasabaya gizlice sızısmaktan bile kötü sonuçlar doğururdu. Ayrıca o ilaçlara ihtiyacı yoktu. Onu güçsüzleştiriyor, yoruyor ve zihnini bulamlaştırıyorlardı. Gerçi şu anda da öyle hissetmeye başladığını fark etmişti, baş dönmesi saldırınca sallanmaya başlamıştı. Aptal ceset zehri. Fakat baş dönmesiyle birlikte bir acüyet hissi de geldi. “Aslında geri döndüğümde seni anyordum. Ben... Ben...” *Yap hadi, söyle işte.* “Devlet okuluna gitmek istiyorum. Crossroads Lisesi’ne.” İşte. Olmuştu. Bu sözleri geri almanın yolu yoktu.

Dan kaşlarını çatı. “Devlet okulu mu? Neden?”

Kulağa inanılır gelen tek bir açıklama olabilirdi. “Daha önce kendi yaşımdaki, normal ve sıradan çocuklarla birlikte olmadım ve bunun benim için iyi olacağını düşünüyorum. Onları izleyebilirim, onlarla

iletişime geçerim, onlardan *öğrenebilirim*. Lütfen. Buraya geldiğimden beri tek bir terapi seansını bile kaçırmadım. Haftada iki kez. Dr. Quine durumumun iyi olduğunu söylüyor.” Onu düzeltmeye çalışan son kişi Dr. Quine olmuştu. Aden aslında o kadından hoşlanıyordu, onu gerçekten önemsiyor gibiydi.

“Biliyorum. Beni bilgilendiriyor.”

Aden iyi niyetli doktorun yanındayken ağzından çıkan sözlerle bu yüzden dikkat ediyordu işte. Bir başka baş dönmesi dalgası çarpınca şakaklarını ovuşturdu. “Bayan Killerman’ı ararsan gerekli olan belgeleri imzalayabilir ve ben de önümüzdeki hafta okula başlayabilirim. Sadece ilk ayı kaçırmış olacağım ve bu benim yeni ve normal hayatımın başlangıcı olacak. Benim için istediğin hayatın.”

Dan söylediklerini değerlendirmek için duraksamadı bile. “Teoride iyi gibi görünüyor ama... Dr. Quine’a ne söylersen söyle kendi kendine konuşmaya devam ediyorsun. Bunu inkâr etmeye çalışma çünkü seni daha bu sabah duydum. Saatlerce boşluğa bakıyorsun, kaybolmuş gibi. Ayrıca seni diğer çocuklarla görmüş olmama rağmen gergin ve sinirliydin yani onlarla arkadaş olamadığını da biliyorum. Kusura bakma evlat ama cevabım hayır.”

“Ama...”

“Hayır. Bu son kararım. Zaman içinde belki.”

“Arkadaşlık kuramadım çünkü buradaki kimse bunu istemiyor.”

“Belki de sen yeterince uğraşmıyorsundur.”

Aden ellerini yanlarında yumruk yaptı, görüş alanını kırmızı bir duman kaplıyor gibiydi. Bunun zehirden mi yoksa öfkeden mi olduğunu bilemedi. Belki gerçekten de yeterince uğraşmıyordu ama bunun ne önemi vardı ki? Ozzie ve koyunlarıyla arkadaşlık kurmak istemiyordu zaten.

“Kızdığını biliyorum ama böylesi daha iyi olacak. Eğer öğrencilerden birinin canını yakacak olursan hapse atılırsın ve başka şansın olmaz. Ve dediğim gibi böyle bir şeyin senin başına gelmesini istemiyorum. Potansiyeli olan, iyi bir çocuksun. Bu potansiyeli gerçekleştirip parlamana için sana bir şans verelim, olur mu?”

Aden’in öfkesinin bir kısmı uçup gitmişti. Dan’ın nazikliği karşısında nasıl gitmeyecekti ki? Ama kararlılığı da kuvvetlenmişti. O okula gitmeli ve Mary Ann’le daha fazla vakit geçirmeliydi.

Evet, kasabada “tesadüfen” ona rastlayabilirdi ama bu ne zaman olacaktı? Ve ne sıklıkla? Haftanın beş günü, günün yedi saati okul vardı. Orada onun hakkında, kendisini nasıl kısa süreliğine düzelttiğine dair bilgi edinme şansı artacaktı.

O yedi kutsal saatte huzurlu olacaktı. Bunun için her şeyi yapardı. Hatta... Yutkundu, düşüncenin gittiği yeri beğenmemişti.

“Emin misin?” diye sordu Dan’e son bir şans tanıyarak.

“Hem de çok.”

“Peki öyleyse.” Aden etrafı kolaçan etti, sonra camlardan bakma ihtimallerine karşı süprüntülerin barakadan onu görüp göremeyeceğini kontrol etti. Direkt olarak görülebilirlerdi. Bu büyük bir şanssızlıktı ama yapabileceği bir şey yoktu. Şansı varsa ve süprüntüler izliyorsa biraz önce çektikleri uyuşturucuların halüsinasyon yarattığını düşünürlerdi.

Bunu gerçekten yapacak mısın? diye sordu kendisine. Milyonlarca şey ters gidebilirdi. İnsanlar yeteneklerinin sınırlarını öğrenip onu testlerden geçirmeye ve sonsuza dek bir yerlere kapamaya karar verebilirlerdi. Omurgasından yukarı bir titreme yükseldi ve gerginlikle dudaklarını yaladı. Evet. Evet, yapacaktı. Başka yolu yoktu, elde edecekleri çok önemliydi.

Ne planladığını biliyorum, Ad ve bu hiç iyi bir fikir değil. Caleb şu anda bir bedene sahip olsaydı Aden’in omuzlarını tutup onu

sarsıyor olurdu. *Aslında bu korkunç bir fikir. Bunu bilmek için kâhin olmaya ihtiyacım yok.*

Daha önce bunun gibi bir şey yaptığında bir hafta boyunca yataktan çıkamamış, üşümüş, titremiş, her sestən ve tenine değen her elden korkmuştu. Üstüne üstlük damarlarında dolaşan toksinle birlikte netice bundan bin kat daha kötü olabilirdi. *Aden*, diye başladı Eve, bir söylev vermeye hazırlandığı belliydi.

“Özür dilerim, Dan,” dedi Aden... Dan’ın bedenine adım atmadan hemen önce.

Katı bir kitleden tutarsız bir sis ve dumana doğru biçim değiştirirken işkence edici bir acı yaşayarak çığlık attı ve bunun hemen ardından Dan de bağırmaya başladı. Başlan dönerek dizlerinin üstüne çöktüler. Renkler iç içe geçiyor gibiydi, otların yeşiliyle ineklerin kahverengi tonlan, traktörün parlak kırmızısıyla buğdayların sansı... Nefes nefese kalmıştı, terliyordu ve midesi altüst olmuştu.

Derin nefes al, derin nefes ver. Bir yerçekimi noktası bulamadan önce birkaç dakika geçti. Acı çok az da olsa azalmıştı.

Bunu gerçekten yaptın değil mi? diye çıkıştı Caleb.

“Yaptığımı hatırlamayacak.” Konuşanın kendisi olduğunu bilmesine rağmen farklı bir sesin çıktığını duyması garipti.

“Bir şey olmaz.” Olmayacağını umuyordu.

Ne yapmak istiyorsan yap da hemen buradan sıvışalım, dedi Julian. *Tanrım, sana bazen inanamıyorum.*

Elijah inledi. *Eğer birileri böyle bir şey yapabildiğini öğrenirse...*

“Öğrenmeyecekler.” Yine umut ediyordu. Aden, sanki bedeni kendisininmiş gibi Dan’ın elini cebine sokup cep telefonunu çıkarması için zorladı. Eli titriyordu ama telefon rehberini karıştırıp

Tamera Killerman'ı bulmayı başardı. Numarası hızlı arama listesindeydi.

Aden gergin bir şekilde yutkunarak numarayı çevirdi.

Üç çalıştan sonra hizmet görevlisi telefonu, "Efendim?" diyerek açtı.

Hâlâ bu işin peşini bırakabilirsin, hayatım. Bunu yapmana gerek yok, neler yapabildiğini keşfetmeleri riskine girmene gerek yok.

"Merhaba, Bayan Killerman." Başı gittikçe daha fazla dönmeye ve midesi daha fazla bulanmaya başlamıştı. Odaklanmalıydı. "Ben Ad... Dan Reeves."

Bir duraksama. Kıkırtı.

Kıkırtı mı? Sakin ve ağırbaşlı Killerman'dan mı? Kadını bir seneden uzun süredir tanıyordu ama tek bir kez bile gülümsememişti. Aden şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

"Bayan Killerman öyle mi?" Sesinde Aden'm midesini kaldıran bir nefes nefese kalmışlık tonu vardı.

"Daha dün bana sevgilim diyordun."

"Ben... şey..."

"Eee, bebeğim, seni tekrar ne zaman görebileceğim?"

Bebeğim mi? Neden... Farkmdalık yüzüne tokat gibi çarpınca kaşlarını çattı, neredeyse hayal kırıklığı ve öfkeye yenik düşüyordu. Dan evliydi. Dan sadece karısı tarafından "bebeğim" diye adlandırılmalıydı. Aden Dan'in karısını severdi. Meg Reeves muhteşem yemekler yapıyor, herkese gülümseyebiliyordu ve onu bir kere bile azarlamamıştı. Hatta evi temizlerken kendi kendine şarkı bile söylüyordu.

Tam o anda Aden, Dan'in hatıralarına ulaşabilmek istedi; bu adamın böylesine muhteşem bir kadını nasıl aldatabileceğim

öğrenmek istiyordu. Ama yeteneklerinin arasında sanki bir tek zihin okuma yoktu. *Her neyse. İyice hastalanmadan önce başladığın işi bitir.* “Bakın, Bayan Killerman. Haden Stone’u buradaki devlet okuluna yazdırmak istiyorum. Crossroads Lisesi.”

“Haden mı?” Şaşkınlık sesinden bile okunuyordu ve Aden onun hoş ama soğuk suratının kafa karışıklığıyla çalkalandığını hayal edebiliyordu. “Şizofren olan mı? Neden?”

Aden sinirle dişlerini gıcırdattı. *Ben şizofren değilim!* “Diğer öğrencilerle iletişim içinde olması ben... onun için iyi olacak. Ayrıca burada geçirdiği kısa süre içinde o kadar hızlı üerledi ki artık neden burada olduğunu bile bilmiyorum.” Çok mu abartmıştı?

“Bu harika ama hazır olduğuna emin misin? Daha dün konuştuğumuzda yavaş ilerleme kaydettiğini söylemiştin.”

Öyle demişti demek. “Dün Aden’dan bahsetmiyordum. Ozzie Harmon’dan bahsediyordum.” Al sana süprüntü. “Aden harbiden hazır.”

“Harbiden mi?” Tekrar güldü. “Dan, iyi misin? Sesin biraz... bilmiyorum, sanki kendinde değilmişsin gibi geliyor.”

Aden yalpaladı ve kendisini zor tuttu. “İyiyim. Sadece yorgunum. Her neyse, bu işlemi benim için yürürlüğe koyarsan gerçekten minnettar kalırım.” Böyle bir cümle Dan’ın kuracağı türde bir cümle olmalıydı. “Tamam mı?”

“Tamam. Sanırım. Peki Shannon Ross’un da Crossroads’a gitmesini istiyor musun hâlâ?”

Shannon mı? Neden Shannon? Ayrıca neden kimseye böyle bir şey söylenmemişti. “Evet. Seninle sonra konuşuruz,” dedi, kadın başka soru sormadan önce. “Bebeğim.”

Klik.

Uzun bir süre Aden telefona bakakaldı, nefes almaya çalışıyordu, elleri daha fazla titremeye başlamıştı.

Neyse ki Bayan Killerman tekrar aramadı.

Daha sonra, Dan yalnız kaldığında Adenla yaptığı konuşmayı hatırlayacak fakat o telefon görüşmesini kendi iradesiyle yaptığını düşünecekti. Neden bunu yaptığını merak edecekti ama Aden'in içine girdiğini hatırlamayacaktı.

Hiçbir zaman hatırlamıyorlardı. Belki zihinleri böyle bir bilgiyi işleyemiyordu. Belki de Aden o hatıraları çıkarken kendisiyle birlikte götürüyordu.

Her ne olursa olsun Dan'in Killerman'ı tekrar arayıp fikrim değiştirdiğini söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordu. Ya da Killerman'ın erdiği sözü tutup işleri yürürlüğe koyup koymayacağını...

Bunun cevabı zamanda gizliydi.

Şimdi Aden'in yapması gereken tek şey beklemektir. Beklemek ve iyileşmek, diye düşündü Dan ile birlikte yere eğilip kusarken.

Harika. Zehirle savaşı en sonunda başlamıştı işte.

DÖRT

Aden sonraki altı günü yarı yarıya şoursuz geçirmişti. Birkaç kez vazgeçmek, her şeyi sonlandırıp bedeniyle bir bütün haline gelmiş olan yakıcı acıdan kurtulmak istemişti. Ama yapmadı. Savaştı. Daha önce hiç savaşmadığı gibi savaştı, onu güçlendiren tek bir düşünce vardı: Mary Ann ile birlikte gelen huzur.

Birkaç kere halüsinasyon görüp Mary Ann'in üstünde süzüldüğünü, uzun siyah saçlarının göğsüne süründüğünü düşünmüştü. Belki de Elijah'nm yetenekleri artıyordu ve ölümle ilgisi olmayan bir başka sann görmüş, geleceğe dair bir an yakalamıştı. Gerçi Mary Ann'in teni gerçek hayattakinin aksine hafifçe bronzlaşmış ve alev gibi yakıcı değil, çok daha beyaz görünüyordu. Ayrıca gözleri ela değil parlak maviydi.

Böyle farklılıklara birkaç açıklama getirmek mümkündü. Ya sanrılarında gördüğü kişi Mary Ann değildi ve bu siyah saçlı kızla henüz tanışmamıştı ya da hasta olduğu için detayları yanlış görmüştü.

İkisi de son derece olasıydı. Siyah saçlı kızı zihninin karanlık köşelerinde sayamayacağı kadar çok görmüş olmasına rağmen yüz hatlarına dair tam bir bilgisi olmadığını fark etmişti.

Fakat bu hafta gördüğü suratı unutmasına imkân yoktu.

"Uyu," demişti kız ona, parmak uçları kaşlarına değiyor ve peşinde alevden izler bırakıyordu. "İyileştiğinde konuşacak çok şeyimiz olacak."

"Ne konuşacağız?" diye sormayı başarmıştı kurumuş boğazına rağmen.

"İnsanlanmı nasıl çağırdığını. Senin mırıltım nasıl hâlâ hissettiğimi. O mırıltının nasıl kısa bir süreliğine durduğunu. Bizi neden burada istediğini. Senin hayatta kalmana izin verip

vermeyeceğimizi. Kanın yaşayan ölüler gibi kokmadığında konuşacağız.”

Bu konuşma Aden’in kesinlikle anlamadığı bir şeydi.

MaryAnnle karşılaşmalarında olduğunun aksine bu kızıdan kaçmak **veya** ona kız kardeşine sardırılmış gibi sarılmak da istemiyordu. O acı verici rüzgârı da hissetmemişti. Ellerini saçlarının arasına sokmak, onu yakınma, son derece yakınma kadar sokup kokusunu içine çekmek istiyordu.

Hanımeli ve gül. İmgelemlerinde gördüğü gibi öpmek istiyordu onu.

En sonunda ateşi dinmiş ve halüsinasyonlan da sona ermişti. Terlemesi geçti, kasları kasılmaz oldu ve bedeni güçsüz ve aç kaldı.

En sonunda Aden yatağından sürünerek kalktı, üstünde terleyip kuruyarak tenine yapışmış *boxer* şortundan başka bir şey yoktu. En kötü acılan gizlemiş, inlemelerini zihnine kapamıştı. Hastanelerden, doktorlardan, iğnelerden ve sorulardan uzak durmak için ne olsa yapardı. Tanım, sorular...

Eğitim seanslarından ve ahır görevlerinden tüm hafta muaf olmuştu. Fakat Dan gözünü üstünden ayırmıyor, odasına girip çıkıyordu, surat ifadesi endişeli ama nedense biraz da şüpheliydi. Eğer içten bir şekilde neler olduğuna dair konuşmuş olsalar da Aden hatırlamıyordu. Hatırladığı tek şey Dan’in, mezarlıktaki olayla ilgili bir

şey bilip bilmediğini sormasıydı. Birkaç kanal korktuğu üzere haberi yayınlamıştı. Aden olumsuz cevap verecek kadar kendindeydi.

Dan’in sabah son gelişinde yemesi için bıraktığı fıstık ezmeli sandviçi kaptığı gibi üç ısırıkta bitirdi. Midesi yatışınca hızla düş

aldı ve üstüne bir kot pantolonla gri bir tişört geçirdi. Dan onunla Shannon'ı alışverişe çıkaracaktı. Bunu da hatırlıyordu.

Koca oğlanın daha önce hiç yapmadığı bir şeydi ve Aden böyle bir gezinin tek bir sebebi olabileceğini düşünüyordu: Dan onların Crossroads Lisesi'ne başlamalarına izin verecekti.

Gözle görülür biçimde rahatladı. Pek çok şey yanlış gidebilirdi. Bayan Killerman fikrini değiştirebilir ve Dan'ın tavsiyesini dinlememeye karar verebilirdi. Dan, Aden'i devlet okulu sisteminin ellerine bırakma "karar"ının bir anlık delilik olduğunu düşünebilir ve tüm evrakı iptal edebilirdi.

Bir el açık kapının çerçevesini tokatlayınca yüksek ses Aden'i şaşırttı, hemen sonra Shannon içeri bakmaya başladı. Yeşil gözleri histen yoksundu.

"Gi... gitme za... zamanı." Aden'in cevap vermesini beklemeden döndü ve yürüyüp gitti. Koridorun diğer ucundaki ana kapı çarparak kapandı.

Ruhlar gerinerek ve iç geçirerek tek tek uyandı. Harika.

Neler oluyor? diye sordu Eve uykulu uykulu.

"Okul alışverişi," diye mırıldandı odasından çıkarken. "Daha sonra konuşuruz, tamam mı?"

Ozzie ve Seth kendi yatak odalarının kapısına çıkmış, kollanm kavuşturmuş bekliyordı. Aden dışında herkesin bir oda arkadaşı vardı. Kimse odasını bir şizoyla paylaşmak istemiyordu ve bu, Aden'm de işine geliyordu.

"Yine kendi kendine mi konuşuyorsun?" dedi Seth gülerek. "Niye ki? O kadar eğlenceli sayılmazsın."

Aden çenesini kaldırdı ve yanlarından geçmeye çalıştı.

Ozzie kolunu yakaladı ve onu zorla durdurdu. “Nereye gittiğini sanıyorsun, Deli? Son zamanlarda benden saklanıyordun ve konuşmamız gereken bazı şeyler var.”

Aden saldırma güdüsü tetiklendiği için ilgisini oğlana kaydırdı. Bu şekilde tehdit edilmekten hoşlanmıyordu. Çok sayıda enstitüde çok kere böyle tutulup dayak yemişti.

Ozzie’yle yumruklaşmak sana pahalıya patlar, dedi Eve.

Eğer Ozzie onun damanna böyle basmaya devam ederse Aden kendisini tutamayabilirdi. Sabrım zorluyorlardı. Gerçekten de saldıracaktı. Ve bu adil bir dövüş olmayacaktı. Şu anda bile hançerleri ayak bileklerine beklentiyle batıyordu.

“Bırak beni,” diye hırladı.

Ozzie şaşkınlıkla gözlerini kırptı ama kolunu bırakmadı. “Hayalî arkadaşlarından biriyle konuşuyor olsan iyi edersin ucube, yoksa yemin ederim uykunda seni paramparça ederim.”

Seth kıkırdadı.

Aden’in çenesi kasıldı.

Ciddiyim, Aden. Onunla uğraşma, dedi Eve sesi titreyerek

Böyle devam edersen okulun ilk günü hayal olur, diye uyardı Elijah. Ve *okula gidemezsen kızı da göremezsin.*

Kendisini Ozzie’den kurtarıp tek kelime bile etmeden uzaklaşmaya başladı.

“Bebecik nasıl da kaçıyor bak,” diye seslendi Ozzie.

Aden’in yanakları öfkeyle kızardı ama arkasına dönmedi. Ne kadar haksız oldukları kanıtlamaktansa hakkında böyle şeyler düşünmelerine izin vermek daha iyiydi çünkü kanıtlama esnasında birileGG

rinin canı yanacakb ve bu kişi kendisi olmayacaktı. Ayrıca Elijah'nın da hatırlattığı gibi ufakta Mary Ann ve devlet okulu vardı. İyi bir robot olacak, ortalığı karıştırmayacak ve tıpkı bir mezarlıkta olduğu gibi beladan uzak duracaktı.

Dışarı çıkınca güneş ışığı gözlerini sulandırdı. Dan'in kamyonetini arayarak gözlerini kırptırdı. Ana binanın yanındaki ağaçlığa gözleri takıldı, daha dikkatli bakınca ağzı şaşkınlıkla açık kaldı. Gölgelelerin arasında o siyah saçlı kız dikiliyordu. Aden'in siyah saçlı kızı. Sanrılarında gördüğü kız.

Fakat bu, Mary Ann değildi. Artık bunu hiç şüpheye yer bırakmayacak şekilde fark ediyordu.

Bu kız daha uzundu, dergilerde görülebilecek bir suratı vardı. Büyük mavi gözlerini siyah, uzun ve kıvrnk kirpikler çevreliyordu. Küçük bir burnu, kan kırmızısı, kalp şekilli dudakları vardı. Teni süt gibi beyazdı. Saçları beline kadar ulaşyordu ve uçları dalgalıydı. O kadar siyahtılar İd mavi tonları varmış gibiydi ve her esintiyle omuzlarının çevresinde dalgalanıyorlardı.

Bu bir sanrı mı, diye merak etti bir anda. Yoksa kız gerçekten burada mıydı?

Arkasında uzun boylu, tehditkâr bir erkek vardı, bronz tenliydi ve vücudu kas yığınından oluşuyor gibiydi.

İkisi de siyahlar içindeydi: Oğlanda tişört ve kumaş pantolon, kızdaysa bir tür cübbe vardı. Toga gibi bir omzundan aşağı dökülüyor, diğer omzunu açıkta bırakıyordu, ortasından gümüş halkalarla tutturulmuştu ve ayak bileklerine kadar iniyordu.

İkisi de ona bakıyorlardı. Oğlan gözdağı verircesine, kız ise merakla.

Başka ne yapması gerektiğini bilemeyerek el salladı.

İkisi de tepki vermedi.

“Aden,” diye seslendi Dan. “Kime el sallıyorsun? Hadi gidelim.”

“Ama...” Birkaç dakika daha istemek için arkasını döndü. Onların gerçek olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu. Ama Dan kamyoneti gösteriyordu ve yakıcı güneş ışınlarının altında yüz ifadesinden sabırsızlandığı belli oluyordu. Shannon çoktan arabaya binmişti. Aden uzaktaki ağaçlara tekrar baktı ama ikili yok olmuştu. “Onları gördünüz mü?” diye fısıldadı.

Kimi? diye sordu Eve. Cadı ile kızgın Heman’i mi?

Öyleyse gerçektiler. Neredeyse heyecanla haykırıyordu. Kız gelmişti. En sonunda gelmişti. Peki kimdi o kız? İsmi neydi? Onu buraya ne getirmişti? Onu nasıl bulmuştu? Onu neden bulmuştu?

Onu tekrar ne zaman görecekti?

Elijah iç geçirdi. Şu diğer kıızı geçen hafta takip ettiğinde içime kötü bir his doğduğunu hatırlıyorsun değil mi? Bu ikili hakkında içimde daha da kötü bir his var. Ama aklımda ne olduğunu biliyorum. O kız, sanrılarındaki kız.

Onu sanrılarda mı gördük? Ben neredeydim? Çünkü artık resmîlik kazandı, dedi Caleb. Lanet olsun, kız seksi.

Aden gözlerini devirdi.

“Aden,” diye bağırdı Dan. “Terimde boğuluyorum artık. Gidelim dedim.”

Ağaçların orada olduklarına dair hiç iz yoktu. Ne siyah elbiseye ne de rüzgârda uçuşan saçlarına dair.

Nereye gitmişlerdi? *Neden* gitmişlerdi?

“Aden! Biz sensiz gitmeden önce son şansın.”

Aden kalmak istemesine rağmen kamyonete doğru zorla yürüdü ve kızın geri döneceği bilgisiyle kendisini avuttu. Bir gün öpüşeceklerdi. Elijah onun geleceği kehanetinde bulunmuştu ve bu

gerçekleşmişti. Öpücük de gerçekleşecekti. Aden'in dudakları minik bir »ntışla kıvrıldı.

“Ne oldu?” diye sordu Dan.

“Heyecanlandım, o kadar,” dedi Aden ve bu doğruydı.

“Alışveriş konusunda mı? Tam bir kızı... kızsın,” diye mırıldandı Shannon.

Aden umursamadı. Keyfini bugün hiçbir şey kaçıramazdı.

TriCity'ye giderkenki yirmi beş dakikalık araba yolculuğunda hiç konuşmadılar. Aden her saniyeyi neler olduğunu düşünerek geçirdi. Bu kız, *onun* kızı ile yanındaki çocuk gerçekse ve buradalarsa o zaman bu, kendisi hastayken kızın onun yanma gerçekten de gelmiş olduğu anlamına geliyordu. Onunla ilgilenmişti. Onunla konuşmasını, bazı sorularını cevaplamasını istemişti.

Kendisinin nasıl... Ne öğrenmek istemişti? İnsanlarını nasıl çağırdığını mı? Kaşlarım çattı. Hangi insanlar?

O kimseyi çağırmaıştı.

Peki ya çocuğa ne demeli? Kardeş miydiler? Birbirlerine hiç benzemiyorlardı ama bu pek bir şey ifade etmezdi.

Sadece arkadaş mıydılar? Yoksa *birlikte* miydiler? Elleri yumruk haline geldi. Peki. Keyfini *bir şeyler* kaçırabiliyordu demek ki.

Tatlım, beyninin ne kadar çok çalıştığını hissedebiliyorum, dedi Eve. *Başımızı ağrıyorsun.*

“Özür...” Yüksek sesle özür dilemekten son anda kurtardı.

Dan yerel bir alışveriş merkezinin önünde arabayı durdurduğunda elleri direksiyonu sıkıca kavradı. “Bir saatiniz var, çocuklar. Elbise ve okul gereçleri alın ama binadan ayrılmayın. Size güveniyorum. Elinizde poşetlerle dönüşümü beklemezseniz çiftlikten atılırsınız. Bu son olur. Hiç bahanesiz. Anladınız mı?”

Aden bakışlarına karşılık vermedi. Tarladaki o gece Bayan Killerman'la ilgili öğrendiklerinden sonra bunu başaramamıştı.

“Anladınız mı?”

Shannon, “E... evet,” diye mırıldanırken Aden, “Tamam,” dedi.

Dan ikisine de ellışer dolar verdi. “Ancak bu kadar verebiliyorum. Umarım düzgün bir şeyler bulabilirsiniz.”

“Te... teşekkürler,” diyen Shannon arabadan indi.

“Aden,” dedi Dan onu durdurarak. “Pazartesi derslere başlaya mayacağını söyleyeyim.”

Aden'in gözleri kocaman oldu. “Ne? Neden?”

“Endişelenme. Okula gideceksin ama derslere girmeden önce seviye belirleme testlerine girmen gerek. Testlerin sonuçları bir saat içinde çıkıyorbilgisayarlar harika şeyler, böylece geçip geçmediğini görebileceğiz. Shannon kendi testini geçen hafta geçmişti ama sen hastaydın.

“Senin de geçeceğini düşündüğüm için alışverişe geldin zaten, böylece sah gününe kadar hazır olursun.”

Aden başıyla onayladı, devlet okuluna gitme şansını kaybetmediği için rahatlamıştı ama mesele tahmin ettiği gibi çoktan hallolmadığından, içten içe sıkılıyordu. Kaldırımı adımını atıp arkasından kapıyı kapadığında etrafa bakındı. Etraf kalabalıktı ama Shannon'dan iz yoktu.

Seni beklese ölür müydü? diye sızlandı Caleb.

Aden, arkadaşlarının ona üstünde neyin iyi duracağını söyleyerek alışveriş yaptığı sırada birkaç kez süprüntüye rastlamıştı. Shannon askıların arasında onu görmemiş gibi davranarak dolaşıyordu.

“Sanki seninle vakit geçirmek istiyormuşum gibi,” diye mırıldandı Aden.

“Kiminle?” diye sordu birisi.

Aden başını kaldırdı ve yaşlıca bir kadının yanında durduğunu gördü. Tıpkı bir an kovani gibi duran, son derece parlak kırmızı saçları vardı.

Bir hayli büyük duran, kısa kollu bir elbise giyiyordu. Yüzü, kollar ve bacakları sanki... parlıyordu. Tıpkı simle duş yapmış gibi. Tuhaftı.

Ama bununla başa çıkabilirdi. Onu asıl korkutan sanki üstünden akıp gidiyormuş gibi duran elektrik dalgalarıydı, Aden’in vücudundaki tüm tüylerin elektriklenmesine sebep oluyordu. Bunu nasıl yapıyordu ki?

“Kimseyle,” dedi ve aralanndaki mesafeyi artırmak için ondan uzaklaşmaya başladı. Yabancılarla güvenmiyordu. Bunun gibi iyi niyetli görünen yabancılarla bile.

“Ah, yapma. Canını sıkan bir şey var ve ben ne olduğunu duymak isterim. Çok uzun zamandır kimseyle konuşmadım. Açıkçası şu anda karıncaların çiftleşme alışkanlıklarına dair bir konuşmayı bile dinleyebilirim.”

Kadın ciddi miydi? “Beni korkutuyorsunuz, hanımefendi.”

Dürüst olmaktan ne çıkar, dedi Caleb gülerek.

Yanından geçen bir çift Aden’a sanki deliymişçesine baktı. Peki, dürüst olmak böyle sonuçlar doğurabiliyordu belki de.

“Seni korkuttuğum için özür dilerim,” dedi yaşlı kadın ve anlamsız konuşmasına devam etti. Karıncalar hakkında değildi belki ama oğlu, onun karısı, çocukları ve ondan uzağa taşınmadan önce onlara hoşça kal diyemediğine dair bir şeylerdi. “Belki sen benim yerime onlara hoşça kal diyebilirsin.”

“Onlan tanımıyorum bile.”

“Beni dinlemiyor muydun? Sana onlardan bahsedip durdum!” Ve sonra aynı şeyleri tekrar etmeye başladı.

Bir süre sonra Aden, kadının sesini duymamaya başlamıştı.

Defter, klasör, kalem ve dosyaya ihtiyacın olacak, dedi Julian elbiselerin toplam tutan otuz beş dolar, seksen üç sent tuttuğunda. Vergi dâhil. Eve para hesabını tutuyordu. Sayılarla arası herkesinkinden iyiydi.

“Neye ihtiyacım olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu Julian’a, etrafa bakıp kimsenin kendisiyle ilgilenmediğinden emin olduktan sonra. Yaşlı kadın konuşmaya ara vermemişti bile.

Bir anı, sanırım.

Aden ruhların onunla sıkışıp kalmadan önce hayadan olduğundan sık sık şüphelenirdi. Ara sıra başlanna gelen, Aden’in bedenindeyken yapmış olmaları imkânsız olan şeyler hatırlıyorlardı.

Aden erkek reyonundan dört tişört ve bir pantolonla çıkıp kırtasiye bölümüne yöneldi. Tabii ki kadın hâlâ peşindeydi. Ve hâlâ konuşuyordu. Bir çift yeni spor ayakkabıya hayır demezdi ama botlarıyla idare etmek zorundaydı. Silahlarını böylece daha kolay saklayabiliyordu.

Her şeyi toplayıp elli dolardan altı sent az tutan toplamı ödedikten sonra beklemek için poşetleriyle dışarı çıktı. Neyse ki kadın artık peşinde değildi.

Daha yirmi dakikası vardı. Güneş tepede parlıyordu ve kısa süre sonra terlemeye başladı. Binaya yaslanınca vücudunun şanslı bir tarafı gölgede kaldı. Shannon birkaç dakika sonra yanma geldi, yüzü her zamanki gibi ifadesizdi ve tek bir poşeti vardı.

Aden ona ne satın aldığını sormak isterdi ama bir cevap alamayacağını biliyordu.

“Nasıl o kadar ço... çok şey aldın?” diye sordu Shannon yüzüne bakmadan.

Soru Aden’i o kadar şaşırttı ki bir an ne diyeceğini bilemedi.

Çocuğa cevap ver, diye yüreklendirdi Eve.

“Ben, şey, indirimdeki ürünlerden aldım.”

Shannon gergin bir tavırla başıyla onayladı ve başka şey söylemedi.

Seninle gurur duyuyorum. Arkadaş olmaya başladınız bile. Eve’in elleri olsaydı muhtemelen çoktan alkış tutmaya başlamıştı.

Aden onu doğrulamaya cesaret edemedi.

Pazar gecesi, Aden esrarengiz kızın geri dönmesini umarak gergin ve heyecanlı bir şekilde sabaha kadar uyuyamadı. Fakat kız gelmedi. Okula gitmesine iki saat kala kalkıp duş aldı, dişlerini fırçaladı ve yeni giysilerini üstüne geçirdi. Gülümsemeden duramıyordu ki aynada yansımasını gördü.

Geçen iki gün içinde, muhtemelen çiftlikteki işlerle uğraşmak için dışarı çıktığında birisi odasına girip tişörtüne bir şeyler yazmış, sonra da katlayıp tekrar yerine koymuştu. Tişörtte *Merhaba, Benim Adım Deli* yazıyordu.

Aden kumaşı buruşturacak kadar sert bir şekilde boyun kısmını sıktı. Salak Ozzie! Bunu yapanın Ozzie olduğundan şüphesi yoktu, kendisi yapmamışsa bile yapılmasını emreden oydu.

Ah, Aden. Çok üzüldüm, dedi Eve.

Onu cezalandırmaksın, dedi Caleb. *Yumruklarınla uyandırabilirsin mesela.*

Bu işi elbette böyle halledebilirsin, diye katıldı Julian. *Tabii testi kaçırmak ve devlet okuluna ilk ve muhtemelen tek gitme şansını kaybetmek istiyorsan.*

Tabii kızı görme şansını da, diye ekledi Elijah çünkü Mary Ann'den bahsedilmesinin Aden'i son sefer sakinleştirdiğim biliyordu.

Aden derin derin nefes aldı. Diğer tişörtlerini kontrol ettiğinde onların da aynı şekilde mahvolduğunu gördü. Çenesini sıkı. "Önemli değil," dedi.

Keşke buna inanabilseydi.

Crossroads Lisesi'ndeki çocuklar bunun bir şaka olduğunu düşünecekler, dedi Elijah. *Hatta yeni stil haline bile gelebilir.*

Arkadaşının gerçekleri söyleyip söylemediğini bilmiyordu ama umursamıyordu da. Daha doğrusu umursamamaya çalışıyordu. Bugün çok önemliydi. Dikkati dağılırsa testten kötü sonuç alabilirdi. Zihnindeki her düşüncenin başarıya odaklanmasına ihtiyacı vardı.

Aynı tişörtle barakadan sundurmaya çıktı. Ormana bakarken gözlerini kısmıştı. Siyah saçlıdan veya arkadaşından iz yoktu. Bu iyi, dedi kendi kendine. Onların yaratacağı kafa karışıklığım da istemiyordu. Yanma neden tekrar gelmediklerim, ona zarar verme niyetinde olup olmadıklarım ve kızınismi neydi ki?Adenla beraberken onun kadar keyif alıp almadığını öğrenmek istiyordu sadece.

O kız da Mary Ann gibi sesleri durdurabilse muhteşem olurdu.

Düşünmemesi gereken şeylere kafasını yorup orada bir saat kadar dikilmiş olmalıydı çünkü sonra farkına vardığı tek şey Dan'ın kese kâğıdına koyduğu iki öğle yemeğiyle kamyonete doğru yürüyüşü oldu.

Aden'in arkasındaki kapı gıcırdayarak açıldı ve Aden arkasına baktığında Shannon'ı gördü. Shannon da tişörtünün halini görüp suçlu suçlu yere baktı. Demek ki o da bu işin içindeydi. Aden tekrar öfkesini kontrol altına alarak kamyonete yürüdü, kapıda Dan'le yüzyüze geldi.

Dan tişörtü görünce kaşlarını çatdı. “Ne oldu?”

“Hiçbir şey.” Çenesi kasılıyordu. “Her şey yolunda. Ben iyiyim.”

Uzun bir duraksama oldu. “Emin misin?”

Aden başıyla onayladı.

Dan iç geçirip kapının kilidini açtı. Aden içeri geçip orta koltuğa kayd. Dan sürücü koltuğuna geçip Shannon yanına oturduğunda kendisini tam tamına kafese tıkmış gibi hissediyordu. Neyse ki sadece sekiz dakika, otuz üç saniyelik bir yolculuk olmuştu, saydığından değil tabii. Okulun önüne park ettiklerinde Dan onlara döndü.

“İşte öğlen yemeğiniz,” dedi. “Fıstık ezmesi ve marmelat. Bugünlük size yeter. Yarın Meg size daha iyi bir şeyler hazırlar. Şimdi beni dinleyin. Bunu elinize yüzünüze bulaştırdığınız anda atılırsınız.”

Harika. Alışveriş merkezinde dinledikleri söylevin aynısını duymak üzereydiler.

“Dalga geçmiyorum,” diye devam etti Dan. “Eğer dersleri asarsanız, kavgaya karışsanız, hatta öğretmenlerden biri ona ters baktığınızı filan bile düşünse sizi okuldan o kadar hızlı bir şekilde attırırım ki başınız döner. Anladınız mı?”

“Evet,” dediler aynı anda.

“Harika. Shannon, ders saatlerini biliyorsun o yüzden ilk derse katılmak için gidebilirsin. Aden sen rehberlik odasına gideceksin. Okul saat üçte bitiyor ve eve yarım saatte yürünüyor. Bir öğretmenin sizi tutması gibi bir şey olursa diye kırk beş dakika diyorum, ama eve zamanında dönmezseniz...”

Atılırsınız, diye bitirdi Aden onun yerine.

Shannon kamyonetten aşağı atladı ama Aden da aynısını yapmak üzereyken Dan kolunu tuttu. Tam bir *dejavu*. Fakat Dan ona alışveriş merkezinde olduğu gibi bir başka söylev daha çekmedi. Sadece gülümsedi. “İyi şanslar, Aden. Beni hayal kırıklığına uğratma.”

Gün Mary Ann için diğer günler gibi başlamıştı. Yataktan sürünerek çıkmış, duş yapmış, bir gece önceden hazırladığı giysileri giymiş ve hangi ödevleri teslim etmesi veya hangi testlere çalışması gerektiğini düşünürken saçını kurutmuştu. Bu haftanın en önemli sınavlarından biri kimyaydı; onun için en zor konulardan biri. Tek problem Aden Stone’a dair düşüncelerin araya girmesiydi.

Penny, onun numarasını Aden’a verdiğini itiraf etmişti. Öyleyse Aden neden aramamıştı? Tam bir hafta geçmişti. Bir yanı aramasını bekliyor ve telefon her çaldığında havaya sığıyordu. Aden onunla konuşmak için oldukça hevesli görünüyordu. Mary Ann’in öteki yanıysa Aden’in onunla iletişime geçmemesini umuyordu. Aden çok yakışıklıydı fakat ondan ilk anda hoşlanmasına rağmen sonra sadece akli karışmıştı ve onu arkadaşlık çerçevesinde değerlendirmeye başlamıştı, tabii o tuhaf kaçma güdüsünü yaşamadığı zamanlarda.

Onun arkadaşı olmak istiyor muydu gerçekten? Aden’in yakınında olmak sanki göğsüne yumruk yemek gibiydi, vücudu sadece ondan kaçmak istiyordu. Ancak zihni... Aden’in yokluğuna üzülmüyordu. Sanki Aden onun için çok değerli bir insanmış gibi.

Kafatasından dumanlar çıkmaya başlayınca aceleyle saç kurutma makinesini kapadı. O çocuğu unutması gerekiyordu. Zihniyle oyun

oynayıp onu jöleye çeviriyordu sanki. Bu da Tucker’la çıkmakta ve son aylarda onunla takılmakta haklı olduğunu kanıtlıyordu sadece.

Tucker onu her zaman güzel hissettiriyor, özgüvenini artırıyordu ama onu *tüketmiyordu*. Ona ihtiyacı olan mesafeyi veriyordu.

İç geçirerek aşağı kata indi. Babası kahvaltıyı hazırlamıştı bile: pekan cevizli *waffle* ve yaban mersini şurubu. Gazeteyi okuyup

kahve içerken iki *waffle* yedi. Her zamanki rutinleriydi bu.

“Seni okula bırakayım mı?” diye sordu babası. Gazetesini katlayıp bir kenara koymuştu ve kızına beklentiyle bakıyordu.

Kızının yemeyi ne zaman bitirdiğini kendisine söylenmeden anlayabiliyordu.

“Hayır. Yürürsem beynime giden oksijen artar, bu da iyodürün sentezlenmesine dair notlarımı aklımdan geçirirken bana yardımcı olur.”

Aynı sebepten Tucker’la da okula gitmiyordu ki o da her zaman onu bırakmayı öneriyordu. Tucker konuşmayı seviyordu ve bu, Mary Ann’in aklını karıştırdı. Penny de daima geç kahyordu, bu sebeple o da bir seçenek değildi.

Babası gülümsedi ve başını salladı. “Hep çalışıyorsun.”

Babası böyle gülümsediğı zaman tüm yüzü aydınlanıyordu ve arkadaşlarının ondan neden hoşlandığını anlayabiliyordu. Görünüş açısından kendisinin tam zıddıydı. Sarışındı ve mavi gözleri vardı, ayrıca yapılıydı fakat Mary Ann zayıftı. Ortak tek notları ikisinin de genç olmasıydı (daha doğrusu babasının söylemekten hoşlandığı şekliyle, aşağı yukarı genç). Babası daha otuz beş yaşındaydı ki bu bir ebeveyn için oldukça genç sayılırdı. (Bu kelimeler de babasının sözleriydi.) Mary Ann’in annesiyle liseden hemen sonra evlenmişti ve hemen çocuk sahibi olmuşlardı.

Belki de bu yüzden evlenmişlerdi. Mary Ann yüzünden. Gerçi bu yüzden bir arada kalmamışlardı. Ah, sürekli kavga ediyorlardı ama birbirlerini sevdikleri de aşikârdı. Birbirlerine bakışları, yumuşak yüz ifadeleri bunun kanıtıydı. Fakat kimi zaman birbirlerine savurdıkları sözler yüzünden Mary Ann babasının annesini aldattığını ve annesinin de bunu asla atlatamadığını düşünüyordu.

“O kadın olmamı isterdin, değil mi?” diye bağıırdı annesi.

Babası da bunu hep inkâr ederdi.

Yıllar boyunca Mary Ann bu ihtimal yüzünden babasına gücenmişti. Annesi çalışmamış, evde kalıp Mary Ann'i büyütmüş ve evin tüm işlerini üstlenmişti. Öldüğü zaman babasının korkunç bunalımı Mary Ann'i onun masum olduğuna inandırmıştı. Ayrıca artık senelerdir yalnızdı. Tek bir kadınla bile randevulaşmamıştı. Hatta başka bir kadına bakmamıştı bile.

"Bana anneni her geçen gün daha çok hatırlatıyorsun," dedi babası, aklına belli ki Mary Ann'in düşündükleri gelmişti. Gözleri anılarla dalgınlaşmış, dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmış. "Sadece görünüş olarak da değil. O da kimyayı severdi."

"Dalga mı geçiyorsun? Matematikten nefret ederdi ve kimya onu delirtecek kadar çok denklemle dolu." Annesinin ödevleri konusunda ona yardımcı olabildiği tek konu İngilizce ve resimdi. "Ayrıca benim kimyayı sevdiğimi de kim söylemiş? Yapıyorum çünkü gerekli."

Gerçi Mary Ann babasının ne yapmaya çalıştığını anlıyordu. Annesine daha yakın hissetmesi için ona yalan söylüyordu, sanki ölüm onları ayırmamış gibi. Mary Ann eğilip babasını alnından öptü. "Endişelenme baba. Onu asla unutmayacağım."

"Biliyorum," dedi babası. "Bu evi yuvaya çeviren harika bir kadındı."

Babası kendi muayenehanesini açtıktan kısa bir süre sonra bu iki katlı evi alabilecek parayı kazanmaya başlamıştı. Annesi çok sevinmişti. Annesiyle kardeşi AnneMary Ann doğmadan önce ölen ve adası olan kardeşi— küçükken fakirlik çekmişti ve bu ev annesinin ilk kez refah tadı almasını sağlamıştı. Pembeyaz duvarları sıcak tonlara boyamış, üçünün fotoğraflarını duvarlara asmıştı. Evin boğucu havasını tıdltı kokusuyla doldurmuş, soğuk yer döşemelerini pelüş ve rengarenk kilimlerle donatmıştı.

Babası boğazım temizleyip ikisini de hatıralardan bugüne taşıdı. “Bugün geç saate kadar çalışmam gerek. Senin için sorun olmaz, değil mi?”

“Kesinlikle olmaz. Dikkat eksikliği bozukluğu ve obsesif kompulsif bozukluk hakkında okumaya başladığım makaleyi bitirmeyi planlıyorum. Çok ilginç. Biliyor muydun, çocuklarda yüzde otuz dört oranında...”

“Tanrım, bir canavar yarattım.” Uzanıp Mary Ann’in saçlarını dağıttı. “Bunu söylediğime inanamıyorum hayatım ama daha fazla dışarı çıkman gerek. Biraz hayatını yaşa. Bazı hastalarım sırf bu yüzden geliyor, kendilerine yükledikleri stres onları yormaya başlayana kadar neler olduğunu anlamıyorlar. Azıcık kendilerine zaman ayırmaları kahkaha atmak kadar işe yanyor oysa. Ben bile tatile çıkıyorum. Sen on altı yaşındasın. Büyücü oğlanlar ve dedikoducu kızlar hakkında kitaplar okuyor olman gerek.”

Mary Ann kaşlarını çattı. Bu makaleyi babasını etkilemek için okumuştı ama babası bunu dinlemek istemiyor muydu yani? Kafasını kurgu kitaplara gömmesini mi istiyordu?

“Ufkumu genişletiyorum, baba.”

“Ben de seninle bu yüzden gurur duyuyorum ama yine de kendine biraz zaman ayırman gerektiğine inanıyorum. Eğlenmeye vakit ayırman gerektiğine. Tucker’a ne dersin? Akşam yemeğine çıkabilirsiniz. Sen herhangi bir şey söylemeden önce de ekleyeyim, ük çıkmaya başladığınızda onu hadım etmekle tehdit ettiğimi biliyomm ama senin bir erkek arkadaşın olması fikrine yavaş yavaş alıştım. Gerçi artık onunla da çok vakit geçirmiyorsun.”

“Çoğu akşam telefonda konuşuyoruz,” diye karşı geldi Mary Ann. “Ama onun futbol antrenmanı veya hafta içi her akşam maçı oluyor. Benim de ödevlerim var. Ayrıca hafta sonları senin de bildiğin gibi VVatering Pot’ta yatıp kalkıyorum neredeyse.”

“Tamam, ama bu akşam işin yok. Penny’ye ne dersin? Buraya gelebilir, bir film filan izlersiniz.”

Babası, Penn/yle takılmasını önerebiliyorsa sosyal hayatına dair gerçekten derin endişeler taşıyor anlamına geliyordu. Bu da “neden” sorusunun sorulmasını gerektirirdi. Kendi başına çok fazla vakit geçiriyor diye babası kendisini suçlu mu hissediyordu? Böyle hissetmemeliydi. Mary Ann tek başına kalmayı seviyordu. Gerçekten olmadığı bir insanmış gibi davranma baskısı kalmıyordu: şen şakrak veya tasasız. “Sana tek bir konuda söz verebilirim: Onu okulda bulup akşam için ne planı olduğunu soracağım,” dedi. Babasının bunu duymak istediğini biliyordu. Muhtemelen akşamını kimya kitabına kafasını gömmüş bir şekilde geçirecekti.

“Bu da onu buraya gerçekten davet etmeyeceğin anlamına geliyor.” Mary Ann omuzlarını silkti ve karşılık vermedi.

Babası iç geçirerek saatine baktı. “Artık gitsen iyi olur. Geç kalırsan, zamanında okula gitme sicilin mahvolur.”

Klasik bir Dr. Gray tavrı. İsteddiği sonuçları elde edemediğinde onu gönderiyordu ki strateji kurup tartışmayı bir başka saldırı planıyla devam ettirebilsin.

Mary Ann ayağa kalktı. “Seni seviyorum, baba. Eve döndüğünde ikinci raundu kazanmayı dört gözle bekliyorum.” Çantasını aldı ve elini sallayarak kapıya doğru yürüdü.

Babası kıkırdıyordu. “Biliyor musun, seni hak etmiyorum,” dedi.

“Biliyorum,” diye seslendi Mary Ann omzunun üstünden. Kapıyı kapatırken babasının güldüğünü duyabiliyordu.

Evden çıktıktan sonra büyük, gerçekten de büyükdevasa boyutlarda büyüksiyah bir köpeğin... kurdun... birkaç metre ötede kamının üstünde yattığını fark etti. Fark etmemesi mümkün değildi; sanki bahçeye araba park edilmiş gibiydi. Anında kanı çekildi.

Hayvan onu gördüğü anda doğruldu, hırlarcasına ağzını açtı ve bembeyaz, uzun dişleri ortaya çıktı. Genzinden tehditkâr ve kısık bir hırıltı çıkıyordu.

Mary Ann, “B... baba,” diye haykırmak istedi ama boğazına aniden takılan bir yumru sesinin çıkmasını engelliyordu. *Ah Tanrım, ah Tanrım, ah Tanrım.*

Bir adım, sonra bir adım daha atarak geri çekildi, tüm vücudu titriyordu. Damarlarında akan kanın sesini duyabiliyor, zihninde dehşetle çığlık atıyordu. O yeşil gözler buz gibiydi, sertti... ve aç mıydı? Arkasını dönüp eve girmek için hamle yaptı. Yaratık önüne atlayıp kapıyla arasına girdi.

Ah Tanrım. Ne yapması gerekiyordu? Ne yapabilirdi? Tekrar geri geri adım atmaya başladı. Bu sefer hayvan da aralarındaki son derece kısa mesafeyi koruyarak onu takip etti.

Mary Ann bir adım daha attı ve ayakkabısı bir şeye takılınca güm diye yere düştü. Bu da neydi?.. Sırt çantası olduğunu fark etti. Şu anda dizlerine yastık görevi görüyordu. Ne zaman düşürmüştü ki? *Ne fark eder,* diye düşündü delicesine bir kahkaha atarak. *Ölmek üzereyim zaten.*

Kurttan kaçma imkânı yoktu artık. Zaten böyle bir imkân hiçbir zaman olmamıştı. Bu gerçekten de bir kurt olmalıydı, muhtemelen vahşiydi. Köpek olamayacak kadar büyüktü. Mary Ann inlemesini yuttu. Kendisini böyle açık büfe gibi önüne atacağına en azından ondan kaçabilmesi daha iyi olurdu tabu.

Tek umudu dışarıdaki birisinin bu karşılaşmayı görmesiydi. Ona yardım etmek için koşabilir veya 911’i arayabilirdi. Soluna doğru bir **an** bakınca Penny’nin Mustang GT’sinin evinin önünde park halinde olduğunu gördü fakat evin içinde bile bir hareketlilik yoktu. Sağına bakınca diğer komşusunun çoktan işe gittiğini fark etti. Ah. Tanrım.

Kurt bir saniye sonra tepesine ullanmıştı, n bacaklarıyla omuzların yere bastırdı. Mary Ann h   çığlık atamıyordu, sesi sanki çalınmış gibi ydi.

Orada yle yatma. Bir şey yap! Yukarı uzanıp yaratığın ağzım tek eliyle kapamaya çalışırken diğeriyle onu üstünden atmaya çalıştı. Kurt ağzını kolaylıkla elinden kurtarıp öteki kolunu savuşturmuştu. Mary Ann kendisini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. En azından yaratık salya samıyordu.

Yavaş yavaş eğildi. Mary Ann kendisini yapabildiği kadar yere yapıştırdı ve en sonunda ağzından bir ses çıktı: bir inleme. Yaratık, Mary Ann'in tahmin ettiği üzere onun yüzünü yemek yerine boğazını kokladı. Burnu soğuktu, kuruydu, nefes verirken nefesi ılıktı. Sabun ve am kokuyordu.

Bu nasıl olabilirdi ki?

Ne yapmalıyım? Ne yapmalıyım?

Yaratık onu bu sefer biraz daha uzun süreliğine, bir kez daha kokladıktan sonra geri çekilmeye başladı. Mary Ann ağırlığından kurtulunca yavaş yavaş ayağa kalktı ve ani hareket etmemeye çalıştı. Gözleri birbirine kilitlendi; duygusuz yeşil gözlere karşı korku dolu ela gözler.

"C...cici k pecik," demeyi başardı.

Yaratık hırıldadı.

Mary Ann dudaklarını sıktı. Konuşmayacaktı yani.

Yaratık burnuyla sağ tarafı gösterdi. *Git buradan* hareketi mi? Mary Ann kıpırdamayınca hayvan aynı hareketi tekrarladı. Yutkunan Mary Ann ayağa kalktı, çantasını da kaldırdı. Bacakları h   titrediği için geri çekilmeye çalışırken neredeyse yere yuvarlanıyordu.

Bu sırada çantasını açtı ve cep telefonunu çıkarmak için elini içine attı.

Kurt kafasını salladı.

Mary Ann duraksadı. Bir kalp atımı... İki. *Bunu yapabilirsin. Sadece 911'i arayacaksın.* Tekrar sesine kavuştuğu gibi mantığı da geri gelmeye başlamıştı. Babasını çağırarak, onu kurtarması için buraya koşmasını sağlamayacaktı. Babası silahtan nefret ederdi ve böyle büyük bir yaratığa karşı çaresiz kalacaktı.

Hadisene! Mary Ann tekrar harekete geçti ve en sonunda telefonunu buldu. İlk tuşa bastığında kurt hırladı. Mary Ann tekrar duraksayınca sustu. Sanki kanı damarlarının içinde donmuş gibiydi, titremesini artıran soğuk bir duş almıştı âdeta. Güneşin kuvvetli ışınları bile onu ısıtmayı reddediyordu.

Bir tuşa daha bastı.

Bir hırlama daha. Bu sefer kurt ona doğru bir adım atmıştı, üstüne atılmak için mükemmel bir pozisyon alarak ön bacakları bükülüyordu.

Mary Ann'in ne yaptığını anlaması mümkün değildi. O son tuşa basarsa neler olacağını bilmesi mümkün değildi. O çimen rengindeki gözler her ne kadar zekâ ışığıyla parlıyor olsa da fark etmezdi.

Mary Ann parmağına baskı yaparken kurdun kasları gerildi. Göz açıp kapayınca kadar üstüne atılmış ve cep telefonunu dişleriyle kapmıştı.

Mary Ann'in nefesi kesildi, korku, rahatlama ve şaşkınlıkla bir anlığına paralize oldu. O dişler... elini kapacak kadar yakınına gelmişti ama ona dokunmamışlardı bile.

Kendisini hareket etmeye zorlayarak arkasına döndü, yaratığa hiçbir şekilde arkasını dönmemesi gerektiğini biliyordu. Babasının

en sevdiği erik ağacının altında bekliyordu, dudaklarının arasında hâlâ siyah plastik duruyordu ve sanki piknik yapıyormuşçasına rahat görünüyordu. Tekrar baş hareketi yaptı.

Mary Ann korkusunu yenerek o yöne doğru hareket etti. Kurt onu incitmemiş olmasına ve ona zarar vermeye niyetli görünmemesine rağmen Mary Ann oldukça uzağından geçti ve aralarında olabildiğince mesafe bırakmaya çalıştı.

Hatta onu gözünden kaçırmamak için ters yürüyordu.

Yaratık ağır bir nefes koyuverdi. Bir iç geçirme miydi? Sonra da önüne atlayıp düzenli adımlarla yürümeye başladı, tırnaklarının yerde çıkardığı ses Mary Ann'in kulaklarındaydı. Ara sıra onu takip edip etmediğini görmek için arkaya bakıyordu.

Mary Ann de başka ne yapacağını bilemeyerek yola devam ediyordu.

Her nasılsa yaratık okula giden yolu biliyor gibiydi. Evinden oraya giden üç farklı yol olmasa rağmen Mary Ann'in tercih ettiği yolu seçmişti. Onu daha önce takip mi etmişti? Nerelerden geçtiğini kokusundan mı anlıyordu?

Waffle7arımın üstüne uyuşturucu mu serpilmişti, diye düşündü. Bu gerçek olamazdı.

Oldukça zeki olduğu belli oluyordu çünkü gölgelerden ayrılmıyor ve trafikten uzak duruyordu. Mary Ann bir anda hayvanlara dahdaha çok bilgisinin olmasını diledi.

Ama hiçbir şey bilmiyordu. Annesiyle babası hayvan sevmezdietrafa pislemelerini, işemelerini ve tüy dökmelerimbu yüzden hayvanlarla haşır neşir olmamıştı. Onların bu özelliği muhtemelen kendisine de geçmişti. Penny'nin Dobi isimli bir Chihuahua'sı vardı fakat Mary Ann o havlayıp duran hırıltılı pislik makinesinden sanki hayatı buna bağıymış gibi uzak duruyordu.

En sonunda Crossroads Lisesi görüntüye girdi ve Mary Ann rahatlayarak iç geçirdi. Yeni bir binaydı, büyüktü ve kırmızıydı, yarım daire şeklindeydi. Park yerine arabalar giriyordu. Arka camlarında *Jaguarlar Bastırır* yazıyordu. Dışarıda, kısa süre sonra

buz gibi soğuk sonbaharın yerini alacağı ılık yaz güneşinin keyfini çıkaran çocuklar vardı. Fakat... rahatlık hissi bir anda ortadan kalktı. Kurt onlara saldırır mıydı?

Tucker'm kamyoneti hızla yanından geçti fakat sonra frene basınca tekerlekler tiz sesler çıkardı. Tann'ya şükür! Kurt, telefonunu bırakıp gerilemeye başlamıştı.

Rahatlayabileceği kadar uzaklaşınca Mary Ann koşup telefonunu aldı. Geri geri çekilip Tucker yolcu kapısına açarken ve kendisini arabadan içeri atarken bile bakışlarını ondan çekmemişti. Kurt, okulu çevreleyen yeşillikli ağaçlarla çalıların arasmda kayboldu.

Ona fırlattığı son bakış hayal kırıklığıyla doluydu. Hatta öfkeyle. Mary Ann yutkundu. En azından kurt fırlayıp kamyonete saldırmamıştı.

"Bu da yeni," dedi Tucker, derin ses tonuyla dikkatini çekerek.

Dağınık ve saman sarısı saçları, gri gözleri vardı. Başkasında olsa oldukça sıradan olabilirdi fakat Tucker'm çocuksu yüzü, gamzeleri ve atletik vücuduyla birleşince insanın kalbini durduruyordu.

Mary Ann onun kendisine neden çıkma teklif ettiğini, hatta neden onunla çıkmaya devam ettiğini hiçbir zaman anlamamıştı, özellikle de okulun dışında bu kadar az vakit geçirirlerken. Tüm amigo kızlar ona tapıyordu, özellikle de amigo kızların lideri Christy Hayes. Eyalet çapında herkesin ıslak rüyalar görmesine sebep olan muhteşem güzellik. Ama Tucker onunla ilgilenmiyor ve Mary Annle olabilmek için onu geçiştiriyordu. Mary Ann bunu itiraf etmekten nefret ediyor olsa da bu, Tucker'ın komplimanları kadar özgüvenini artırıyordu.

Çok güzelsin, demeyi seviyordu Tucker. Seninle olduğum için çok şanslıyım.

Mary Ann bu sözleri duyduktan sonra saatlerce gülümserdi.

Tucker kıkırdarak Mary Ann'i düşüncelerinden çıkardı, "işte buna alışığım."

"Ne demek istiyorsun?" Orada ne kadar uzun süre oturursa titremesi o kadar azalıyordu.

"Beni umursamıyor, düşüncelere dalıyorsun."

"Ah. Özür dilerim." Bunu sık sık yapıyor muydu? Fark etmemiştir. Odaklanabilmek için daha çok çaba sarf edecekti. Peki ne hakkında konuşuyorlardı ki? Ah, tabii. "Ne var ne yok?" diye sordu.

Kamyonet yavaşça hızlandı. "Hayalet görmüş gibi beyazsın ve arabaya binmek için heveslisin. Neden?"

Ona kurttan bahsetmeli miydi? Hiç düşünmeden bahsetmemesi gerektiğine karar verdi. Kendisine kahkahalarla gülünüp dalga geçileceğini bilmek için dâhi olmasına gerek yoktu.

Onu okula kadar bir kurt mu getirmişti? Ah, lütfen. Buna kim inanırdı ki? Kendisi bile tam olarak inanmıyordu.

"Şey, yarınki kimya testi yüzünden gerginim." Genelde yalan söylemezdi ve suçluluk duygusu içini hızla kemirmeye başlamıştı.

Tucker titredi. "Kimya iğrenç. Bay Klein'la ileri düzey çalışmalara neden yazıldığını hâlâ anlamıyorum. Herif yüzünden bir kapı kolu bile eğlenceli hale geliyor." Mary Ann karşılık veremedi ekledi: "Bu arada bugün muhteşem görünüyorsun."

İşte. Böyle bir şeyi ona söylemek başka kimin aklına gelirdi ki? Mary Ann sırtı. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim ama doğru olmasa bunu söylemezdim." Tucker arabayı park etti.

İşte bu yüzden hâlâ onunla birlikteyim, diye düşündü Mary Ann gittikçe daha fazla sırtarak.

Arabadan indiler ve Mary Ann hemen okulun etrafını kolaçan edip ağaçların diplerine baktı. Kurttan eser yoktu. Ancak bu izlendiği hissini ortadan kaldırmıyordu ve gülümsemesi kayboldu. *Kendime not:* Kurtları araştır. Belki de korku avın daha lezzetli hale gelmesini sağlıyordu ve bu da bir tür takip etme tryd, avı aptal edecek kadar korkuttuktan sonra yiyorlardı. EĞer durum böyleyse Mary Ann'den daha iyi bir av olamazdı.

"Hadi gel." Tucker bir kolunu beline atıp onu ne geçirdi. Tekrar titremeye başladığını fark etmemişti.

Tucker'ın grubu bisiklet parkının orada dikiliyordu. Ya da ekibi. Her neyse. Mary Ann onları elbette tanıyordu ama onlarla nadiren takılırdı. Mary Ann'i tasvip etmiyorlardı ve Mary Ann onlarla ne zaman iletişime geçmeye çalışsa onu umursamayarak bunu net bir şekilde belli ediyorlardı. Hepsi futbol oynuyordu fakat Mary Ann öleceğini bilse bile onların hangi pozisyonda oynadıklarını söyleyemezdi.

Çocuklar birbirlerinin ellerine hafifçe vurarak selmlaşıyorlardı. Ve evet, sanki Mary Ann orada değilmiş gibi davranıyorlardı. Tucker bu saygısızlığı fark etmiyor gibiydi ve Mary Ann de hiçbir zaman bu konuda ağzını amamıştı. Tucker'ın nasıl tepki vereceğini kestiremiyordu onunla mı yoksa arkadaşlarıyla mı birlik olurdu?ama bu konu hakkında endişelenerek vaktini harcamasına değmezdi.

"Duydunuz mu?" dedi lisenin daimi şakacısı Shane Weston. Sırıtiyordu ve arkadaşlarıyla haberi paylaşabilme hevesiyle ayağa fırlamıştı.

Nate Dovvling ellerini ovuşturdu. "Bugün şanslı günümüz."

"Bırak da söyleyeyim, Dow," diye söylendi Shane.

Nate avuç ilerini göstererek ellerini kaldırdı.

Shane tekrar sırtıtmaya başladı. "Taze kan," dedi. "İki görgü tanığımız var, Michelle ve Shonna, müdür White'ın onları tebrik

ettiğini görmüş.”

Nasıl yani? Mary Ann, başını kaldırıp Tucker’a baktı.

öö

Shane’le birbirlerine anlamlı bakışlar fırlatırlarken Tucker da sıntmaya başlamıştı.

“Yeni çocuklar,” diye atıldı Nate. “İki tane.”

Onlar yeni gelen zavallı çocukları nasıl karşılayacaklarına dair gülüşürlerken, Mary Ann ilk dersi için sınıfa doğru yürümeye başlamıştı. Bay Klein testte neler çıkacağına dair konuşmuştu ama Mary Ann o sene ilk kez olmak üzere odaklanamıyordu. Koridorlarda yürürken etrafında fısıltıyla konuşulanları duymuştu.

İki çocuk da onun gibi üçüncü sınıf öğrencisiydi ve ikisi de erkekti. Biri uzun boylu, siyah saçlı ve siyah gözlüydü ama kimse onunla konuşmamıştı. Rehberlik odasına kapanmıştı. Bu... bu... Aden olabilir miydi? O gözler...

Diğeri çok yakışıklıydı, yeşil gözlerikurt gibi mi?ve sessiz bir mizacı vardı.

Bir saniye. Bir insanın gözlerini bir kurdunkine mi benzetmişti demin? Bu düşünce onu güldürdü.

“Bayan Gray?” dedi öğretmen sitem ederek.

Sınıftaki herkes dönüp ona baktı.

Mary Ann’in yanakları kızardı. “Özür dilerim, Bay Klein. Devam edin.”

Bu cümle öğrencilerin bazılarından birkaç kıkırtı ve sınıfın başından öfkeli bir bakış almasına sebep oldu.

Günün geri kalanında sürekli yeni yüzler aradı ve ancak öğle yemeğinden sonra bir tane bulabildi. Shannon Ross ile tarih dersi

alıyorlardı; kapıdan girerken onu görmüştü. Herkesin söylediği kadar yakışıklıydı, uzun boylu ve yeşil gözlüydü. Evet, tam da kurt gibive söyledikleri kadar da sessizdi.

Mary Ann uzun süredir Crossroads'ta yaşıyordu fakat yeni gelen olmanın, kimseyi tanımamanın ne demek olduğunu anlayabiliyordu.

Shannon arka taraftaki bir sıraya oturmuştu, Mary Ann de yanına geçti. Tucker ve ekibine dair onu uyarmaktan zarar gelmezdi.

"Selam," dedi. Çocuklar bütün gün boyunca onun hakkında dedikodu yapıp durmuşlardı. Şu anda en tutulan hikâye onun Dan Reeves'in himayesindeki D ve M Çiftliği'nde yaşayan belalılarından biri olduğuydu. Ah, tabii bir de annesiyle babasını öldürmüştü. Yarın bu saatlerde erkek ve kız kardeşlerini de öldürdüğünü söylerlerdi kesin.

Mary Ann kasabada birkaç kez Dan'i görmüş ve onun hakkında anlatılanları işitmişti. Söylentiye göre annesiyle babası o çok gençken ölmüştü ve Dan büyükannesi ve büyükbabasıyla yaşamıştı. Oldukça deli doluydu, yasalarla başı sürekli beladaydı ama futbol sahasında yeteneğini konuşturuyordu ve profesyonel olarak oynamaya başlayabilmişti. Ancak birkaç sene sonra sırtım incitip bırakmak zorunda kalmıştı ve bu noktada evini kendisi kadar belalı çocuklara açmaya karar vermişti. Crossroads'taki pek çok insan hâlâ ona tapıyordu... kendisiyle birlikte yaşamasına izin verdiği çocukları tasvip etmeseler de.

Shannon ona tedirginlikle baktı. "Selam."

"Ben Mary Ann Gray. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa ben..."

"Ben... ben... bir şeye ihtiyacım yok," deyiverdi. Net bir ret.

"Ah. Peki." Vay canına, bu canını acıtmıştı işte. "En azından futbolculardan uzak dur. Yeni gelenlere işkence etmeyi seviyorlar. Onlara hoş geldin deme yöntemleri sanırım." Normalde oturduğu

yere geçerken yanakları o gün ikinci kez olmak üzere kızarıyordu. Zil almadan kısa bir süre önce sınıf dolmuştı.

Bay Thompson emperyalizm çağından bahsetmeye başlamadan önce Shannon'ı tahtanın önünde ayağā kaldırdı ve herkese kendisinden bahsetmesini istedi. Bu esnada Shannon sürekli kekelemişti ve tüm sınıf kahkahalara boğulmuştu. Mary Ann kendi utançmda boğuluyordu. Shannon'm onu uzaklaştırmasına şaşmamak gerekirdi. İnsanlarla iletişim kurmayı sevmiyordu. Bu onu utandırıyordu.

Shannon yerine geçerken Mary Ann gülümsedi fakat o bunu (rmedi. Gözlerini ayaklarının dibinden ayırmıyordu.

Bir sonraki dersi de ortak alıyorlardı. Bilgisayar dersi. Birbirlerine yakın oturuyorlardı ama Mary Ann onunla konuşmaya çalışmadı. Daha vakti gelmemişti. Muhtemelen onu yine reddedecekti.

Aynca Tucker sınıftaydı. Geçen haftaya kadar Mary Ann'in yanında oturmuştu fakat Bayan Goodvvin çok konuştuğū için Tucker'ın yerini değıştirmişti.

“Hey, Tuck,” diye fısıldadı Shane sınıfın öte ucundan.

Tucker baktı. Mary Ann ile sınıftaki birkaç kiři daha da bakmıştı. Fakat Shannon kafasını çevirmedi. Tıpkı bir önceki derste olduğū gibi başını eğik tutuyordu.

Shane enesiyle Shannon'ı gösterdi. *Bir şey yap,* diye dudaklarını kıpırdattı.

Mary Ann masasını sıkıca tutup, “Hayır,” dedi. “Lütfen.”

“Bayan Gray,” diye azarladı ğretmen. “Bugünlük yeter.”

“zr dilerim,” demeyi başardı Mary Ann. Neredeyse tüm ay başını hiç belaya sokmamış olmasına rağmen bir günde iki ihtar almayı başarmışta.

Tucker dudaklarıyla, “Merak etme,” diyerek elini kaldırdı ve ilgiyi Mary Ann’in üstünden kendisine çekti.

Bayan Goodwin iç çekti. “Evet, Bay Harbor?”

“Tuvalete gitsem?”

“Gitseniz?”

Tucker öfkeyle baktı. “Tuvalete gidebilir miyim?”

“Tamam. Ama oyalanmayın yoksa yarın ceza alıp okulda kalırsınız.”

“Tamam.” Tucker ayağa kalktı. Sınıftan çıkıp kapıyı kapadı ve Mary Ann’in omuzları rahatlıkla çöktü. Rezalet önlenmişti.

Fakat Tucker kapının önünden ayrılmadı.

Küçük, kare camdan Shane’e baktı. Shane ellerini uzattı ve Tucker başıyla onayladı.

Shane ayağa kalktığı anda elinde kıvılcık kıvılcık, tıslayan bir yılan tutuyordu. İnce, sarı ve yeşil çizgileri olan, parlak kırmızı kafalı bir yılan. Mary Ann’in korkuyla boğazı düğümlendi ve nefesi kesildi. Tanıdı. Bu nereden gelmişti? Bir anda ortaya nasıl çıkmıştı?

Shane, Bayan Goodwin’in bakmadığından emin olmak için kafasını çevirdi. Öğretmen, Brittany ve Brianna Buchannan isimli ikizlere nasıl şifre oluşturacaklarını göstermekle meşguldü. Shane sırtarak yılanı Shannon’a fırlattı. Yılan omzuna çarptı, sonra da tıslayarak bacaklarına düştü.

Shannon kafasını eğip baktı. Çığlık atarak ayağa kalktı ve delirmiş gibi elleriyle vücuduna vurmaya başladı. Yılan yere düştü ve duvara doğru sürünüp sıvada kayboldu.

Herkes ona bakıp gülmeye başlamıştı.

“Dersi nasıl bölersin böyle, evladım!”

“A... ama... yılan.”

Bayan Goodwin ellerini kalçalarına dayadı. “Sen neden bahsediyorsun? Yılan filan yok. Yeni gelmiş olabilirsin ama öğrenmen gereken bir şey var. Ben yalana asla müsamaha göstermem.”

Nefes nefese kalmış olan Shannon yere baktı. Mary Ann bakışlarını takip etti. Delik bile yoktu, yılanın kaçması mümkün değildi ama kaybolmuştu işte. Bakışlarını hâlâ kapının önünde durmakta olan Tucker’a yönlendirdi. Shane ile birbirlerine iyi bir iş başarmışçasına sırıtıyorlardı.

9Z

“Siz... bana yardım ettiniz.” Aden okul binasından Shannon’ı beklemek için dışarı çıkmıştı. Süprüntünün ona eşlik etmek isteyip istemediğini bilmiyordu ama denemeye değerdı. O kadar iyi hissediyordu ki Şeytan’ın kendisini bile bekleyebilirdi. Hem belki kalabalıkta Mary Ann’i görürdü.

O günkü son ders hâlâ bitmemişti, bu yüzden şimdilik yalnızdı. Yapının yan yana gölgelenmiş tuğla duvanna dayandı.

“Neden?” diye sordu.

Bu okula başlamak istiyorsun, dedi Eve, ve biz de senin mutlu olmam istiyoruz. Tabii ki sana yardım edeceğiz.

“Ama Mary Ann’i sevmiyorsunuz ki.”

Ben seviyorum, dedi Eve. Senin gibi ben de onunla vakit geçirmek istiyorum. Çözmeye kararlı olduğum bir gizem kendisi.

Ama ben ondan nefret ediyorum, dedi Caleb. O kız beni her iki yanında dikenli teller olan kara deliğe yolluyor. Ama sen onu seviyorsun ve ben de seni seviyorum.

Son cümleyi homurdanarak söylemişti.

“Ben de sizi seviyorum, çocuklar.”

Onunla her aşamada tartışacaklarını sanmış, test sırasında çılgınlık atacaklarını ve aklını kanştıracaklarını düşünmüştü. Ama bunun yerine daha önce hiç yapmadıkları bir şey yapmışlardı: Oldukça uzun bir süre sessiz kalmışlardı. Hiç kafası karışmadan okumuştı, neleri yanlış yaptığına dair yorumlar dinlemeden denklemleri çözmüştü ve kendi kendisine konuştuğu düşünöldüğü için kimsenin ilgisini üstüne çekmemişti.

Testi sadece geçmekle kalmamış, harika bir iş çıkarmıştı.

Yanından bir kız geçerken gülömsüyordu, kızın bakışı alnında bir delik açmıştı sanki. Alışveriş merkezindeki kadın gibi pırıltılı bir teni vardı ve Aden, kız onunla hiç durmadan konuşmaya başlayabilir diye oradan uzaklaşmaya başladı ama neyse ki kız yanından geçip gitti.

Hem kimbilir, dedi Elijah iç geçirerek. Belki de Mary Arın buradan çıkıp kendimize ait bedenler bulmamıza yardıma olabilir.

Ne büyük bir değişimdi bu. Daha geçen hafta Elijah o “kötü hisleri” içinden atamıyordu. Aden neyin değiştiğini sormak istedi ama sormadı çünkü cevabın arkadaşları arasında bir karışıklık yaratmasından çekiniyordu.

Zil çaldı.

Seninle gurur duyuyorum, dostum, dedi Julian. Artık resmî olarak öğrencisin. Nasıl hissediyorsun?

Arkasında ayak sesleri yankılandı. Buradan bile dolap kapaklarının kapatıldığını ve mınltılan duyabiliyordu.

“Harika hissediyorum. Ama belki de biraz daha sık sessiz kalabilirsiniz,” dedi Aden.

Sanki Caleb nasıl azdığını dair bir şaka yapmış gibi dördü birden güldü.

Aden güneş ışığına çıkıp okulun kapısına bakmaya başladı. Çocuklar hızla dışarı çıkıyordu.

Gülmeyi ilk kesen kişi Julian oldu. *En azından sen sıkıldığında bir şeyler yapabiliyorsun. Biz burada sıkıştık kaldık. Yapabildiğimiz tek şey konuşmak. Aklımızı ancak böyle dağıtabiliyoruz.*

“He... hey,” diye seslendi arkasından tanıdık bir ses.

Aden hızla arkasına döndü, ardında birisinin olmasından hoşlanmıyordu. Shannon, Aden’den ziyade otoparka bakarak dikiliyordu. Nereden gelmişti ve Aden onu nasıl fark etmemiştir? Sonra başka bir kapıdan çıkan çocukları da görünce tek kapı olmadığını anladı.

“Hey,” diye karşılık verdi. Lanet olsun. Mary Ann’i görebilmesi için her kapıyı kontrol edebilmesi mümkün değildi ki.

“Ba... bak,” dedi Shannon. Gözlerinde öfkeli bir parıltı vardı. Kötü bir ilk gün mü olmuştu? “Birbirimizi ç... çok sevmediğimizi biliyorum ve b... bana güvenmek için hiçbir sebebin yok ama b... burada başka kimsemiz yok. Ve eğer se... sen benim sırtımı kollarsan ben de se... şeninkini korurum.”

Aden’in gözleri şaşkınlıkla açıldı.

“Ateşkes yapalım mı?”

Ciddi miydi? Ateşkesin çiftlikte de geçerli olup olmayacağını bilmiyordu ama umursamıyordu. “Tamam,” dedi.

Bugün daha iyiye gidebilir miydi?

“Shannon, ders programını unuttun.”

Aden melodik sesi tanıyordu ama tenine batan iğne gibi rüzgâr, inlemeler ve hemen ardından gelen sessizliğin yaklaştığını anlatıyordu zaten. Mary Ann. Gün *çok daha* iyiye gidebilirdi demek ki.

Hemen ardından onu gördü. Kız parmaklarının arasına sıkıştırdığı bir kâğıdı uzatıyordu.

Shannon da döndü. Omuzlan anında çöktü, sanki kendisini saklamak istiyor gibiydi.

Aden'in kalbi kaburgalarını dövüyordu âdeta. En sonunda. Tekrar onunlaydı.

Kızın arkasından güneş ışıyor ve onu altın bir haleyle sarıyordu. Aden'i görünce ayaklan birbirine karıştı ve beti benzi attı. Neyse ki yere düşmedi, sadece adımları yavaşladı ve kolunu indirdi.

"Aden?"

"Merhaba, Mary Ann." Ona sarılma güdüsü geri dönmüştü. Kaçma güdüsü de. Caleb onun, aynı güzel pakete sarılı cennet ve cehennem olduğunu söyleyebilirdi pekâlâ. Hem dost hem düşman. Hem avcı hem av.

Mary Ann tereddütle önüne kadar geldi. "Seni tekrar göreceğimi hiç düşünmezdim."

Böyle olmasını mı tercih ederdi? Düz ses tonundan hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Bugünden itibaren bu okula başlıyorum."

"Bu harik... Gözlerin," dedi ona bakarken gözlerini kırıştırarak. "Gözlerin mavi. Ama ben siyah olduklarını sanmıştım. Daha doğrusu pek çok farklı renk olup *sonra* siyaha döndüklerini. Tek bir renk değilmiş gibi."

Demek ruhlardan her biri konuştuğunda gözlerinin renk değiştirdiğini fark etmişti. Gözlerini kısıp kirpikleriyle göz rengini kızın bakışlarından saklamaya çalıştı. "Giydiklerime göre renkleri değişiyor," diye yalan söyledi. Sık sık söylediği bir yalandı.

"Ya," dedi kız ama sesi ikna olmuş gibi çıkmıyordu.

Mary Ann'i siyah saçlı kızla nasıl kanştırabildiğini merak etti. Bir anlığına b e olsa. Evet, ikisinin de koyu renk saçları vardı ve ikisi de güzeldi ama yatandan baktığında Mary Ann'in vücudu daha sert hatlara sahipti, Sanrı Kızı ise daha kıvrımlıydı. Hatta Mary Ann'in burnunda birkaç  il bile vardı ama Sanrı Kızı'nda hiç yoktu.

"Be... benim gitmem ge... gerek," dedi Shannon Aden'a sanki Mary Ann orada de ilmi  gibi.

Mary Ann k  ıdı g  s ne götürdü. Bakışları ikisinin arasında gidip geliyordu. "Birbirinizi tanıyor musunuz?"

Aden ile Shannon ba larıyla onayladılar.

"Yaa." Gözlerinde korku vardı ve bir adım geri attı.

Ondan *korkuyor* muydu? Kahve içtikleri yerde korkuyormu  gibi g r nmemi ti.

"Sen... Dan Reeves'le birlikte mi kalıyorsun?" diye sordu.

Hah. imdi anlıyordu i te.  iftli i biliyordu ve oradaki çocuklardan korkuyordu... ve tabii oraya gönderilmek için neler yaptıklarını da biliyordu. Mary Ann'etekkaryalan söylemek istemiyordu, onunla arkadaş olmaya gerçekten ihtiya ı vardı ama korkularım doğrulamak da istemiyordu. Bu yüzden soruyu es geçti. "Yarın buradaki ilk günüm olacak. Belki ortaklaşa aldığımız dersler vardır." Böyle olmasını umuyordu.

"Se... seninle evde g ... g r   r z, Aden," dedi Shannon, belli ki beklemekten sıkılmıştı. Mary Ann'in elinden k  ıdı yırtarcasma aldı.

Aden'la vedala ırlarken Mary Ann nefesini tutmuştu. "G r   r z, Shannon."

Shannon başka söz söylemeden yürüyüp gitti.

Aden ile Mary Ann bir süre sessizce durdular, etraflarından çocuklar geçip duruyordu, omuzlarına s rt n yor, otobüslere veya

arabalarına gitmek için acele ediyorlardı.

“Biraz utangaçtır,” dedi Aden, süprüntünün davranışına bahane bularak.

“Fark ettim.” Mary Ann omuzlarını dikleştirdi, güzel yüz hatlarında kararlılık vardı. “Geçen hafta Holy Grounds’taki sana karşı

davranışım yüzünden senden tekrar tekrar özür dilemek istedim, kendimi kötü hissettim.”

“Benden özür dilemek zorunda değüsin,” diye güvence verdi Aden. O gün kendisinden kurtulmak için çabalamış olabilirdi ama en azından Aden’i deli diye adlandırmamış ve öyle hissetmesine sebep olmamıştı. Onun dünyasında bu, ona kral gibi davranılması anlamına geliyordu.

“Dilemem gerek,” diye ısrar etti. “Kabalık yaptım. Seni aramak istedim ama numaran yoktu.”

“Gerçekten önemi yok. Seni nasıl olsa ben arayacaktım.” Ayaklarına baktı, ne yaptığı fark edince tekrar omuzlarını dikleştirdi. “Sadece... biraz hastaydım. Altı gün yataktan kalkamadım.”

Kızın dudakları anlayışla yumuşadı. “Geçmiş olsun.”

“Sağ ol.” Aden, kıza gülümsedi. Birisiyle yaptığı en uzun konuşma buydu. Yani arkadaşları tarafından bölünmeden veya ne söylediğini karıştırmadan yaptığı. Bunun bitmesini hiç istemiyordu. “Belki yarın burada buluşabiliriz, böylece sen de bana etrah gösterirsin.”

Mary Ann bir tutam saçını kulağının arkasına attı, yüzü bir anda kızarmıştı. “Ben... şey...”

Çok mu acele etmişti? Onu yine rahatsız mı ediyordu? Bir anda Evele konuşamadığı için şu anki durumdan nefret etti. Tavsiyeye

ihtiyacı vardı. Bir kızla nasıl arkadaş olunacağını, ne söylemesi gerektiğini bilmesi gerekiyordu.

En sonunda doğruyu söylemeye karar verdi. “Seni baştan çıkarmaya filan çalışmıyorum, yemin ederim. Shannon dışında burada tanıdığım tek kişi sensin ve bir arkadaşaya hayır demem.”

“Bir arkadaş.” Kız alt dudağını ısırmaya başladı.

“Sadece arkadaş,” dedi Aden ve bu konuda ciddiydi. Sanrı Kızı, çıkmak istediği tek kızdı.

Kız ağırlığını bir ayağından diğerine verirken dudağını ısırmaya devam etti. “Sana söylemem gereken bir şey var ama seni kıracağımdan korkuyorum. Öğrendiğin zaman benim arkadaşım olmak istemeyebilirsin.”

Bu kulağa kötü geliyordu. Gerçekten kötü. Midesi düğüm düğüm oldu. “Her ne olursa olsun söyle. Lütfen.” Bunu kaldırabilirdi. Ne olursa olsun. Herhalde.

“Ben seninleyken... garip hissediyorum.” Yanaklarına tekrar renk geldi. “Tanrım, sesli söyleyince kulağa daha da kötü geliyor.”

Aden merak etti... Bu mümkün olabilir miydi? Rüzgârı ve mide bulantısını mı hissediyordu? “Nasıl garip?”

“Bilmiyorum. Sanki çılgın bir rüzgâr üstüme vuruyormuş ve benim kannıncalanıyormuş gibi. Korkunç bir şey söylediğimin farkındayım ve özür dilerim. Gerçekten özür dilerim. Ama bu his geçtikten sonra sana sanki kardeşimmişsin gibi sana sarılmak istiyorum ama sonra...”

“Kaçmak istiyorsun,” diye cümlesini bitirdi Aden. Mümkündü demek. Birbirlerine karşı aynı şeyi hissediyorlardı.

Kızın gözleri kocaman oldu. “Evet!”

“Ben de aynısını hissediyorum.”

“Öyle mi?” diye sordu Mary Ann, neredeyse hakarete varan bir rahatlama ve şaşkınlık hissine kapılmıştı. Dudakları son derece sevimli bir sırıtışla büküldü.

Aden başıyla onayladı, gülümsemesini engelleyemiyordu.

“Sence bu ne anlama geliyor?”

Hem birbirimizi çekiyor hem itiyoruz, diye düşündü Aden. Sanki çocukken oynadığı mıknatıslar gibi. Bir tarafları pozitif, diğer tarafları negatif kutuptan oluşuyordu. İki farklı taraf birbirine yaklaşınca yapışıyor. İki aynı kutup birbirine itildiğinde bir basınç oluşuyor ve birbirlerini itiyorlardı. Onlar da *mıknatıs* gibi miydiler?

Eğer durum böyleyse kız da onun gibi miydi? Ya da tam tersi?

Kızı daha dikkatli inceledi. Doğaüstü konulara dair bir şey biliyor muydu? Eğer bümüyorsa ve Aden ölülerini diriltmekten, sıkışıp kalan ruhlardan bahsetmeye başlarsa ona kesinlikle deli derdi. Onunla tüm şansını elinden geçirirdi.

“Eve gitmem gerek,” dedi Aden kaçma yolunu seçerek. Sabaha kadar bu durumu çözeceğim umuyordu. “Sokağa çıkma yasağım var, seninle yarın konuşmak isterim ve...”

“Mary Ann,” diye seslendi bir anda bir çocuk. Ayak sesleri yankılandı ve hemen ardından kızın beline bir kol sarıldı. Bu kolun sahibi oldukça geniş ve bir kaya kadar sağlam görünüyordu. “Kiminle konuşuyorsun, bebeğim?”

Mary Ann bir an gözlerini kapadı ve sertçe nefes aldı. “Tucker, bu Aden. Yeni öğrencilerden biri ve benim... arkadaşım. Aden, bu Tucker. Erkek arkadaşım.”

Arkadaşım. Mary Ann kendisine arkadaşım demişti. Gülümsemeden edemedi. “Seninle tanıştığıma memnun oldum, Tucker.”

Tucker'ın elik sertliğindeki bakışları Aden'in tişörtüne ve üstüne yazılmış hakarete takıldı. Kıkırdadı. "Sevimli."

Aden'in gülümsemesi kayboldu. Bütün gün havada uçtuğu içintestlerini geçmiş, ateşkes yapmış ve dost edinmişti tişörtü unutmuştu. "Sağ ol."

"Şimdi neden ortadan kaybolmuyor ve dostun Ke... kekeme'ye katılmıyorsun?" Bu bir soru değil, emirdi. "Mary Ann ile konuşmamız gereken şeyler var."

IOO

Mesaj alınmıştı. Tucker ile arkadaş olamayacaklardı. Onun için hava hoştu. Tek umursadığı insan Mary Ann'di. Bir de Sanrı Kızı ama o burada değildi. Neredeydi? Ne yapıyordu?

"Görüşürüz, Mary Ann," dedi.

Kız gülümsedi, bu gülümseme içten ve sıcacıktı. "Sabah burada buluşuruz, sana etrafı gösteririm."

Tucker'ın gözü seğirdi. "İşi olduğuna eminim, işin var değü mi, Deli?"

Aden şimdi ağızından çıkacak sözlerin Tucker ile sürdürecekleri nefret dolu ilişkilerinin türünü belirleyeceğinin farkındaydı. Eğer söylediklerini kabul ederse Tucker kendisini daha üstün hissedecek, Aden'in kendisi tarafından sindirilebileceğini sanacak ve onun zayıflığıyla alay edecekti. Eğer sözlerini kabul etmezse Tucker onu Mary Ann'in ilgisini çekmeye çalışan bir rakip olarak görecekti ve ona her fırsatta saldıracaktı.

Bir başka düşman edinmemesi gerekiyordu aslında ama geri adım atmayı reddederek çenesini havaya kaldırdı. "Hiçbir işim yok. Seninle sabah görüşürüz, Mary Ann." İkisine de başım salladı ve sanki hiç umursamıyormuş gibi rahat rahat yürüyüp uzaklaştı.

Mary Ann, Tucker'la birlikte Tucker'm futbol antrenmanı yaptığı sahaya doğru yürürken yavaş ama ciddi bir tonla insanlara "Deli" ve "Kekeme" gibi isimler takmanın onların kompleksler geliştirmesine ve gelecekte terapiye ihtiyaç duymalarına sebep olduğunu anlatıyordu.

"Gelecekte kuracağın iş için bana teşekkür etmen gerek, sonuçta psikolog olmak istiyorsun," dedi Tucker sertçe.

Mary Ann bu karşılığı duyunca öylesine afallamıştı ki ağzı açık bir şekilde donakaldı. Tucker onunla *hiç* böyle alaylı bir şekilde konuşmamıştı.

Tucker gözlerini kıstı. "Evet, bekliyorum."

"Neyi bekliyorsun?"

"İlk olarak şu bahsettiğim teşekkürü duymayı. Sonra da o herifi bir daha görmeyeceğini söylemeni. Ondan hoşlanmadım ve sana bakışını da beğenmedim. Eğer bunu bir daha yaparsa dişlerini sökeceğim."

Tucker'dan yaydan tehlikeli tehditler derisine iğne gibi batıyordu. Kendisini ondan uzaklaşırken buldu. Onun neyi vardı böyle? Neden böyle davranıyordu? "Ondan uzak dur, Tucker. Beni duyuyor musun? Onu incitmem istemiyorum. Ayrıca bilmeni isterim ki kiminle istersem onunla arkadaş olabilirim. Eğer bu hoşuna gitmiyorsa biz... biz..."

"Benimle ayrılamazsın," diye hırladı kollarım göğsünde kavuşturarak. "Buna izin vermeyeceğim."

Mary Ann'in aklında böyle bir şey yoktu ama bir anda bu fikri de değerlendirmeye başlamıştı. Karşısında duran Tucker tanıdığı Tucker değildi. Bu Tucker ona kendisini güzel veya özelmış gibi hissettirmiyordu; bu Tucker kaş çatışı ve tehditleriyle onu tedirgin ediyordu.

Bu Tucker bir şekilde Shannon'a yılan fırlatılmasına yataklık etmişti ki bununla ilgili ona sorması gereken sorular vardı zaten. Bu insan bir başkasının korkusuna kahkahalarla gülmüştü. Bu Tucker'dan hoşlanmamıştı.

"Eğer kararım bu yönde olursa beni durduramazsın," dedi Mary Ann.

Tucker'm ifadesi bir anda yumuşayınca şaşırdı. "Haklısın. Özür dilerim. Böyle çıkışmamalıydım. Senin güvende olmanı istiyorum. Beni bu yüzden suçlayabilir misin?" Son derece kibar bir şekilde elini uzatıp Mary Ann'in yanağına dokundu.

Mary Ann dokunuşundan kaçta. "Bak... ben..." diye konuşmaya başladı ama futbolculardan biri onu yardıma çağırdı.

Kızın hissettiği tedirginliğin farkına varmayan Tucker demin okşamakta olduğu yanağına bir öpücük kondurdu. "Yarın konuşuruz, tamam mı?" Karşılık vermesini beklemeden aceleyle uzaklaştı.

Arkasına dönen Mary Ann otoparka doğru yürüdü. Bu çocukla ne yapacaktı böyle? Shannon ve Aden'a davranışlarından sonra sanki hiçbir şey olmamışçasına özür dilemişti... bir de ona teşekkür etmesini istemişti. Mary Ann dişlerini sıktı. Evet, özür dilemişti ama gerçekten ciddi miydi?

Mary Ann kaldırımından otoparka doğru giderken Penny'nin Mustang'i de hızla köşeyi döndü. İşte kendisini eve bırakacak kişi de gidiyordu. Babasını arayıp onu almasını isteyebilirdi. Ya da eve tek başına yürüyebilirdilezzetli bir kurt yemeği olurduveya Aden'in ardından gidebilirdi.

"Aden," diye haykırdı adımlarım hızlandırırken. Onu göremiyordu ama çok uzağa gitmediğini biliyordu.

Parlak siyah kurt, hatırladığından daha uzun ve daha büyük bir halde, okulun manzarasını kapatan ağaçlığı geçtiği anda önüne çıktı.

Mary Ann bir ılık attı ve elini gsne götürdü.

Kurt rahatsız olmucasına hırladı, yeşil gözleri parlıyordu. *Sakin ol, canını yakmayacağım.*

Henüz kelimesi sylenmemi olsa da net bir şekilde havada asılı kalmıştı.

Ses kızın hemen önünden gelmesine rağmen Mary Ann arkasını döndü, sanki orada birisini bulmayı bekyormu gibiydi. Ama hayır, kurtla yalnızdılar.

“Kim söyledi onu?” Kelimeler ağzından titreyerek ıktı.

Etraftaki tek canlı olduğuma göre sesin benden çıktığını dnrsen yanılmazsın sanıyorum.

Bu sefer kelimeler gerçekten arkasından gelmişti. Tekrar kurda bakmak için arkasına döndü. Yanında kimse durmuyordu.

“Hiç komik değil,” dedi, artık daha net konuabiliyordu. Bakışları sağ a sola kayıyordu. Zorlukla nefes alıyordu. Sıcaktı. Çok sıcaktı, sanki yanıyordu. “Kim var orada?”

Göz ardı edilmeyi severim. Gerçekten. Bak, çok büyüğüm. Siyahım. Hemen önünde duruyorum.

Mary Ann etraftaki yemyeşil yaprakların arasına baktı. Başka kimse yok gibiydi. “Sana söyledim. Bu hiç komik değil.”

Başkasını arayarak vaktini boa harcıyorsun, ufak kız.

Dikkati tekrar kurda odaklandı ve güldü fakat hiç eğleniyormu gibi değildi. “Benimle konuman imkânsız. Mümkün değil. Sen bir... bir... Sen insan değılsin.”

Fark etmiş olman çok zekice. Diğ er konuda da haklısın. Konumuyorum. Sesli bir biçimde.

Hayır, konuşmuyordu. Sert sesinin zihninde yankılandığını fark edince Mary Ann şaşkınlığa kapıldı. “Bu çok saçma. Mümkün değil.”

Bir gün demin söylediklerini düşünüp güleceksin çünkü gözlerini bambaşka bir dünyaya açmak üzereyim, bebeğim. Kurtadamlar sadece başlangıç.

“Kes sesini!” Mary Ann şakaklarını ovuşturdu. Bu, saçmadan da öteydi, bu delilikti. Tam tamına bir delilik. Daha doğrusu deli olan kendisiydi. Bu bir halüsinasyon olmalıydı. Bu başka bir şekilde açıklanamazdı. Ona okula kadar eşlik eden ve çıkmasını beklediği belli olan bir kurt... daha doğrusu kurtadam. Direkt olarak zihnine konuşan bir kurtadam.

Babası ne derdi acaba?

Cevabı bildiğini düşündü. Çok fazla çalıştığını, yeterince dinlenmediğini, hayattan zevk almadığını ve bunun da zihninin tatile çıkma şekli olduğunu söylerdi. Hatta onu bu sabah uyarmaya bile çalışmıştı.

Peki ya o ince çizginin ötesine geçmişse ve ilaç kullanmaya ihtiyacı varsa? Bu düşünce onu korkutuyordu ve soğuk soğuk güldü. Tıbbi dosyalarında böyle bir kayıt olmasını istemiyordu, onu hayatının sonuna kadar rahat bırakmaz ve istediği bursu alma ihtimalini ortadan kaldırırdı. Daha kendi problemleriyle başa çıkamazken ona kim güvenip de kendi problemlerini anlatırdı ki?

Güle güle on beş yıllık plan.

Ama belki, çok küçük bir ihtimalle bu gerçektir, dedi kendi kendine ve bu umuda sıkı sıkıya sarıldı. Öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Mary Ann öne doğru eğildi ve yaratığın burnuna çarpmadan hemen önce durdu. “Bir kurt ile kurtadam arasında fark var mı?”

diye mırıldandı sessizliği bozmak için. *Yap hadi. Hadisene.* Yutkunarak kolunu kaldırdı.

Tabii ki var. Birisi sadece bir hayvan, ötekiyse bir insan olabiliyor. Sen ne yapıyorsun?

Bu sefer konuşacağını tahmin etmiş olmasına rağmen yine de şaşırılmış ve ufak bir nidayla sıçramıştı. Eğer yanılıyorsa, eğer yaratık bir halüsinasyondan fazlasıysa onu ısırabilirdi. Sakatlayabüirdi. Öldürebilirdi. *Şimdi korkma.*

“Ne yaptığımı zaten bilmiyor musun? Zihnimi okumuyor musun? Ne de olsa zihnime konuşabiliyorsun.” Hayal ürünü olan bir şey zihnini de okuyabilmeliydi, değil mi?

Hayır, zihin okuyamıyorum. Ama aura?an, yani çevrendeki renkleri görebiliyorum. Bu renkler bana senin ne hissettiğini belli ediyor, böylece ne düşündüğünü tahmin etmemi kolaylaştırıyor. Ama şu anda renklerin o kadar karmaşık ki hiçbir şey anlamıyorum.

IOS

“Sana dokunmayı planlıyorum. Sabit durur musun lütfen?” Harika, şimdi de emirler yağdırıyor ve onun bunu anlamasını bekliyordu. Bu bir şaka olabilir miydi? Birisi bunu kaydediyordu da sonra nasıl kandığını gösterip gülecek miydi? Mümkün değildi. Birisinin zihnine bir ses sokabilmesi mümkün değüdi. “Eğer beni ısırırsan, ben... ben...”

Yaratık gerçekten de gözlerini devirmişti. *Ne yapacaksın? Sen de beni mi ısıracaksın? O minik dişlerle mi?*

Bu kadar saygısız bir yaratığı sinirlendirmeyecek bir karşılık yoktu bu yüzden cevap vermedi. Yaratık da Mary Ann tekrar eğilip parmağını uzatırken yerinden kıpırdamadı ve gözünü bile kırpmadı. Titriyordu ve tedirgindi. En sonunda teni kürke değdi. Yumuşak ve ipek gibiydi.

“Sen gerçeksın,” dedi Mary Ann. Bu bir halüsinasyon değildi. O gerçektir ve gerçekten zihnine konuşup aura’sım yorumluyordu. Böyle şeyler nasıl mümkün olabiliyordu ki? Daha da inanılmaz olanı kendisinin insana dönüşebilen bir kurtadam olduğunu iddia etmesiydi.

Bu... bu... Tanrım.

Kurt hafifçe inledi. *Kulağımın arkasını kaşı.*

Neler olduğunu anlayamayacak kadar şaşırmış olan Mary Ann farkına varmadan elini daha fazla bastırıp masaj yapmaya başladı.

Kurt tekrar inledi ve Mary Ann’i kendine getirdi.

Merhaba. Evde kimse var mı, diye düşündü Mary Ann. İsteyerek dokunmaya devam ediyorsun.

Bununla birlikte sanki havada tutamıyormuşçasına ağırlaşan kolu yanma düştü. “Sen gerçeksın,” dedi tekrar. Bu da kendisinin deli olmadığı anlamına geliyordu. Neşeyle hoplayıp zıplayabilirdi ama vücudunu hareket ettiremiyordu. Bir kurtadamlar, insanla, bir şeyle konuşuyordu, içinde uyandığı sıradan dünya artık tanıdığı bir dünya değildi. Bu kutlanacak bir şey değildi.

Bir an yaratık hiçbir tepki vermedi. Gözlerini kapadı ve dokunuşunun etkilerinin keyfini çıkanyormuş gibi göründü. Sonra gözleri açdıverdi, öfkeli yeşil gözleri parlayarak ona hırladı. *Hadi işimize bakalım artık. O çocuk hakkında ne biliyorsun?*

O, gerçektir. “Çocuk mu? Hangi çocuk? Beni neden takip ettiğini bilmiyorum ama artık durabilirsin. Yanlış kızı yakaladın.” Onu takip eden başkaları da var mıydı? Hep burada, onunla konuşabilecekleri bir yerdeydiler de Mary Ann mi fark etmemişti? Çıldırılmış gibi sağa sola baktı, giderek panikliyordu. Kimseyi göremeyince bir ağacın gövdesinin girintili çıkıntılı yüzeyine yaslanana kadar geriledi.

“Gerçekten de artık gidebilirsin.”

Sana son kez g zellekle soracağım ufak kız ve sonra talep etmeye başlayacağım. Bunun olmasını istemezsin, Mary Ann. İnan bana.

İlk olarak ismini biliyordu. Bu bilgi yıldırım gibi çarpmıştı. İkincisi ağzından d k len kelimeler tehditk rdi. Ama  yle ciddiyle söylemişti ki bağırıp  ağırsa bile bu kadar derin bir gerçeklik anlamı katamazdı. Eğer Mary Ann cevap vermezse onu zorlayacağı belliydi. Pençeleri ve dişleriyle.

Neye ihtiyaç duyarsa.

Yavaş yavaş kıza doğru ilerledi, emin adımlarla aralarındaki mesafeyi kapatıyordu. * ocuk hakkında ne biliyorsun?*

Bu Aden hakkında mıydı? “Onun hakkında neden bir şeyler öğrenmek istiyorsun?”

Bu soruyu önemsemedi. *Onunla konuştunuz. Ne konuştunuz?*

“ zel bir şey konuşmadık, yemin ederim. Tek bildiğim bizim okulda yeni olduğu. Onun canını yakmayacaksın, değil mi?”

Yine umursamamıştı. *Peki ya diğer  ocuk? Seninle stada kadar yürüyen  ocuk.*

“O Tucker. Onunla  ıkıyoruz. Gibi. Belki. Bitebilir. Sanırım. *Onun canını yakmayı mı planlıyorsun?*”

Bir anda kurt hırlamaya başladı. Sinir uçlarında bir kelebek kanadı gibi oynaşan o kısık ama tehditkâr hırlamalardanandı fakat yine de Mary Ann’in içini dondurup onu savunmasız bırakıyor gibiydi. Hemen sonra neden katliama hazırlandığını anlayıverdi. Yapraklan ve meşe palamutlanm ezerek yaklaşan ayak sesleri duyuluyordu. Kurt gerildi ve tehditle y zleşebilmek için arkasını döndü.

Aden bir anda ağaçların arasından çıktı, yüzünde ter damlalan vardı ve Tucker’m dalga geçtiği tişörtü göğsüne yapışmıştı.

“Mary Ann,” dedi. “Ne oldu?” Sonra kurdu görünce kaskatı kesildi, savunmaya ve korumaya hazırlanmıştı.

“Yavaşça ağacın arkasına geç.”

Aden bakışlarını düşmanından hiç ayırmadan eğildi ve botlarından iki hançer çıkardı.

Mary Ann’in ağzı açık kalmıştı. Yamnda *hançer* mi taşıyordu?

Kurt atılmaya hazırlanarak arka ayaklarının üstüne geriledi.

“Hayır, lütfen yapmayın,” diye haykırdı. “Dövüşmeyin.” Hayatının hiçbir evresinde kendisini böyle bir şeyin ortasında bulacağını düşünmemişti.

“Eve git, Mary Ann,” dedi Aden. Kararlı bir şekilde eğilmişti. “Şimdi.”

Bizi yalmz bırakmasını söyle, diye hırladı kurt gözlerini Aden’dan ayırmadan. Bunu Aden’a kendisi neden söylemiyordu? İki kişiyle aynı anda konuşamıyor muydu? Yoksa kendisinin ne olduğunu Aden’in bilmesini mi istemişti? Ayrıca Mary Ann kendisine neden bu sorulan soruyordu? Bir savaş çıkmak üzereydi.

“A... Aden,” diye başladı aralanna girmeye çalışarak. Kurdu hareketi onu dışarıda bıraktı. “Onunla dövüşme.” Yalvarmasına engel olamıyordu ve kiminle konuştuğundan bile emin değildi. Tek bildiği şey birisinin oradan ayrılmaması sonucunda kan döküleceğiydi. “Lütfen, onunla dövüşme. Ben iyiyim. Hepimiz iyiyiz. Kendi yollarımıza gidelim. Olur mu? Lütfen.”

İki çocuk daya da kurt, her neyseonu dinlemedi. Birbirlerinin etrafında ciddiyetle dönüyor, derin derin nefes alıp veriyorlardı.

“Kes şunu, Eve,” diye çıkıştı Aden, sessizliğin içinde sert sesi bomba etkisi yaratmıştı. “Sessizliğe ihtiyacım var.”

Eve mi?

Sonra Aden donakaldı, şaşırmış gibi bir hali vardı. Mary Ann'in orada olup olmadığını kontrol etmek ister gibi ona bakıp kaşlarını çatı. "Onları duyabiliyorum."

Mary Ann de şaşırarak gözlerini kırptırdı. "Kimi?"

Yeter! diye kükredi kurt. *Ona. Gitmesini. Söyle.*

"Senin gitmeni istiyor," dedi Aden'a titrek bir sesle. "Lütfen git. Ben iyiyim, yemin ederim."

"Onunla konuşabiliyor musun?" Neyse ki sesi dehşete düşmüş gibi çıkmıyordu. Ona deliymiş gibi bakmamıştı.

"Ben..."

Ona başka tek bir kelime bile etme yoksa onun boğazım deşerim. Anladın mı?

Mary Ann dudaklarını sıktı, küçük bir inleme koyuverdi. Daha önce hiç bu kadar çaresiz hissetmemiş, korkmamıştı. Ne yapması gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Seni tehdit mi ediyor?" diye sordu Aden yumuşak ama kesin bir ses tonuyla. Cevabını beklemeden bıçaklarını kaldırdı, gümüşü uçları güneş ışığıyla tehditkâr bir şekilde parlıyordu. "Buraya gel, koca oğlan, gel ki boynuna daha uygun biriyle oynamaktan hoşlanacak mısın görelim."

Zevkle.

"Hayır!" diye bağırdı Mary Ann, tam da kurt atılırken. Aden onunla yan yolda karşılaştı. Ama birbirlerine çarpmadılar. Aden gözden kayboldu.

Gerçekten de kaybolmuştu. Bir an oradaydı, hemen sonra yok olmuştu.

Kaslan seğiren ve inleyen kurt yere düştü. İki hançer yanında yere düştü. Mary Ann kurdun yanına koştu, ne olduğundan veya nasıl

tepki vermesi gerektiğinden emin olamıyormuş gibiydi. Belki de şoka girmişti. Ortada kan yoktu, demek ki yaralanmamıştı.

Titreyen koluyla elini uzattı ve burnunu okşadı. *Ona neden dokunuyorsun,* diye haykırdı mantığı. *Kaçsana!* Mary Ann olduğu yerde kaldı, endişesi hayatta kalma güdüsünden daha kuvvetliydi. “İyi misin?”

Kurdun gözleri açıldı, artık yeşil değildi fakat Aden’in ara sıra gözlerine hâkim olan renklere sahipti. Sallanarak diküdü, yalpalıyordu. Yavaş yavaş Mary Ann’dan uzaklaşmaya başladı.

Ağaçlığı geçtikten sonra arkasına dönüp koştu.

ONU GÖRDÜM. KIZI GÖRDÜM.

Ben de.

Onu tamdın mı? Onu daha önce gördüğüme eminim.

Kusura bakma Eve ama tanımadım.

Aden çılgılık atmak istiyordu. Zihninde çok fazla ses vardı, o kadar çoktular ki algılayamıyordu bile. Ağaçların arasından süzülen rüzgâr, yakınlardaki kuşların tiz ötüşmeleri. Çekirgelerin gürültüsü, ağustos böceklerinin şarkıları. Kurbağaların vıraklamaları.

Homurdanarak kurdun koca vücudunu harekete geçirdi. Ön bacaklarını arka bacaklarıyla senkronize bir şekilde hareket ettirmek zordu ama birkaç kez tökezlemesine rağmen başardı. Daha önce hayvan formuna hiç girmemişti ve bunu doğru yapıp yapmadığına emin olamıyordu. Ama durup ne yapması gerektiğini düşünecek vakti yoktu. Eğer acele etmezse gecikecekti. Ve gecikirse Dan yarın okula gitmesine izin vermezdi.

Bunu nasıl yaptın? diye hırladı kurt, sesi diğerlerinin arama karışmıştı. *Zihninden çık! Bedenimden çık!*

Yaratık onun orada olduğunu biliyordu. Onu hissedebiliyordu. Bu da daha önce hiç olmamıştı. Hayvanın daha ilkel beyninin insan dilini çözümleyemeyeceğini düşünmüştü. Büyük bir kısmını en azından.

İli

Ben bir hayvan değilim, lanet olası.

Sen nedin? diye düşündü.

Kurt. Adam. Kurtadam. Şimdi içimden çık!

Bir biçim değiştiren miydi?

Aden böyle yaratıkların var olduğunu bilmiyordu. Gerçek olamazlardı. Gerçi kendi yapabildiklerini düşününce muhtemelen gerçek olduğunu düşünmesi gerekirdi. Dışarıda başka neler olduğunu merak etti. Efsanelerde vampirlerden, ejderhalardan, canavarlardan ve her türlü yaratıktan bahsediliyordu.

Çık! Şimdi!

O öfkeli hırlamalara rağmen koşusu kısa süre sonra oldukça canlandırıcı bir deneyim halini almıştı. Kuvvet veriyordu. Hava kürkünü dalgalandırıyor, tüylerin köküne kadar onu sarmalıyordu. Her detayı inceleyip hiçbir şeyi kaçırmadan ufka bakıyordu. Renkler daha canlıydı ve toz zerrecikleri... Vay canına. Sanki kar taneleri gibi etrafında parlıyorlardı.

Bunu yaptığın için boğazını keseceğim.

Aden koşmaya devam etti, ılık hava burnuna girip çıkıyordu. Cığerleri genişlemişti, eskisinden daha fazla hava alıyordu. Daha hızlı koşmasını sağlıyordu, tırnakları toprağa saplanıyordu. Kokular son derece güçlüydü. Çam ağacı ve toprak, birkaç metre ötede ölü bir hayvan. Nedense bunun bir geyik olduğunu anlayabilmişti. Leşin üstünde dolanan sineklerin sesini duyabiliyordu.

Kanınla yıkanacağım, insan. Bu bir tehdit değil, yemin.

Kurdun tehditleriyeminlerihâlâ konuşmakta olan arkadaşlarının seslerine kanşmıştı yine. Caleb onu bedeninin içine fırlatıp attığı için özür diliyordu, Eve endişeyle Mary Ann'i soruyordu ve Ju, lian ile Elijah dikkatli olması için yalvarıyorlardı.

Mary Ann onlan bu sefer neden kara deliğe yollamamıştı? Aden ona yaklaşmış olmasına rağmen ruhları duymaya devam etmişti. Ve Elijah sayesinde ruhun gücü tahmin ettiği gibi artıyor olmalıydı kurdu durdurmayı başaramazsa yaratığın şu an içinden geçtikleri ormanda Mary Ann ağlayarak koşarken onun peşinden koşacağını öngörmüştü.

Mary Ann...

Artık onun hakkında ne düşünüyordu acaba? Farklı olduğunu, başkalarının yapamadığı şeyleri yapabildiğini biliyordu. Olanlardan sonra bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Belki de anlayış gösterirdi. Sonuçta kurtla konuşan da oydu. Belki Aden gibi o da başkalarının bilmediği şeyleri biliyordu. Bu onun neden bazense sesleri durdurabildiğini de açıklardı.

... görüşün değişiyor. Bedeninden çıktığın anda sana zarar verecek, diyordu Elijah. Seni öldürecek.

Evet, Aden bunu biliyordu. Ayrıca kendisini savunamayacak kadar güçsüz olacağını da biliyordu. Kendisini kurtarmak için yapabileceği tek bir şey vardı. Kendisine saldıran bir çocuğun bedenine girdiğinde bunu yapmıştı. Bunu yapmaktan nefret ediyordu ama yapabileceği başka bir şey yoktu.

Uzakta çiftlik görününce en sonunda yavaşladı ve ağaçların yanında durdu.

Burada sonsuza kadar kalamazsın. Kurt hırlıyordu ve Aden bu sesi bastıramıyordu. Kalabilir misin? Kalabilir misin! Daha fazla devam ederse ağzının kenarları köpüklenmeye başlayacaktı.

Aden etrafına baktı ama yapılması gereken şeyi yapmasına yardımını dokunacak bir şey göremedi.

Başka bir yolu daha var, diye düşündü iç geçirerek. Arka ayaklarının üstüne oturdu ve bir bacağını uzattı. Bacağı gözden geçirdi. Kasları gerilmişti, tüyleri siyah pırlantalar gibi parlıyordu.

Hayır, dedi Eve neler olacağım anladığı anda. Yapma bunu.

Yapmam gerek, diye düşündü Aden. Midesi bulanıyordu. Yaratacağı acıya karşı kendisini koruyabilecek zamanı yoktu. Zaten sonsuza dek vakti olsa bile buna hazırlanamazdı. Kurdun dişlerini açığa çıkardı ve bir başka öfkeli hırlamayla bacağına atıldı. O sivri dişler kası delip kemiğe ulaştı.

Zihninin içinde bir çılgılık duydu, inleme ve hırlamalar da buna eşlik ediyordu. Herkes bu ısırtıcı hissetmişti ve dehşet verici acı ateş gibi dağılıyor, dokunduğu her organı yakıyordu.

Sen ne yaptığını sanıyorsun? diye haykırdı kurt. *Dur. Dur!*

Aden çenesini sıkarak bıçak gibi dişlerini batırmaya devam etti. Sıcak, metalik tatlı sıvı ağzına dolup boğazına aktı ve kürkünü ıslattı. Öğürdü.

Daha fazla çılgılık ve inleme duyuldu.

Aden, kurdun vücudu çimlere çökerken nefes nefese kalmıştı. Acı tıpkı amaçladığı gibi hareketsiz kalmasını sağlıyordu. Artık içinden çıktığı zaman peşine dökemeyecek veya ona saldıramayacaktı.

Zihin gücünün her zerresini hayvanın bedeninden çıkmak için kullandı, hayalet benzeyen eli cisimleşerek en yakındaki ağaç kökünü kavradı. Kavrayışı zayıf olmasına rağmen kendisini oradan çıkartmasına yetmişti.

Aden bir süre nefes nefese ve kendisini toplamaya çalışarak yattı. *Hareket et. Hareketlen!* İnsan bedeni karşılık vermeyi reddediyordu. Artık o yaralı formun içinde değüdi fakat zihniveya arkadaşlarını

umursamıyordu. Hepsi ne yaptığını biliyor ve etkilerini hissediyordu. Kasları sanki kemiklerine yapışmış gibi onu hareketsiz kılıyordu.

Ama işin iyi yanı adrenalin pompalamaya başlamıştı ve “acı”yla savaşıarak ona kuvvet veriyordu.

En sonunda bir yana doğru yuvarlanmayı başardı.

Görebildiği kadarıyla kurt, içinden çıktığı halde yatmaya devam ediyordu; bacağını uzatmıştı, kan ağzını ve yarayı kaplıyordu.

“Özür dilerim,” dedi Aden. Bunu içten söylemişti. “Bana saldırmana izin veremezdim.”

Yeşil gözler acı ve öfkeyle üzerine kilitlendi.

Aden zorlukla ayağa kalktı ve baş dönmesiyle birlikte yalpaladı. “Çiftliğin sahibine görünmem gerek, sonra bandaj alıp buraya geri döneceğim.”

Kısık sesli bir uluma, geri dönerse öç alacağım garanti ediyordu. Ama Aden umursamadı. Geri dönecekti. Barakaya doğru topalladı ve camdan yatak odasına girdi. O kadar güçsüzdü ve o kadar az vakti vardı ki süprütülerle uğraşacak hali yoktu. Buradaki bütün camlar bir güvenlik sistemine bağlıydı ama bunlar sadece gece çalışıyordu. Ayrıca Aden çoktan kendi odasındakini kesip yeniden bağlamıştı ve alarm *hiçbir zaman* çalışmıyordu (ama Dan kontrol ederse diye çalışıyor gibi görünüyordu).

Odada kendi banyosu vardı. Bir bardak suyu bir dikişte bitirdi ve yüzünü yıkadı. Neyse ki tişörtünde kan yoktu. Sadece çamur ve çimen lekeleri vardı. Yüzünde hiç renk kalmamıştı, saçları karışmıştı ve aralarına dallar girmişti.

Birkaç bandaj üe antibiyotikli kremi çantasına atıp bunu camdan dışarı fırlattı. Sonra saçındaki dalları çıkarıp camdan çıktı. Çantayı taşların altına saklayıp ana binaya gitti.

Dan verandada oturuyordu, ayaklarının dibinde Sophia uyuyordu. Ardındaki pencere açıktı ve içeriden birbirine çarpan çanak çömlek sesleri duyulabiliyordu. Meg, yani Bayan Reeves yemek yapıyordu. Kokuya bakılırsa bu şeftalili turtaydı. Aden'in ağzı sulandı. Öğlen yediği fıstık ezmeli sandviç şu an güzel bir anıydı.

Dan o kadını nasıl aldatabildi? diye sordu Eve tiksindiğini belli ederek. *Kadın tam bir armağan.*

Kim takar? dedi Caleb. *Yapmamız gereken işler var.*

Eve homurdandı. *Ben umursuyorum. Aldatmak yanlış bir şey.*

"Susun!" diye bağırırsa ne kadar kötü görüneceğini düşündü Aden.

Dan onu gördüğü anda kol saatine baktı ve memnuniyetle başını salladı. "Tam zamanında."

"Ben de seni arıyordum," dedi Aden yorgunlukla nefes nefese olduğunu belli etmemeye çalışarak. "Sana testten bahsedecektim."

"Biliyorum zaten. Okuldan aradılar."

Ne? Yoksa arayıp...

"Testten iyi not almışsın," dedi Dan.

Neyse ki. Aden başını salladı. Gülümsemesi gerektiğini biliyordu ama başaramıyordu. Sanki sahnenin tam ortasındaymış gibiydi, tepesinde bir spot yanıyordu ve kurtlakurdun içindekoştuğuna dair işaretleri herkese gösteriyordu. Daha doğrusu kurtadamın içinde. Böyle düşünmek garipti, hayvana karşı biçim değiştiren.

"Seninle gurur duyuyorum, Aden. Bunu biliyorsundur umarım."

Hayatı boyunca insanları hayal kırıklığına uğratmış, onları şaşırtmış, utandırmış ve kızdırmıştı. Dan'in övgüsü... güzeldi. "Te... teşekkür ederim."

Dan nasıl hem bu kadar muhteşem birisi olup hem de Eve'in hâlâ homurdandığı gibi böyle bir alçaklık yapmış olabilirdi?

"Shannon'ı gördün mü? Daha dönmedi de."

Dönmemiş miydi? Neredeydi ki? Aden'dan önce yola koyulmuştu. "Görmedim. Üzgünüm. Okuldan farklı zamanlarda çıktık."

Dan tekrar saatine baktı.

"Ben artık gidip işlerime bakayım," dedi Aden fakat kurtla ilgilenmeden önce böyle bir şey yapmaya niyeti yoktu elbette. Dan onu durduramadan önce ancak bir adım gerileyebilmişti.

"Öyle çabuk gidemezsin. Okuldan sonra bir kızla konuşmak için kaldığını söylediler."

Aden yutkundu. Başını salladı. Belli ki birisi onu gözlemlemişti ve bu hiç hoşuna gitmemişti. En azından bakışlarını hissetmiş olmayı diledi; küçük bir uyan hiç fena olmazdı. Eğer Dan onun Mary Ann ile görüşmesini yasaklarsa...

"Ona iyi davrandın mı?"

Adamın umursadığı şey bu muydu yani? Omuzlan rahatlayarak çöktü. "Evet."

Dan başını hafifçe yana yatırdı. "Bugün pek konuşkan değilsin."

"Yorgunum sadece. Tüm gece gergin olduğum için uyuyamadım."

"Anlıyorum. Haydi git öyleyse. İşlerini bitir ve erkenden uyu. Akşam yemeğini odana yollatınm."

"Teşekkürler," derken buldu kendisini tekrar. Yeniden barakaya koştu ama içeri girmedi. Camdan dışarı fırlattığı çantayı kapıp ormana doğru seğırtti, gölgelerden uzaklaşmadı, böylece kimse ne yaptığını görmeyecekti.

Ama kurtadam gitmişti.

Orada olduğunu belli eden tek şey hâlâ ıslak olan ve güneş ışığında parıldayan küçük kan gölüydü. Hayvanı görmemesine rağmen Shannon'ı görmüştü. Yaralanmıştı, kanıyordu ve Dan'e doğru gidiyordu.

Tekrar midesi bulanana Aden peşine düştü ve belli bir mesafeden dinlemeye başladı.

“Be... beni bekliyorlardı. Bir grup. Üstüme atladılar.”

“Kim onlar?” diye sordu Dan, öfkelenildiği belliydi. “Onlan net bir şekilde görebildin mi?”

“Ha... hayır.”

Aden kaşlarını çatı. Shannon'ın gözleri yeşildi; kurdun da gözleri yeşildi. Shannon yaralanmıştı; kurt da yaralanmıştı.

Shannon buradaydı ama kurt gitmişti. Gerçekten birileri ona saldırmış mıydı yoksa bu başka bir şeyin üstünü örtmek için söylenen bir yalan mıydı? Başkalarının anlamayacağı bir şeyi? Ancak Shannon topallamıyordu ve o bacak yarasının iyileşmesi için yeterince zaman geçmemişti. Değil mi?

Daha sonra ahırda at gübresi küreklerken Shannon'a neler olduğunu sormaya çalışmış, onun tepkisini ölçebilmek için konuyu nazikçe Mary Ann ile kurda getirmeye çalışmıştı. Aldığı tek yanıt sessizlik olmuştu.

Aden saatlerce dönüp durdu, bir başka uykusuz gece onu bekliyordu. Zihni çok doluydu. Ruhlar en sonunda uyumuşlardı ki bu da düşüncelerinin ona ait olduğu anlamına geliyordu fakat bunlar pek güzel düşünceler değildi. Tek duyabildiği kurtadamin bedenine girdiğinde Mary Ann'in şoka girerek nefesini tuttuğuydu. Tek görebildiğiye kurtadamin kanadığı... Ölmek üzere olabilir miydi? Yoksa şüphelendiği gibi kurtadam Shannon mıydı? Okuldan

sonra ağaçlığa koşup dönüşüm geçirip Aden ona yetişemedi Mary Ann'ın yanına dönmüş olabilir miydi?

Eğer Shannon gerçekten kurtsa artık onu öldürmek istiyordu. Hatta onu öldürmeye söz vermişti. Shannon'ı izlemesi, incelemesi ve beklemesi gerekecekti. Yapabilirse. Mary Ann gördüklerini binlerine söylemiş olabilirdi. Muhtemelen ona inanmazlardı ama Aden'in geçmişini düşünülürse... bu suçlama onu mahvedebilirdi.

Çantasını toplayacağını düşündü. Kendi başına yola çıkacaktı. Üç yıl önce bunu yapmıştı. Sokaklarda yaşamak zor olmuştu. Tepesinde bir çatı, yiyecek yemeği veya suyu ya da parası yoktu. Bir adamın cüzdanını çalmaya çalışmış fakat bu konuda becerisi olmadığı için yakalanmış ve ıslahevine geri gönderilmişti.

Artık daha zekiyim, dedi kendi kendine. Daha yaşlıydı. Hayatta kalabilirdi. Fakat hayatında ilk defa hevesle beklediği bir şeyler vardı. Okul, arkadaşlar... huzur. Kaçmak böyle bir mutluluk ihtimalini bile yok ederdi.

İç geçirip gözlerini kapadı.

“Uyan.”

Bu sözcük zihnine fisıldanmış, biraz şehvetli ama aynı zamanda emrediciydi. Aden'in göz kapakları açıldı. Ağaçların dibinde gördüğü kız yanında duruyor, siyah saçları tıpkı bir perde gibi omzuna dökülüyordu. Bir saniye önce orada değildi ama bu bir sorun teşkil etmiyordu ve çok güzel görünüyordu.

Bu sanılarından birinin tekrar mıydı? Çünkü bunu daha önce görmüştü. Kızın yanında durduğunu. Kısa süre sonra onu dışarı çıkartacaktı. Aden de takip edecekti.

Derin bir nefes aldı, kızdan gelen gül ve hanımeli kokusunu içine çekti. Hayır, bu bir sanrı değildi. Bu gerçektir.

Aden yavaşça gülümsedi ve bu sahnedeki diğer detayları hatırlamaya çalıştı. Ormana doğru yürüyeceklerdi ve kız aralarındaki mesafeyi kapayacaktı. Elini uzatıp Aden'in boynunda parmaklarını gezdirecekti. Teni o zamanki gibi sıcak mı olacaktı yoksa şu anda görüldüğü gibi soğuk mu?

Aden başlamak için sabırsızlanıyordu. "Nerede kaldın? Ne..."

"Şişşt. Diğerlerini uyandırmak istemeyiz."

Aden dudaklarını sıktı ama kalbinin güm güm atmasını engelleyemiyordu. Kızın vücudunu aynı siyah cüppe sarıyor, tek bir kolunu açıkta bırakıyordu. Sol işaret parmağında büyük bir opal yüzük parlıyordu. Sanrılarında bu yüzüğün ona değmemesi için hep çaba harcıyormuş gibiydi.

"Geldiğine sevindim," diye fısıldadı Aden.

Kız gözlerini kıstı ama Aden hâlâ kristal gibi parladıklarını görebiliyordu. Kız seni, senin onu tanıdığın gibi tanımıyor, diye hatırlattı kendisine. Onunla konuşurken dikkatli olmalıydı.

"Gel." Kız onu bir parmağıyla çağırdı ve cama doğru yürüdüler... Hayır, süzıldüler. Sonra tek bir hareket bile yapmadan kız ortadan kayboldu. Aden'in tenini bir esinti yaladı.

Bir saniye sonra bedeni, Aden'in anlamadığı bir şekilde bir güce boyun eğmeye başlamıştı. Bunu beklemiyordu.

Sanrısında yürümüştü fakat kontrolün kendisinde olmadığını fark etmemişti. Ayakları kendüerince hareket ediyordu ve önündeki camdan onu dışarı çıkanyorlardı.

Kız başka bedenleri kontrol edebiliyor muydu? Aden, kızın içinde olduğunu hissetmiyordu ama... belki.

Camdan dışarı çıktıktan ve çıplak ayakları nemli çimlere bastıktan sonra bile kontrolü ele alamadı. Ancak paniklemedi. Sani Kızı'yla birlikteydi. Önemli olan sadece buydu.

Aden etrafa bakınca birkaç metre ötede, ağaçların dibinde onu gördü. Demek ki içine girmemişti.

Peki ona ne yapıyordu?

“Gel.” Tekrar bir parmağıyla onu çağırmişti. Ve tekrar ortadan kayboldu... fakat bu sefer önce gözleriyle Aden’i baştan aşağı süzmüştü.

Aden utanç dalgasıyla boğuşuyordu. Üstündeki tek giysi *boxer* ıyd\ . En azından bu siyah olandı, üstünde kırmızı kalpler olan beyaz *boxer* değil.

Kız onun hakkında ne düşünüyordu?

Aden’ın bir parçası onu tanıdığını hissediyordu ve bu parçası onunla olmaktan keyif alıyordu, ona çoktan âşık olmuştu. Ne de olsa bu parçası kızın dudaklarının tadını almış, ismini nasıl fısıldadığını duymuş ve kollarında onu hissetmişti.

Ama beyninin mantıklı tarafı biraz ihtiyatlı yaklaşmaya başlamıştı. Kız onunla en son konuştuğu zaman Aden’ın yanıt veremeyeceği şeyler sormuştu. Onu en son gördüğünde kızın yanında bir başka erkek vardı.

Gece serindi, gökyüzünde bulutlar vardı. Cırcır böcekleri ötüşüyordu ve uzaklarda bir köpek havlıyordu. Kısa süre sonra hepsi susunca geriye sessizlik kaldı.

Tam bir sessizlik, ağır ve karanlık.

Tabii dostları uyanıp da zihninin içinde esnemeye başlamadan önce.

Dışarıda mıyız? diye sordu Julian uykulu bir sesle.

“Evet,” diye fısıldadı Aden.

Ah. Yine kaçmıyoruz, değil mi? diye sordu Caleb.

“Hayır.”

Eve rahatlayarak iç geçirdi. *Neyse ki.*

Peki, bize neler olduğunu anlatacak mısın? diye sordu Elijah.

“Bir sannyı yaşıyoruz.” En sonunda ağaçların arasında bir açıklığa ulaşmıştı, yapraklar çevrelerini sanyor, onu meraklı bakışlardan saklıyordu. Ama Sann Kızı neredeydi? Yine ortadan kaybolmuştu.

“Dur,” dedi kız. Ses arkasından geliyordu, hızla geri döndü. İşte oradaydı. Onun güzelliği. Yoksa... katili mi? İki elinde birer hançer tutuyordu. Aden’in hançerleri. Kurdun bedenine girerken düşürdüğü hançerler.

Aden kaşlarını çattı.

Bulutların arasından gelen ay ışığı hüzmeleri kızın etrafını sarıyor, hem hançerleri hem de saçındaki mavi meçleri aydınlatıyordu. Aden’in daha önce onu gördüğünde güneşin yarattığı bir etki olduğunu sandığı şey gerçektir demek ki. Onu bıçaklamayacaktı herhalde, değil mi? Kız gölgelerin ve ışıltıların arasında son derece masum, narin ve zararsız görünüyordu.

“O çocuk nerede?” diye sordu Aden. İşte o, Aden’i kesip biçmekten hiç çekinmeyecek birisi gibi duruyordu. Aden ondan yayılan öfkeyi unutmamıştı. “Hani yanında gördüğüm.”

Kız hareket etmedi, kafasını bir yana eğmişti. “Bu akşam gelmiş olsa seni öldürürdü.”

Bunu çoktan anladığı için Aden birkaç puan hak etmiş olmalıydı. “Neden?”

“Seni kısıkanıyor. Ayrıca benim de burada olmamam gerekiyor ve nereye gittiğimi öğrenmiş olsaydı beni durdururdu. Yalnız gelmek zorundaydım”

Aden'in aklına bir anda binlerce soru gelmişti. Birisi onu kıskanıyor muydu? Aden'i. Neden? Ayrıca neden kızın burada olmaması gerekiyordu? En sonunda cevaplanma olasılığının en büyük olduğunu düşündüğü soruyu sordu.

"Beni buraya nasıl getirdin? Sen konuşunca takip etmek zorunda kaldım."

Kız bir omzunu hafifçe silkti. "Benim yeteneklerimden biri diyebiliriz. Senin de yeteneklerin var sanıyorum." Ölçülü adımlarla yanma yaklaştı.

Yanma geldiğinde durdu ve hançerleri uzattı.

Aden kendisiyle gurur duyuyordu. İrkilmemiş ya da saldırmak için hazırlanmamıştı.

Kim bu kız? diye sordu Eve.

Yine içime kötü hisler doğdu, Aden. Elijah bir anda yine paniklemiş gibiydi. *Bence gitmelisin.*

"Sessizlik," diye mırıldandı Aden.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin," diye çıkıştı kız. O konuştuğu aksam ortaya çıkıyordu. İngiliz değildi ama yakındı.

"Seninle konuşmuyordum."

Güzel yüz hatlarından aklının karıştığı belli oluyordu. Kız ağaçlara baktı. "Kiminle konuşuyorsun? Burada yalnızız."

"Kendimle konuşuyorum." Dolaylı bir şekilde.

"Anladım," demişti fakat anlamadığı belliydi. "Al. Bunlar senin." Aden süahlan alamadan, ona dokunamadan ellerine yerleştirdi.

"Gelecek günlerde işine yarayacaklarına eminim."

Hayır, kız onun canını yakmak istemiyordu. Aden keskin metallere baktı ve parmakları kabızlaştırdı. "Bunları senin

üstünde kullanabileceğimden korkmuyor musun?"

Kız minik ziller gibi çınlayan bir sesle kahkaha attı. "Kullansan da fark etmez. Canımı yakamazlar."

Ya, demek öyle. "Sana bunu söylediğim için üzgünüm ama bir bıçağa kimse dayanamaz."

"Ben dayanırım. Yaralanmıyorum." Sesinden büyük bir özgüven yayılıyordu.

Aden'in kolları iki yanına düştü. "Sen kimsin?" *Nesin?* Bu soruyu dudaklarından kaçmadan hemen önce durdurmuştu, onu gücendirmek istemiyordu.

Yine.

Ayrıca cevabı çok da önemli değildi. Ne olursa olsun burada olduğu için mutluydu.

"Adım Victoria."

Victoria. İsmi zihninden tekrarladı. Yumuşacıktı, güzeldi. Tıpkı onun gibi. "Ben Aden."

"Biliyorum," dedi kız, sesi sertleşmişti.

"Nasıl?"

Kız yine o ölçülü adımlarla çevresinde dönmeye başlamıştı. "Seni günlerdir takip ediyorum."

Günlerdir mi? Mümkün değildi. Onu sadece bir kez görmüştü. Her zaman etrafına dikkat eden bir insan sayılmazsın, diye hatırlattı kendisine. "Neden?"

Tekrar önüne geçmişti, eskisinden daha da yakındı, neredeyse ona değecekti. "Nedenim biliyorsun." Nefesi Aden'in tenini kış günlerinde yakılan büyük bir ateş gibi yalıyordu.

Hoşuna gitmişti. Çok. Ona dokunabilmek için her şeyi yapardı.
“Bilmiyorum.”

Bakışları tıpkı sesi gibi sert bir şekilde Aden’inkiyle karşılaştı.
“Bizi sen çağırdın.”

Telefonla mı? “Bu mümkün değil. Telefon numaran bende yok.”

“Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun?”

“Hayır. Sizi ben çağırmadım.”

Sıkıklıkla nefesini verdi. “Bir hafta önce benim halkımı nasıl olduysa mahvettin. Öyle güçlü bir enerji yayıdı ki saatlerce acıyla kıvrandık. Bu enerji bize yapıştı ve sanki iple bağlanmışız gibi bizi sana doğru çekti.”

“Anlamıyorum. Eneji mi? Ben mi yapmışım?” Bir hafta önce yaptığı tek şey birkaç ceset öldürüp Mary Ann’le tanışmaktı.

Düşünceyle birlikte gözleri fal taşı gibi açıldı. Mary Ann’i ilk gördüğünde dünya bir rüzgâr dalgasıyla patlamadan önce her şey yok olur gibi olmuştu. Victoria *bundan* bahsediyor olabüir miydi? Peki ya durum böyleyse bu, kendisi ve Mary Ann için ne ifade ediyordu?

“Senin halkın kim? Nerede yaşıyorsunuz?”

“Ben Romanya’da doğdum,” dedi Victoria, ilk sorusunu geçirterek. “Eflak’ta.”

Aden bu iddiayı değerlendirirken kaşları çatıldı. Bir keresinde öğretmenlerinden biri Romanya üzerine bir ödev yapmasını istemişti. Eflak’ın Tuna Nehri’nin kuzeyinde ve Karpatlar’ın güneyinde olduğunu, ayrıca o bölgeye artık Eflak denmediğini biliyordu. Ayrıca Mary Ann ile yarattıkları rüzgârın o kadar uzakta bir bölgeye ulaşmış olmasının da mümkün olmadığını biliyordu. Ulaşamazdı, değil mi?

“Enerji size çarptığında orada miydin?”

“Evet. Biz çok geziniriz ama Romanya’ya daha yeni dönmüştük. Peki, bizimle ne gibi bir oyun oynuyorsun, Aden Stone? Bizi neden buraya çağırdın?”

Bizi mi? Hayır, sadece onu istemişti. “Eğer o enerjiyi ben yolladıysam bile bunu bilerek yapmadım,” dedi.

Kız bir elini kaldırıp parmağını kulağının altında gezdirdi. Aden bir an gözlerini kapayıp bu hissin keyfini çıkardı.

En sonunda. Temas. Kızın teni alev alev yanıyordu, elektriklenmiş gibiydi. Parmaklan gittikçe aşağı indi, son derece hassas ve narindi. En sonunda Aden’in nabzının attığı noktada duruverdi.

“İsteyerek veya değil,” dedi, “babam öfkelen-di. Ve inan bana, onun öfkesi korkunç bir şeydir. Kâbuslarda görülebilecek türden bir şey. Senin ölmeni istedi.”

Aden sözlerinden korkamayacak kadar büyülenmişti. “Bu yüzden mi buraya getirdin beni? Beni öldürecek misin?”

Peki öyleyse neden bıçaklan geri vermişti? “Yere uzanıp başıma gelecekleri kabul edeceğimi düşünmediğine eminim.”

Ses tonunun keskinliği kızı sarsmış olacaktı ki kolayca erişemeyeceği bir yere çekildi. Çenemi kapamalıydım, diye düşündü Aden. Geri dönmesini sağlamak için ne yapmalıydı?

“Senin ölmeni *istemişti*,” diye itiraf etti yüz hatlan yumuşayıp yere bakarken. “Artık istemiyor. Seni inceleyebilmek için beklemeye onu ikna ettim. Sonuçta eneiğinin uğultusunu hâlâ hissediyoruz.”

Bu sözlerin bir kısmı daha önceki tüm cümlelerden daha çok ilgisini çekmişti. “Neden ikna ettin ki?”

Aden’i yanlış anlamış gibi yapmaya bile abalamadı. Kızın neden ona, hakkında hiçbir şey bilmediği birisine yardımcı olmak için

geldiğini öğrenmek istiyordu. “Sen beni... büyülüyorsun.”

Kızın yanakları kızardı. “Çok aptalca bir şey söyledim. Başka bir şey söylemişim say.”

“Yapamam,” dedi Aden. Yapmak da istemiyordu. “Sen de beni büyülüyorsun. Seni ilk gördüğüm andan beri seni düşünüyorum.” Bunun aylar önce bir sannyyla başladığını söylemedi. Bazen hayatını yaşamaya değer kılan bir tek o varmış gibi hissettiğini de. “Ve ben hastayken yanıma geldiğinde... İtiraz etmeye kalkma,” diye ekledi kız ağzını açacak gibi olduğunda. “Benimle ilgilendin, yaptığını biliyorum. O günden beri seninle vakit geçirmek istiyorum.”

Aden konuşurken kız başını sallıyor, saç bukleleri yüzüne çarpıyordu. “Birbirimizden hoşlanamayız. Arkadaş olamayız.”

“Bu güzel çünkü ben senin arkadaşın olmak istemiyorum. Daha fazlasını istiyorum.” Bu sözleri kendini engelleyemeden söyleyivermişti. Bu kız için hissettiği şeyler diğer herkes için hissettiklerinden farklıydı. Çok daha yoğundu.

Daha önce kendisine söylediği gibi, belki bu bilgiyi de onunla paylaşmamalıydı, en azından bir süreliğine. Ama EHjah’ın ölümünün yüzünden günlerinin sayılı olduğunu biliyordu.

“Bunu söylemezdin eğer...” Gözleri kısıldı. “Benim ne olduğuma dair bir fikrin var mı Aden? Ya da babamın kim olduğuna dair.” “Hayır.” Ve bu hiç de önemli değildi. Kafasının içinde sıkışıp kalmış dört ruh vardı. Her ne olursa olsun başkasının kökenlerine burun kıvrması pek mümkün değildi.

Gözlerini açıp kapayana kadar Victoria yine yamna gelmişti, onu bir ağaca çarptırıp nefesini kesene dek gerilettiler. Aden onu yakınında istiyordu ama böyle değil. Öfkeli değil.

Kız dişlerini açığa çıkaracak şekilde dudaklarını kaldırdı ve sivri, beyaz dişlerini gösterdi. “Eğer bilseydin dehşete düşüp kaçardın.” O

dişler... “Ama... mümkün değil. Güneş ışığında durdun. Seni gördüm.”

“Yaşlandıkça güneş ışığı bizi daha çok yaralıyor. Benim gibi genç olanlar saatlerce etkilenmeden güneşte durabiliyorlar.”

Son cümlesinde sesi tizleşmişti. “Şimdi anladın mı? Senin gibi insanları yiyecek olarak kullanıyoruz. Ayaklı öğünler. Musluktan akan kan. Eğer o yiyeceği yeterince beğenirsek tekrar tekrar içiyoruz ve o insan bizim kan kölemiz oluyor. Ama asla arkadaşımız olamazlar. Onları umursamak anlamsız çünkü onlar solup giderken biz yaşamaya devam ediyoruz.”

Aden dışarıda başka ne gibi şeylerin olabileceğini merak etmişti ve artık biliyordu. “Ben yapamam... Yani... Bir vampir.”

Bir anda zihninde Elijah’nm şanolarından bir başkası canlandı ve Aden Victoria’nın kafasını omzuna gömdüğünü, dişlerini boynuna geçirdiğini gördü. Dizleri çözülüyor, baygın bedeni yere düşüyordu. Kız gözlerinde dehşetle geri çekiliyordu, dudakları kıızıla boyanmıştı.

Gördüklerini inkâr etmek istiyor ama başaramıyordu. Elijah’ın yeteneklerinin arttığını tahmin etmişti ve bu da bir kanıttı. Victoria buradaydı, gerçektir ve önünde duruyordu. Onu bu ormana yönlendirmiş, boynuna dokunmuştu.

Bir gün Victoria onu ısıracaktı. Ondan içecekti. Aden’i öldürmeyecektibunu bir başkasının bıçağı yapacaktı ama bu, onu güçsüz bırakacaktı.

Sanrı kayboldu ve Aden etrafını tekrar görebilir hale geldiği sırada gözlerini kırptırdı. Hâlâ ormandaydı ama Victoria kaybolmuştu.

İçini çekerek tekrar eve döndü ancak uyuyamayacağını biliyordu.

ŞEKİZ

Mary Ann okula bir buçuk saat erken gitti. O sırada dışarıda kendisinden başka kimse yoktu ve güneş bulutların arkasından pek çıkmıyordu. Bu iyi bir şeydi. Titriyordu, derbeder olmuştu. Tüm gece bilgisayarının başında oturup kurtadamlar ve doğaüstü olayları araştırmış, ormanda olanları tekrar tekrar düşünmüştü. Yüzlerce sayfa almış olsa da kanıt niteliği taşıyabilecek bir şey bulamamıştı, iki konuya da kurgu olarak yaklaşıyordu. Hikâyelerde kurtadamlar insan formundan hayvana dönüşebiliyorlardı ama görüldüğü iddia edilenlerin bue seslerini insanların zihinlerine soktuklarına dair bir bilgi verilmemişti. Ama Mary Ann kurdun zihnine konuştuğunu *biliyordu*.

Bedenin kaybolmasını sağlama yeteneğine ısınanma dendiğini biliyordu ve Aden'in da ortadan kaybolduğunu görmüştü. Bedeninin kurdun içine girdiğini ama öteki taraftan çıkmadığını biliyordu. Hayal görmemişti. Yarattığı dehşet son derece gerçektir ve kurda dokunduğu eli hâlâ yanıyor gibiydi.

Kurt iyi miydi? Bu soru zihnini bütün gece boyunca meşgul etmişti ve bu yüzden kendisini suçlu hissetmişti.

Aden'i daha fazla önemsemeliydi. O iyi miydi? Nereye gitmişti? Geri dönmüş müydü? Dönebiliyor muydu? Dan Reeves'in telefon numarasını aramış ama bulamamıştı, oraya gitmemek için kendisini zor tutmuştu. Onu durduran tek şey Aden'in başını belaya sokma düşüncesi idi. Bir de olanları dile getirdiğinde kendisine kuruntu yaptığının söylenmesi idi.

Ben deli değilim, diye düşündü siyah kapıların önünde volta atarken. Aden'la yüzleşecek, yanıt talep edecekti. Tabii gelirse. Peki ya yeteneğini inkâr ederse ne olacaktı? Omuzları çöktü. Ne yapacağını bilmiyordu. Babasına veya herhangi bir yetişkine söylemek babasının meslektaşlarından birine gönderilmesine ve muhtemelen Uaç tedavisine başlatılmasına sebep olacaktı. Kurt ilk olarak onunla konuştuğunda da böyle olacağını biliyordu.

Arkadaşları onunla dalga geçecek, muhtemelen onu dışlayacaklardı.

Otoparka lacivert bir sedan girdi ve müdür White elinde çantasıyla dışarı çıktı. Mary Ann'i görünce kaşlarını çatı, ona yaklaşırken ufak adımlar atıyordu. Giderek saçları azalan ve yüzünde kırışıklıklar oluşan, yaşlıca bir adamdı. Gözlük camları tıpkı gümüşü bıyığı gibi kalındı.

"Erken gelmişsin," dedi.

Mary Ann gülümsemeye çalıştı. Müdürü hep sevmişti çünkü ona hep iyi davranıyordu ama Mary Ann her zamanki iyi ruh halini takınamıyordu.

"Bugünkü kimya testine çalışabilmek için evden biraz uzaklaşmak istedim," diye yalan söyledi.

Müdürün gözleri gururla parlamıştı. "İçeri gelmek ister misin? Ofiste bekleyebilirsin."

"Hayır, teşekkürler." Bütün günü burada geçirmesi gerekse bile Aden gelene kadar buradan ayrılmayacaktı.

Tabii gelirse, diye eklemekten alamadı kendim. Midesi düğümleniyor, karnı ağrıyordu. "Temiz hava düşünebilmemi kolaylaştırıyor." Ne zaman böyle büyük bir yalancı olmuştu?

"Eğer fikrini değiştirirsen içeri gelebilirsin. Kapıyı arkamdan kilitlemeyeceğim."

Tekrar yalnız kalınca volta atmaya devam etti. Sürekli ağaçbığa bakıyor, kurdu arıyordu. Ayağına yere vurdu. Hayır. Kurdu değil. Aden'i. Aden'i arıyordu.

Öğretmenler gelmeden önce yıllar geçmiş gibiydi. En sonunda öğrenciler de görüldü. Aden dışında.

Penny'nin Mustang'i parka girdi, fren yaparken tekerleklerden tiz bir ses çıktı. Arkadaşının hız limitlerine ve neden önemli olduklarına dair hiçbir fikri yoktu ki bu oldukça ironikti çünkü her zaman geç kalıyordu. Penny park ederken birkaç kişi yoldan kaçmak zorunda kaldı.

Bugün Penny gözlerinin rengine uyan safir bir elbise giyiyordu. Mary Ann o gözlerin kızarmış olduğunu fark etti.

Açık renkli saçlarını atkuyruğu yapmıştı, sanki her zamanki gibi şekle sokmak çok enerji harcamasını gerektirecekmiş gibi. Yüzü solgundu, çilleri ortaya çıkmıştı.

Mary Ann ona doğru yürüyünce yolun ortasında karşılaştılar. "Ne oldu?" diye sordu. Kurt ve Aden hakkındaki endişeleri arkadaşına duyduğu endişeyle bir anlığına yok olmuştu.

Bu soru karşısında zorlama bir kahkaha aldı. "Bana mı ne oldu? Hiçbir şey. Tucker beni bu gece ve sabah aradı, *sana* ne olduğunu sordu. Dün okuldan sonra garip davrandığım söyledi. Tüm gece aramış ama cevap vermemişsin."

Tucker'ın şu an hiç önemi yoktu. Özellikle de insanları inciten ve arkadaşlarını tehdit eden yeni Tucker'ın. "Tucker'ın biraz beklemesi gerekecek." Arkadaşının arkasına bakıp ağaçlığa göz gezdirdi.

En sonunda istediği olmuştu. Shannon geliyordu. Sanki tüm dünya yavaşlamış gibiydi, Mary Ann'in teni geriliyordu.

Aden da yakınlarda olabilirdi. Hissettiğinin hayal kırıklığı olmadığına dair kendisine teminat verdi. Kurdu görmek öncelik listesinde son sırada gelmeliydi.

"Seni sonra ararım, tamam mı?" Aceleyle yanından ayrıldığında Penny anlaşılabilir bir şeyler söylüyordu. Sırt çantası, içindeki kitaplarla birlikte omurgasını çatlatacak kadar sert bir şekilde sırtına çarpıyordu. "Shannon!" diye haykırdı.

Onu gören Shannon'ın gözleri fal taşı gibi açıldı, koyu teniyle son derece zıt görünen yeşil gözleri vardı. Bu gözler Mary Ann'e kurdunkileri anımsatmıştı. Onun kurdu. *Ah, Tanrım.* Shannon onun kurdu olabilir miydi?

Mary Ann yaklaştıkça Shannon da kaçmaya çalıştı. Bu hiç onun kurdunun davranışına benzemiyordu. Kaşlarım çatan Mary Ann önüne atladı ve yolunu kapadı.

“Aden geliyor mu?”

Shannon kaşlarını çattı. “Ne... neden umursuyorsun?”

Onun kurdu kekelemiyordu da. Gerçi ağzını da kullanmıyordu. Tanrım, bu gerçekten kafa karıştırıcıydı. Ve tuhaf! Bir insanın kurda dönüşmesini gözünde canlandırmak normal değildi.

“Umursuyorum işte,” dedi en sonunda. “Geliyor mu gelmiyor mu?”

“Geriden geliyordu.”

Tekrar ortaya çıkmıştı demek. Bu da hayatta ve sağlıklı olduğu anlamına geliyordu. O kadar rahatladı ki neredeyse bayılıyordu. “Teşekkür ederim. Çok teşekkürler,” derken gülümsüyordu.

Shannon karşılık vermedi ama tekrar çevresinden dolaşıp okula doğru gitmeden önce gözlerindeki merakı gizleyemedi. Aden'in geleceğini bilmek Mary Ann'in beklemesini iyice zorlaştırmıştı ama o görüne kadar durup bekledi.

Onu tekrar gördüğünde yine bayılacak gibi oldu. Aynı yakıcı rüzgâr göğsüne çarpmıştı. Bir anlığına ortaya çıkmış sonra kaybolmuştu fakat Mary Ann âdeta bıçakla kesildiğine yemin bile edebilirdi. Daha önce bu onu kokutup kaçırabilirdi. Ama bu sefer değil. Bu sefer cevap almak istiyordu. Aden daha önce tanıdığı herhangi birine benzemiyordu. Gözleri ışıkla birlikte renk

değiştiriyordu ve bu renkler göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaybolabiliyordu. Bunlar nasıl mümkün oluyordu ki?

“Merhaba, Aden,” dedi.

Aden onu görünce donakaldı. Yüz ifadesi değişmişti, sanki binlerinin ortaya çıkıp üstüne atılmasını beklermiş gibi Mary Ann’in arkasına bakıyordu. Kurdu mu anyordu? Yoksa bir yetişkini mi? Mary Ann de dönüp baktı. Böcekler ve kuşlar tuhaf bir biçimde sessizdi, etrafta başka bir hayat formu yok gibiydi.

“Mary Ann.” Ses tonunda daha önce ona karşı hiç kullanmadığı bir keskinlik vardı. Önüne gelince durdu. “Burada ne yapıyorsun? Benimle yani.”

Aden’a ne olduysa bu onu fiziksel olarak değiştirmemişti. Hâlâ uzun boyluydu, parlayan gözleri ve siyaha boyadığı saçlarıyla harika görünüyordu.

Kesik veya yarası yoktu.

“Dün ne olduğunu öğrenmek istiyorum,” dedi Mary Ann.

Aden gergin bir şekilde güldü. “Ne demeye çalışıyorsun? Birisinin köpeği kaçıp seni korkutmuş. Ben de onu kovalayıp eve gittim.”

Yalancı! “Böyle bir şey olmadı ve bunu sen de biliyorsun.”

“Böyle oldu,” diye ısrar etti. “Korku yüzünden hatıraların değişmiş.”

Hayır. Hayır, hayır. Tüm olanların duygularının yoğunluğu yüzünden zihninin oynadığı bir oyuna indirgenmesine onu ikna etmesine izin vermeyecekti. Dün gece her şeyi zihninde tekrarlayıp durarak oldukça fazla vakit geçirmişti. Kurt hakkında endişelenerek çok vakit geçirmişti.

“Bana ne olduğunu anlat, Aden. Lütfen.”

Bir anlığına Aden konuşmadı. Sonra iç geçirdi. “Peşini bırak, Mary Ann.”

“Hayır! Benimle ilgili bir şey söyleyeyim sana, Aden. Son derece inatçıyım. İstedğim cevapları bana ver ya da bunları başka yöntemlerle öğrenirim.” Bu başka yöntemlerin ne olabileceğine dair bir fikri yoktu ama yine de...

“Peki.” Aden ona tüm dikkatini verdiği anda bakışları içine işledi. “Sence ne oldu?”

Bu oyunu oynuyordu demek öyle mi? Mary Ann’in olanlara dair kendi versiyonunu seslendirmesini sağlayacaktı ki onunla uyacak veya onu yalanlayacak kendi yorumunu oluşturabilecekti. Babası da onun üstünde benzer bir tekniği pek çok kez kullanmıştı, cinsellikle ilgili konuşmalarda mesela. *Bana ne bildiğini anlat*, demişti ve Mary Ann anlattığında kızarmıştı.

“Gördüğüm şeyleri kimseye anlatmadım.” Kollarım göğsünde kavuşturdu. “Ve anlatmayacağım. Bu bizim sırrımız. Senin ve benim. Ama bana neler olduğunu anlatman gerek. Hakkında fikir sahibi olmadığım bir şeylerin tam ortasındayım, daha önce imkânsız olduğunu düşündüğüm şeyler görüyorum.” Saçmalıyordu, saçmaladığının farkındaydı ama kendisini durduramıyordu. “Ne yapacağımı ya da kendimi nasıl koruyacağımı bilmiyorum. Aslına bakarsan, kendimi neden korumam gerektiğini ya da endişelenmem gerekip gerekmediğini bile bilmiyorum.”

Aden’in bakışları okula kaydı. “Belki de bunu şu anda konuşmamalıyız. İlk derse geç kalacağız.”

“Hadi asalım.” Daha önce bu sözleri hiç sarf etmemişti ve böyle bir şey yapmayı asla düşünmemişti. Hatta daha önce bunu düşündüğünde bile midesine kramplar girerdi. Şimdi ise tek yapmak istediği Aden’la konuşmaktı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. “Benim eve gidebiliriz, babam işte. Günün geri kalanında yalnız kalırız.”

Bir anlığında Aden'in yüz ifadesi o kadar büyük bir acı çekiyormuş gibi değışti ki Mary Ann tırnaklarının dibine iğne batarılmadığından emin olmak için ellerine bakmak zorunda kaldı. "Gelemem," dedi Aden. "Tek bir gün büe okulu asarsam... Peki, bak, bir şey itiraf etmem gerekiyor. Gerçekten de D ve M Çiftliği'nde yaşıyorum ve okulu asarsam okuldan atılınm. Atılmak istemiyorum. Ayrıca, bu benim ilk günüm. Öğretmenler beni bekliyor olacak."

Mary Ann keyifsizce nefes verdi. "Peki, asmayız o zaman. Ama konuşacağız." Lütfen, lütfen, lütfen.

Aden gönülsüzce başıyla onayladı. "Haydi. Okula yürüyelim. Yolda konuşuruz. Ama ne dediğine dikkat et, tamam mı? Kimin ya da neyin yakınlarda olduğunu asla bilemezsin."

Her ne kadar Mary Ann konuşmalarının onun isteğı dışında sona ermesini engellemek için oldukları yerde durmak istese de arkasını döndü ve okula yan yana yürümeye başladılar. Neyse ki günlerine kaygısızca devam eden kalabalığın arasına girmeden önce biraz vakitleri ardı. O kaygısız insanlardan biri de bendim, diye düşündü Mary Ann.

"İlk baştan filan başlamak zorunda değilsin. Bana *bir şeyler* söyle yeter," diye yalvardı.

Bir duraksama daha oldu. Aden tekrar iç geçirdi. "Peki, ya sana varlığından büe haberdar olmadığın koskoca bir dünya olduğunu söyleseydim? Bir şey dünyası," yutkundu, "vampirlerin ve kurtadamlann ve açıklanamayan yetenekleri olan insanların dünyası."

Bambaşka bir dünya, demişti kurt ona. "Sana... sana inanırdım."

Ama inanmak istemiyordu. Bunları inkâr etmek **istiyordu.** Şahit olduğu her şeye rağmen, Aden söylemesini beklediğı şeyleri söylüyor olmasına rağmen ilk güdüsü her şeyi inkâr etmektir.

Kan emicilerin ve biçim değıştirenlerin düşüncesi bile tiksincti. Açıklanamayacak yetenekleri olan insanları henüz anlamıyordu fakat anlayacaktı. Kararlıydı.

“Peki ya sana tüm bunları kendisine mıknatıs gibi çeken, gittikçe yakınına sokulmaları sağlayan bir çocuk olduğunu söyleseydim? Kendisine has güçleri olan bir çocuk.”

Mary Ann dudaklarını yaladı. “Bu çocuk göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaybolabiliyor mu?”

Aden keskin bir hareketle başını sağa sola salladı.

“Ama gördüm...”

“Kaybolmuyor,” dedi Aden onu durdurarak. “Onun başkasının bedeninin içine girdiğini gördün.”

Tanım. Aden başkalarının bedenlerini ele geçirebiliyordu. İnsanlar tıpkı birer asansörmüş gibi içlerine adım atabiliyordu. Mary Ann titredi, kendisine böyle bir şey yapmasın diye uzağa kaçma güdüsüyle savaşıyordu.

Aden’in onun bir anda durduğunu ve artık yanında olmadığını fark etti. Arkasına döndü. Yine o acı dolu ifadeyle bakıyor, korku ve endişe dolu yüz ifadesiyle onu inceliyordu. Mary Ann’in ondan korkup kaçmasını *bekliyordu*.

Aden’m kendi bedenine gireceğini düşünmeye devam etseydi bunu yapabilirdi. Bu bilgi çok fazlaydı. Bilinmeyeni açıklayabilmek için her zaman bilime güvenmiş bir kız için çok fazlaydı. Ancak Aden böyle bir davranışı hak etmiyordu. Mary Ann’e talep ettiği bilgileri

Ö6

veriyordu sadece. Daha önce –ve belli ki hâlâ– vermek istemediği bilgileri.

Sürekli birilerinin keşfedebileceğinden korkuyor, insanların bunları bilseler ne yapacağını düşünüp endişeleniyor olmalıydı. Böylesi bir stres en cesur adamı bile mahvederdi ancak Aden orada hiç hareket etmeden, beklentiyle duruyor, gücünün ne kadar derin olduğunu kanıtlıyordu. Mary Anne herhangi bir şey söylemesi bile arkadaşlığının derinliğine kanıt niteliğindeydi.

Mary Ann aralarındaki mesafeyi kapatırken yüz ifadesi yumuşadı. Aden'in alnında ne kadar gergin olduğunu belli eden ter damlacıkları oluşmuştu. *Ondan korkmayacağım, ondan korkmayacağım,* diye tekrar ediyordu içinden. Onu uyarmadan kollarını Aden'in beline sardı ve onu ilk gördüğü andan bu yana yapmak istediği gibi ona sarıldı.

İlk başta Aden hareketsiz kaldı fakat sonra onun da kolları tereddütle Mary Ann'i sardı. Birkaç saniye anın büyümesine kapılarak böyle kaldılar. Aden ona sanlmca Mary Ann'in aklındaki tüm endişeler buharlaşıp gitti. Dün onu kurtadamdan korumuştı. Aden ona zarar vermek istemiyordu.

Sanki kendisine devam etme konusunda güvenmiyormuş gibi geri çekilen Aden oldu. Yüz ifadesi donuktu ama gözleri... Ah, gözleri. Bu sefer kahverengiydiler. Değişiklikler ne anlama geliyordu? Onunla ilgili öğreneceği çok şey vardı.

"Peki, bedenlerin içine girebilmek bu çocuğun yapabildiği tek şey mi?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla.

Aden tekrar başını salladı.

Demek dahası vardı. Şaşırtıcı bir şekilde tekrar korkmadı. "Başka ne var?"

Aden elini saçlarının arasına soktu ve kalın bir tutam alnına düştü. "Mary Ann, başkalarının yapamadığı şeyleri yapabilen bu çocuğun bir akıl hastanesinden diğerine gönderilmiş olma ihtimali sence nedir?"

Akıl hastanesi mi? Zavallı, tatlı Aden. Genç olabilirdi ama insanların farklı olanlara dair ne kadar hoşgörüsüz olabildiğini de biliyordu. Tucker'ın kekelediği için Shannon'a yaptıkları gibi mesela. Ayrıca kekeleme, Aden'in yapabildiklerinin yanında hiç kalırdı.

“Çok büyük bir ihtimal bence ama bu, benim onu daha az sevmemi sağlamaz.”

Aden şaşkınlığını saklamaya çalışarak ayaklarına baktı. Bir saniye sonra iç geçirdi, Mary Ann'in elini tuttu, onu döndürdü ve okula yönlendirdi. “Bunu nasıl bu kadar basitçe kabul edebilirsin?”

“Basitçe mi?” Hiç de eğlenmediğini belirten bir kahkaha attı. “Bunu tüm gece düşünüp durdum. Ben...” Başkalarından bahsediyorlarmış gibi konuştuklarını hatırlattı kendisine. “Bir kız bir kurtadamin zihnine konuştuğunu duyabilir mi gerçekten? Ve duyması mümkün değilse delirmiş midir? Bir çocuğun ortadan kaybolduğunu görmüş müdür? Görmediyse delirmiş midir? Gördüklerini ya kabul edecek ya da delirdiğim kabul etmek zorunda kalacaktır.”

Aden onu daha sıkı tuttu. Sıcak ve güçlüydü. İçini rahatlatıyordu. Tıpkı Aden gibi kendisinin de ihtiyaç duyduğu bir rahatlıkta bu.

“Peki ya kurt?” diye sordu Mary Ann. “Ona ne oldu?”

“Onu en son gördüğümde yaşıyordu.” Sesinden pişmanlık okunabiliyordu.

Neden pişmandı?

“Sana bir şey söyledi mi?” diye sordu. “Beni neden takip ettiğinden bahsetti mi?”

“Hayır ve ona sorabilecek fırsatım olmadı. Olsaydı da bana cevap vereceğini sanmıyorum. Ondan ayrılırken pek dost sayılmazdık.”

“Ama o bir erkek, değil mi?” Tüyleri diken diken oldu ve zihninin içinde yankılanan boğuk ses tonunu, tenine değen ılık tüyleri, her hareketini takip eden yeşil gözleri hatırladı. Titriyordu, ürpermiyordu. *Benim neyim var böyle?*

“Evet. Hem de çok tehlikeli. Eğer geri dönerse ondan uzak dur. Beni öldürmeye yemin etti.”

“Ne? Neden?”

En sonunda okula vardıkları için Aden karşılık veremedi. Mary Ann, adını bümediği bir sınıf arkadaşının onlara şaşkınlıkla baktığını görünce Aden’in elini bıraktı. İnsanların onu Adenla görmesinden ve bir çift olduklarını sanmalarından utanç duymuyordu ve Aden’in bunu fark ettiğini umuyordu. Onan hoşlanıyor olsaydı, Aden’in kız arkadaşı olmaktan gurur duyardı. Ama onun kız arkadaşı değildi; onu hâlâ erkek kardeşi gibi görüyordu. Ayrıca daha da önemlisi, Tucker’la olan meseleyi halletmemişlerdi.

Tucker. Bu konuda ne yapacaktı?

Düne kadar dünyayı hâlâ siyah beyaz görüyordu. On beş yıllık planının her hareketini etkilediği bir dünyaydı bu. Ama şimdi gözleri bu dünyanın engin ve parlak renklerin görmüştü, ümitsizce bu meseleyi çözmek istiyordu ve her dakika planlaması mümkün olmayan yeni sürprizlerle karşılaşyordu.

Tucker bu yeni hayata uyuyor muydu? Onun uymasını istiyor muydu?

Mary Ann iç geçirdi. Görünüşe bakılırsa anlaması gereken kurtlardan ve gizli yeteneklerden fazlası vardı.

Öğrenci işlerine uğrayıp bir harita aldıktan sonra Mary Ann, Aden’a söz verdiği Crossroads Lisesi turunu başlattı. Doğaüstü olaylara dair konuşmaları otoparka geldikleri anda son bulmuştu ve gündelik mem

selelere dair konulardan bahsederek tekrar bu konuya dönmemeye dikkat ettiler.

Aden bu konuşma ertelendiği için rahatlamıştı fakat bunun kısa süre sonra tekrarlanacağını biliyordu. Bu zaman geldiğinde ona ne söyleyeceğinden pek emin olamıyordu. Bunlara dayanıp dayanamayacağına emin olamıyordu. Bahsettiği minik şeyler bile yüzünün kireç gibi olmasına ve titremesine yetmişti. Ruhlarla ilgili onun yardımını istiyordu ama...

Başkasına söylemeyeceğine dair ona güvenebilir miydi? Buna ümitsizce ihtiyacı vardı ve Mary Ann söylemeyeceğine yemin etmişti. Ama çok küçük yaştan bu yana bildiği üzere insanlar sıklıkla yalan söylüyorlardı. *Seni hep seveceğiz ama bu senin kendi iyiliğin için,* demişti annesi ona yazdığı bir notta. O ük hastanede onun adına bıraktığı bir nottu bu ve Aden bunu yıllar sonra okumuştı. Annesiyle babası bu çok “sevdikleri” oğulları için asla geri dönmemişlerdi. *Bu acıtmayacak,* demişti bütün doktorlar, vücudunun bir yerlerine bir iğne sokmadan önce.

İnsanlar istedikleri tepkiyi alabilmek için her şeyi söylerdi. Annesiyle babası verdikleri karar yüzünden kendileri hakkında kötü şeyler düşünmesini istememişlerdi. Doktorlar, Aden’in onlarla boğuşmasını istememişlerdi.

Mary Ann ile beraberken yıllar içinde öğrendiği dersleri unutmuştu ya da aptal gibi görmezden gelmeyi tercih etmişti. Ona sarılışı... sanki Aden onun için bir şey ifade ediyormuş, sanki çoktan bir aile olmuşlar da birbirlerini kolluyorlarmış gibi. Fakat onun yardımını alabilmesi için ona söylemesi gerekiyordu. Tabii yardımı dokunursa.

“Dikkat et,” dedi Mary Ann ve onu kenara çekti.

Bir grup sporcu neredeyse ona çarparak yanından geçmişti. “Kusura bakma. Aklım başka yerdeydi.” Ve bunun sebebi ruhlar değildi.

Dün ormanda Mary Ann'e yakın olmasına rağmen onları duyduğu zamankinin aksine yine susmuşlardı. Bunun sebebini anlayamıyordu.

Kaşlarını çattı, yine birisine çarpmak üzereydi. Tekrar dalmıştı. İnsanları görmeden okul koridorlarında ne zamandır yürüyordu?

Her şeyi zihnine kazımaya çalıştı. Duvarlar siyah, altın ve beyaz renklere boyanmıştı okulun renkleri ve her tarafta üstünde *Jaguarlar Bastırın* yazan afişler vardı. Her tarafta öğrenciler koşturuyordu. Okul dolapları açılıp kapanıyordu. Erkekler kızları süzerken kızlar da gülüşüyordu.

"Futbol sezonu başladı," dedi Mary Ann. "Sen de oynuyor musun? Dan'ın eskiden oynadığını biliyorum, çiftlikteki çocukları da eğitiyordur herhalde."

"Hayır, ben oynamıyorum. Dan bizi eğitmiyor. Başka bir çok işimiz var." Ancak Aden izlemeyi seviyordu ve ilk elden deneyimleyemeyecek kadar uzun süre odaklanamamaktan nefret ediyordu.

"Üzüldüm," dedi Mary Ann.

"Neden?"

"Sanki oynamak istiyormuşsun gibi üzgün konuştun ve..." Başka birisinin bedenine girebilen birisi için dokunmalı sporların pek iyi bir seçim olmadığını fark edince sustu.

Bunun, sorunun sadece küçük bir kısmı olduğunu bilmiyordu. "Merak etme. Kendimi toplarım." Endişelenmesi gereken binlerce farklı şey vardı. "Bana okulu gezdirdiğin için erkek arkadaşın ne düşünecek acaba? İstemiyordu hatırlarsan."

"Onunla ilgili konuşmak istemiyorum." Aden karşılık veremedi ekledi: "Ders listene bakayım." Belli ki konuyu değiştirme yeteneği bir tek Aden'da yoktu. Aden cebinden kâğıdı çıkardı ve ona uzattı.

Mary Ann parmağını listede gezdirdi. “Birlikte aldığımız iki dersimiz var. İlk ve ikinci ders.”

“Senin kâğıdından kopya çekmeme izin verecek misin?” diye takıldı Aden.

“Belki de ben seninldnden kopya çekerim. Tüm notlarım A ama her birini büyük zorluklarla aldım.”

“Birlikte çalışmalıyız.”

Mary Ann gülerek, “Sanki çalışmayı başarabilirmişiz gibi,” dedi.

“Bir saniye. Bir şey başarmamız mı gerekiyor? Çalışma kelimesinin bir araya gelip konuşmak anlamına geldiğini sanmıştım.”

Tekrar güldü. “Keşke öyle olsa.”

Aden kendisini çok normal hissediyordu. Olan biten her şeye rağmen mutlu olduğunu fark etti.

Kurt onu kahvaltı niyetine yemek istiyordu ama ne fark ederdi ki? Tüm benliğiyle öpmek istediği kız olan Victoria onu bir gün ısıracaktı ama ne fark ederdi? Birisi onu kalbinden bıçaklayacak!! ama ne fark ederdi? Başa çıkabilirdi. Hayat önüne ne çıkarırsa çıkarsın başa çıkabilirdi.

DOKUZ

Aden'in izni olmadığından Mary Ann okuldan sonra onunla konuşma fırsatı bulamadı. Bu yüzden ertesi sabah kapıda onu bekledi ama yanına ilk gelen Tucker oldu. Aden ile Tucker'm yan yana gelmesinden çekindiği için Tucker'a sınıfına kadar eşlik etmeyi teklif etti. En sonunda kendisine gelmiş, ilgili ve sevecen davranmaya başlamıştı. Ancak yine de Mary Ann onunla ne yapacağını bilemiyordu. Belki de aklında çok fazla şey vardı. Aden ve kurt gibi.

Ortak derslerde Aden'la konuşmak istemişti fakat öğretmenler onları ayırmış, başkalarını kötü etkileyeceğini düşünerek gözlerini Aden'dan ayırmamışlardı. Ders aralarında koridorda önemli bir konu konuşamayacakları kadar çok öğrenci vardı. Öğlen, Aden ortadan kayboldu. Nereye gittiğini bilmiyordu ama ortadan kaybolması muhtemelen iyi olmuştu. Her zaman olduğu gibi Tucker'm ekibi ve Penny ile arkadaşlarıyla oturdu. Aden'la oturmak için onlardan ayrılrsa ne diyeceklerini bilmiyordu.

Ne yazık ki bir hafta böyle sürdü gitti: Tucker onunla sabahları buluşuyor, öğretmenler Mary Ann ile Aden'in birbirinden uzak oturmasını sağlıyor ve Aden öğlenleri kayboluyordu. Bir daha konuşma fırsatı bulamadılar. Aden'in ona sırlarını söyleme fırsatı bulamadığı için rahat bir nefes aldığı düşünüyordu.

Son dersten sonra Aden elinden her seferinde kurtuluyordu. Aslında onu görmek istemiyordu. Kurdu –Aden'i öldürmeye yemin eden kurthane seferinde Mary Ann'i bekliyor oluyordu. Aslında onu okula kadar ve okuldan da eve geçiriyordu. Onu tekrar gördüğünde hissettiği, iyi olduğunu bilmenin verdiği rahatlık kurdu her gördüğünde tekrarlanıyordu.

Herkesin iyiliği için Aden ile kurdu birbirlerinden ayrı tutuyordu. Ama bu yüzden aklını kaçırmak üzereydi. Aden'la en kısa zamanda

konuşmalıydı. Dersleri nasıl gidiyordu? Uyum sağlayabiliyor muydu? Arkadaş edinmiş miydi? Öğlenleri nereye gidiyordu?

Başka ne gibi yetenekleri vardı?

Asıl bu soru zihnini meşgul ediyordu.

Artık okula erken gelmeden önce veya çıktıktan sonra Aden’la özel olarak konuşabilmek için kurdu kovalaması gerekecekti. Onu kovalamak istemiyordu gerçi. Onu çok merak ediyordu. İnsan formunu göstermesini bekliyordu. Her sabah, o *gün bugün*, diye düşünüyor, her öğleden sonra *her an olabilir*, diyordu; kendisine her şeyi anlatacaktı. Ama ilk günden beri hiç konuşmamıştı.

Mary Ann iç geçirdi. Bugün güneş tepedeydi ve hava çok sıcaktı, ağaçların gölgeleri pek serin değildi. Yeni arkadaşının her an ortaya çıkabileceğini düşünürken kurt üstüne atıldı.

Bu sefer Mary Ann gözünü bile kırpmamış, sendelememişti; ona alışmıştı. Kurt yanında yürüyor, pençeleri ara sıra yerdeki taşlara sürtünüyordu. İlk birkaç gün topallamıştı. Artık akıcı ve rahat adımlar atıyordu. Ona ne olduğunu sormuş ama tabii ki yanıt alamamıştı.

Ondan bir zamanlar korktuğuna inanamıyordu. Artık kendisini güvende hissediyordu, sanki ona hiçbir şey olması mümkün değilmiş gibi.

Sanki kurt onu hayatı pahasına korurmuş gibi. Kendi aptallığı olduğunu biliyordu ancak bir hafta içinde eski benliğinden geriye bir

şey kalmamıştı. Sıkı çalışma düzeni altüst olmuştu ve ilk kez hafta sonunu sürekli çalışarak geçirmemişti. Her boş dakikasını Aden ve kurdunu düşünerek geçiriyordu.

“Tucker hakkında ne yapacağıma hâlâ karar vermedim,” dedi. Kurdun karşılık vermeyeceğini biliyordu ama birisiyle konuşmaya

ihtiyacı vardı. “Erkek arkadaşım ve ondan hoşlanıyorum ama... bilmiyorum. Onunla olmak doğru değilmiş gibi geliyor artık. En azından Aden ve Shannon’ı rahat bırakıyor, o yüzden söylenemem.”

Kurt hırladı.

Tucker’a mı ona mı?

“Keşke ismini bilsem. Böylece seni düşünürken ‘kurt’ deyip durmam.”

Sessizlik.

“Bana insan formunu neden göstermiyorsun? Görmek istediğimi biliyorsun, bunu benden saklaman büyük kabalık.”

Yine sessizlik.

“Tanıdığım biri misin? Korkunç bir yaran mı var?”

Ona bir bakış atarken parlak, abanoza benzeyen tüyleri parlıyordu. Gözleri her zamanki gibi uçuk yeşildi. “Dönüşemiyor musun? Bu forma sıkışıp kaldın mı?”

Başım salladı. Bu da durumun böyle olmadığı anlamına geliyordu herhalde.

Mary Ann gülümsedi. “Mucize gibi. İletişim kuruyoruz. Ne kadar kolay gördün mü? Ben bir soru soruyorum sen de cevap veriyorsun.”

Kurt gözlerini devirdi.

“Öyleyse kendini neden göstermiyorsun?”

Sessizlik.

Hiçbir yere varamıyorlardı.

“Hadi başka bir şey deneyelim.” Yere düşmüş bir daim etrafından dolandı. “Benim okuluma mı **gidiyorsun?**”

Önce sağa sola baş sallama ve sonra onay.

Mary Ann kaşlarını çattı.

Hangisiydi?

“Zihnime konuşabilirsin. Sorun olmaz.”

Bir baş sallama daha.

“Neden?”

Sessizlik.

Bıkkınlıkla ters psikoloji denemeye karar verdi. “İyi. Söyleme. Zihnime konuşmadığına sevindim. Zaten artık muhtemelen yapamıyorsundur.”

Tabii ki yapabiliyorum, salak insan, diye mırıldandı.

Başarı. Hayvanlarla bile. Gülümsemesini zar zor saklayabiliyordu. Belli ki doğru yolda derliyordu. “Öyleyse neden konuşmadın?”

Tekrar sessizlik oldu.

“Uyuz hayvan,” dedi Mary Ann.

Kurdun dişleri ortaya çıktı ama kızmış gibi değil, eğlenmiş gibi görünüyordu.

“Haydi tekrar deneyelim. Aden’i incitmeyi düşünüyor musun?”

Daha önce bunu sorduğu her seferde yaptığı gibi onu duymazlıktan gelmek yerine bu sefer başıyla kesin bir onay vermişti.

Mary Ann tek bir şeyden emindi, o da ikisinin arasında kavga çıkmasını istemediği. Kimin kazanacağını bilmiyordu. Fakat binlerinin canı yanacaktı. Buna emindi.

“Eğer Aden bedenini ele geçirmeseydi onu parçalayacaktın. Bu yüzden yaptığı şey için, her ne yaptıysa,” ikisi de söylememişti, “onu suçlayamazsın. Senin de aynı şeyi yapacağına eminim.”

Yine sessizlik.

“Aden harika bir çocuk.”

Bu, kurdun yine hırlamasına sebep olmuştu.

Ormandan çıkınca, kasabayı çevreleyen duvar görüş alanına girdi. “Eğer onu incitirsen seninle takılamam. Bunun umurunda olduğunu sanmıyorum ama senden hoşlanmaya başladım. Biraz. Yani çekilir birisin. İnatçısın ama çekilirsin. Ayrıca daha yeni keşfettiğim dünyayla ilgili bir şeyler biliyorsun. Çok fazla soracağım soru var.” Şimdiye kadar çoktan yanıtlamış olabileceği sorular... Pislik.

Mary Ann duvarın çevresinden dolanacağına ormana en yakın kısma tırmandı. Kurt bu yolu tercih ediyordu, ilk kez eve dönerlerken Mary Ann boyun eğene kadar burnuyla onu dürttüğünde bunu anlamıştı. Böylece araba kullananların kolaylıkla görebileceği açıklık yerine, gölgelere saklanabiliyordu.

“Eğer böyle devam edersek devasa kaslarım olacak,” diye mırıldandı en sonunda tepeye çıktığında. “Ve bu bir kız için güzel bir şey sayılmaz o yüzden sana teşekkür edeceğimi düşünme sakın.”

Kurt arka ayaklarını büküp zıpladı, bulanık bir karaltı gibiydi. Bir saniye sonra yanma çıkmıştı.

Mary Ann bıkkın bir ifadeyle yere baktı. Bir çiçek tarhı ve iki sıra malç vardı ki ikisinin içine de birden fazla kere düşmüştü. “Hadi bakalım,” diyerek yere atladı ve gürültüyle düştü.

Ayağa kalktığı anda kurt rahat bir tavırla yanında dikilmeye başlamıştı bile.

“Hiç adil değil,” diye homurdandı ayağa kalkarken. Nüfusun yoğun olduğu bir yerde olduklarından ve işten eve dönen insanlar olduğu için evlere yakın yürüyor, gövdesini çalıların arasına saklıyordu. Oldukça büyük olduğundan Mary Ann şimdiye kadar

nin bir barınağı arayıp onu yakalatmadığına şaşırıyordu. Bir hafta önce olsa kendisi tam olarak bunu yapardı.

Mary Ann biraz uzakta beliren, kendi iki katlı evine baktı. Eski bir tren istasyonuna benziyordu, bu bölgedeki tüm evler böyleydi. Çatıların iki yanı sivriydi ancak ortalan düzdü. Evlerin kendileri de yüksek değil enlemesine genişti. Kırmızı tuğladan yapılmışlardı ve panjurlan vardı. Mary Ann adımlarını yavaşlatmasına rağmen kısa süre sonra bahçeye vardılar.

Günün bu kısmından nefret etmeye başlamıştı: Kurtla geçirdiği son birkaç dakika. Ertesi sabah tekrar ortaya çıkana kadar nereye kaybolduğunu ancak Tann bilirdi. Evet, sessizliği onu rahatsız ediyordu ve onu Aden'dan saklıyordu fakat bu iki sebep de onunla olmanın verdiği heyecanı azaltmıyordu.

Büyük akçaağacın etrafından dolanırken bir anda donakaldı ve gözleri fal taşı gibi büyüdü. "Tucker?"

Tucker verandadaki büyük bahçe salıncağından yere atlayıp ellerini ceplerine soktu. Omuzlan çökmüştü. Yüzünden gergin olduğu belli oluyordu. "Merhaba, Mary Ann."

"Burada ne yapıyorsun?" Antrenmanda olmalıydı.

"Ben sadece..."

Kurt gergin vücuduyla yanma geldi.

Tucker onu görünce kapıya çarpına kadar geriledi. "Şu şey de ne?"

"O benim..." Bir an zihni boşaldı ve verecek tek bir cevap bile bulamadı. Sonra nasıl olduysa mantıklı bir karşılık verebildi. "O benim evcil hayvanım."

En azından kurt, Mary Ann'e ait olduğu söylendiğinde hırlamamıştı. Tüm ilgisini Tucker'a yönlendirmişti.

“Sen hayvanlardan nefret edersin,” dedi Tucker nefes nefese.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu Mary Ann tekrar. Uç adım atıp basamaklardan çıktı. Kurt hemen yanından geliyor, onu takip ediyordu. Daha önce tahmin ettiği gibi onu korumak mı istiyordu?

“Seninle konuşmak istiyordum.” Tucker konuşurken bakışları bir kurda bir Mary Ann’e, sonra tekrar kurda kayıyordu. “Özel olarak.”

“Peki. Konuşalım.”

“İçeri geçelim.”

“Hayır. Burada konuşabiliriz.” Evde en son yalnız kaldıkları sefer Tucker’m tek yapmak istediği sevişmek olmuştu.

Kurda tekrar bakıp yutkundu. “Peki. Son zamanlarda benden çok uzaklaştın. Ve bu benim hoşuma gitmiyor. Eskiden nasılsak öyle olalım istiyorum. Beni her gördüğünde bana gülümsemem ve her gece seni aradığımda telefonu cevaplamanı istiyorum.”

Mary Ann hafif bir pişmanlık duydu. Gerçekten de çağrılarım cevaplamıyordu.

“Bunların neden olduğunu biliyorum sanırım,” dedi. “Penny yüzünden öyle değil mi?” Son cümleyi sırtarak söylemişti.

Bir saniye. Ne? “Anlamadım. Penny mi?”

Tucker’m gülümsemesi kayboldu ve omuzları çöktü. “Ona inanmayacak kadar zeki olduğunu biliyordum.”

“Ona ne konuda inanacaktım?” Bu son cümle iyice kafasını karıştırmıştı.

“Sana söylediğini söylemişti,” dedi ve sonra başını salladı, sanki bu konuşmanın nereye gittiğini anlamıyormuş gibiydi. “Her neyse. Önemi yok nasılsa, değil mi? Önemli olan tek şey ikimiziz.”

İkimiz. Mary Ann’in midesi kasıldı.

“Hadi bu akşam dışarı çıkalım. Konuşuruz. Lütfen,” diye ekledi yalvararak.

Midesi yine kasılıyordu. “Bak, Tucker. Aramalarına karşılık vermeyerek seni incitmek istememiştim, buna inan ama şu an hayatım karman çorman. Belki de biz... Bilmiyorum. Bir ara vermeliyiz.” Evet, bir ara. Harika. Böylece bir şeyleri çözecek zamana kavuşmuş olacaktı.

“Hayır. Ara vermeye ihtiyacımız yok.” Kafasını hızla sağa sola sallıyordu, gözleriyle yalvarıyordu. “Seni kaybedemem.”

Mary Ann’in hayatının amacı problemleri çözmekti, problem yaratmak değil. Bu yüzden bu acı dolu yüz ifadesi karşısında devam etmek yerine özür dileme isteğiyle doldu. Yine de devam etti. “Neden? Bende ne görüyorsun İd? Christy Hayes kadar güzel veya popüler değilim ki kendisi seninle çıkmak için bacağım bile keser. Ben futboldan nefret ediyorum ve futbol hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Seninle zaman geçirmek yerine ders kitabı okumayı tercih ediyorum.”

“Beni dinle.” Ellerini uzatıp omzuna dokunmak için yanına geldi. “Bunların hiçbirisi önemli değil...”

Kurt genzinin derinliklerinden hırladı.

Tucker duraksayıp tekrar yutkundu. “Güzelsin, zekisin ve ben kendimi seninleyken iyi hissediyorum. Bunu başka nasıl betimleyebileceğimi bilmiyorum ve bunu nasıl yaptığını da anlamıyorum. Tek büdiğim hayatımda ilk defa kendimi normal hissettirdiğin.”

Normal mi? Tucker her zaman normal hissetmiyor muydu? Bu onu şaşırtmıştı ve onunla ilgili ne kadar az şey bildiğini yine ortaya koymuştu. Tucker her zaman, şimdiye kadar tanıştığı en sağlam ve kendinden emin erkek gibi görünmüştü gözüne. Tabii kurt dışında... ama o sayılmazdı.

“Bu bir ilişki sürdürmek için sebep değil, Tucker.” Kelimeler ağzından kendiliğinden dökülünce Mary Ann başını salladı. Biraz ayrı vakit geçirmeyi önereceğine, Tucker’dan ayrılıyor muydu yani?

Evet, diye düşündü. Evet, ayrılıyordu. Birbirleri için yaratılmamışlardı. Korkunç bir kız arkadaşı. Ortalarda yoktu, ilgisi sürekli

dağılıyordu ve pek tutkulu sayılmazdı. Sadece öpüşmüşlerdi. Tucker ne zaman daha fazlasını istese Mary Ann onu hep durdurmuştu. Bunun sebebinin hazır olmaması olduğunu düşünmüştü ama şimdi geriye dönüp baktığında Tucker için hazır olmadığını fark ediyordu. Tucker onun için doğru kişi değildi. Birbirlerinden çok farklıydılar.

Sanki bir kurtla daha fazla ortak noktana mı var? Bu düşüncüyü bir kenara itti. Kurt her kim olursa olsun, onu bu şekilde düşünmüyordu. Değil mi?

“Eğer benimle çıkmak istemiyorsan, en azından arkadaşım olarak kal,” dedi Tucker yalvarırcasına. “Lütfen. Daha önce dediğim gibi, seni kaybedemem. Ve sana yemin ediyorum Penny’nin bebeğinin babası ben değilim. Seni başka bir şeye ikna etmesine sakın izin verme. Söz ver bana.”

Mary Ann güldü. “Penny hamile değil ki.” Arkadaşı bir bebekten bahsetmeyi unutmazdı herhalde.

Tabii... tabii babası gerçekten de Mary Ann’in erkek arkadaşı değilse.

Midesi tekrar kasıldı ve gözlerini Tucker’a dikti. Tucker’ın yüzü sararmıştı ve terliyordu. “Hamile değil, değil mi?”

Tucker suçlulukla bakışlarını kaçırdı ve sarsak bir hareketle başını salladı. “Futbol takımının yansıyla yattı. Bunu biliyordur. Herhangi birinden olabilir.”

Ses tonunun ciddiyeti Mary Ann'in içine büyük bir ağırlık gibi oturmıştu. Penny'yle en son konuştuğu zamanı düşündü. Bir haftadan fazla zaman olmuştu, okulun önünde idiler. O zamandan beri aklı oldukça kanşıkta fakat Penny'nin gözlerinin sanki ağlamışçasına kızarık olduğunu hatırlıyordu. Sanki bebeğin babasına hamile olduğunu söylemiş ve o kişi sorumluluk almayı reddetmiş gibi.

Bundan önce, kafede otururlarken Penny, Mary Ann onunla kısa süre içinde yatmazsa Tucker'm onu aldatacağından bahsetmişti. Hatta

çoktan böyle bir şey yapıyor bile olabilirdi. Penny'nin gözlerinde bir şey vardı, Mary Ann'in şu ana kadar anlamadığı bir his. Suçluluk.

"O... Sen..."

"Bebeğin babası ben değilim, yemin ederim! Çocuk sahibi olmaya hazır değilim."

Söylediklerini algıladıkça kabullenmeye de başlamıştı. Penny gerçekten hamileydi. Ve Tucker onunla yatmıştı. "Bebeğin babası olamam çünkü ona dokunmadım bile," dememişti. Baba olmadığını çünkü baba olmak istemediğini söylemişti sadece.

Hafifçe başı dönerek eliyle ağzını kapadı. Tucker'ın onu aldatmış olması ruhunun derinliklerine kadar utanmasma sebep olmuştu. Onun dışında herkes biliyor muydu? Arkasından ona gülmüşler miydi? Ama canım en çok yakan, bıçak gibi kesen, dünyasını yıkan, Penny'nin ona ihanet etmesiydi. Sevdığı Penny. Güvendiği Penny.

"Ne zaman?" diye sordu kısık sesle. Çok uzun zaman önce olmuş olamazdı çünkü Tucker'la sadece birkaç aydır çıkıyordu. "Kaç kez birlikte oldunuz? Ne zaman birlikte oldunuz?" Ağzından dökülen sorulan durduramıyordu.

Kurt bacağına burnuyla dokundu ve Mary Ann'in eli kürkünün sıcaklığına dokunuverdi. Bu hareketle rahatlıyordu, onu okşamak rahatlatıyordu. "Dediğim gibi, bunların hiçbirisi önemi değil," dedi Tucker.

"Söyle! Yoksa yemin ederim, bir daha kesinlikle arkadaş olamayız." Zaten olamayacaklardı ama Tucker'ın bunu şu anda öğrenmesine gerek yoktu.

Tucker'ın daha önce betinin benzinin attığım düşünmüştü ama şu anda öyle beyazdı ki alnındaki mavi damarlar belli oluyordu. "Bir kere, yemin ederim. Çıkmaya başladıktan kısa bir süre sonra. Senin evine geldim ama evde değildin, ben de telefonlanma cevap vermediğin için nerede olduğunu sormaya onun evine uğradım. Eğer cevap vermiş olsaydın..." Kafasını salladı ve "pişmanlıklarından zihnini uzaklaştırdı. "Konuşmaya başladık ve olanlar oldu. Bir anlamı yoktu, inan bana, Mar."

Onun için bir anlamı yoktu demek. Ah, sanki bu her şeyi düzeltiyor, Penny ve onun yaptıklarını ortadan kaldırıyor.

Onu sarsmak istiyordu. Ona yaptıkları şey ruhunu parçalıyor, bomboş hissetmesine sebep oluyordu. Tabii ki bir anlamı vardı.

"Gitmen gerek," dedi boğazına takılan düğüm yüzünden zorlukla konuşarak.

"Bu meseleyi çözebiliriz." Yüz ifadesi tekrar yalvarmaklı oldu ve yanına yanaştı. "Yapabileceğimizi biliyorum. Sadece..."

Mary Ann, "Git!" diye haykırırken kurt hırladı.

Tucker'ın çenesindeki bir kas seğirdi. Uzun süre hiçbir şey yapmadan ona baktı. Sonra kurt tüm bu bekleyişten sıkıldı ve dışlarını açığa çıkarıp öne doğru adım attı.

Tucker bir bebek gibi cıyaklayıp hayvanın etrafından hızla dolaştı ve kamyonetine koştu. Mary Ann kamyonetin, Penny'nin garaj

yoluna park edildiğini şimdi fark etmişti. Tucker buraya gelmeden önce konuşmuşlar mıydı? Sevişip Mary Ann'in erdemlilik taslamasıyla dalga mı geçmişlerdi?

Kurt bacağını tekrar dürttü.

"Senin de gitmen gerek," dedi Mary Ann yumuşak bir ses tonuyla. Evet, onun daha önce kalmasını istemişti ama şu anda kimseyle görüşmek istediğinden emin değildi.

Kapının kilidini açarken elleri titriyordu. Kapı açılırken menteşeler gıcırdadı. Kurt yanından hızla geçti. Bunu daha önce hiç yapmamıştı ve başka bir zaman olsa Mary Ann onu severek içeri alırdı.

"Kurt," dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. "Şu an, bunun için iyi bir zaman değil."

Mobilyaları koklayarak etrafı kolaçan etmeye başladı. *Eğer doksan kiloluk bir hayvanı kovalayabileceğim düşünüyorsan, hiç çekinme.*

"Tekrar mı konuşuyorsun? Ne şanslıyım." Elleri havaya kaldırdı. "İyi. Ne yaparsan yap. Babam seni gördüğünde .44 kalibreliğini çıkarırsa hiç şaşırma ama." Bu bir yalandı ama kurt bunu bilmiyordu. "Ayrıca halıya işeme." Son sözü kabaydı ama hayatının son beş dakikası iyi kız filtresini de söküp almıştı.

Merdivenlerden ağır adımlarla yukarı, yatak odasına çıktı ve sırt çantasını yere attı. Normalde, kişisel alanına oldukça titiz yaklaştığı için dolaba asardı. Şu anda rutin olarak yaptığı şeyleri hiç önemsemiyordu. Göz yaşlan gözlerini yakarken kendisini yatağa attı ve yanlamasına uzandı. Yastığını göğsüne götürdü. Yaşadığı şok etkisi azalıyordu ama yerine damarlanm yakan bir üzüntü yerleşmişti.

Penny'yi arayabüir, bağnp çağırabilir, ağlayabilirdi ama yapmadı. Bu meseleyi böyle halletmek istemiyordu. Aslında nasıl halletmek istediğini de bilmiyordu. Belki zamanda geri gidip Tucker'ın yanından koşarak uzaklaşabilirdi, böylece neler olduğunu

anlatamazdı ve Mary Ann bihaber ve mutlu bir şekilde hayatına devam ederdi.

Peki, gerçekten mutlu muydu?

Kurt bir anda yatağa sıçrayıp yanma sokuldu, yumuşak ve sıcaktı. Nefesi ensesine vuruyordu. *Bana bak.*

“Git başımdan.”

Bana bak.

“Senden istediğim bir şeyi yapsan olmaz mı?”

Lütfen.

ilk defa bir şeyi kibarca soruyordu.

Hiç farkında olmadan sırtüstü yattı, sonra öteki tarafa dönüp boynunu okşadı. Bir göz yaşı damlası dökülünce kendisini tutmaya

çalıştı. Bugünkü utanç listesine “bebek gibi ağlama”yı da eklemeye niyeti yoktu.

Carım yandığı için üzüldüm ama onun hayatından çıkmasına üzüldüğümü söyleyemeyeceğim. Onun için fazla iyiydin.

“Onun üstesinden gelirim.” Sesi titriyordu ve bundan çenesi de nasibini almaya başlamıştı.

Kız yüzünden öyleyse... Penny. Arkadaşın mıydı?

“Öyleydi. Eskiden. En iyi arkadaşımdı.” Ah, Tannm. Onca yıllık sevgi ve güven bir anda yok olmuştu.

Neden hâlâ öyle değil? İnsanlar pek çok hata yapar, Mary Ann.

İsmi ikinci kez söylüyordu. Alann üstüne vurgu yaparak söyleyişi hoşuna gidiyordu. “Hata yaptıklarını biliyorum. Psikolog olmaya çalışıyorum hatırlarsan. Bazı güdülerin diğerlerinden daha zor göz ardı edildiğini de biliyorum. Sonuçlardan korkmanın

sırlarımızı gizlememize sebep olduğunun da farkındayım. Ama cezbedici bir durumla karşılaştığımızda takındığımız tavırlar kişiliğimizi belirliyor. Bizi affedilebilir yapan şey yanlış yaptığımız şeyi itiraf etme cesaretimiz. Erkek arkadaşımla yattı ve böyle bir şey olmamış gibi davrandı.”

Peki ya sen mükemmel misin? Yanlış karar vermedin mi hiç? Babandan yaptıklarını saklamaya çalışmadın mı?

Mary Ann gerilmişti. “Hayır, böyle bir şey demeye çalışmıyordum. Ama Penny’ye hiçbir zaman yalan söylemedim veya ondan bir şey almadım.”

Kurt homurdandı. Peki, o ne aldı? Bir pislik parçası, o kadar. Ona teşekkür etmeli, sonra da acımalısın çünkü onunla baş başa kalan o.

“Bu, olanları doğru kılmıyor.”

Biliyorum. Canın yandı ve ihanete uğradığını hissediyorsun. Ama o çocuk senin sayılır mıydı gerçekten? Seni takip ettiğim tüm bu süreçte onu hep uzakta tuttun. Ondan uzakken daha mutluydun.

Belki de haklıydı ama bu, yapılanların açışım azaltmıyordu. “Penny bana söylemeliydi.”

İtiraf etmesi için ona fırsat tanıdın mı? Onu aradığını bir kez bile görmedim. Yanma geldiğinde onu umursamadın, aklında başka şeyler vardı.

Mary Ann yumruğunu yatağa geçirdi. “Çok sinir bozucusun! Tıpkı babam gibi konuşuyorsun ve ben...”

Ben senin baban değilim, diye homurdandı ve ön patilerini omuzlarına koyup onu yatağa yatırdı. Yeşil gözleri tepesinde parlıyordu.

Mary Ann onu itmedi, itmek istemiyordu. Kurdun omuzları o kadar genişti ki onu âdeta dünyanın bütün acılarından koruyup sanp sarmalıyordu. O kadar tehlikeliydi ki bu his onu büyülüyordu.

“Nereden bilebilirim ki?” diye çıkıştı. “Kendini göstermiyorsun. Herhangi birisi olabilirsin.”

Derin bir sessizlik oldu. *Sana gösteremem.* Tıpkı Aden’in ağaçların arasında onunla konuşurken yüzünün aldığı acı dolu ifadeyle konuşuyormuş gibiydi.

Şimdi dönüşüm geçirecek olsam, cırılçıplak kalırdım.

“Ya.” Kurt, insan formunda çıplak kalıyordu demek. Tucker’ı hiç öyle görmek istememişti ama kurt... Uzun boylu muydu, kaslı mıydı? İnce miydi? Yakışıklı mıydı?

Fark eder miydi? Yatağında çıplak bir çocukla ne yapacaktı ki? Onu büyüleyen bir çocukla. Olanların acısını azaltmaya yardımcı olmuş, çıplak bir oğlanla. Hissettiği acının artık göğsündeki hafif bir sızı olduğunu fark etti. *Konuyu değiştirmenin tam zamanı, yoksa merakını gidermeye karar verebilir.*

“Neden benimle bütün hafta şimdi yaptığın gibi konuşmadın?”

Seninle ne kadar konuşsam, o kadar çok konuşmaya devam etmek istiyorum. Seni yeterince düşünüyorum zaten.

“Ya,” dedi Mary Ann tekrar, içini bir heyecan dalgası kavuruyordu. Kurt onu düşünüyordu. Evet ama ne düşünüyor, diye merak etti.

Bir anda babası, “Mary Ann,” diye seslendi. Ön kapı evin içinde yankılanan bir sesle kapandı. “Ben geldim.”

Şaşkınlıkla nefesini tuttu. Evde bu kadar erken ne yapıyordu?

“Mary Ann?”

“Eee, merhaba baba,” diye seslendi ve sesinin titrediğini duyunca yüzünü buruşturdu. Hayvanlardan nefret ediyordu ve kurdu gördüğü anda hayvan barınağını arayacağı kesindi.

“Saklan,” diye fısıldadı ve altından kıvrılarak çıktı. Dehşetle ayağa dikildi. Yataktan zıplayarak kalktı. Yatak odasından fırlayıp tırabzanlardan aşağı baldı. Babası gelen mektuplara dalmıştı.

“Neden işte değilsin?” Harika. Şimdi de nefes nefese kalmıştı.

“Son hastam randevusunu iptal etti. Akşam yemeğine çıkarız diyordum.”

“Hayır! Olmaz,” dedi biraz daha sakın bir sesle. “Ben... çalışıyorum.” *Lütfen çalışma odana git. Ah, lütfen, lütfen, lütfen...*

Babası kafasını kaldırdı, gözlerini ona dikip kaşlarını çattı. “Çok fazla çalışıyorsun, hayatım. Bu gençlik yıllarına dönüp daha fazla eğlenseydim keşke demeni istemiyorum. Bunu konuştuk. O yüzden güzel bir şeyler giy de şehre inelim.” Mektupları kiraz ağacından yapılma sehpaye fırlattı ve merdivene yöneldi. “Duş yapacağım, sonra dışarı çıkıp tika basa yemek yeriz. Hatta sinemaya bile gidebiliriz.”

Onunla zaman geçirebileceği onca gün varken... Babasını incitmeden bundan kurtulmasının yolu yoktu. “Tamam, olur.” Hayır, hayır, hayır! “Eğlenceli olur.”

Babası kaşlarını daha fazla çattı ve elini tırabzandan çekmeden duraksadı. “Sen iyi misin? Gergin görünüyorsun.”

“İyiyim. Sadece hazırlanacağım diye heyecanlandım.” Başka bir şey söylemeden yatak odasına girip kapıyı kapattı ve nefes almaya çalışarak kapıya yaslandı. “Senin derhal...”

Kurt ortalarda görünmüyordu.

“Kurt?”

Karşılık alamadı.

Kendisi de kaşlarını çatarak etrafı kolaçan edip kurdu aradı. Dolabın içinde ve tuvalette değüdi, yatağın altına sığamayacak

kadar da büyüktü.

Cam açıktıdaha önce kapalıydılarve perdeler esintide dalgalanıyordu. Hemen pencereye koştu ve dışarı baktı. Çimlerin üstünde oturmuş yukarı bakıyordu işte.

Onu görünce kısa bir an başını yukarı kaldırdı, sonra arkasını dönüp ormana doğru gitti.

ON

Aden çalışma masasında oturup William Shakespeare'in oyunlarının modern toplumlarda neden hâlâ eskimediğine dair bir ödev hazırlarken okula başlamak için bu kadar çabalamış olmasının sebebini düşündü. Mary Ann ile vakit geçiremiyordu, zihninden ruhlan çıkartıp onları kendi bedenlerine sokma yolunda aşama kaydedememişti ve Shannon ile kurdun aynı mı yoksa farklı kişiler mi olduğu hakkında kafası iyiden iyiye karışmıştı.

Ormanda Aden'm kurdun bacağını ısırduğu o günden sonra Shannon ondan hep uzak durmuş, hatta okulun ilk günü yaptıkları ateşkese rağmen ona öfkeyle bakmıştı ki bu da onun kızgın bir biçim değiştiren olduğuna kanıttı. Fakat Shannon bir kere büe topallamamıştı ki bu da onun biçim değiştiren olamayacağına kanıttı.

Aden'm akli karışmıştı ve mutsuzdu. Öğretmenlerinin ondan hoşlandığı söylenemezdi, yeni arkadaşlar edinememişti ve tek arkadaşı da şu anda ondan kaçıyordu. Okulda konuşacak vakitleri yoktu ve son zü çaldıktan sonra Mary Ann hızla ağaçlıklara doğm koşuyordu. Aden bunun nedenini de biliyordu. Mary Ann ondan korkuyordu. Ne olduğundan, yapabildiği şeylerden korkuyordu. Neden korkmasındı ki? Ucubenin tekiydi.

Ona güvenmemeliydi.

Belki de mezarlıkta olanlardan sonra Mary Ann'i takip etmesi hataydı. Elijah **onu uyarmıştı**.

Onu görmezden gelmelisin, dedi Caleb düşüncelerinin neye odaklandığını hissederek. Ona pislik gibi davran. Kızların ilgisini böyle davranışlar çeker.

Onu dinleme. Başka bir hayatta zampananın teki olduğuna eminim. Eve'in sesinden tiksinti akıyordu resmen. Kızlar onlara iyi davranan erkeklere saygı duyar.

“Hâlâ onu tanıdığını düşünüyor musun?” Aden başını ellerine dayadı, Shakespeare’i unutmuştu.

Buna eminim. Onu görmüş olabileceğimiz zamanlara dair belli başlı fikirleri gözden geçiriyorum ama bunlar hakkında konuşmaya henüz hazır değilim.

Aden Eve’in sözlerinin altında yatan anlamı fark edip inledi. Onu geriye, daha genç haline götürecektibugünkü aklına ama daha önceki bedenine sahip olacaktıböylece yeni edindiği bilgilerle geçmişî ziyaret edebilecekti. Bunu çoktan yapmamış olmasının sebebi muhtemelen spesifik bir günde karar kılmamış olmasıydı. “Gözden geçirme” dediğinin bu olduğuna emindi.

“Eve,” diye başladı ama sonra durdu. Eve son derece inatçıydı ve onu yeterince rahatsız ederse *bu akşam* bile onu geçmişe götürebüirdi.

Eve yıllardır zaman yolculuğu yapmalarını istemediği için hepsi buna minnettardı. Eve’in aklındaki gizemi, ondan önce çözmesi gerekiyordu. “Yeteneğini” kullanmadan *önce*.

“Işıkları kapayın,” diye bağırdı bir anda Dan.

Koridordan homurtular duyuldu ve hemen ardından adım sesleri geldi. İç geçiren Aden ayağa kalkıp lambasını kapadı. Odasını karanlık doldurmuştu. Ayakkabılarını çıkarmadan yatağa uzandı. Yorgundu ama huzursuzdu. Her zamanki gibi. Bir yanı Dan’ın içeri bakıp onu kontrol etmesini bekliyordu. Üstündeki giysileri saklamak için örtüsünü boğazına kadar çekip birkaç saat bekledi. Bu saatleri yalnız bir şekilde geçirmişti.

Güzel yanı arkadaşlarının sıkıntıdan uyuyakalmasıydı.

En sonunda barakadaki diğer çocukların uyuduğuna emin olunca camdan dışarı çıktı. Geceler soğuyordu, sonbahar kışa yaklaşıyordu. Sophia ile diğer köpekler içeride, Dan ve Meg’le birlikte kalıyordu,

bu yüzden havlayıp tüm çiftliği uyandıracaklarından çekinmesine gerek yoktu.

Geçen hafta her gece yaptığı gibi ormana girip Victoria'nın onu götürdüğü açıldığa ulaştı. Uykusuzluk onu asabi yapıyordu ama uyuklayacağına onu görmeyi tercih ederdi. Kız neredeydi? Neden geri dönmemişti? Kan içmesinekendisinin de içecek insani kan kölelerine bunlar her neyse dönüştürebilmesine rağmen onu tekrar görmek istiyordu. Görmeye *ihtiyacı* vardı.

Yavaş yavaş bazı mırıltı sesleri duymaya başladı, bunlar ilk kez kendi zihninden gelmiyordu. Açıklığa yaklaştıkça sesler de arttı. Heyecanlandı, onu en sonunda bulabilmiş miydi?

Kalın bir ağaç gövdesinin arkasına geçip dinledi. Konuşanlardan biri erkek, diğeri kadındı fakat o kadar kısık sesle konuşuyorlardı ki kelimeleri seçemiyordu. Kısa süre sonra kadının Victoria olmadığını fark etti. Konuşanın ses tonu çok tizdi.

Heyecanı yerini hayal kırıklığına bıraktı. Konuşanların işlerine burnunu sokmadan oradan ayrılabilirdi fakat bunlar Victoria'yı öldürmeyi planlayan vampir avcılarını bulabilirdi.

Böyle insanların var olup olmadığını bilmiyordu ama işi şansa bırakmayacaktı. Gölgelelerden yürüyerek yakınlaştı.

Biri, "Yüzüm," demişti, gerçi söylediği kelime "hüzün" de olabilirdi. Öteki de "Kesin," demişti, belki de "yesin" diyordu. Her ne söylüyor olurlarsa olsunlar buraya çiçek ekmeye gelmedikleri kesindi.

Biraz daha yakına... Botunun altında bir dal kırılınca donakaldı. Nefes bile almadan bekledi. Sesler kesildi.

Ne yapmalıydı? Onlar gidene kadar buradan ayrılamazdı, Victoria gelebilirdi. Ayrıca...

Birisi arkadan saldırıp onu kuru yaprakların üstüne yüzüstü düşürdü. Çarpmanın etkisini üstünden atamamıştı fakat ters dönüp kenara yuvarlanarak kendisine saldıranı aşağı çekmeyi başardı. Saldırganın kamına yumruk attı.

Acıyla homurdanma sesini duydu. Aden ayağa kalktığı anda hançerlerini çıkarmak için eğildi ama aşağı bakarken kendisine saldıranın kim olduğunu görüp donakaldı. "Ozzie?"

"Stone?" Ozzie ağzına dolan toprağı tükürerek ayağa kalktı. "Artık beni mi takip ediyorsun? Beni çiftlikten kovdurmaya mı çalışıyorsun yoksa? Sana iyi şanslar çünkü kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırmayacağım." Başka tek kelime etmeden Aden'in bacaklarının arasına tekme attı.

İki büklüm olmasına, teninin ateş, kanının buz kesmesine sebep olan acı içini yakıyordu. Kusmak istiyordu.

Nefes almaya çalışıp terler ve bir yandan da mide bulantısıyla savaşıırken içinde öfke kaynıyordu. Alçakça bir darbeydi. Son derece alçakça.

Tekrar nefes alabüdiği zaman Ozzie bu yaptığına pişman olacaktı.

"Dişlerin olmadan dedikodu yapabilecek misin bakalım," diyen Ozzie Aden'in dişlerinden ziyade gözüne yumruk atmıştı. Kötü mü nişan alıyordu?

Sonra dudağına yumruk patlattı. Tamam, bu o kadar kötü değildi.

Aden'in başı döndü. Öfkesi iyice artıp içinden taştı. Hırlayarak öne fırladı, Ozzie'nin beline sarıldı ve onunla birlikte yere atıldı.

Çat Ozzie'nin kafatası büyük bir kayaya çarpmış ve onu bir süreliğine hareketsiz bırakmıştı.

Aden dizlerinin üstünde doğruldu ve yumruk atmaya başladı. *Bam...* Yumruğu elmacık kemiğiyle buluştu. "Bu ilk tişörtüm için." *Bam...* Diğer yumruğu gözünü buldu. "Bu da diğerleri için." *Bam...*

Ozzie'nin çenesine vurdu. Etrafa kan saçıldı. Umursamıyordu, hiddete kapılmıştı ve yapabüdüğü kadar acı çektirmek istiyordu. "Bu da hayalarımın saldırdığın için."

Hırlayan Ozzie bacaklarını Aden'm altından çekti ve göğsüne yapıştırdı. Kuvvetle itince Aden geriye uçtu. Bir ağacın gövdesine çarpıp yere kaydı. Darbeyi bir yaprak yığını yumuşatmıştı.

Neler oluyor? diye sordu Eve uykuya sersemliğiyle.

Aden onu umursamamaya çalışarak ayağa fırladı ve tekrar öne atıldı. Başını Ozzie'nin boğazına gömmüştü. Ozzie nefes almaya çalışırken hiç düşünmeden kamına da bir yumruk indirdi. Yıllar içinde öğrendiği şeylerden biri de kavgada onur olmadığıydı.

Kazanmak için ne yapmanız gerekiyorsa yapıyordunuz ki buna yere düşmüş birisini tekmelemek de dâhildiözellekle yere düşmüşse yapılmalıydı hem de yoksa acı çeken siz oluyordunuz.

Ellerini birleştirip Ozzie'nin şakağına geçirdi. Bir yana savrulan Ozzie dizlerinin üstüne düştü. Cebinden bir naylon poşet düşmüştü. Bir eli karnında, diğer eliyle yüzünü korurken başını kaldıramadı.

"Ayağa kalk. Dövüş benimle! Bunu istemiyor muydun zaten?" Bu uzun zamandır olması beklenen bir şeydi ve Dan'ın aralarına giremeyeceği bir yerde kozlarını paylaşıyorlardı işte. Aden kendisini durduramıyordu. Ağırlığını bir ayağına verip öne eğildi ve Ozzie'nin çenesine yumruğunu geçirdi. "Hadi!"

Bu darbe onu tekrar sersemletmişti. Ozzie hemen sonra sarsak hareketlerle ayağa kalktı. "Evet, bunu istedim. Hâlâ istiyorum."

Aden eğildi ve süprüntünün midesine tekrar saldırarak tüm nefesinin ağzından çıkmasını sağladı. Aynısını tekrarlamak için bacağına kaldırdı.

"Senin yerinde olsam bunu yapmam."

Bir kız sesini, tetik sesi takip etti. Aden yavaşça bacağını indirdi, yan yana döndü, Ozzie'yi görüş alanından çıkarmıyordu ama kızı da olabüldiğince görmeye çalışıyordu. Ondan en az otuz santim kısaydı, inceydi ve titriyordu. Ayrıca ona bir tabanca nişanlıyordu.

Aden şu anki nefes nefese haliyle bile onu alt edebilirdi. Artık acı hissetmiyordu, adrenalin seviyesi çok yüksekti. Fakat bir kızın canını yakmak pek hoşlandığı bir şey değildi.

Ayrıca yanlış, dedi Eve sanki zihnini okumuş gibi.

Onun canını yakmasına gerek yok, dedi Elijah. İşler yoluna girecek.

Titrek bir işaret parmağı olan bir kız karşımızdayken işler nasıl yoluna girebilir? diye bağırdı Caleb.

Kaç, Aden, dedi Julian. Hemen koşturaya başla.

Aden bir adım geri attı.

Olduğun yerde kal! diye homurdandı Elijah ve Aden durdu.

Koş, dedi Julian tekrar. Tekrar bir adım attı.

Dur.

"Susun!" diye bağırdı kulaklarını kapatıp.

"Sen sus! Bir adım daha atarsan yemin ederim bu kurşunlan sana yedirtirim. Şimdi... Kimsin sen?" diye hırladı kız. Tabancaya rağmen güzeldi, kısa saçları vardı. Alt dudağı sanki o da bir kavgaya kanışmış gibi patlamıştı.

"Sorun yok, Casey," dedi Ozzie, ayağa kalkarken şaşkıncu derecede sakindi. Kelimeleri biraz geveleyerek telaffuz ediyordu ve çenesi şişmeye başlamıştı bile. "Çiftlikten geliyor."

Kız tabancayı eğdi. "Birlikte yaşadığın çocuklarla dalaşır mısın sürekli?"

“Evet.” Ozzie eğilip düşürdüğü naylon poşeti aldı. “Polis değil, bizi gammazlamaz. Denerse uykusunda onu boğazlayacağımı biliyor.”

Aden uyuşturucu poşeti gördü mü tanırdı. Demek ki Ozzie ile tabancalı Casey buraya uyuşturucu için gelmişlerdi. “Daha demin yenilmekte olan birisi için oldukça cesur konuşuyormuşsun gibi geldi bana.”

Ozzie gerildi. Casey tabancayı tekrar kaldırdı.

Belki de çenesini kapamalıydı fakat göz ucuyla Victoria’nın onlara doğru süzüldüğünü görmüştü, hayalet kadar sessizdi ve bu sözler ağzından çıkrvermişti.

Ne Ozzie ne de Casey Victoria’ya bakıyordu.

Aden onu görmemiş olsa bile geldiğini anlardı. Bölgeyi kapsayan, havayı neredeyse çıtırtılara boğan bir eneji saçıyordu etrafına. Gittikçe yaklaşırken teni her zamankinden beyaz görünüyordu. O kadar beyazdı ki parlıyordu. Siyah cübbesi esintide dalgalanıyordu.

Sana sorun olmayacağını söylemiştim, dedi Elijah kendini beğenmiş bir tavırla.

Bir başka sezgisi daha doğru çıkmıştı. Böyle giderse Elijah yakında *her şeyi* öngörmeye başlayacaktı.

“Onu vurmayacaksın,” dedi vampir o buğulu sesiyle, bir anda Casey’nin önünde belirerek. Elini kızın yüzünün önünde salladı, opal yüzük ay ışığını yakalıyor ve her yöne gökkuşağı tonlarında ışınlar düşürüyordu.

Casey donakaldı, o kadar hareketsizdi ki Aden onun nefes aldığını bile göremiyordu.

“Tabancayı bırakıp gideceksin, bu olaya dair hafızan silinecek.”

Casey dediklerini yaparken itiraz bile etmedi. Tabanca tehlikesiz bir şekilde yere düştü, laz arkasını dönüp bir kere bile onlara bakmadan yürüyüp gitti.

Aden hem şaşırmış hem de utanmıştı. Victoria'nın güçleri tahmin ettiğinden de fazlaydı. Ve demin bir laz tarafından kurtarılmıştı. Kurtarma işini yapanın kendisi olması gerekirdi.

“Burada neler...” diye başladı Ozzie.

“Sen de gideceksin, bu olaya dair hafızan silinecek.”

Süprüntünün de gözleri buğulandı ve o da arkasını dönüp yürümeye başladı.

“Onun hatırlaması gerekiyor,” dedi Aden. Yoksa ikisi de morluklar içinde uyandıklarında Ozzie dövüştüklerim anlayacak ama Aden'in karşısında kaybettiğini hatırlamayacak!!. Aden onun bu bügiyi unutmamasını, ardından gelemeyecek kadar korkmasını istiyordu. Öç almaya çalışamayacak kadar korkmasını.

Victoria tereddütle başını salladı. “Pekâlâ. Sabahleyin hafızası yerine gelecektir.”

“Teşekkürler. Her şey için.” Aden'in bakışları ona kaydı. Saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamıştı ve uzun saçları omzuna dökülüyordu. Dudakları her zamanki gibi kırmızı değil, pembeydi. “Beni nasıl buldun?”

“Kanıyorsun,” dedi kız cevap vermektense. Ya da belki de bu bir cevaptı. Konuşurken gözleri karardı, siyah göz bebekleri mavi kısımları örttü. Daha da yakma süzölmüştü. Fakat ona ulaşmadan hemen önce geri çekildi. Başını çevirdi.

“Ortaya çıkmamalıydım.”

“Çıktığına sevindim.”

Tekrar Aden'a baktı. Daha doğrusu dudağındaki kanayan yaraya. "Kanamayı durdurabilirim, istersen." Dilini sivrilen dişlerinin üstünde gezdirdi. "Hiçbir... hiçbir anlamı yok. Sadece yapabileceğim bir şey bu."

Aden kanı nasıl durdurmayı planladığını bilmiyordu ama başıyla onayladığını fark etti.

"Ben... canını yakmamaya... çalışacağım. Kibar olacağım. Hayvan olmayacağım."

Bu sözleri ona mı yoksa kendisine mi söylediğine emin değildi fakat kız biraz daha yanaşmıştı. Sonra dudakları birleşti, yumuşak ve nazikçe bastırıyordu, son derece sıcaktı, dili tekrar dışarı çıkmış kızıl damlaları temizliyordu.

Aden hareketsizce durdu, o hanımeli kokusunu içine çekiyordu. Ona sarılıp sonsuza kadar tutmamak için ellerini yumruk yapıp iki yanında tutuyordu. Kızın yaladığı yerler karıncalanıyor, sızlıyordu ama bu güzel bir sızıydı. Durma, diye düşündü. Asla durma.

Ama durdu. Kafasını kaldırdı, göz kapakları yan yana kapalıydı, yüzünde mutluluk ifadesi vardı. "Lezzetli."

"Daha çok alabilirsin istersen," demeyi başardı, başını bir yana eğmiş, boynunu açmıştı. Isırdığı zaman böyle hissedecekse buna hazırdı.

"Evet, ben... Hayır." Başını salladı ve tekrar geri çekildi. "Hayır. Yapamam. Neden bunu yapmama izin verdin? Neden tekrar yapmamı istiyorsun? Aklın yok mu? Kan kölem mi olmak istiyorsun? Başka bir şey düşünemeyen, ısınğıma bağımlı birisi mi olacaksın?"

"Bağımlı olmam," dedi, bunun doğru olmasını diliyordu.

"Nereden biliyorsun?"

Buna verecek cevabı olmadığı için soruyu görmezden geldi. “Isırılmak can acıtıyor mu?”

Kızın omuzlan biraz gevşedi. “Oldukça güzel olduğunu söylediklerini duydum,” dedi ve hemen ardından kayboldu.

Aden paniğe kapılmamaya çalışarak gözlerini kırptırdı. Sağa sola baktı.

“Ama bundan hoşlanmak seni en son endişelendirecek şey olmalı,” dedi hemen arkasından.

Aden arkasına döndü.

Victoria omzunu bir ağacın gövdesine dayamıştı. “Bunu yapmam için beni kışkırtmamahsm, biliyorsun değil mi?”

Aden iç geçirdi. “Benden bir kere içersen kölen olur muyum?”

“Hayır. Birkaç kez içmem gerekiyor. Ama seni ısırmayacağım.” En sonunda sesi kararlılıkla tizleşmişti. “Hiçbir zaman.”

“Peki.” Aden onu inceliyor, kalp atışlarını kontrol altına alabilmek için uğraşıyordu. Victoria kaçıp bir daha asla geri dönmeyecekmiş gibi görünüyordu. Konuyu değiştirmek akıllıca olacaktı. Şimdilik. Fikrini değiştirmiş olsa da Aden’i kesinlikle ısıracağını söylemenin hiçbir anlamı yoktu. “Nasıl o kadar hızlı hareket ettin?”

“Bizim türümüzdeki herkes bunu yapabiliyor.” Nefes bile almadan ekledi: “Burada ne yapıyorsun, Aden? Bu orman insanlar için tehlikeli.”

Orman neden insanlar için tehlikeliydi ki? Biraz önce merak ettiği şeyin ne olduğunu fark edince başını salladı. İnsan addedilmek tuhaftı. Öyle olmasına rağmen. “Seni arıyordum. Geçen gece o kadar çabuk gittin ki... Oysa soracak çok sorum vardı.”

“Muhtemelen yanıtlayamayacağım sorular.” Ağaçtan bir yaprak kopardı, elinde buruşturdu ve parçalarını yere attı. Döne döne yere

düştüler.

Aden her ne kadar meraklanıyor olsa da konuyu kapamak istemiyordu. Ancak zorlamaktansa masumca ve basit bir şey sormaya karar verdi.

Somlarına cevap vermek onun için doğal hale gelince daha zor sorular da sorabileceğini umuyordu. Doktorlar bu yöntemi birkaç kez onun üstünde denemişlerdi.

“Peki, neden cübbe giyiyorsun? Daha modern bir şey giyip insanların arasına karışmak isteyeceğim düşünmüştüm.”

“İnsanların arasına karışmak hiçbir zaman amacımız olmadı.” Omuz silkti. “Aynca babam cübbe tercih ediyor.”

“Ve sen de her zaman onun dediğini mi yapıyorsun?”

“Ona itaatsizlik edenler ölmeyi diler hale geliyor.” Arkasını döndü. “Gitmeliyim.”

“Gitme,” dedi aceleyle ve ona doğru yürüdü. “Bekle. Benimle kal. Biraz daha. Seni... özledim.”

Bu pislik gibi davranmak değil, diye çıktı bir anda Caleb. Bunu konuştuk, dedi Eve. Pislik teorin çok saçma.

Aden’in çenesi kasıldı. “Lütfen, Victoria.”

Kız durup ona baktı. Yüz ifadesi yüzlerce farklı hisle çalkalanıyordu. Umut, pişmanlık, mutluluk, hüzün, korku. En sonunda umut kazandı. “Gel,” dedi. “Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Kız elini uzattı. Böyle acı çekmesine neyin sebep olduğunu merak ediyordu ama aralarındaki mesafeyi kapayıp parmaklarını onunkilerin araşma sokmaktan çekinmedi. Teninin ısısı onu ormanın daha derinliklerine, ağaçların gittikçe sıklaştığı yerlere götürürken canını yakıyordu.

“Yakıyorsun,” dedi, sonra söylediği şeyi tekrar düşünüp kızardı. “Yani güzelsin anlamında söylemedim. Bir saniye. Öylesin. Güzelsin yani. Çok güzelsin. Sadece sıcak olduğunu söyleyecektim.” Daha iğrenç şeyler söyleyebilir miydi?

“Kusura bakma.” Aden’in elini bıraktı.

w

“Hayır, hoşuma gidiyor.” Demek ki söyleyebiliyordu. Tekrar parmaklarım onunkilere geçirdi. “Neden bu kadar... sıcak olduğunu merak ediyordum sadece.”

“Ah,” dedi Victoria ve biraz rahatladı. “Vampirlerde insanlardakinden çok daha fazla kan var. Ve bunun tek sebebi emdiğimiz kan değil. Bu yüzden kalplerimiz çok hızlı atıyor.”

Bir köşeyi döndüler. Aden bölgeyi tanımıyordu, dallarda sallanan yapraklar o kadar parlak kırmızıydı ki ağaçlar kanıyormuş gibi görünüyordu. “Nereye gidiyoruz?”

“Göreceksin.”

Çiftlikle arasına bu kadar mesafe koymaktan nefret ediyordu, Dan her an uyanıp peşine düşebüirdi ama karşı gelmedi. Victoria’yla olmak bu riski almaya değerdı. Herhangi bir risk almaya değerdı.

Yakınlardan gelen su sesini duyunca dikkat kesildi. “Burada bir nehir mi var?”

“Göreceksin,” diye tekrar etti.

Yaprakların arasından çıktıklarında küçük bir gölet ortaya çıktı. Kayalar bir kenara yığılmıştı, aralarından su akıyor, etrafı baloncuklarla kaplıyordu. Aden’in ağzı açık kaldı.

“Bu gölet ben geldiğimde küçücüktü,” dedi Victoria. “Kayaları buraya yığabilmek için tüm hafta çalıştım. Korumam Riley suyun yolunu benim için değiştirdi.”

Riley. Koruması. Aden'in o sabah çiftlikte gördüğü çocuk olmalıydı. Bu da kardeş olmadıkları anlamına geliyordu.

Daha da kötüsü muhtemelen birlikte çok vakit geçiriyorlardı.

Aden taşlara bakarken geçen süreyi ani kıskançlık krizini yatıştırmak için kullandı. Çok fazla kaya vardı, hepsi de o kadar büyüktü ki onun boyundaki birisinin hepsini kaldırmış olmasına imkân yoktu.

"İkiniz de harika bir iş çıkartmışsınız," diyebildi.

"Teşekkürler."

Burası çok huzurlu görünüyor. Hiç ayrılmak istemiyorum, dedi Eve.

Belki de seni buraya getirmesinin sebebi, sevişmek istemesidir, dedi Caleb umutla. *Birisine iyi davranmanın işe yarayacağını kim bilebilirdi ki?*

Ah, ben söylemiştim, diye karşılık verdi Eve.

Ahh! "Millet. Susun lütfen. Yalvarırım." Arkadaşları homurdandılar ama sonra sessizleştiler.

Victoria hemen ona dönmüştü. Kaşlarını çatıyordu.

"Sana demedim," dedi Aden. "Eğer kiminle konuştuğumu öğrenmek istiyorsan bilgi değiş tokuşu yapmamız gerekiyor." İşte. Böylece ondan yanıt alabilirdi. Tabu Victoria onunla ilgili bir şeyler öğrenmek istiyorsa. Aden ona gerçekleri anlattığında tıpkı Mary Ann gibi o da çok tuhaf birisi olduğuna karar verip onunla takılmaktan vazgeçer miydi?

"Değiş tokuş yapmaya vanm," diye karşılık verince Aden hem sevinçle haykırmak hem de küfretmek istedi. Kız sırtını dönmüş, suya bakıyordu.

"Yüzerken yapabiliriz."

Bir saniye. Ne? “Yüzmek mi? Seninle mi?”

Victoria güldü. “Kimine olacak? Buraya her akşam geliyorum. Suya bayılacaksın, inan bana.”

“Ama mayom yok.”

“Ne olmuş?” Ona dönmeden omuzlarından cübbeyi çıkardı. Kumaş yere kayınca Aden’in ağzı tekrar açık kaldı.

Daha önce hiç bu kadar güzel bir manzarayla karşılaşmamıştı. Dantelli pembe bir bikini giyyordu. Onu ilk kez renkli bir şeyle görüyordu. İlk kez bir kız hemen önünde böyle soyunuyordu. Teni süt gibi beyazdı, vücudu son derece şekilliydi ve sıkı kaslan, mermer gibi hatları ve kıvrımları vardı.

Salyam akıyor mu, diye düşündü kendi kendine.

Ulu Tanrım, dedi Caleb. Evet, biliyorum, sessiz olmam gerekiyor fakat kelimeler ağzımdan çıkıverdi ve bu konuda yanılıyor olabilirim amasanırım dilim dışarı sarkıyor. Gerçekten bir dilim olmamasını sakın işe karıştırmayın.

Aden, arkadaşlarının kızı böyle görüyor olmasından nefret ediyordu. O kadar nefret ediyordu ki gözlerini kızıl bir kıskançlık dumanı buğulandırdı ve bu, Victoria üe o kaslı korumasının sürekli bir arada olduğunu düşündüğünde hissettiği kıskançlıktan çok daha yoğundu. Kızılık büyüdü, yoğunlaştı. Onun tadını çıkartan tek kişi olmak istiyordu. Şimdi ve her zaman.

Victoria etrafa su sıçratarak havuza girdi ve omuzlarına kadar battığı suda ilerleyerek ortaya kadar yüzdü. Yavaş yavaş dönüp gülümsedi. “Geliyor musun?”

Tabii ki gidiyordu. Kıskançlık meselesiyle sonra ilgilenebilirdi. Aden öojcer’ına kadar soyundu ve suya girdi. Su serindi, tüyleri diken diken olmuştu. Fakat bunu tam bir erkek gibi karşıladı ve

suya bayılmış gibi rol yaptı. İradesiz adamın teki olduğunu düşünmesini istemiyordu.

Su onun da omzuna geliyordu, ayaklarıyla yere değebiliyordu, Victoria'dan uzundu ama onun yosunlu zemine değemediğini fark etti. Yine de çırpıtığı ayaklarıyla oldukça soğukkanlı görünüyor, su neredeyse dalgalanmıyordu bile.

Bakışlarını ayırmadan birbirlerinin etrafında döndüler.

“Değiş tokuşa hazır mısın?” diye sordu Aden. Her şeyi yapmaya hazırды; onunla ilgili bir şeyler öğrenmek için kendi sırlarını da söylerdi.

Kız başıyla onaylamadan önce sadece bir an tereddüt etti.

“İlk başta bazı kurallar belirlemeliyiz.”

“Ne gibi?”

“Mesela birinci kural: Sen bir kızsın o yüzden ilk sen başla. İkinci kural: Sen bana bir soru soracaksın, bu herhangi bir şey olabilir, ben de yanıtlayacağım. Üçüncü kural: Ben sana bir soru soracağım ki bu herhangi bir şey olabilir ve sen de yanıtlayacaksın. Dördüncü kural: Dürüstçe cevap vereceğiz.”

“Anlaştık.” Hiç tereddütsüz. “Öyleyse başlıyorum. Peki... ‘Sessiz olun,’ dediğinde kiminle konuşuyordun?”

Tabii ki ilk başta onu en çok utandıracak soruyu seçmişti. Ama zaten şansı da başka türlü olmasına elvermezdi. “Zihnime sıkışıp kalmış ruhlarla konuşuyordum.” Belki konuyu daha çok deşmezdi.

Victoria'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ruhlar mı? Zihninde mi? Sen neyi...”

“Hayır,” dedi başını sallayarak. “Sıra bende. Kimden kan içiyorsun? Daha da önemlisi çok sayıda kan kölen var mı?”

Aklından daha fazla soru sayıyordu. Bu köleler erkek miydi? Eğer erkeklerse ne yapacaktı?

“Bu iki soru etti o yüzden bana borçlusun. İlkinin cevabı insanlar. İkincisinin cevabı da hayır. Hiç kölem yok. Avımdan bir kez içmeyi tercih ederim.”

Neyse ki. “İnsanlardan içtiğini biliyordum zaten. Demeye çalıştığım bu değildi.” Gördüğü son birkaç gazeteyi ve televizyon haberini düşündü. “Bölgede son dönemde yapılan saldırılara dair hiçbir yazı çıkmadı. Hiçbir haber kanalı etrafta dolaşması muhtemel olan bir vampirle ilgili haber yapmadı. Benim dışımda kimse varlığından haberdar değil. Eğer seninle ailenin buralarda beslendiği doğruysa bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyorum.”

“Bunun bir sebebi var ama öğrenmek için benimle bilgi değiş tokuşu yapmak zorundasın.” Son cümleyi tekdüze bir tonla söylemişti. Görünüşe göre vampir onun stratejisini ona karşı kullanıyordu. “Sıra bende. Zihnine sıkışan ruhlar var derken ne demeye çalışıyordun?”

Evet. Hiç şansı yoktu. “Ruhlar, kişilikler, başka insanlar. Dört taneler ve hep benimle birlikteydiler. En azından kendimi bildim bileli. Oraya nasıl girdiklerine dair birkaç farklı teori geliştirdik ve aralarından en iyisi onları içime çektiğim oldu. Tıpkı seni çekmem gibi fakat onları zihnime emdim. Sürekli konuşuyorlar.” Onlar karşı çıkamadan devam etti. “Hepsinin bir yeteneği var. Biri zamanda yolculuk yapabiliyor. Biri ölüleri diriltiyor, diğeri bedenlerin içine girebiliyor ve biri de geleceği görüyor. Genelde birisinin ölmek üzere olduğunu görebiliyor.”

“Bu da bunları senin de yapabildiğin anlamına geliyor, öyle mi?”

Aden başıyla onayladı. “Şimdi ödeştik, soru sorma açısından.”

Victoria başını bir yana eğdi, yüz ifadesi düşünceliydi. “Tahmin ettiğimizden daha güçlüsün.”

Ve kızın sertleşen ses tonuna bakılırsa bu iyi bir şey değildi herhalde. Ama Victoria kaçmıyordu, sanki nükleer atıkmış gibi bakmıyordu.

Bu da beklediği tepkiden oldukça farklıydı. Fakat o bir vampirdi zaten.

“Babamın buna vereceği tepkiyi merak ediyorum.”

Aden da merak ediyordu. Mary Ann ile yarattıkları rüzgâr yüzünden adam onu öldürmek istemişti. Bu ondan bin kat daha kötüydü. “Belki de... Ne bileyim, ona söylememelisin.”

“Muhtemelen haklısın. Peki bana bu ruhlardan bahsetsene. Sürekli konuştuklarını söyledin. Gürültü yapıyorlar mı?”

Aden omuzlarını silkince su dalgalandı. “Genelde evet. Bu yüzden dünyanın büyük kısmı benim tuhaf olduğumu düşünüyor. Çünkü onlara sürekli susmalarım söylüyorum ya da daha kötüsü onlarla muhabbet ediyorum. Ve şu anda sen *bana* borçlusun.”

Victoria elini uzattı, sanki en az Aden kadar ona dokunmak istiyormuşçasına parmaklarını parmaklarının arasından geçirdi. “İnsanlar senin tuhaf olduğunu düşünebilir Aden ama benim canavar olduğumu düşünüyorlar. Belki de öyleyim. Kanla hayatta kalıyorum. İlk başta, içmeyi öğrendiğim sırada çok hevesliydim, kendimi durduramayıp masum insanları incittim.”

Aden sesindeki pişmanlığı, üzüntüyü duyabiliyordu ve böyle bir hisse kapılması fikrinden nefret ediyordu. Onun hep mutlu olmasını istiyordu.

Bu da onu, koruması Riley meselesine getirdi. Aden onun mutlu olmasını isteyen tek kişi miydi? Muhtemelen değüdi. Sonuçta Victoria ona Riley’nin kıskançlık yaptığını söylemişti. O zaman bunun sebebini anlamamıştı. Ama belki de Riley, Victoria’nın onunla geçirdiği vakti kıskanıyordu. Tıpkı bir erkek arkadaşın kıskanacağı gibi.

Neden bir korumaya ihtiyaç duyuyor ki, diye düşündü kara kara. “İnsanların bizi nasıl gördüğünden bahsetmek iç karartıyor. O yüzden Riley’den bahsedelim. Aynı zamanda erkek arkadaşın mı?” Her şeyiyle Victoria'nın kendisine ait olduğunu hissediyordu. Eğer evet derse... “Dürüst cevap vermek gerek. Hatırlarsan bana borcun var.”

Victoria güldü. “Riley daha çok erkek kardeşim gibi. Sinirimi bozuyor o yüzden yapabildiğim zamanlarda yamndan kaçıp uzaklaşıyorum. Peki ya sana ve seninle birlikte gördüğüm o kıza ne demeli? Mary Ann.”

“Sadece arkadaşız,” dedi fakat artık arkadaşlık kısmından bile emin olamıyordu.

Victoria'nın başparmağı avucunda dönüp duruyordu. “Nasıl birisi?”

Kendisini durdurmayı başaramadanzaten durdurmak da istemiyordu – Aden elini dudaklarına götürüp öptü. “Tatlı. Kibar. Dürüst. Beni tanıyor. Daha doğrusu *biraz* tanıyor. Bir kurtadamın bedenine girdiğimi gördü, bunu ondan saklamam mümkün değildi.”

“Vampirler ve kurtadamlar mı? Kendini nasıl bir belaya soktun? Kurtadamlar tehlikeli yaratıklardır,” dedi Victoria buğulu bir sesle. “Korkunç canilerdir.”

Aden’in dudaklarına baktı. “Onlara dikkat et.”

“Ediyorum zaten.” Belki de avlanmaya çıkıp o kurtadamı bulmalı ve birilerini incitmeden işini bitirmeliydi. Bu birileri de Mary Ann’di tabii. Aden’i sevse de sevmese de iyi bir insandı.

Victoria gittikçe yanma yaklaştı, aralarındaki kısa mesafeyi kapadı. “Daha önce kanını içtiğimiz insanları ve ışınlan insanlara dair haberlerin niye çıkmadığım sormuştun. Arkadaşlarını sesimin nasıl etkilediğini gördün, değil mi? Tıpkı ilk konuştuğumuzda seni

de etkilemiş olduğu gibi. Bir insanı ısırđımızda sistemlerine, söylediklerimizi kabul etmelerini sağlayan bir tür kimyasal salıyoruz. Bu kimyasala bir halüsinojen de diyebiliriz. Onlarla işimiz bitince onları bırakıyoruz ve bizim yemeğimiz olduklarını unutuyorlar.”

Eğer tuhaf yetenekleri olacaksa Aden bunların onunkilere benziyor olmasını isterdi. O büyülü ses hayatını çok kolaylaştırdı; belli başlı insanları (mesela Ozzie’yi) onu görmediklerine inandırarak yollarına gönderebilirdi.

“Efsanelerde anlatıldığı gibi ölü müsün?” Kimin kime cevap borcu olduğunu karıştırmıştı. Ama artık amacı bügi değiş tokuşunda bulunmak değildi.

Amacı ona dokunmaktı. Boştaki elini kızın beline sardı ve parmaklarını sırtında gezdirdi. Kız umursuyor gibi görünmüyordu. “Yani öldün de seni birisi mi vampir yaptı?”

“Hayır, ölü değilim. Yaşıyorum.” Aden’in elini alıp göğsüne bastırdı. Teni daha önceki gibi sıcaktı fakat altta düzenli bir şekilde atan kalbini hissedebiliyordu. Aden’inkinden daha hızlı atıyordu, bir insanın hayatta kalamayacağı kadar hızlı atıyor, asla ulaşamayacağı bir finiş çizgisine koşuyordu sanki. “Babam türümüzün ilkiymiş. Adını duymuşsundur. Bazıları ona Kazıklı Voyvoda diyor. İlk hayatında, insan olarak sürdürdüğü hayatta gücünün simgesi olarak kan içmiş. O kadar çok içmiş ki bu onu... değiştirmiş. Ya da belki de sadece hastalıklı bir kan içmiştir. Hiçbir zaman emin olamadı. Tek bildiği sadece kan içebilecek hale gelip bunu arzulamaya başladığı.”

Yaptığı şeyler için büyük bir ceza çekiyor gibiydi. “Senin gibi kaç kişi var?”

“Birkaç bin vampir tüm dünyaya yayılmış durumda. Babam hepsinin kralı.”

Kral. Bu sözcük zihninde yankılandı, neredeyse yüzünü buruşturuyordu. “Bu demektir ki sen de...”

“Prensesim. Evet.” Sanki dünyadaki en normal şeymiş gibi öylesine söyleyivermişti.

Bir prenses. Bir anda Aden kendisini daha da yetersiz hissetti. Kız asıldı ve kendisi medeniyet için fazla vahşi olan çocuklarla dolu bir çiftlikte yaşayan fakir bir insandı. Victoria bir kralın kızıydı. Kendisinin annesi babası yoktu ve akli dengesinin yerinde olmadığına inanılıyordu.

“Sanırım artık gitmem lazım,” derken buldu kendini. Elijah ona neden bunları göstermemiştir? Muhtemelen kim olduğunu bilmek ona karşı hissettiklerini bastırmasını sağlardı, tabii böylece onu da kaybetmiş olurdu.

Victoria’nın yüz ifadesinden şaşırdığı belli oluyordu. “Neden gidiyorsun?”

Bunu gerçekten söylemesi mi gerekiyordu? “Ben bir hiçim, Victoria, bir hiç. Yoksa Prenses Victoria mı demeliydim? Önünde eğilmem de gerekir mi?”

Alaycı tavrı Victoria’nın geri geri yüzüp uzanamayacağı kadar uzaklaşmasına sebep olmuştu. “Vampir olmamı umursamadın ama konumum canını sıkıyor. Neden?”

“Unut gitsin,” dedi ve arkasını döndü. Ateşli sıcaklığı olmadan elleri buz kütleleri gibiydi.

Göz açıp kapayıncaya kadar kız önüne geçmişti. Tekrar kollarındaydı. “Son derece can sıkıcısın, Aden Stone.”

“Sen de.” Onu bırakması gerektiğini biliyordu ama ellerinin itaat etmesini sağlayamıyordu.

“Bir prenses olduğum için hayatımın büyük kısmını tek başıma geçirdim. Kurallar ve yasalara herkesten fazla uymak zorundaydım,

her zaman konumunun getirdiği şekilde adaba uygun davranmam gerekiyordu. İnsanların olmamı istediği her şey olmalıydım: kibar, gösterişli ve kusursuz. Sonra sen bizi çağırdın ve biz de seni incelemeye geldik. Senin kendini etrafındakilerden nasıl ayrı tuttuğunu gördüm. Gözlerindeki yalnızlığı gördüm ve nasıl hissettiğimi anlayacağını düşündüm. Ardından bana ilk baktığında ve bana her bakışında heyecanını hissettim. Kanının daha hızlı akmasına sebep oluyor.” Gözlerini bir an kapadı, sanki hatıraların tadını çıkarıyordu.

“Bu gece,” diye devam etti, “seninle kalmamı istedin. Benimle vakit geçirmek, konuşmak ve beni tanımak isteyen ilk insansın. Bunun ne kadar karşı konulamaz olduğunun farkında mısın? Riley arkadaşım ama onun görevi bana göz kulak olmak. Onunlayken kim olduğumu unutamıyorum. Ama seninleyken... normal hissediyorum. Tıpkı herhangi bir kızmışım gibi.”

Normal olmak. Çok iyi bildiği bir istekti bu. Ve *kendisinin* onu normal hissettiriyor olması da inanılmazdı.

“Sen de bana aynısını hissettiriyorsun,” diye itiraf etti. “Ama ben...”

“Karşı konulamazsın, dediğim gibi. Senden uzak durmam gerek ama yapamıyorum. O yüzden şimdi senden gitmemeni isteyecek olan kişi benim.”

Aden gülmekle iç geçirmek arasında kalmıştı. Victoria onu bir hiç olarak görmediği sürece o da böyle düşünmeyecekti.

“Kalacağım.”

Yavaş yavaş gülümseyince tüm yüzü aydınlandı. “Güzel. Şimdi. Benim hakkımda ne diyordun? Sana nasıl hissettiriyormuşum?”

“Seninleyken kendimi normal hissediyorum.” *Ayrıca başıma gelen en muhteşem şey olduğunu düşünüyorum.* Boğazını temizledi. “Peki, baban vampir olduktan sonra başka ne oldu?” diye sordu sanla

konuyu hiç değiştirmemişler gibi. İkişi adına da sanki normallermiş taklidi yapıyordu. Muhabbetin konusuna rağmen.

Ne yaptığını fark etmiş olmalıydı ki ışıl ışıl gülümsedi. “Yaşlanmaz oldu, bedeni gittikęe güçlendi. Tenindeki renkler ortadan kayboldu ve delinmez bir zırh halini aldı.”

Aden hanęerlerle onu deşebileğim söylediğinde kızın güldüğünü hatırlıyordu. *Ben yaralanmam*, demişti.

“Tenin kesilmiyor mu?”

Victoria başını salladı. “Keskin bir objeyle kesilmiyor.”

Bu hem bir mucize hem de lanet gibiydi. Bir bıçak onu kesemezdi ama hiçbir doktor gerekli olduğunda ameliyat yapamazdı. Böyle bir şeye ihtiyaç duyar mıydı ki? “Hiç hasta oluyor musun?”

“Bir kez oldum,” dedi, sonra iç geçirdi, Aden’ın elini bırakıp parmaklarıyla oynamaya başladı. Azıcık dokunması bile hiç yoktan iyiydi.

“Aden.”

Belli İd en son sorusu onu rahatsız etmişti. “Eğer baban yaşlanmaz olduysa bu da senin neredeyse onun kadar yaşlı olduğun anlamına mı geliyor?” diye sorunca Victoria rahatladı. “Hayır, bir saniye. Mümkün değil. Bana daha yaşlı vampirlerin güneşe kazanamadıklarını ama senin dışan çıkabildiğini söyledin.”

“Evet, ben ondan daha gencim. Sadece seksen bir yaşındayım.” Aden’in saçlarının arasına elini soktu ve verdiği hissi beğenmiş olacakta ki tekrar aynısını yaptı. “Fakat her zaman şu anki gibi göründüğümü düşünme. Kardeşlerimle ben çok yavaş yaşlanırız. Annelerimiz o korkunç çocukluk dönemimizi atlatana kadar oldukęa acı çekerler.”

Aden birkaç koruyucu aileyle kaldığı zaman gördüğü çocukları düşündü. Öfke nöbetleri, “hep bana” mantalitesi ve kendi duvarları

da dâhil olmak üzere her yere bir şeyler çizmeleri. “Annen şimdi nerede?”

“Romanya’da. Bizimle gelmesine izin verilmedi.”

Nedenini sormak istiyordu fakat kendi annesiyle babasına dair bir soru cevaplamak da istemiyordu. Bunun yerine konuyu değiştirdi. “Demek seksen bir yaşındasın, çok fazla erkek arkadaşın olmuştur, değil mi?”

Nedense bu soru Victoria'nın keyfim kaçırmışta. Pişmanlıkla bakışlarını kaçırdı. “Tek bir tane oldu.”

Bir tane mi? Neden pişman görünüyordu? “Neden bu kadar az?”

“Babamın onayladığı tek erkek oydu.”

Bu da babasının onaylamasının onun için önemli olduğu anlamına geliyordu. Ne yazık ki onay Aden’in kolaylıkla alabileceği bir şey değildi. Victoria ondan vazgeçmeden önce ne kadar vakit geçireceklerdi acaba? Hiç dönmemek üzere onu ne zaman terk edecekti? Babasının sevdiği birisiyle çıkmaya başlamadan önce ne kadar vakit geçecekti?

Kafasından bu sorular gelip geçerken bir acelecilik duygusuyla dolup taşı. Ona birimleriyle ne kadar güzel vakit geçirebileceklerdi?

rini göstermeliydi. Çok geç olmadan önce, sanrılardan birini gerçeğe dönüştürmeliydi.

“Sana geleceği gördüğümü söylemiştim ya?”

Victoria tereddütle başını salladı, muhtemelen bir anda konuyu değiştirmesine şaşırmişti.

Aden’in içini bir tedirginlik dalgası sardı. *Söyleyiver işte.* “Birlikte olduğumuzu gördüm.” Güzel. Şimdi gerisini söylemeliydi. “Sen daha gelmeden önce geleceğini görmüştüm.”

Victoria kaşlarını çattı. “Ne... ne yapıyorduk? Birlikte olduğumuzda yani.”

Boynundan kan içtiğini söylemedi. Onu korkutmak istemiyordu. Onunla olmaktan yeterince çekiniyordu zaten.

“Biz... öpüştük.”

“Sen ve ben... öpüşüyoruz.” Son kelimeyi nefes nefese kalmışçasına söylemişti. “Ben bunu isterim, ah Tanrım, çok isterim. Ama yapamam. Yoksa senden içmek zorunda kalırım ve senin beni böyle görmeni kabul edemem.”

Onu engelleyen tek şey bu muydu? “Kanımın tadına baktın zaten ve vazgeçebildin.”

“Neredeyse yapamıyordum,” diye itiraf etti.

“Yapamasan ne olur ki? Bunu kaldırabilirim.”

“Muhtemelen kaldırırsın ama benim tıpkı bir hayvan gibi davrandığımı görmüş olacağın gerçeğini ben kaldıramam.”

Victoria mı? Bir hayvan gibi mi? “Senin hakkında asla böyle bir şey düşünmem.”

Victoria’nın kollar boynuna dolandı, dirsekleri omzunda duruyordu. Sivri beyaz dişleri alt dudağının üstüne çıkmıştı.

“Aden,” deyip iç geçirdi. “Ben seninle ne yapacağım?”

“Beni öpeceksin.”

Hâlâ karşı koyuyordu ama daha önce gösterdiği kararlılık da kınılıyordu. “Seni korkutabilirim. Dehşete düşürüp iğrendirebilirim.” Aden karşılık vermeden önce ondan uzaklaştı. Arkasını döndü, ona bakmaya çekiniyordu. “Gitmeliyiz.”

Çenesine dalgalar çarpıyordu ve hayal kırıklığı gizleyemiyordu. Kısa süre sonra, dedi kendi kendisine, *öpüşeceklerdi*. Onu ısıracaktı ve

Aden onu iğrendirmediğini kanıtlayacaktı.

“Şimdi gidemezsin. Senden kalmanı isteme sırası bende ve vazgeçme sırası da sende.” Mutsuz bir şekilde ayrılmalarını istemiyordu.

Victoria’nın bu geceyi düşündüğü zaman tıpkı bununki gibi bir başka gece daha geçirmeyi arzulamasını istiyordu. “Ayrıca sana soracak bir başka sorum daha var ve bana bir cevap borçlusun.” Doğru olup olmaması umurunda değüdi.

Victoria kafasını çevirmedi ama gerginlikle onayladı. “Sor.”

Aden yavaşça yanma geldi. “Sence bu... nasıl?” Bir avuç dolusu suyu üstüne fırlatıp saçlarını ıslattı.

Arkasına dönerken Victoria’nın ağzından sular damlıyordu. Damlacıklar gözlerine doğru sıçramış ve kirpiklerini ıslatmıştı. “Sen nasıl...”

Kahkaha atan Aden biraz daha su sıçrattı. Bu sefer tam olarak yüzüne isabet ettirmişti.

“Ah, seni küçük... insan!”

Aden göz açıp kapayıncaya kadar Victoria onu suyun dibine batırdı. Tekrar yüzeye çıktıklarında Victoria kahkahalar atıyordu ve sesi hem bedenini hem de ruhunu ısıtıyordu.

Mutlu ve tasasız çocuklar gibi oynadılar, ta İd güneş yükselmeye başlayana kadar. Birbirlerini ıslatıyor, suya batırıp çıkıyorlardı. Kazanan Victoria olmuştu elbette çünkü ondan çok daha güçlü olduğu belliydi ama Aden hiç bu kadar eğlenmemişti.

Aden, tatlım, dedi Eve saatler sonra ilk kez konuşarak. Sesini duymak onu şaşırtmıştı. Ruhlar sakın durmuşlardı ve bunu şimdiye kadar fark etmemişti bile. Geri dönmek zorundasın. Dan hâlâ uyuyorsa ve seni camdan içeri girerken yakalamazsa kendimizi şanslı saymalıyız.

Haklıydı.

Lanet okun, senin hissettiklerini hksedebikeydim keşke, dedi Caleb. Zorla sessiz durmamızı bile umursamadım. Kızın memelerine dayanmıştın. Hem de birkaç kez!

Neredeyse gözlerini deviriyordu. “Eğer dönmezsem yakalanacağım.” Elini uzatıp Victoria’nın şakağına düşen ıslak bir saç tutamını düzeltti. “Fakat seni yine görmek istiyorum. Haftada bir değil. Her gün görmek istiyorum.”

Victoria'nın gülümsemesi kayboldu ama başıyla onayladı. “Yann kaçabileceğime söz veremem, sana daha önce söylediğim gibi benden uzak dursan iyi edersin. Ama... denerim. Her halükârda birbirimizi göreceğiz.”

ON BIEL

Yatak odasına dönünce uyuyamadı. Özlemle yatağına baktı. Hemen uyumazsa dışarıda bir yerde bayılabilirdi. Ama dinlenecek vakti yoktu. Dışarıda o kadar uzun süre kalmıştı ki okula gitmeden önce çok az zamanı kalmıştı. Aynaya baktı. Gözleri kızarmıştı ve yanıyordu, göz kapakları ağırlaşmıştı. Fakat Ozzie’yle yaptıkları kavgada moraran gözüne hiçbir yaran olmuyordu.

En azından dudağı iyileşmişti. Victoria'nın dokunuşu mucizeviydi.

Hatırlarken gülümsedi. Dudağının tekrar kendisinininkine değmesini istiyordu. Fakat bu sefer daha uzun sürmeliydi. Kollarını boynuna dolamasını, diliyle dışanyı değil içeriği yalamasını istiyordu.

Ne düşünüyorsun? diye sordu Eve. Kan basıncımızın arttığını hissedebiliyorum.

“Bir şey yok,” diye mınıldandı, utanmıştı.

Duş alıp giyindikten sonra kendine şöyle bir baktı. Neyse ki birkaç yıkamadan sonra tişörtlerinin üstündeki yazılar silikleşmişti. Tabii bu Ozzie'ye bu yüzden yumruk atmasının verdiği keyfi azaltmamıştı.

Koridora çıktığında Ozzie onu bekliyordu. Bir gözü şişerek kapanmış, dudağı yarılmış ve çenesinin kenarında golf topu büyüklüğünde bir şişlik oluşmuştu.

“Ne olduğuna dair tek kelime et hele,” dedi.

Victoria sözünü tutmuş ve hafızasını geri vermişti demek. Muhtemelen Victoria'yı ya da onun Casey'ye yaptığı şeyleri hatırlamıyordu. “Senden korkmuyorum.” Gülümseyip sanki sır verecekmiş gibi hafifçe eğildi. “Uyuyan bir bebekle dövüşsen bile kazanma şansın yok.”

Ozzie'nin ağzı önce açıldı sonra kapandı.

“Hem Dan'e dövüştüğümüzü söylememiz gerek. Bunun başka yolu yok.” Çünkü Dan yaralannı kesinlikle görecekti. “Sadece nedenini, ne zaman ve nerede olduğunu söylemeyiz.”

“Peki ya... olanlar?” Ozzie yatak odalarının kapalı olduğundan ve kimsenin duyamayacağından emin olmak için koridora bakarken fısıltıyla konuşmuştu. “Ya Casey?”

“Bir şey söylemeyi planlamıyorum.” Ozzie rahatladı fakat Aden'm ekleyecekleri vardı. “Tabii benimle uğraşmazsan. Yoksa en küçük detayların bile dudaklarımdan döküleceğine dair bir his var içimde. Anladın mı?” Aden süprüntüyü tehdit etmekten rahatsız olmuyordu. İtilip kakılmaktan, rahatsız edilmekten ve buradan gönderileceğine dair korkusu yüzünden hiçbir şey yapamamaktan sıkılmıştı.

Ozzie kısık sesle küfretti. “Eğer birisine anlatırsan sana yemin ederim seni pişman ederim.” Arka cebinden bir bıçak çekip Aden'm

burnunun dibinde salladı, belli ki Dan'ın mutfağından çalmıştı. "Asıl sert anladın mı?"

Aden gözlerini devirdi, yere eğildi ve hançerlerinden birini çıkardı. Daha büyük ve keskindi, çeliğini cesetlerinden kalan kan damlaları lekelemişti. "Anladığım tek şey seni parça parça kesebileceğim. Ne kadar delirebileceğime dair hiç fikrin yok."

Ne diyeceğini bilemeyen Ozzie odasına çekildi ve kapıyı hızla kapadı.

Ah, seninle gurur duyuyorum. Eve gururlu bir anne gibi konuşuyordu. Kendini hiçbir şeyi tehlikeye atmadan savunabildin.

Aferin sana, Ad! dedi Caleb. Bunu kutlamalısınız. Kızlarla!

En azından ona tekrar yumruk atabilmiş olmanı isterdim, dedi Julian. O çocuktan nefret ediyorum.

Sakın heveslendirme, diye karşılık verdi Elijah. Hapse düşmesini istemeyiz. İnan bana.

Elijah eski hayatında hapiste olduğunu mu hatırlıyordu yoksa Aden'in hapse düşeceğini ve bunun onlar için ne kadar korkunç olacağını mı görmüştü?

Sormaya vakit bulamadı. Shannon kapısından kafasını çıkarıp muhtemelen gürültülerin sebebini öğrenmek için dışarı baktı. Koridora çıkınca Aden şaşırdı.

"Al." Birkaç kâğıt uzatıyordu. "Ozzie geçen gece gelip bunları alacağını söylemişti. Ben de ondan önce davranıp kâğıtları kendim aldım."

Aden'in bugün vermesi gereken İngilizce ödevi. Kaybolduğunu bile fark etmemişti. O kadar uğraş vermişti ki... Eğer Ozzie başardı olmuş olsaydı F alacaktı. Süprüntüye gerçekten de tekrar vurmuş olmayı dileyerek çenesini sıktı.

“Teşekkürler.”

Shannon başını salladı. “Sana borcum vardı. Şey için...” Aden’in tişörtüne baktı. “Bi... biliyorsun işte.”

Gitmek üzere arkasını dönünce Aden kolunu tuttu. “Bekle. Benimle bütün hafta konuşmadın ama demin okuldan atılmamı engelledin. Ne oluyor?”

Shannon’ın çenesindeki bir kas seğirdi. Kendisini Aden’dan kurtardı ama gitmedi.

“Bana şimdi söyleyen daha iyi. Sen boyun eğene kadar peşine düşeceğim yoksa. Ormanda. Okulda. Okuldan sonra. Görevlerimizi yaparken...”

“O gün o... ormandaydık,” diye hırladı Shannon karşılık verirken. “Hemen arkamdan geliyordun. O çocuklar o... ortaya çıkınca sen kayboldun ve beni tek başıma bıraktın. Her zaman iyi arkadaş olmadığımızı bi... biliyorum fakat bir a... ateşkes yapmıştık.”

“Yani gerçekten bir kavgaya mı karıştın?”

Bu sefer gergin bir tavırla tekrar onayladı.

Shannon kurtadam değildi demek ki. Peki, geriye kim kalıyordu? Victoria’nın koruması olabüir miydi? Hayır. Mümkün değildi. Victoria kurtadamların vahşi olduğunu söylemişti.

Böyle birisi tarafından korunmak istemezdi.

Aden yeşil gözlü kişüeri düşündü. Aklına bir sürü isim geliyordu. Peki ya insan, kurtadam formuna girdiğinde gözleri renk değiştiriyorsa? Aden göz açıp kapayıncaya kadar gözlerin renk değiştirebildiğinin canlı kanıtıydı. Eğer bu doğruysa herhangi birisi de kurtadam olabilirdi.

“Özür dilerim,” dedi Shannon’a, süprüntünün karşılık beklediğini fark edince. “Pusuya düşürüldüğünü bilmiyordum. Çocukları

görmedim. Görmüş olsaydım orada kalırdım. Belki. Yani, Mary Ann'in ıgık attığını duyunca neler olduğunu görmek için oraya koştum." "O iyi mi?"

"Artık iyi." Olduğunu umuyordu. Bir şekilde onu bugün bir köşeye sıkıştırmalı ve onu zorla konuşturmalıydı. "Peki, seni tek başına bırakmamı affetmeye nasıl karar verdin?"

"Ozzie'nin kıcını tekmeleyen bi... birisine kızgın kalmak zor." Birbirlerine bakıp sırttılar, sonra da Bayan Reeves'in her zaman kapının yanındaki tezgâha bıraktığı öğle yemeklerini aldılar.

Shannon kurtadam olamaz, dedi Julian. Sana iyilik yaptı. Kurt o kâğıtları çiğner sonra da yüzüne tükürürken kahkahalar atardı. Sonra da seni ateşe verirdi, diye ekledi Caleb.

Aden bu konuyla ilgili düşüncelerini daha seslendirmemiş olduğundan bunu daha önce düşündüğünü bilmeleri imkânsızdı.

Tabii bu seni gafil avlamak için bir numara değilse, dedi Elijah düşünceli bir şekilde.

Numara değil, demek istiyordu çünkü buna inanmak istemiyordu. En sonunda hayati olması gerektiği gibi gidiyordu. Şüphelerin kendisini zehirlemesine izin verirse bunu mahvederdi. Ayrıca şüphe paranoyaya yol açıyordu ve paranoya da klasik bir şizofrenik tutumdur. Doktorun tanısının aksini ispatlamaya çalışırken bu tanıyı hediye paketiyle onlara sunmak istemiyordu.

Düşünecek yeterince şeyi var, çocuklar, dedi Eve muhtemelen ne kadar yoğun bir şekilde düşündüğünü hissederek. Ona bu sabah biraz huzur verelim, ne dersiniz?

Tamam, Eve, dedi herkes ve aynı anda Shannon konuştu. "Yüzün ha... hakkında iyi bir hikâye bulman gerek yoksa atılırsın. Ozzie'den bahsetme mesela. Yoksa diğerleriyle bi... birlikte gizlice saldırırlar."

Shannon'ın söylediklerini duyabilmesi için diğer sesleri bastırmaya çalışması gerekmişti. İşte. Arkadaşlık yaparken numara yapmıyordu; işleri düzeltmeye çalışıyordu sadece.

“Ozzie’den bahsetmemem mümkün değil çünkü Ozzie’nin de yüzü benimki gibi dağıldı. Ayrıca inkâr edersek Dan yalan söylediğimizi anlar. Başımız daha büyük belaya girer.”

“Belki de atlatabilirsiniz. Belki burada değildir.” Bazı sabahlar Dan bazı işlerle uğraşmak için uyanmış oluyordu fakat nadiren gerçekleşen bazı şanslı sabahlarda ya uyuyakalıyor ya da dışandaki işlerini halletmeye gidiyordu.

Okul başladığından bu yana ilk kez birlikte dışarı çıktılar. Hava serindi, gökyüzü bulutluydu. Dan kamyonetin yanında duruyordu ve tam kapıyı açmak üzereyken Aden’i görüp donakaldı. Aden sanki lanetliymiş gibi tam o anda güneş bulutların arasından çıktı ve üstüne bir ışık hüzmeleri düşürerek etrafı aydınlattı. Aden gözlerini kırıştırmak zorunda kaldı, yaralı gözü yanıyor ve sulanıyordu. Bu konuşmadan kaçması mümkün değildi demek ki.

“Nasıl yaralandın, Aden?” Dan bu ses tonunu öfkesini bastırmaya çalışırken kullanırdı.

İşte başlıyoruz. Midesi korkunç bir şekilde kasılırken omuzlarını dikletirdi. “Ozzie ile küçük bir anlaşmazlık yaşadık. Ama atlattık ve üzgünüz.” Kısa, içten ve dürüst.

Dan üstüne doğru yürüyerek kamyonetin etrafından dolaştı. “Mesele ne olursa olsun fiziksel şiddete başvurmaman gerektiğini yeterince iyi biliyorsun. Buraya gelmenin sebeplerinden biri bu; şiddet eğilimini kontrol altına almak.”

“Bu bir seferlik bir şeydi ve tekrar olmayacak.”

“Bunu daha önce de duydum.” Koca adam eliyle yüzünü ovuşturdu, gerginliği biraz da olsa azalmıştı. “Bunu yaptığına

inanamıyorum. Seni devlet okuluna sokuyorum, sana giysiler alıp kamım doyuruyorum. Tek istediğim uyum sağlamaya çalışman.”

Arkadaşları zihninde bağırıp durmaya, ne demesi gerektiğini söylemeye başlamışlardı. O kadar yüksek sesle konuşuyorlardı ki anlayamadığı kelimelerden oluşan bir kakafoni yaratıyorlardı. “Bir hata yaptık. Ama dersimizi aldık. Önemli olan bu değil mi?” Bunun işe yarayacağını umuyordu.

“Bir şey öğrenip öğrenmediğin önemli değil. Eylemlerin sonuçları vardır. Seni cezalandırmam gerek. Bunu da biliyorsun, öyle değil mi?”

“Ceza mı?” İşte Aden bunu duyabilmişti. Ellerini kaldırdı, tıpkı dün gece nasıl öfkeleniyse şimdi de eşit derecede canı sıkılmıştı. “Sen de mükemmel sayılmazsın, Dan. Hiç hata yapmadım diyemezsin.”

Dan’ın gözleri kısıldı. “Bu da ne demek oluyor?”

Sakın yapma, diye bağırdı arkadaşları ağız birliği etmiş gibi. Bu sefer ne demeye çalıştıklarını anlamamak mümkün değildi.

“Biliyorsun işte,” dedi her şeye rağmen. “Sen ve Bayan Killerman.”

Artık arkadaşları homurdanmaya başlamıştı.

Dan’ın ağzı açık kaldı. Birkaç saniyeliğine Aden’a sessizce baktı, zaman çekirgelerin sesleriyle eş zamanlı olarak akıyordu. En sonunda bakışları Shannon’a kaydı. “Kamyonete bin. Sizi okula ben götürürüm.” Artık ses tonu sert veya üzüntülü değü, dümdüzdü. Hiç duygu yoktu.

Shannon bir an tereddüt etti, sonra boyun eğdi.

Dan kollarım göğsünde kavuşturdu. “Bayan Killerman’ı nasıl öğrendiğini ya da ne sandığımı bilmiyorum fakat emin ol ki utanç

verici bir şey yapmadım. Konuyu buraya getirmeye çalışıyordun, değil mi?"

Çekingen bir tavırla ellerini cebine soktu ve başıyla onayladı. Bunu kendisi başlatmıştı, sonunu da getirecekti.

"Ama yanıyorsun. Sadece sizin çıkarınızı gözettiğim için onunla flört ediyorum ve Meg de bunun farkında. Hatta bazen ben bunu yaptığımda aynı odada oluyoruz çünkü ne söylediğim ve karşıdan duyduğum kelimeleri midemin kaldırabilmesi için bu tek yol. Fakat bunu yapıyorum çünkü şiddet suçundan ya da uyuşturucu veya hırsızlıktan içeri atılmanız yerine burada kalmanızı sağlıyor. Bunu yapıyorum çünkü talepleriniz diğerlerininkinden çok daha hızlı bir şekilde işleme konuyor. Devlet okuluna bu kadar çabuk nasıl kabul edildiniz sanıyorsun?"

"Ben... ben..."

Dan bitirmemişti. "İlk başta onu arayıp bunu yapmasını istediğimi hatırlayamadım. Fakat sonra sana bunun olmayacağını söylediğimde ne kadar üzüldüğünü hatırladım. Bu yüzden onu tekrar aradım ve işleri hızlandırmasını söyledim. Ve ne oldu biliyor musun? İşe yaradı. Bunu herkese yapıyor mu sanıyorsun? Hem hükümetin hem de okulun onayını alması gerekti. Yetkililerle savaşıması gerekti. *Benim* savaşımam gerekti."

Asit gibi bir pişmanlık dalgası içini kavurdu. Dan'ı tüm her şeyi hesaba katmadan yargılamış ve suçlu bulmuştu. Kendisine tekrar tekrar yapılan bir şeydi bu. Başkalarına asla yapmayacağına yemin ettiği bir şey. Dan gibi dürüst ve samimi birisi söz konusu olunca daha fazla düşünmesi gerekirdi.

"Dan," diye söze başladı.

"Görünüş yanıltıcı olabüir, Aden," dedi Dan yumuşak bir ses tonuyla. "Bir daha hakkımda kötü bir şey düşüneceğin zaman umanm hemen suçlamaya kalkışmazsın. Bana gelip benimle konuş."

“Konuşacağım. Bu sefer yapmadığım için özür dilerim.” Çenesini kaldırıp Dan’ın bakışlarına karşılık verdi. “Sen de benim için aynısını yaparsın umanm. Hemen suçlamaya kalkmazsın.”

Dan kollannı kavuşturdu ve bir başka uzun sessizlik yaşandı. Aklından neler geçirdiğim Aden bilemiyordu. Fakat bu neyse, yüz ifadesindeki şüphenin hayal kinklığına ve en sonunda kabullenmeye döndüğünü görebiliyordu.

“Kamyonete bin,” dedi Dan sertçe.

Kamyonete mi? Yoksa bu... yoksa...

“Kavgaya hiç kanışmamışsınız gibi mi davranacağım? Evet. Senin geçtiğin yollardan ben de geçtim ve masumken suçlu bulunmanın nasıl hissettirdiğim biliyorum. Bu yüzden suçlamaya kalkışmayacağım ve yaptığın şeyi bir sebepten yaptığna güveneceğim. Tekrar olmasa iyi olur. Hadi, orda dikilip durma. Koş, koş, koş. İlk derse geç kalmak istemezsin.”

Aden kendisine engel olamadı. Dan’ın kollanna atılıp ona kısaca sarıldı. Dan homurdanıp saçlarını karıştırdı. Aden kamyonete binerken gülümsüyordu.

©A

Okulun otoparkına geldiklerinde Aden, Mary Ann’in kapıda durup ormana doğru beklentiyle baktığını gördü. Onu mu bekliyordu?

Buna inanmak isterdi fakat okul bitiminde onun sürekli kaçıp gittiğini gördükten sonra...

Kamyonet yolun kenarına yavaş yavaş yanaştığında o hızlı ve yakıcı rüzgâr direkt olarak göğsüne çarpmıştı. Ruhlar inleyerek karanlık deliklerinde kayboldular. Aden tekrar bir pişmanlık hissetti ama bu seferkinin sebebi farklıydı. Onlar bu okula girmesine yardıma olmuşlardı ve kendi bedenlerine girebilmeleri için bir yol

bulsun diye karanlığın acısını çekiyorlardı. Şimdiye kadar Aden pazarlıkta kendi üstüne düşen görevi yerine getirememişti.

Bu değişecekti. Bugün. Mary Ann'i kendisiyle konuşmaya zorlayamaya çoktan karar vermişti; onun zihninde neler döndüğünü öğrenmeyi umuyordu ama şimdi bunu bir adım öteye götürecekti. Diğer yeteneklerini de açıklayacaktı nasıl tepki vereceğinden korkmasına rağmen ve ruhları nasıl gönderebildiğini öğrenecekti.

Aden onu daha yakından inceledi. Sanki günlerdir uyumuyormuş gibi yorgun görünüyordu ve gözlerinin altında morluklar vardı. Dudaklarının hafifçe büküldüğünü gördü. Normalde herkese gülümserdi ve içi eneiyle dolup taşardı.

Mary Ann, Penny yaklaştıkça kaşlarını çatmaya başladı. Penny ondan da kötü görünüyordu, sanki ağlamış gibi yüzü şişmişti. Mary Ann bir şey söyledi, başını hızla sallıyordu. Penny elini tuttu. Mary Ann geri çekildi ve içeri girdi.

Bu da neydi böyle?

Kamyonet köşede durdu. "Uslu durun, çocuklar. Ayrıca Aden, bir daha şiddete başvurma. Anlaştık mı?"

"Kesinlikle. Ve... teşekkür ederim."

Dan başını salladı ve hafifçe gülümsedi. "Sonra görüşürüz."

Aden ile Shannon dışarı çıktılar ve binaya girmeden önce yine birlikte yürümeye başladılar. Aden yanında birisinin olmasından hoşlandığını inkâr edemezdi. Ayrıca bu kişi sırtını da kollayabüirdi.

"Bi... birlikte öğle yemeği yiyelim mi?" diye sordu Shannon.

"Ah, ne kadar tatlı," dedi yakınlardan birisi. Tucker'ın sesi. Aden bunu tanıyor ve nefret ediyordu. Mary Ann ortada olmadığı her seferinde Tucker ona isimler takmış, çelme takmış ya da buruşturduğu kâğıtları fırlatmıştı. "Kekeme ve Deli çıkmaya başlamışlar galiba."

Koridordan kahkahalar duyuldu.

Aden dişlerini gıcırdattı. Onu umursamayıp artık şiddet yok, artık şiddet yok, artık şiddet yok Shannon'a döndü. "Kafeteryada buluşuruz."

Shannon belli belirsiz başını salladı, yanaldan pembeleşerek başını yere eğdi ve ilk dersine gitti.

Tucker yürürken Aden'in omzuna çarptı ve sırt çantasını yere düşürdü.

"Önüne baksana," diye homurdandı, sonra da durup ısıklık çaldı, Aden'in yaralı yüzüne bakarken öfkesi uçup gitmiş gibiydi. "Bak, bak, bak. Birileri böyle dayak yediğine göre çok yaramaz bir çocuk olmuş demektir."

Mary Ann bu çocuğa nasıl katlanıyordu? Parlak bir kutuya saklanmış at gübresi gibiydi.

Aden hiçbir şey söylemeden çantasını aldı ve yürüyüp gitti.

"İşte böyle. Kaç bakalım, korkak," diye bağırdı Tucker kendini beğenmişçe.

Onu izleyen, yargılayan ve belki de acıyan yüzlerce gözün üstünde olduğunu hissedebiliyordu. Tucker'dan korktuğunu düşünüyorlardı. Bundan nefret ediyordu ama onları yalanlayamıyordu da. Sadece şiddetin her türünden uzak durması gerektiğinden değilve

Tuckerla yüzleşirse olacak olan buydu, kanlı ve vahşi bir şiddet gösterisi Mary Ann yüzünden. Erkek arkadaşının suratını dağıtmasından hoşlanmayabilirdi.

Fakat öfkelerini bastırmaya çalışmak ona pahalıya mal oluyordu. İlk dersini neredeyse kaçırıyordu. Nedense Mary Ann orada değildi. Onun gibi yapabilmeyi dilerdi. Sınıftan neredeyse bin kez kaçmayı düşünmüştü, sinirleri dersle veya öğrencilerle uğraşamayacağı

kadar gergindi. Ruhlar bir kez daha konuşmaya başlamış, onu rahatlatmaya çalışıyorlardı ama sesleri giderek artıyor, etrafındakilerin seslerine karışıyor ve en sonunda yoğun bir uğultuya dönüşüyordu. Tabii ki tam da o anda Bay Klein onu gösterip bir soru sordu. Kelimeleri anlayamadığı gibi düzgün bir cevap da verememişti, bu yüzden Bay Klein ilgisizliğinin nelere yol açabileceğinin herkese ders olması için onu masasının yanında ayağa dikti. Eğer bir kişi daha sırtırsa Aden patlayacaktı.

İkinci ve üçüncü dersleri de iyi geçmemişti. İkinci dersi olan geometri keyifli olmalıydı çünkü bu dersi de Mary Ann'le birlikte alıyordu fakat o yine yerinde yoktu. Ayrıca Aden'in yanındaki boş sıraya yeni bir çocuk gelmişti ve tüm ders boyunca konuşup durdu.

Yeni Aden bir arkadaş ihtiyacı duymanın ne demek olduğunu anlıyordu fakat biraz huzura ihtiyacı vardı.

"Sussan iyi olur," diye fısıldadı Aden dersin ortasında. "Başını belaya sokacaksın ve Bayan Carrington'ın kötü tarafına denk gelmek istemezsin. Isırdığını duydum hem de fena şekilde."

"Merak etme, dostum. Benim yaptığımı kimse umursamıyor." Yeni Çocuk gülümsedi. Dağınık saçları sürekli gözlerinin üstüne düşüyordu.

Teni odadaki ışığı emip panldıyor gibiydi. Aden daha önce bu ışıltıyı başkasında da görmüştü. Ama kim... Alışveriş merkezindeki

yaşlı kadın, işte bu. Tıpkı yaşlı kadın gibi bu çocuk da Aden'in tüylerini diken diken ediyordu.

"İsmim John O'Conner bu arada. Evet, *Terminator*'daki çocuğun ismine çok benzediğinin farkındayım. Annemin en sevdiği filmi."

"Aden Stone."

"Hey, Chloe Howard'ı hiç gördün mü? Çilli, siyah saçlı. Çok sevimli."

“Hayır.” Başkasını fark edemeyeceği kadar kendi siyah saçlısına odaklanmıştı. İlgisini öğretmenün üstünde tutmaya çalışıyordu. Bu, John’u pek ilgilendiriyor gibi görünmüyordu.

“Ah, dostum. Neler kaçırdığını bilsen. Ama boş ver. Onu günün geri kalanında da bulabilirsin ve...”

“Bay Stone.” Öğretmenin masasına bir el gürültüyle indi ve kahve fincanını titretti. “Vektörleri siz mi anlatmak istersiniz ben mi devam edeyim?”

Herkes ona bakmak için geriye dönerken Aden sandalyesinde aşağı kaykıldı. “Siz devam edin.” John’un başı neden belaya girmemişti?

Başını sallamadan önce bir süre ona baktı, sonra ders anlatmaya devam etti.

“Benimle öğle yemeği ye,” dedi John. “Yalnız başıma oturmak istemiyorum ve sana Chloe’den bahsetmek istiyorum.”

“İyi,” diye fısıldadı, muhabbetin bitmesini istiyordu. Hem belki de öğlen çocukla konuşursa pırıltılı teni ve bedeninden yayılan elektrik dalgalarıyla ilgili bir açıklama duyabilirdi. “Kafeteryanın önünde seni bekleyeceğim.”

“Harika.”

En sonunda. Sessizlik.

Üçüncü ders boyunca Mary Ann’i merak etti, nereye gitmişti, ne yapıyordu? Zil çaldığında eşyalarını toplayıp kapıya yöneldi, ne yapacağından emin değildi. Shannon’la buluşmak için sözleşmişti de John çıkmıştıve çıkıp Mary Ann’i bulmak için evine gidemezdi.

Telefonunu ezberlemişti. Belki de öğrenci işlerindeki telefonu kullanıp onu aramasına izin verirdi.

Fakat...

O tanıdık rüzgâr göğsüne çarpınca duruverdi.

Mary Ann yakınlarda olmalıydı.

Koridora göz gezdirince ona doğru geldiğini gördü. Son derece rahatlamıştı.

“Aden,” diye seslendi.

Hemen önüne gelince hafifçe nefes nefese bir halde durdu, ağırlığım bir ayağından ötekine verip duruyordu. “Aden,” diye tekrarladı daha kısık sesle. Tedirginlikle gülümsedi, sanki onu nasıl selamlayacağına emin olamıyormuş gibiydi.

“Demek benimle tekrar konuşmaya başladın, öyle mi?” diye sormaktan alamadı kendini. “Benden neden kaçıyordun?”

Yüzü asıldı. “Ne demeye çalışıyorsun? Senden kaçmıyordum. Öğlenleri sen benden kaçıyordun.”

“Okuldan sonra ortadan kaybolup durdun,” diye hatırlattı Aden. “Yanma gelecektim ama sen hep kaçtın.”

“Özür dilerim. Öyle yapmak istemedim... Yani amacım bu... Ah, elime yüzüme bulaştırıyorum her şeyi. Amacımı yanlış anlamışsın inan bana. Sen benim arkadaşımsın ve benim seninle konuşmam gerek.” Bakışları etraflarında dolaşan çocuklara kaydı. “Fakat şu anda açıklamak için iyi bir zaman değil.”

Bir yanlış anlama. Neyse ki. Bu arkadaşlık işlerinde yeniydi ve öğrenmesi gereken çok şey olduğu belliydi. “Burada ne yapıyorsun? İlk iki derste neden yoktun?”

“İkinci soruna cevap vereyim: Dersi astım.” Alt dudağı ısırdı. “İlk soruna cevap verecek olursam da seni öğlenleri gittiğin her neresiyse oraya gitmeden önce durduruyorum.”

Aden ona planlarını çoktan değiştirmek zorunda kaldığım söylemedi. “Dolabıma kadar yürüyelim,” deyince Mary Ann başıyla onayladı. Yan yana yürüyorlardı.

“Peki, öğlenleri nereye gidiyorsun?” diye sordu, hâlâ gergin gibiydi.

“Okuldan gizlice çıkıp ormana arama yapmaya gidiyorum...” Bakışlarını kalabalığın üstünde özellikle gezdirdi. “Biliyorsun işte.”

Mary Ann’in ağzı açık kaldı. “Öyle mi? Neden? Aden, hiç iyi bir şey yapmıyorsun. Yemek yemen gerek.”

“Merak etme. Dan’in eşi her sabah öğlen yemeğimi hazırlıyor. Ormanda yemek için yanıma alıyorum.”

“Ya.”

Çocuklar etraflarında gürültü yapıyorlardı; dolap kapılan gürültüyle kapanıyordu.

“Bunu yapmana gerek yok,” dedi. “Kurdu aramana yani. Onunla konuştuk.”

Önce şaşkınlık geldi. Sonra öfke. Sonra korku. “Sana ondan uzak durmanı söylemiştim, Mary Ann. Hayatta olduğun için çok şanslısın. Bir... bir arkadaşım onun gibi kurtlann vahşi caniler olduğunu söyledi.”

Mary Ann’in beti benzi attı, elini boynuna götürdü. “Ne arkadaşi? Olan biteni başkası da mı büiyor?”

“Merak etme. O bir... insan değil,” diye fısıldadı.

Mary Ann’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ne demek istiyorsun? Ne peki?”

Ona söylemeli miydi? Bir karara varmadan önce kısa bir an tereddüt etti. Yardımına ihtiyacı vardı. Bu yüzden ona verebileceği tüm bilgileri vermeliydi, Victoria hakkmdakileri de.

Kısık sesle konuşmaya devam ederek, “Arkadaşım bir vampir. Bir prenses,” dedi. Bu gerçek artık onu rahatsız etmiyordu fakat yine de şaşırmaktan kendini alamıyordu. Bir prensesle çıkıyordu. Yani, en azından çıktıklarını umuyordu.

Mary Ann ona gülmedi. Hayal gücünün fazla çalıştığını söyleyip yürüyüp gitmedi. Yutkundu ve başıyla onayladı. “Daha önce de vampirlerden bahsetmiştin ama bir vampiri şahsen tanıdığını düşünememiştin.” Sanki damarlarına batan dişleri hissedebiliyormuş gibi boynunu ovaladı. “Nasıl tanıştınız?”

Yanlarından kıkırdayarak bir grup kız geçince onları kimlerin dinliyor olabileceğini tekrar fark etti. “Sana her şeyi anlatacağım ama etrafımızda insanlar varken olmaz. Şimdi o hayvandan uzak duracağına dair söz ver bana. Beni öldürmek istemesinin yanında onda normal olmayan bir şeyler var. O gün şeyi yapmamalıydım... Anla işte, şeyi.”

Mary Ann gür kirpiklerinin arasından ona bakarken kaşlarını çatı. “Anlamıyorum, kusura bakma.”

“Bedenine girememeliydim.”

“Ah, neden?”

“Seninleyken yeteneklerimi kullanamaz oluyorum. Ama o gün ormandayken hepsini gayet iyi kullanabiliyordum. Onun yüzünden olmalı. Tek değişken oydu.”

“İlk olarak bu yeteneklerin ne olduğunu hâlâ öğrenmek istiyorum. İkincisi, kurt tehlikeli değil. En azından bana karşı. Sanırım benden hoşlanıyor. Her sabah okula kadar götürüp her öğleden sonra evime kadar eşlik etti.” Yine alt dudaklarını ısırmaya başlamıştı, Aden bunun gergin olduğunu belli eden bir hareket olduğunu

anlamıştı. Mary Ann kollarını kavuşturdu. “Sana karşı yumuşuyor, bunu anlayabiliyorum.”

Bir sabah bedeni parçalanmış ve her yanında diş izleriyle bulunma ihtimali son derece yüksek olan kız diyordu bunları.

Bu kadar uzun zaman boyunca onun hakkında endişelendiğine inanamıyordu, kendisiyle konuşmak istemediğini düşünmüştü fakat Mary Ann sadece kurtla evcil bir hayvanmış gibi oyun oynuyordu.

“Her gün okuldan sonra benden kaçmanın sebebi o muydu?”

Mary Ann’in yanından kızardı. “Evet ama lütfen kızma,” dedi. “Kendime engel olamıyorum. Sanki... ona çekiliyormuş gibiyim.”

Bunu anlayabilirdi işte, fakat bu onu kaygılandırıyordu. Victoria da onu çekiyordu.

Aden’in dolabına varınca Aden kilidi açtı. “Tucker’ın başkasına ilgi göstermene bayılacağına eminim. Özellikle de bir hayvana.”

“Hey!” Omzuna vurdu. “O bir hayvan değil. Sürekli değil. Gerçi bana insan halini göstermedi,” diye mırıldandı. “Ayrıca Tucker’ın bayılıp bayılmayacağı umurumda değil. Ayrıldık.”

Aden bir saniyeliğine donakaldı, kitapları havada donmuş gibiydi, doğru duyduğundan emin olamıyordu. “Gerçekten mi? Ayrıldınız mı?”

Mary Ann başıyla onayladı, yanakları iyice kızarmıştı. “Kesinlikle. Penny’yle yattı.”

“Ya.” Kitaplarını içeri attı ve dolap kapısını hızla kapadı. “Bu yüzden bu sabah o kadar mutsuz görünüyordun.”

“Sen olmaz mıydın? Bana ihanet ettiler, sonra da hiçbir şey olmamış gibi davrandılar.”

“Üzüldüm. Gerçi bunu kimseye söylememelerine şaşırmadım. Kimse hatasını ilan etmekten hoşlanmaz.”

“Of, tıpkı kurt gibi konuşuyorsun...” Elini havada salladı, yüz ifadesi sıkıntılıydı. “Boş ver.”

Onun kurdu gibi mi? Vahşı bir cani gibi konuşuyor olmak bir kompliman değildi. Belki de duygularıyla temasa geçmeliydi. Daha duyarlı davranmalıydı. “Ayrılmanız iyi oldu aslında. Tucker tam bir...” “Pislik miydi?” diye sordu Mary Ann.

“Evet. Pislikti.”

“Katılıyorum.” Onu iteklerken nefesini koyuverdi. “Hadi gel.” Muhabbete bıraktıkları yerden başlamadan önce birkaç adım atmışlardı. “Eğer bizi sadece sadakatsizlik ve ihanet bekliyorsa o zaman neden arkadaşlık kuruyoruz ki?”

Mary Ann’in her zamanki iyimserliğinin kaybolmuş olmasından nefret ediyordu. “İnsan doğası işte. En iyisini ummak hayatta kalmamızı sağlıyor.”

“Şimdi de babam gibi konuşuyorsun,” diye homurdandı. “Demek ki kendisi tam bir dâhi.”

Mary Ann güldü.

Kafeterya kapılan önlerinde belirdi. Her an Shannon ve John O’Conner yanlarına gelebilirdi. Mary Ann’i kenara çekti, acele etmesi gerektiğini hissediyordu. “Seninle konuşmam gerek.”

“Ne oldu?” diye sordu Mary Ann.

“Lütfen okuldan sonra bensiz çıkma. Kurttan kurtulmanın bir yolunu bul. Sana söylemem gereken çok şey var. Sadece vampir hakkında değil, benim hakkımda da. Yardımına ihtiyacım olan bir konu var.” Mary Ann uzanıp kolunu sıktı. “Bu her neyse sana olabildiğince yardımcı olmak isterim. Umarım bunu biliyorsundur.”

Çok basit ve hızlı olmuştu. Ona sarılma güdüsünü bastırmak zorunda kalmıştı ve bunun ne kendi ne de onun yeteneğiyle ilgisi vardı, bu sadece onunla ilgiliydi. Ne kadar muhteşem bir insan olduğuyla.

Yıllar içinde onu yan yolda bırakan o kadar çok insan olmuştu ki bir yanı kızın geri çekilmesini beklemişti. “Geçen hafta boyunca benden korktuğunu, benimle bir daha asla konuşmak istemediğini düşündüm durdum. Dürüst olmam gerekirse bugün nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordum.”

“Ah, Aden. Gerçekten özür dilerim. Sana ne yaptığımı söylemem gerekirdi ama beni korumaya çalışıp yaralanabileceğim düşündüm.” O beyaz dişler tekrar ortaya çıktı ve dudaklarını kemirmeye başladı. “Ve benim yüzümden yaralansaydım suçluluk duygusundan ölebilirdim.”

Aden rahatlamış bir şekilde gülümsedi ve Mary Ann de karşılık verdi.

“Shannon’a onunla yiyeceğime dair söz verdim, umarım senin için sorun yoktur. Ah, bir de son derece konuşkan bir çocuğa bize katılabileceğini söyledim. Yeni çocuk. Kapının önünde beklemem gerekiyor.”

“Yeni çocuk mu?” Kaşlarını çatı. “Yeni birisinin geldiğini duymadım.”

“Evet, daha bugün gelmiş. İsmi John O’Conner ve o...”

“Bir saniye. Ne?” Hayretle yüzünü buruşturdu. “John... O’Conner mı dedin?”

“Evet, neden?”

Cevap vermek yerine, “Tarif etsene,” dedi.

Peeekiiii. “Sarışın, kahverengi gözlü ve teni sanki sime batmış gibi görünüyordu. Gerçekten tuhaftı.”

Mary Ann kaşlarını çatmaya devam etti. “Sim olayı dışında bu benim tanıdığım John’a benziyor. Fakat birisi sana oyun oynamış olmalı çünkü John geçen sene aşın dozdan öldü.”

Aden ensesini ovuşturdu, kaslan öfkeyle kasılıyordu. “Oyun mu?”

“Özür dilerim.”

Herkesin kendisine nasıl güldüğünü düşündükçe duvara yumruk atmak istiyordu. “Shannon içeride bir yerde,” dedi gergin bir tavırla.

Mary Ann onunla kafeteryaya girmeden önce ona anlayışla baktı.

Birkaç dakika sonra Mary Ann ve Shannonla bir masada oturuyordu. O bölümde sadece onlar oturuyordu fakat etraflarındaki masaları tıpkı filmlerde gördüğü gibi çocuklar işgal etmişti.

Penny’nin hüznüyle Mary Ann’i izlediğini ve Tucker’ın bir Mary Ann’e bir kendisine öfkeyle baktığını açıkça görebiliyordu. Shannon kafasını kaldırmıyordu ve Mary Ann yapmacık bir gündelik muhabbet sürdürüyordu. Aden “John”u aradı ama göremedi. Ayrıca kimse kendisine gülmediği için rahatlayabilmişti. Biraz.

Genel olarak rahatsızlık verici bir ortamdı. Ormanın tenhaliğini tercih ediyordu ki bu da onu şaşırtmıştı. Arkadaşlara ve normallğe dair kaç saat hayal kurmuştu kimbilir. Ama belki de ormanda Victoria’yı bulabilirdi.

En sonunda zil çaldı ve bir sonraki derse gitmeleri gerektiğini bildirdi. Sandalyeler geriye itildi, ayak sesleri her yanı doldurdu.

“Okuldan sonra be... beni bekle,” dedi Shannon. “Eve hep birlikte dönebiliriz.”

Aden Mary Ann’in bakışlarıyla karşılaştı. Yarı oturur halde kalakalmıştı. Gözlerinden paniklediği belli oluyordu. Okuldan sonra Aden’la konuşabilmek için kurdu atlatacaktı.

Shannon gerilim dolu saniyeleri hissetmiş olmalıydı çünkü en sonunda, “Bo... boş verin,” dedi ve arkasını döndü.

Başkalarının duygularına karşı duyarlı olduğu belli olan Mary Ann yüzüne bir gülümseme yaptırdıktan sonra kolunu tutup onu durdurdu. “Eve birlikte dönmemiz çok iyi olur. Sadece babama beni gelip almasını söyleyip söylemediğimi hatırlamaya çalışıyordum.”

“Ah, peki.” Shannon rahatlamıştı.

“Görüşürüz öyleyse,” dedi Aden hayal kırıldığını saklamaya çalışarak ve sımfa yürümeye başladı. Mary Annle konuşmaları yine ertelenecek gibi görünüyordu. Yanlarında birisi varken sırlarını paylaşamazlardı.

Sabah konuşabilecekler miydi? Yoksa o zaman da araya bir şey mi girecekti? Yarın okuldan sonra da olmayacaktı çünkü Shannon muhtemelen yine onlarla yürümek isteyecekti. Bu şekilde giderse bir saniye bile yalnız kalamayacaklardı. Tabü... ona her şeyi tek kelime büe etmeden anlatabilirdi.

Büyük bir kararlılıkla sonraki üç dersini yazı yazarak geçirdi. Kendisinden, geçmişinden, yaptıklarından, gördüğü şeylerden ve Mary Ann’den istediğı şeylerden bahsetti. Detayları geçiştirmede, kendisini olduğundan farklı göstermeye çalışmadı. Onun gerçekleri bilmesini istiyordu.

Bu konuda içime kötü bir his doğuyor, dedi Elijah, bitirdiğı zaman.

Aden homurdandı. Yine mi? Ama önemli değildi; önemli olmamasını sağlayacaktı. Mary Ann’e o notu verecekti. Ondan sonra ne olacağı Mary Ann’in elindeydi.

ON İKİ

O günün ilerleyen saatlerinde Mary Ann, Aden'in notundaki son cümleleri bir milyonuncu kere okuyordu.

Onları kurtarmak için bir yol bulmalıyım. Onlar için. Benim için. Ben deli değilim. Onlar sadece ses değil, insan. Ama ne yapacağımı bilmiyorum. Onlara kendi bedenlerini bulmak aklıma gelen tek fikir fakat bu da imkânsızmış gibi görünüyor. Peki, onlara beden bulabilirsemyeni ölmüş birileri olabilir belkionları içimden çıkanp o bedenlere nasıl sokacağım? Bunlan yazarken gerçekten de deli olup olmadığımı düşünüyorum. Yapabildiğim şeyleri iptal edebilen tek kişi sensin. Şu anda farkında olmasan bile benim bilmediğim bazı şeyler bildiğini düşünüyorum. Ama bana yardımcı olmazsan da seni anlanm.

Mary Ann'in kollan iki yanma düştü, kâğıt parmaklannın arasında buruşmuştu. Aklından binlerce soru geçiyordu. Aden'in kafasında dört farklı kişi vardı, sesleri sürekli aklını dağıtıyordu. Sadece onunlayken böyle olmuyordu. Her nasıl oluyorsa kendisi bu sesleri susturabiliyordu.

Bunlara inanıyor muydu? İnanmak istemiyordu ve mektubu okuduğu ilk bin sefer inanmamıştı da. Sonra şüpheleri yerini meraka bırakmıştı. Merak yerini belirsizliğe bırakmış ve belirsizlik de en sonunda kabullenmeyle son bulmuştu.

Bir hafta önce olsa kurtadamlann ve vampirlerin var olduğuna inanmazdı. Ama şu anda bunu inkâr etmenin anlamı yoktu. İçine insanların hapsediğı bir çocuk da olabilirdi pekâlâ. Zamanda yolculuk yapabilen ve ölüleri uyandırabilen insanlar. Geleceğı görüp başkalarının bedenlerine girebilen insanlar ki sonuncusunu kendi gözleriyle de görmüştü.

Onları nasıl durdurabiliyordu? Neden kendisi durduruyordu? Özel birisi değildi ki.

Alt dudağım ısırđı, aklına verebileceği bir cevap gelmiyordu. Yatak odasının tavanına baktı. Dümdüzdü ve beyazdı, renklendirilmeyi bekleyen boş bir tuval gibiydi. *Bunu çözümleyebilirim*, dedi kendi kendisine ve biraz canlandı.

Pekâlâ. Aden ruhlan serbest bırakmanın en iyi yolunun onlara beden bulmak olduğunu söylemişti. Kendisiyse bu son derece korkunç ve imkânsız görünen bu yönteme en son seçenek olarak başvurulması gerektiğini düşünüyordu. Bu noktaya gelene kadar zihnindeki insanların tam olarak kim olduğunu bulmak daha mantıklı geliyordu. Ya da daha doğrusu eskiden kim olduklarını bulmak. Aden'la paylaştıkları hayat dışında bir hayadan olduğunu hatırlamadıklarını yazmıştı fakat *dejavu* yaşadıkları anlar oluyor ve bir şeyleri hatırlıyorlardı. Bunun bir anlamı olmalıydı.

Belki de onlar hayaletti ve Aden istemeden onları çekmişti. Bu düşünceyle birlikte odasında herhangi bir hayalet olup olmadığını görmeye çalıştığını fark etti, elleriyle yorganını sıkı sıkı tutuyordu ve nefesi hızlanmıştı.

Kurtlar ve vampirler gerçektir, o zaman hayaletler neden gerçek olmasındı ki?

Etrafında hiç hayalet var mıydı? Belki de tanıdığı insanlardı. Belki de burada daha önce yaşayan insanlar.

Annesi.

ZOG

L

Mary Ann'in kalp atışları hızlandı, umut göz yaşları gözlerini yaktı. Gözünü kırpıştırarak yaşlardan kurtuldu. Annesinin burada durup onu izlediğini düşündü hülyalı bir şekilde. Onu koruyordu. En büyük tutkusu tekrar annesini görmek, onu tutmak, ona sanlıp hoşça kal demekti. Araba kazası onu aralanından öyle büyük bir hızla almıştı ki hazırlanmak için hrsatları olmamıştı.

. “Seni seviyorum, anne,” diye fısıldadı.

Karşılık gelmedi.

Odaklan, Gray. Yapman gereken bir iş var. Boğazım temizledi ve hayal kırıklığını unutmaya çalıştı. Nerede kalmıştım? Ah tabii. Eğer Aden’in zihnindeki ruhlar gerçekten hayaletse hayatlarını hatırlamazlar mıydı?

İyi bir noktaya değinmişti. Aden’m bedenine girdiklerinde ya hafızaları silinmişti ya da başka yaratıklardı. Melek miydiler? Yoksa iblis mi? Böyle yaratıklar var mıydı ki? Muhtemelen vardı. Ama bunlar muhtemelen Aden’in zihninde sıkışıp kalan ruhlar değildi. Kendi kişiliklerini hatırlamaları gerekirdi. Tabii aynı şekilde onların da hafızaları silinmiş olabilirdi.

Of, bu hiçbir yere varmıyordu. Dördü onunla kurdun kendisiyle konuştuğu gibi konuşuyor olabilir miydi? Belki de gerçekten zihninde değillerdi ve ona bir şekilde bağlanıp seslerim gönderiyorlardı.

Bu fikirden de hemen vazgeçti. Aden onlan duyuyordu, eğer gerçekten içinde değillerse onlan görmesi de gerekmez miydi?

Mary Ann çenesine vurdu. İlk olarak yapması gereken, daha önce de düşündüğü gibi bu dörtlünün kim olduğunu anlamak olmalıydı, böylece ne olduklarını çıkartabilirlerdi. Aden doğduğundan beri onlarla birlikte olduğunu söylemişti.

“Bu da başlangıca gitmemiz gerektiği anlamına geliyor,” dedi, sesi odanın sessizliğini bozarken. Bunu yapabilmek için bilgi toplaması gerekiyordu. Aklından bir liste yaptı:

Annesiyle babasının kim olduğunu bul.

Nerede doğduğunu öğren.

Hayatının ilk günlerinde etrafında kimlerin olduğunu öğren.

Neyin başlangıcına?

Zihnindeki erkek sesini duyunca elini tekrar hızlanan kalbine götürüp yatakta oturur pozisyona geçti. Kurt yatak odasının kapısında, siyah, güzel ve koca cüssesiyle duruyordu. Güneş ışığında tüyleri parlıyor, uçuk yeşil gözleri ona neredeyse tatlılıkla bakıyordu. Kulakları havaya kalkmıştı. Ağzıyla birkaç giysi tutuyordu.

“İçeri nasıl girdin?” diye sordu Mary Ann.

Yürüdüm.

“Çok komik.”

Dudakları kumaşların etrafında hareket eder gibi oldu. *Buraya en son geldiğimde aşağıdaki camlardan birini açık bıraktım, böylece istediğim zaman içeri girebilecektim.*

“Tahmin etmeliydim.” Giysilere baktı. Kot pantolon ve tişört. “Bunlar benim için mi?”

Hayır. Benim için. Biçim değiştireceğim zaman için.

Onu doğru mu duymuştu? “Sen şimdi...”

Sana insan şeklimi göstereceğim, evet.

Damarlarında dolanan heyecan dalgası birkaç saniye içinde tüm vücudunu sardı ve titremesine sebep oldu. “Gerçekten mi? Neden şimdi?”

Onu umursamadan banyoya yürüdü. Kapı hızla kapandı. Mary Ann, Aden’in notunu komodine koyup ayağa kalktı. Sonra tekrar oturdu. Dizleri titriyordu. Kurt neye benziyordu? Tanıdığı biri miydi? Onu ne zaman zihninde canlandırmaya çalışsa tek görebildiği sert ve kaslı vücuduydu. Yüzü hep gölgelerde kalıyordu sanki.

zo&

Telefon çalınca irkildi.

Arayanın kim olduğunu görünce daha fazla titremeye başladı. Bu Penny'ydi. Kollarını kavuşturdu ve ellerini koltuk altlarına soktu, böylece ahizeye ulaşamayacaktı.

Telefon tekrar çaldı.

Orada otururken öfkeden ziyade saf, su katılmamış bir acı hissiyle dolduğu için şaşırdı. Penny'yi gerçekten seviyordu ve kurt ile Aden haklıydı. Hata yapıp bunları saklamak insanın doğasında vardı. Fakat hiçbir şey olmamış gibi davranamazdı ve Penny'nin böyle bir şeyi bir daha yapmayacağından emin olamazdı. Başka birisiyle. Mary Ann'in gerçekten sevdiği birisiyle. Nedense aklına ilk olarak kurt geldi.

Dördüncü çalışan sonra telesekreter devreye girdi.

"Orada olduğunu biliyorum, Mar. Konuş benimle, lütfen. Sana söylemek istediğim çok şey var." Bir duraksama. Penny iç geçirdi. "Peki. Bunu telefonda yapalım öyleyse. Sana ne olduğunu anlatmak istedim. Gerçekten. Kafede sana Tucker'ın seni aldatacağını söylemişim ya? Cesaretimi toplayıp sana söylemeye çalışıyordum fakat kendimi durdurdum. Bundan çok korkuyordum. Seni kaybetmekten. Böyle olsun istemedim." Bir duraksama oldu, ses parazitlendi. "İkimiz de içiyorduk ve aklımız başımızda değildi. Kendi aklımdan bahaneler ürettim çünkü onu sevmediğini biliyordum. Sana söylersem seni inciteceğimi söyleyip durdum kendime, üstümdeki yükü bu şekilde atmak bencillikmiş gibi geldi. Haksızdım. Bunu şimdi görüyorum. Mary Ann... Lütfen."

Bip.

Sessizlik.

Mary Ann'in çenesiyle birlikte tüm vücudu titremeye başlamıştı.

Telefon tekrar çalmaya başladı ve Penny'yi görmeyi bekleyerek arayanın kim olduğuna baktı. Bu sefer açacak mıydı? Penny ne di

yecekti? Fakat bunun yerine Tucker'm ismini gördü ve sıkıntıyla dişlerini gıcırdattı. Havada bir şey mi vardı? Mary Ann'i arayalım dalgası gibi bir şey mesela?

Onu sevmiyordu. Onunla hiçbir işinin olmasını istemiyordu. Telefonu açmaya heveslenmiyordu bile.

Mesajı Penny'ninkinden lasa oldu.

"Kusura bakma, Mary Ann. Benimle konuşursan sana olanları anlatırım, anlamanı sağlamaya çalışırım. Dediğin gibi arkadaş olabiliriz. Lütfen... beni ara yoksa yemin ederim..." Sözleri hırıltıyla bitti.

Klik. Sessizlik.

Başını salladı. Ayrılmışlardı ve konuşmak bunu değiştirmeyecekti.

"Hazır mısın?"

Kurdun sesi. Gerçek sesi. Derin ve sert... şüpheli. Onun kadar heyecanlı mıydı ki?

"Hazırım," diye seslendi, artık onun da sesi titriyordu.

Banyonun kapısı gıcırdayarak açıldı. Ayak sesleri duyuldu, sonra bir çocuk duvara yaslanıp ona bakmaya başladı.

Aklına gelen ilk düşünce onunla tanışmadığı olmuştu. İkincisiyse: Tanım. Tam olarak yakışıklı sayılmazdı; yüz hatları çok keskindi fakat bu çekiciliğine katkı sağlıyordu. Kötü, acımasız ve her şeyi yapabilecekmiş gibi görünüyordu.

Siyah saçları kürkü gibi ipeksi ve parlaktı ve gözleri de yeşildi. Ama kurtla benzerlikleri bu noktada son buluyordu. Tahmin ettiğinden daha uzundu, kaslıydı, geniş omuzları ve uzun bacakları vardı. Teni kışkırtıcı bir altın tonundaydı. Beyaz bir tişört ile

taşlanmış, düşük belli bir kot pantolon giyiyordu. Ayakkabısı ya da çorabı yoktu.

Midesi çalkalanmayı bırakmamıştı. Bu muhteşem yaratıkla aynı yatakta yatmışta. Onu kollarında tutmuş ve okşamışta. Bunları kendisi yapmışta, boş zamanlarını okuyarak, ne kadar nefret etse de çalışarak geçiren ve eğlence denilen şey suratına çarparsa bile fark etmeyecek olan kendisi. En belirgin özelliği on beş yıllık planı olan kendisi... gerçi bu planı artık hiç düşünmüyordu.

Komikti aslında. Hayatının planını boş vermesinin matem tutmasına sebep olacağını düşünmüştü eskiden. Şimdiyse tek yapmak istediği bunu kutlamaktı.

Şüpheler bu düşüncelerin yerini alana kadar.

Kurdu sıkıntıdan boğuyor muydu? Ormanda özgürce koşabiliyordu. Hayvan ile insan formu arasında dönüşüm geçirebiliyordu. Kendisiyse sıradan Mary Ann'di.

Ne yapıyorsun? Düşünmeyi bırak artık.

Auralan okuyabiliyordu. Şu anda ne hissettiğini anlayabiliyor muydu? Nasıl salyalarını akıttığını? Ah, harika. *Midem bulanıyor.*

"Eee?" dedi. "Bir şey söylemeyecek misin? Parlak pembe, yeşü ve altın tonundasın. Heyecanlı ve tedirginsin, bir de miden bulanıyor."

Mary Ann'in yanakları ısındı. Teni muhtemelen aura'sıyla aynı renkti.

"Peki, ne düşünüyorsun?"

"Anlayamıyor musun?" Bunu yüksek sesle söylemek istememişti.

"Mary Ann," dedi bıkkınlıkla.

Bu hayır anlamına geliyordu öyleyse. "Bence sen... normalsin." Doğru değil, doğru değil, hiç de doğru değil.

Çenesini kastı. “Normal.” Sert ses tonu bunun çok kötü bir şey olduğunu belli ediyordu.

Ne yapacağını bilemediği için başıyla onayladı.

Aralarında sessizlik hüküm sürüyordu. İkisi de hareket etmedi.

Bir şey söyle. Herhangi bir şey. “Aden benim bir tür süper güç nötrleştiricisi olduğumu düşünüyor. Eğer bu doğruysa kurttan inz\ \

sana dönüşmeni nasıl engellemedim? Daha da önemlisi yanıma ilk geldiğinde neden insan formuna dönmedin? Tabii, bu iki sorunun cevabı benim nötrleştirici olduğum gerçeğine bağlı olarak değişir ki böyle bir gücüm olmayabilir.” Tanrım. Saçmalıyordu. *Dur!* “Bana öfkeyle bakmayı kessen iyi olabilirdi, biliyor musun?”

Yüzünü eliyle ovuşturdu ve oldukça keyifsiz bir sesle güldü. “Bunca zaman kendimi, gerçek benliğimi sana göstersem mi diye düşündüm, vereceğin tepkiden korktum ve şimdi de bununla karşılaşıyorum,” dedi ve tekrar güldü. “Sanki bunu yapmamışım gibi davranıyorsun. Nötrleştiricilik yeteneğine gelince belki yapabiliyorsundur belki de yapamıyorsundur. Biçim değiştirme doğaüstü veya büyü veya her ne düşünüyorsan öyle bir şey değil. Benim kişiliğimin, hayatta kalma şeklimin bir parçası. İnsanların nefes almasını engelleyemezsin, değil mi?”

“Hayır.”

Sanki anlattığı şeyi kanıtlarmış gibi başıyla onayladı. “Adım Riley, bu arada. Sormadın ama.”

“Ben de Mary Ann,” diye karşılık verdi düşünmeden ve tekrar kızardı. “Özür dilerim. Bunu biliyordun zaten.” Tanrım, bu tuhaftı. Bir yanı tekrar kurt haline dönmesini istiyordu. O halini biliyordu. O haliyle rahat ediyordu. O halini düşününce salyaları akıyordu ki daha sonra bu salya akıtma meselesi yüzünden kendisini öldürmeyi planlıyordu.

“Beklentilerinin yüksek olduğunu biliyordum. Bu beklentileri karşılamakveya aşmakistedim.” Karşılık vermesini beklemeden kollarını göğsünde kavuşturdu, tişörtü kol kaslarının üstünde gerilmişti. “Her neyse. Sorumu cevaplamadın. İçeri ilk girdiğimde başlangıca gitmek gerektiğinden bahsediyordun. Neyin başlangıcı bu?”

Hayır. Bu konuyu açmayacaktı. “Kusura bakma ama sana bunun cevabını veremem.”

Biraz gücenmiş gibi bakıyordu. “Neden?”

“İşin içinde Aden var ve onu öldürmeyi planlıyorsun.”

“Evet,” dedi, inkâr etmemişti, “ama yapmayacağım. Arkadaşlarım ondan hoşlanıyor.”

“Arkadaşların mı?”

“Sen. Ve sorumluluğumdaki Victoria. Vampir prenses ve tam bir baş ağnsı.”

Victoria. Aden’in özlemle bahsettiği vampir prenses mi? Aden’in gözlerinin parlamasına sebep olan vampir prenses mi? Öyle olmalıydı. Arkadaşlar, demişti kurt... *Riley*. “Aden bana ondan biraz bahsetti.” Riley başıyla onayladı. “Onu bilmiyor olman gerekiyordu. Kimsenin bilmemesi gerekiyordu. Benim işim onun güvenliğini sağlamak ve onu bilenlerin sayısı arttıkça daha fazla tehlikeye giriyor ve babası bana bu yüzden çok kızacak.”

“Aden ile sırlarınızı saklayacağımıza güvenebilirsiniz. Onlar hakkında konuşmak sırtımıza hedef tahtası takmak gibi olur.”

“Kimse seni hedef alamayacak,” dedi, sesinde öyle bir öfke vardı ki Mary Ann bir anlığına ne diyeceğini bilemedi. Riley yanma gelip oturdu. Omuzlan birbirine sürününce Mary Ann titredi.

Sessiz ve gergin bir an yaşandı.

Mary Ann o anda ne yapmasını istediğini bilmiyordu, tek bildiği *bir şeyler* yapmasını istediğiydi. Ondan uzaklaşmak dışında bir şeyler yapmasını.

“Demeye çalıştığım şey,” dedi yumuşak bir ses tonuyla, “deli olduğumuzu düşünüp hakkımızda dedikodu yapacaklardı.” Salyalarım akıtacağı bir şey daha: koruyucu doğası. Ama bu koruyucu doğası onun Victoria ile koruyucu ve prenesten öte bir şeyler olduğu anlamına mı geliyordu? Arkadaştan öte. Elleri yumruk halini aldı. Kıskanmış mıydı? Hayır. Mümkün değildi. “Vampirlerle kurtadamların düşman olduğunu sanıyordum. Yani vampir, Aden’a senden uzak durması gerektiğini söylemiş.”

“Tam bir asi.”

“Yani düşman değil misiniz?” Bir anda neden düşman olmalarını istemişti ki? Onun neyi vardı böyle? ikisi çıkıyor muydu? Dişlerini gıcırdattı.

“Hayır. Vampirlerin ilki olan Vlad, içtiği zaman onu dönüştüren kanın aynısından çok sevgili evcil hayvanlarına da verdi. Onlar da dönüştüler. Kısa zaman içinde bunlar insan formu aldılar fakat hayvani içgüdülerini korudular. O ilk günlerde vahşiydiler ve karşılarına çıkan her şeyi yemeye çalışıyorlardı. Saldırıya uğrayan insanlardan hayatta kalanlar da değişmeye başladı fakat onlar insan içgüdülerini korudular. Onlar da *benim* insanlarım. Vlad onlara yardımcı oldu. Karşılığında benim insanlarım onun insanlarım korumaya yemin etti.”

Bu hikâye heyecan vericiydi. Korkutucuydu ama heyecan vericiydi. Fakat buna odaklanamıyordu. “Peki neden kendini bana şimdi göstermeye karar verdin?”

“İşte,” dedi sadece, gözlerini kısmıştı.

“Neden?” diye üsteledi Mary Ann. Ona elleriyle dokunmak istediği için mi? Bir kız hayal kurabilirdi elbette. Gözleri fal taşı gibi

açıldı. Bu düşünceler nereden çıkıyordu böyle?

“İşte. Daha önce neden bahsettiğim bana söyleyecektin sanırım.”

Kafasını karıştırıyordu. Ama karşılık vermeyişine alışık olmalıydı. Riley belli ki onun bildiği tüm bilgileri öğrenmenin hakla olduğunu fakat karşılık vermenin hiç de gerekli olmadığını düşünüyordu.

Aden’in canını yakmayacağını söylemişti fakat ona yardımcı olması için kendisine yardımcı olur muydu? Olabildiğince yardım alması gerekiyordu ve kurda güveniyordu. İç geçirip Aden’in başmdan

geçenlerin bir kısmını ona anlattı. “Sanırım mümkünse zihnindeki insanların kim olduğunu bulmalıyız. Başlanacak en iyi yer Aden’in annesiyle babası. Daha sonra nerede doğduğunu ve etrafında kimlerin olduğunu bulabiliriz. Tek problem annesiyle babasının kim olduğunu bilmiyorum.”

“Arayıp öğrensene.” Omzuyla onu dürttü.

Bir an Mary Ann kıpırdayamadı. Riley bilerek ona dokunmuştu. Ve kıyafetlere rağmen teni çok sıcaktı. “Arayamam. Yasayla başı belaya giren çocukların olduğu bir çiftlikte yaşıyor. Bir kız onu ararsa çiftlikten atılabilir çünkü bilileriyle çıkmayı değil, geleceğini düşünüyor olması gerekiyor.”

“Onunla çıkmadığını söylemiştin.” Riley bunu sessizce söylemişti fakat kelimeleri yoğunluklarından bir şey kaybetmemişti.

“Çıkmıyorum. Sadece oranın yönetimindeki adamın ne düşünebileceğini söyledim.” Riley, Adenla çıkıp çıkmadığını neden önemsiyordu ki? Onun Victoria’yla çıkıp çıkmamasını merak etmesine sebep olan şey yüzünden mi? *Bunu şimdi düşünme.* Adenla konuşma olasılıklarını hesapladı, sonra akıma bir fikir gelince neredeyse sevinçten ellerini çırpıyordu.

“Sen hiç problem çıkmadan onu ziyaret edebilirsin. Benim için annesiyle babasını sorarsın.”

Daha cümlesini bitirmeden Riley başını sallamaya başlamıştı bile. “Asla olmaz.”

“Lütfen. Hiç vakit kaybetmeden onun yanma koşup geri dönebilirsin. Ne kadar hızlı olduğunu gördüm. Lütfen,” dedi tekrar. “Aden’a yardımcı olman benim de işime yarayacak. Yeteneklerini ne kadar çok öğrenirsek benimkileri de o kadar anlarız.”

Kaşlarını çattı. “Kırpiklerini kırıştırmaktan vazgeç. Cilvelere kamım tok.”

Kırpiklerini mi kırıştıırıyordu? Cilve mi yapıyordu? Sırıtmak istedi. “Öyleyse yarın okulda öğrenirim herhalde fakat bu gece hiç uyuyamayacağım, aklım sürekli meşgul olacak. Tabii uykusuzluk İngilizce sınavımı da etkileyecek ve muhteşem notlarım düşecek. Ama üstesinden Relebileceğime eminim. Zaman içinde.”

Uzun bir süre sessizce oturdular.

“Tam bir aptalım.” Riley ona bakıp kaşlarını çattı ve ayağa kalktıktan sonra giysilerini çıkarmak için banyoya yürüdü. “Bana borçlusun,” diye seslendi.

Demek gerçekten cilve yapabiliyordu. Bu sefer içinden kahkaha atmak geliyordu.

Aden yatağında uzanırken okulda yazıcıdan aldığı metinleri, geometri kitabının içine saklamış, Kazıklı Voyvodayla ilgili araştırmasını okuyordu. Eve döndüğünden bu yana ilk huzurlu anı bu andı. Ev ödevini tamamlamıştı ve yapması gereken işleri bitirmişti. Bu sırada onu uyuşturucu konusunda ispiyonlamasına dair Ozzie onu tekrar tehdit etmişti... bu sefer kafasını koparacağını söyleyerek.

Sesi ümitsizmiş gibi geliyordu ve Aden Ozzie'nin ondan kurtulmaya çalışmasının an meselesi olduğunu tahmin ediyordu. Onu öldürmeye kalkışmazdı elbette.

Ozzie katil değildi. En azından öyle olmadığını düşünüyordu. Ama yalancı mıydı? Evet. Muhtemelen Ozzie, Aden'in odasına uyuşturucu saklayacak ve Dan'i odasını aramaya gönderecekti. Muhtemelen Aden'in yanlış bir şeyler yaptığını iddia edecekti. Dikkatli olmak zorundaydı.

Şimdilik rahatlamaya kararlıydı. İç geçirerek burnunu kitabına gömdü. Fakat rahatlamamanın ancak bir rüya olabileceğini kısa süre içinde fark etti. Okudukça Victoria'nın babasının, onlara yararlı bilZ\G

giler vermezse kendisine yapabileceği şeylerden korkmakta ne kadar haklı olduğunu anlıyordu.

Kalbine bir bıçak saplanacaktı belki, böyle öleceğini biliyordu nasılsa. Yoksa vampir kral alışkanlığı olduğu üzere ona da işkence mi ederdi?

Vlad Tepes, III. Vlad, Eflak Prensi, Kazıklı Voyvoda, Draculainsan olduğu zamanlardakorkunç cezalarıyla ün salmıştı. Düşmanlarını kazığa oturtup açık alanda yavaş yavaş ve acılı bir şekilde öldürmeyi seviyordu. Söylentiye göre bunu kırk binden fazla kadın ve erkeğe yapmıştı.

Aden'm bu konuda pek bir şey söylememesi gerekirdi gerçi. Kendisi de cesetlerin kafalarını kopanyordu ama yine de...

Bazılan savaşçının, Osmanlı İmparatorluğu'na karşı yapdan bir savaşta öldüğüne, bazdan da öldürüldüğüne inanıyordu. Onu bir vampir olarak ölümsüzleştiren ilk kişi yazar Bram Stoker olmuştu ve Aden bunun sebebini merak ediyordu. İkisinin yolu bir şekilde kesişmiş miydi?

Cam tırmıklanma sesini duyunca hızla oturdu. Saate baktı. Saat akşamın dokuzuydu. Victoria olabilir miydi? Hiçbir zaman bu kadar erken gelmezdi ama babası ondan kurtulma vaktinin geldiğine karar vermiş olabilirdi. Victoria onu uyarmaya mı gelmişti?

Neden bu kadar korktun? diye sordu Eve.

“Hayal gücüm fazla çalışıyor,” dedi kendisini rahatlatmaya çalışarak.

Cama bir pati vurdu ve tırmalama tekrar başladı. Kaşlarını çatarak ayağa kalktı ve cama yanaştı. Vahşi bir hayvan mıydı?

Mary Ann’in kurdunu görünce geri sıçradı.

Tırmalama tekrar başladı.

Demek ki kurt en sonunda gelmişti. Partiye Vlad da katılırsa gece çok daha harika bir hal alabilirdi. Aden yatağının yamna koyduğu botlarından hançerlerini çıkardı.

Aden kilidi kırdığı için kurdun camı patileriyle açması mümkündü. Aden elinde süahlanyla hiç hareketsiz durdu. Elijah ölümünün böyle olacağını öngörmemişti demek ki sadece biraz berelenecekti. Fakat bu kendisini olabildiğince savunma kararlılığını azaltmamıştı.

Ancak kurt üstüne atılmaktansa dışarıda durdu ve içeri bakmaya başladı. Sessiz ve gergin bir an sonra, *annenle babanın ismini biliyor musun?* sesi duyuldu.

Ses zihnine süzölmüştü ancak onu şaşkınlıkla hareketsiz kılan bu değildi. Annesiyle babası mı? Ne demekti bu? “Bak, bacağın için üzgünüm. Senin için bandaj getirmiştım ama çoktan kaybolmuştun. O gün seni yaralamak istemedim ama bana hiç fırsat tanımadın. Beni öldürecektin. Bir şey yapmak zorundaydım. Tıpkı bu akşam bana saldırırsan olacağı gibi.”

Seninle o işi daha sonra halledeceğiz, şimdi değil. Şimdi bana annenle babanın isimlerini bilip bilmediğini söylemen gerek.

Şaşkınlığa bu sefer de akıl karışıklığı eklenmişti. Neler oluyordu? “Hayır, bilmiyorum. Benim için sadece anne ve babaydılar ve onları son gördüğümde üç yaşındaydım.” Sosyal hizmet görevlilerine isimlerini sorabilirdi ama yapmak istememişti. Ailesi onu umursamamıştı, o zaman o da ailesini umursamayacaktı. “Şimdi eğer dövüşmek istiyorsan yara almadan uzaklaşamayacağını bil.”

Bundan daha az yardımcı olabilir miydin merak ediyorum. Sana yardımcı olmaya çalışıyorum burada.

“Evet. Tabii.”

Kurt hırlayarak arkasını döndü ve gitti.

Riley tekrar ortaya çıktığında Mary Ann masasının başma geçmiş Google’da Aden’in doğum belgesini bulmaya çalışıyordu.

Bilmiyor.

Mary Ann şakaklarını ovdu. “Ben de bundan korkuyordum. En azından nerede doğduğunu öğrenebildin mi?”

Riley orada bıraktığı giysilerine doğru yürüyordu ama durdu. *Ona sormadım.*

“Ah, peki yarın ben sorarım o zaman. Eğer onu da bilmiyorsa yine sorun olmaz. Bu durumda doğum belgesini istetiriz. En azından annesiyle babasının adresini ve Aden’in hangi hastanede doğduğunu buluruz. Sadece sürücü belgesine ihtiyacım var. Sence ehliyeti var mıdır? Varsa yarın alabüirim. Yoksa da... o zaman ne yapabileceğimi bilmiyorum.” Sıkıntıyla iç geçirdi. “Beklemek çok zor olacak. Uyuyabilir miyim bümiyorum.”

Riley dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ve camdan tekrar sıçrayıp çıktı.

Tırmalama sesi tekrar başlamıştı.

Aden bu sefer hazırlıklı bir şekilde ayağa kalktı. Yamna hançerini gizlemişti. “Demek dövüşmeye karar verdin.”

Doğduğun hastanenin ismini biliyor musun?

Bu iş gittikçe garip bir hal almaya başlıyordu. “Hayır. Niye umursuyorsun ki?”

Ehliyetin var mı? Kurt bıkkın ve nefes nefese kalmış gibiydi.

“Evet. Ama araba kullanmama izin verilmiyor. Kimlik olarak kullanıyorum.” Çiftliğe gelmeden birkaç gün önce almıştı. Yazılı testten kalmasına sadece bir soru vardı ve ruhlar ona cevaplar konusunda “yardımcı” olmuşlardı ama Aden sürüş testini çok iyi bir puanla geçmişti. Herkes özgürlük hissi düşüncesiyle büyülenmişti ve bir süre bunun etkisiyle sessiz kalmışlardı.

Aden, diye çıkıştı kurt. Odaklan. Bana ehliyetini vermen gerek.

“Neden?”

MaryAnn doğum belgenin bir kopyasını istetecekmiş. Annenle babanın kim olduğunu bilmediğine göre yanında doğum belgenin olmadığına inanıyorum.

Bir saniye. MaryAnn doğum belgesini mi istiyordu? Bu demekti ki kendisine inanıyordu. Demek ki ona yardımcı olacaktı. Bu yarattığı işin içine dâhil etmesini değil, ondan uzak durmasını söylemiş olmasına rağmen kahkaha atmak istiyordu. “Hayır belgem yok. Ama onun bunu söylediğini duymadan sana ehliyetimi vermeyeceğim. Sana güvenmiyorum.”

Güvenmeye başlaştan iyi olur çünkü Mary Ann sana ve arkadaşlarına yardım etmeye çalışıyor ve ehliyeti almadan uyuyamayacak. Uyuyamadan yatağında dönüp durması fikrine dayanamıyorum.

Mary Ann kurda ruhları anlatmış, en derin sırlarını düşmanına söylemişti. İhanete uğradığını hissedeceğim sandı fakat böyle bir şey hissetmedi. Mary Ann yardımcı olmaya çalışıyordu. Başka bir şey önemli değildi.

“Doğduğum hastanenin ismi neden önemli ki? Annemle babam neden önemli?”

Bunu ona sorman gerek.

“Soracağım.” Aden masasına gitti ve en üst çekmecedен istenen şeyi çıkardı. “Al.” Eliyle uzatınca kurt ehliyeti dişleriyle tuttu. “Onun uyuyamamasmı ben de istemem. Onu incitirsen...”

Benden korkmasını gerektirecek bir şey yok, insan. Senin için de aynı şeyi söyleyebilseydim keşke.

Al işte. Riley ehliyeti kucağına bıraktı.

Mary Ann eğilip ona sanldı. “Teşekkür ederim.”

Rica ederim, dedi saçlarına doğru mırlarken.

Artık onun insan formunu gördüğü için yaptığı şey istememesi gereken şeyleri istemesine sebep oluyordu. Ne Riley’ye ne de kendine itiraf edebileceği şeyleri. Ama Riley’nin bu ağza alınmaz şeyleri isteyip istemediğini de merak etmeden duramıyordu.

Neden onunla bu kadar çok vakit geçiriyordu? Yoksa...

Geri çekildi, gülümsemesi yüzünde donup kalmıştı. Aden ve Tucker’layken olduğu gibi onun da kendisini rahat ve normal hissetmesini mi sağlıyordu? Victoria’yı korumasına yardımcı olan, işinin bir parçası mıydı bu?

Böyle bir şey olmasını istemiyordu.

O sahte gülümseme de söndü. Yüzünü buruşturduğunu saklamak için bilgisayar ekranının arkasına gizlendi. “Artık tek yapmam gereken talebimle birlikte bir yazı yazmak, fotoğrafıyla birlikte on

dolar göndermek ve doğum belgesi benim olacak. İnanabiliyor musun? Kendiminkini de isteteceğim çünkü babam benimkini kaybetmiş.”

Göz ucuyla Riley’nin başını sallayarak uzaklaştığını gördü. *Gitmem gerek. Giysileri burada bırakacağım. Onları babandan sakla.*

“Bulursa çıldıracağına eminim. Tuckerla çıkıyor olmama daha yeni alışmıştı. Eğer bir çocuğun odama gizlice girdiğini duyarsa...” Titredi. “Kesinlikle eve kapatılırım.”

Babanın Tucker’a verdiği tepki benimkine yaklaşılamaz bile. Ama dediğim gibi giysileri sakla. Buraya tekrar geldiğimde onlara ihtiyacım olacak.

Tekrar geldiğinde. Geri gelecekti; onu tekrar görecekti. Belki o zaman ona karşı hissettiği saçma sapan hisleri kontrol altına alabilirdi. “Tamam.”

Ah, iç çamaşırı göremezsen meraklanma. Çünkü giymiyorum. Yarın görüşürüz, Mary Ann.

ON ÜÇ

Ertesi sabah Aden okula varınca gözlerine inanamadı. Victoria kapının önünde duruyordu. Herkesin içinde ne yapıyordu?

Herkes onu görebilirdi ve yanından geçen herkes gözlerini dikip bakmadan edemiyordu.

Şok hissiyle sarsıldı, onu gözlerden uzak tutma duygusu içini kavurduğu için adımlarını hızlandırdı. Mary Ann ona yetişebilmek için koşmak zorunda kalmıştı. İkisinin evinin tam ortasında, ormanda karşılaşmışlardı ve nadiren elde edebildikleri bir mahremiyet anını değerlendirerek yürümüşlerdi. Shannon hasta olduğu için gelmemişti. Kurt da yoktu. Mary Ann tüm yol boyunca bu yüzden söylenmişti, nerede olduğunu, ne yaptığını ve neden yanında olmadığını merak edip duruyordu.

Ona yardım etmeye karar verdiği için teşekkür etme fırsatı bulamamıştı.

“Sen nereye... Ah,” dedi Mary Ann nefes nefese. Sesinde heyecan mı vardı?

Mary Ann’in bakışlarını takip etti. Aden’in o gün ormanda Victoria’nın yanında gördüğü çocukkoruma Rileyorada olduğuna bariz bir şekilde öfkeli bir halde vampirin yanında duruyordu.

Fakat Aden daha çok Victoria’yla ilgileniyordu. Bugün belden bağlamak, pırıltılı, siyah bir elbise ile siyah bir çorap ve üstünde küçük

kurdeleleri olan terlikler giymişti. Mavi meçli saç atkuyruğu şeklinde toplanmış ardında sallanıyordu. Aynı olan tek şey opal yüzüğüydü.

Aden’in dikkatle kendisini incelediğini fark etti ve ağırlığını bir ayağından ötekine verdi. “Bu yeni giysüler rahatsız ama ilk defa uyum sağlamaya çalışıyoruz. Beğendin mi?”

“Çok güzelsin.” Gerçekten öyleydi.

Hafifçe gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

“Merhaba, Riley,” dedi Mary Ann korumaya.

Riley başıyla onu selamladı. “Mary Ann.” Ondan hoşlanıyor muydu yoksa?

Aden kaşlarını çatıp ügisini Mary Ann’e yönlendirdi. “Onu tanıyor musun?”

Başıyla onayladı, bakışlarını çocuğun... adamın... artık her neyse onun üstünden ayırmamıştı. Binaya giren tüm çocuklardan daha yaşlı ve sert görünüyordu. “Onu sen de tanıyorsun. Kendisinden uzak durmamı sen söylemiştin. Ama merak etme,” dedi aceleyle. “Bizi incitmeyecek.”

Uzak durmasını söylediği tek kişiyaratıkkurtadamdı. Bu düşünceyle birlikte Aden nefesini tuttu. Kurtadam. Koruma Riley kurtadam mıydı?

İki kızın önüne geçip kollarını beline koydu ve o koca siyah hayvanın insan versiyonu olan oğlanı inceledi.

“Mary Ann’in de söylediği gibi onları incitmeyeceğim,” dedi Riley gözlerini devirerek.

Aden yerinden kıpırdamadı. Bakışları Riley’nin bacaklarına odaklanmıştı. Bandajla sarıldığını belli edecek kabarık bir kısım yoktu.

“Çabuk iyüleşiyorum,” dedi Riley hafif bir öfkeyle. “Sadece bir gün topalladım.” Omzunu silkti. “Ya da iki.”

Bu hiç beklenmedikti. Gerçek dışıydı ve inanılmazdı.

“Eve?” dedi Aden sesli bir şekilde ve Riley kaşlarını çattı.

Evet, diye karşılık verdi Eve.

Mary Ann'ın ruhları kovalayamadığı tek an kurtadamlarla birlikteykenki anıydı. Bu da kurdun bir şekilde yeteneğini nötrlediği anlamına geliyordu tıpkı Mary Ann'ın Aden'in yeteneklerini nötrlemesi gibi.

Shannon'm kurt olabileceğim düşündüğü zaman insan formundayken Mary Ann'i etkileyemeyeceğininbu yüzden de Aden'i etkileyemeyeceğininisanmıştı. Fakat Riley insan formundayken bile onu etkileyebiliyordu.

Bu da Aden'in gerçekten de kendisinden nefret eden "kana susamış ve canı" yaratığın önünde durduğu anlamına geliyordu. Geçen gece ona yardıma olmuş olan kana susamış ve canı yaratığın.

Aden? diye sordu Eve. Bir şey mi istedin?

"Ah, özür dilerim. Sadece benimle misin yoksa o kara delikte misin diye bakıyordum," diye mırıldandı.

Riley, "Kiminle konuşuyorsun?" diye sorarken Eve lafa girdi. *Mary Ann hakkında konuşmalısınız, söylemem gereken...*

Önce kime cevap verecekti? "Bir dostumla," dedi Riley'ye. "Ve Eve, seninle insanların önünde konuşamayacağımı biliyorsun. Lütfen anlayış göster."

Eve tıpkı daha önce kurdun yaptığı gibi homurdandı fakat sessizleşti.

"Aslına bakarsanız hiçbirinizle konuşmamam lazım. Burada olmaz." Aden etrafa bakıp, "Buradan," dedi ve Mary Ann ile Victoria'nın elini tutarak onları binanın yanını gölgeleyen uzun meşenin altına götürdü.

Kaşlarını çatan Riley onları takip etti. Bakışlarını Aden ile Mary Ann'ın iç içe geçmiş parmaklarına odaklamıştı.

"Burada neler oluyor?" diye sordu Mary Ann ayakkabısının ucuyla bir çakıl taşıma tekme atarken. Endişeli ve tedirgindi. Eğer

Aden yanılmıyorsa kirpiklerinin arasından Riley'yi izliyordu.

Zavallı Mary Ann. Çocuktan hoşlandığı belliydi fakat Aden işlerin **onun** için iyi **bitmeyeceğini biliyordu. Bir gün** gelecek ve ormanda gözlerinde yaşlarla koşacak ve Riley de peşinden geliyor olacaktı. Onu incitmek için mi?

Belki de onu rahatlatmak içindir, diye düşündü bir anda. Daha garip şeyler de oluyordu sonuçta.

“Bir saniye içinde açıklayacağım. Önce birbirimizle tanışmalıyız,” dedi Victoria garip sessizliği bozarak. Aden nasıl unutmuştu ki? “Victoria bu Mary Ann,” dedi. “Mary Ann, bu Victoria. Benim dışımda herkes de Riley'yi tanıyor sanırım.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Mary Ann.

Victoria başıyla onayladı, bir Mary Ann'e bir Aden'a bakıyordu. “Ben de memnun oldum. Senin hakkında çok şey duydum.” Ses tonu hiç de cana yakın değildi.

Yoksa o... kıskanıyor muydu?

“Ben senin... yani...” Mary Ann'in yanakları pembeleşti. “Neyse, boş ver.”

“İçeri çekikler,” diye açıkladı Victoria. “Aç olduğumda uzuyorlar.”

Mary Ann eliyle boynunu kapadı. “Ya.”

“Seni ısırmayacak,” dedi Aden.

Victoria kendi adına bir garanti vermedi. Belki de gerçekten kıskanıyordu. Aden gülümsemek istiyordu.

Etrafındaki herkese büyülenmişçesine baktı. Ne kadar farklıydılar. Güzel bir vampir, gizemli bir biçim değiştiren ve görünüşte normal bir genç kız. Birbirlerini uzun süredir tanımıyorlardı. Kendisini onlara bu kadar yakın hissetmesi tuhaftı. En azından ikisine.

“Kurtadamlann cani olduğunu söylemiştin,” dedi Victoria’ya. “Eğer durum böyleyse neden bir kurtadam seni koruyor?”

Victoria gülümsedi. “O canidir zaten. Benim dışımda herkese karşı. İşte bu yüzden benim korumam.”

Harika bir nokta. Fakat bu Aden’in hoşuna gideceği anlamına gelmiyordu. “Ya Mary Ann?”

“Sana söyledim. Onu asla incitmem,” dedi Riley alınmışçasına.

“Bunu duyduğum iyi oldu. Ama fikrini değiştirirsen buna pişman olacağına emin olabilirsin.” Bunu son derece ciddi bir ifadeyle söylemişti.

Çok fazla arkadaşı yoktu ve arkadaşı olanları da hayatı pahasına korurdu.

Riley sivri ve beyaz dişlerinin üstünde dilini gezdirdi. “Beni tehdit mi ediyorsun, ufaklık?”

“Hey,” dedi Mary Ann. “Böyle yapmayın. Birbirinize iyi davranmalısınız. Riley, Aden sadece beni kolluyor. Aden, Rüey’nin sana dün akşam yardımcı olduğunu unutma, tamam mı?”

“Tamam,” dedi Aden sinirle. Mary Ann’in kurtla ilgili sorularının arasında Mary Ann ona doğum belgesi geldiği zaman annesiyle babasının peşine düşeceklerini söylemişti. Ona minnettar olmasına ve Mary Ann’in son derece zeki olduğunu düşünmesine rağmen bu konu hakkında daha heyecanlı olabilmeyi diliyordu. Endişe dışında herhangi bir his de güzel olurdu. Onu terk eden insanlarla tanışma olasılığına dair ufaklık bir heyecan hissedemiyordu.

“Kızı incitirsen bedelini ödersin meselesinde olduğumuza göre işimi ciddiye aldığımı bilmeni isterim,” dedi Riley net bir tehditle. “Victoria’ya zarar gelirse sadece pişman olmakla kalmazsın. Hâlâ hayattayken seni bağırsaklarından asanm.”

Mary Ann'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Kurt onu korkutuyor muydu? Aden böyle olduğunu umuyordu. Arkadaş diyeceği insanın nasıl bir insanşeyolduğunu bilmesi gerekiyordu.

Riley, Mary Ann'in bakışlarını fark etti ve hafifçe gülümsedi. "Kusura bakma. Hızlı ve acısız olmasını sağlayacağım, tamam mı?"

"Tehdit etmemelisin," dedi. Korkudan ziyade sesinde öfke vardı. Büyük bir öfke. Peki neden şu anda Riley'ye değil Victoria'ya bakıyordu.

Aden konuşmaları aklından tekrar etti ve Mary Ann'in, Rüey'nin vampiri koruma konusunda ortaya atılmasından hoşlanmadığını anladı. Kıskançlık bulaşıcı olmalıydı çünkü hepsi bunu hissediyordu.

"Victoria'yı asla incitmem," dedi Aden. "Fakat öte yandan sen..." Geri adım atmayacaktı ve Rile/nin bunu bilmesi gerekiyordu. Hançerleri vardı ve onları kullanmaktan çekinmezdi. Burada bile.

Victoria öne doğru bir adım attı ve elini Aden'in omzuna koydu. Nasıl yandığını hissetti ve ügisini ona yöneltti, kurtadamı bir anlığına unutmuştu.

Okyanus rengindeki gözleri parlıyordu. Kafasına bir mermi geliyor olsa bile kendisini kurtarmak için hareket edemezdi. O anda dünyada yaşayan iki insan kendileriydi, etrafa su sıçratıp kahkahalar atarak birbirlerine dokundukları havuzdaydılar. Aden onu tutmuş, neredeyse öpmüştü.

"Sana burada saldırmayacak," dedi Victoria. "Söz veriyorum."

Bir an aralarında bir rüzgâr esti, Victoria'nın saçını havalandırdı. Yanaklarının etrafında dans ettiler.

"Şimdi... birbirinize ne yapacağınız dışında bir şeylerden bahsedelim," diye önerdi.

“Ben varım,” dedi Mary Ann. Öfkesi yatışmış gibi görünüyordu. “Burada ne yapıyorsunuz? Beni yanlış anlamayın. Gelmenize sevindim.” Riley’ye bir an baktı. “Fakat neden geldiğinizi anlamıyorum.”

Victoria bir an sendeledi ve kolunu yanına indirdi, Aden’in yüzüyle boynu arasında odaklanma problemi yaşıyordu.

“Halkımın seni hissettiğini söylemiştim ya?”

Aden başıyla onayladı. Victoria ondan içmeyi mi düşünüyordu?

“Bunu hisseden bir tek biz değiliz. Diğerleri de geldi.” Sesinden endişeli olduğu anlaşılıyordu, ona dokunmamaya dikkat ederek yakınına geldi. “Goblinler, periler, cadılar,” diye fısıldadı. “Çekim kaynağını arıyorlar.”

Tanrım. Başka yaratıklar mı? Onu mu arıyorlardı? Aden, Victoria’nın patlattığı bombanın ortadan kaybolmasını istermişçesine başını salladı. Yaşanacak tüm sıkıntıyı unutabilmeyi umuyordu. Daha ne kadarına katlanabilirdi?

“Biz onların arasında büyüdüğ ve ne istediklerini biliyoruz,” diye devam etti. “Seni yakalamak isteyeceklerdir. Seni incelemek için.”

“Bu yüzden,” diye araya girdi Riley, “ikinizi yakalanmaktan ve bu yaratıklar tarafından yaralanmaktan korumak için buradayız.”

Aden kurtadamin ciddi olduğunu fark edince kahkaha attı. “Kendi başımın çaresine bakabilirim.” Bunu tüm hayatı boyunca yapmışta.

“Olsun.” Riley omuzlarını silkti. “Emir emirdir. Vlad seninle tanışmadan önce zarar görmeni istemiyor.”

Aden kollarını kaldırdı. “Benimle neden şimdi tanışmıyor?”

Riley sorusunu görmezden geldi. “Ve sen de,” dedi Mary Ann’e, “Aden’in en yakın arkadaşsın ki bu ona ulaşman için

kullanılabileceğın anlamına geliyor. Bu yüzden sen de korunacaksın.”

Mary Ann başıyla onayladı, gülümsememek için uğraşıyor gibi görünüyordu.

Riley de. “İyi haber, Victoria ile benim burada öğrenci olduğumuz. Bizi daha sık göreceksiniz.”

Victoria tüm gün onunla birlikte mi olacaktı? Peki. Belki de goblinler, periler ve cadılar taralından kovalanmak o kadar da kötü bir şey değildi. “Şüpheli bililerini görmedim.” Ya da farklı. Bir saniye. Bu doğru değildi. Alışveriş merkezindeki yaşlı kadın, okula geldiğı gün gördüğü kız ve John O’Conner olduğunu iddia eden çocuk. Parlıyorlar ve enerji saçıyorlardı.

Onlar goblin, cadı ya da peri miydiler? Fakat kendisini ya da Mary Ann’i incitmemişlerdi.

Riley yine omuz silkti. “Onları fark etmemiş olabilirsin fakat bu onların seni fark etmedikleri anlamına gelmiyor.”

Eliyle yüzünü ovuşturdu. “Bu yaratıklar benden ne istiyor?”

“İlk başta bizim istediğimizi.” Victoria parmaklarını atkuyruğuna doladı. “O enerjiyi nasıl yaydığını ve onları bununla nasıl incittiğini anlamayı. Ayrıca garip bir tür enerjiyle nasıl dolu olduğunu. Gerçi,” dedi başını eğerek, “Mary Ann’le birlikteyken bu duruyor. Tabii Riley yanınızda değilken. Bunun sebebi ne?”

“Bilmiyorum.” Ama öğrenmek istiyordu. “Karşımdaki yaratıklar hakkında bana ne söyleyebilirsiniz.”

“Söz konusu cadılarsa dikkatli olmalısın.” Victoria bir anlığına elini sıktı. “Gülümserken lanet yağdırabilirler. Goblinler insan eti yemeyi sever. Vampirlerin aksine biraz kan içip yollarına gitmezler. Tüm bedeni yerler. Periler de eşit derecede güçlüdür, güzellikleri

dönek kalplerine bir maske görevi görür.” *Periler* kelimesini tükürürcesine söylemişti.

“Perileri pek sevmiyorsunuz anlaşılan,” dedi Mary Ann kaşlarını çatıp.

Riley başıyla onayladı. “Bizim en kötü düşmanlarımız.”

Tüm hayatı boyunca tuhaflıklarla savaşmış olan Aden hiç haberinin olmadığı bir dünyanın varlığını fark ediyordu. Bunu öğrenmek istemiyor olabilirdi ama her detayı bilmesi gerekiyordu.

“Dün babamla konuştum,” diye başladı Victoria.

“Victoria,” diye çıkıştı Riley.

“Ne var? Bilmesi gerekiyor.”

“Dışarıklı birisinin zayıflığını öğrenmesinden hoşlanmayacaktır.”

“Aden bu bilgiyi ona karşı kullanmaz.” Bir kez daha uzanıp Aden’in elini sıktı. “Her neyse. Samhain sırasında siz insanlar buna Cadılar Bayramı diyorsunuz babam uyanacak. Bunu kutlamak için bir balo düzenliyor ve orada seninle tanışmak istiyor.”

Bir bityeniği olmalıydı, olduğunu biliyordu. Ses tonunda çok fazla suçluluk vardı. Sonra ne dediğini anladı ve ağzı açık kaldı. “Kazıklı Voyvoda, Cadılar Bayramı’nda benimle tanışmak mı istiyor? Uyanacak derken ne demeye çalışıyorsun? Hâlâ hayatta ve sağlıklı olduğunu sanıyordum.”

“Evet, seninle tanışmak istiyor ve uyanmak derken de tam söylediğim şeyi kastediyorum. Son on yıldır zihnini dinlendirmek, uzun yaşamındaki hatıraların onu delirtmemesi için bir çeşit uykuya dalmıştı. Senin yaydığın enerji onu erkenden uyandırdı fakat bedeni zayıf ve kutlama gününe kadar zayıflamaya devam edecek.”

Tanrım. Bir canavarı uyandırmıştı. Kelimenin her anlamıyla. Vlad’ın onu ilk başta öldürmek istemesine şaşırmamak gerekiyordu.

“Gelmeni rica ediyorum,” dedi Victoria. “Ona karşı gelme. Sonuçlarından hoşlanmazsım”

Victoria ona karşı gelmiş miydi acaba, diye düşündü dalgın gözlerine bakarken. Ceza olarak ona ne yapmıştı?

Belki de bilmemesi daha iyiydi. Eğer Vlad onu incittiyse Aden onu öldürmek isteyecekti. Ve zayıflamış olsa bile vampirlerin kralım öldürmeye çalışırsa, Aden parçalarına bölüneceği ve Crossroads’a serpiştirileceği kesindi.

Cesur ol, dedi kendisine. Daha önce de cesetlerle karşılaşmıştı. Evet onu ısırmışlardı ve evet bu muhtemelen bin kat daha korkunçtu, daha keskin dişleri vardı ve ashnda ölü sayılmamasına rağmen kan tadına bayılıyordu ama Aden Victoria’dan hoşlanıyordu. Onun için her şeyi göğüslerdi.

Herkesi.

“Lütfen,” dedi Victoria, sessizliğini karşı gelme olarak algılayarak.

“Orada olacağım.” Bedenini ve zihnini hazırlayabümesi için bir ayı vardı.

Victoria gülümsedi. “Teşekkürler.”

Binanın içinde bir zil çaldı ve ilk derslerine beş dakikaları olduğunu hatırlattı. “Artık öğrencisiniz, değil mi?”

Victoria ve Riley aynı anda başlarıyla onayladılar.

“Gelin öyleyse. Geç kalmamalıyız.”

İsteksizce okula doğru yürümeye başladılar.

“Ders programınız var mı ve size okulu gezdirelim mi?” diye sordu Mary Ann utangaçça Riley’ye bakarak.

“Evet ve hayır,” diye karşılık verdi kurt. “Evet, programımız var ve hayır, tura gerek yok. Zaten etrafa baktık.”

Öyle mi? “Ne zaman?”

“Dün gece,” dedi Victoria tekrar gülümseyerek.

Tanrım, gülümsemesine bayılıyordu.

Nabızı hızlanmış olmalıydı çünkü bakışları boynuna odaklandı ve dudaklarını yaladı. Onu ısırmayı mı düşünüyordu? Bunun artık kendisini korkutmadığını fark etti. Azıcık bile korkutmuyordu. İyi bir şeydi çünkü Victoria kısa süre içinde tıpkı Elijah’nın ona gösterdiği gibi kendisine engel olamayıp onu ısıracaktı. En sonunda Aden iki korkusunu unutabilirdi: onun bu eyleminden korkmayacak ve bir kan kölesi haline gelmeyecekti.

Peki ya bunlar olursa? diye fısıldadı zihni ona. Bu düşüncüyü bir kenara itti. Zaten önemi yoktu. Çok uzun süre hayatta kalmayacaktı nasılsa.

Bir kız, “Onu gördün mü?” diye fısıldadı arkadaşına ağacın yanından kaldırıma doğru yürürlerken.

“Ah, evet. Kim o çocuk?” diye sordu bir diğeri. “Çok yakışıklı!”

“Kesinlikle.”

Tam onların sesleri kaybolurken bir grup erkek yanlarından geçti. “Noel erken gelmiş olmalı. Daha güzel bir kız gördün mü?”

“Yeni çocuk ona çakmış mıdır?”

“Önemi var mı? Herkese yetecek kadar var.”

Gülüştüler ve kapı arkalarından kapanıp konuşmalarının geri kalanını duyulmaz kıldı.

Aden ellerini yumruk yapmıştı.

“İnsanlar,” dedi Victoria gözlerini devirerek.

“Onları senin için cezalandırayım mı?” diye sordu Riley.

Bu benim işim olmalı, diye düşündü Aden.

Mary Ann gerilmişti fakat Victoria güldü. “Hayır. Yine de teşekkür ederim.”

Kapılara yaramadan bir şey arkadan Aden’m omzuna çarptı ve onu ileri itti. Riley göğsüne uzamp onu tuttu ve ayakta durmasına yardımcı olarak kapıdan içeri düşmemesini sağladı. Gözlerini kısıp arkasına döndüğünde Tucker’la yüz yüze geldi.

“Yolumda duruyorsun,” diye homurdandı Tucker.

Aden çenesini dikleştirdi, biraz önce hissettiği öfke şimdikiyle karşılaştırılmazdı bile. Mary Ann artık onunla çıkmadığına göre Aden iyi çocuk rolü oynamak zorunda değildi. “Öyleyse çevremden dolaş.”

Onunla dövüşemezsin, dedi Eve artık susmayı başaramayarak.

Evet ama artık yürüyüp gidemez, dedi Caleb. *Yoksa korkak gibi görünür.*

Ya okuldan atılırsa... diye iç geçirdi Julian.

Elijah garip bir şeküde sessizdi.

“Hemen. Yolumdan. Çekil.” Tucker onu tekrar itti.

Park yerindeki çocuklar bir kavga çıkacağını düşünerek yanlarına koştular. Hatta bir kavga çıkmasını istiyorlardı. “Kavga, kavga, kavga,” diye bağırmaya başlamışlardı.

“Tucker,” dedi Mary Ann büeğini yakalamak için atılarak. “Bunu yapma.”

Mary Ann ona dokunamadan Riley onun bileğini kavramıştı. “Sakın yapma.”

Victoria Aden’in yanına yaklaştı. Konuşmak için ağzını açıyordu ki Aden elini kaldırıp onu durdurdu. Onu bu kavgadan

kurtarabilirdi fakat Tucker geri gelecekti. Kabadayılar birileri onları caydıracak bir sebep oluşturmadıkları süreceOzzie'nin durumunda olduğu gibi hep geri gelirlerdi.

"Eğer önümden çekilmezsen dişlerini betona sürteceğim ve buradaki herkes senin iddia ettiğin gibi sert bir çocuk olmadığını görecek. Sen ağlamak için kız arkadaşının en iyi arkadaşına koşan biraz fazla büyük bir bebeğin sadece."

Aferin sana! dedi Caleb heyecanla.

Tucker nefesini tuttu. "Seni öldüreceğim."

"Ah, çok zekice," deyip ellerini çırttı Aden. "Bir ölüm tehdidi. Komik olan ne biliyor musun? Bugün aldığım ilk ölüm tehdidi bue değil."

Uzun bir süre Tucker ona öfkeyle baktı. Sonra öfkesi akıl karışıklığından kaynaklanan bir surat asışa, bu da sinirli bir kaş çatışa döndü. En sonunda topuklarının üstünde dönüp okula girdi.

Pekâlâ. Demin ne olmuştu böyle? Aden tek bir yumruk atmadan neden arkasını dönüp gitmişti? Aden'in çevresindeki çocuklar hayal kırıldığıyla somurtup Tucker'ın peşine düştüler.

"Çok tuhaf," dedi Riley. "Aura'sımn karanlığından fırlayan örümcekleri görebiliyordum. Sanki hepsini sana doğru yöneltmişti ve senin tüm bedeninde bu örümcekleri hissetmeni bekliyor gibiydi."

"Neden bahsediyorsun?" Kapıdan içeri girmeden önce Aden, Tucker'ın ilgisini yanındaki çocuğa verdiğini gördü. Bir saniye sonra çocuk öyle yüksek sesle haykırdı ki camlar titredi; vücuduna vuruyor, giysilerim parçalıyordu.

"Evet, neden bahsediyorsun?" diye sordu Mary Ann. "Örümcekler yöneltmişti de ne demek?"

"İblis," dedi Victoria.

Riley başıyla onayladı. “Haklısın. Elbette. Tahmin etmeliydim. Belli la Tucker yan iblis. Çok küçük bir kısmı öyle ama illüzyon yaratabiliyor.”

“Ne?” Aden ve Mary Ann aynı anda haykırmışlardı.

“iblis mi dedin?” Mary Ann’in ağzı bir açılıyor bir kapanıyordu. “Bu doğru olamaz. Erkek arkadaşımdı. Aylarca çıktık. Bu zamanın büyük kısmında ilgim başka yerlerdeydi belki ama olsun. İnsan olmasaydı anlardım herhalde. Sonuçta bir psikolog, eğitilmiş bir gözlemci olmaya çalışıyorum. Evet, tamam, dün aramızda iblisler olup olamayacağını merak ediyordum ve Aden’ın zihninde sıkışıp kalanların böyle yaratıklar olabileceğini düşünmüştüm ama buna gerçekten inanmıyordum.”

Aden da buna inanmak istemiyordu. “Yani onun içine bir tür iblis mi girmiş?”

Riley omuzlarını silkti. “Durum ya böyle ya da soy ağacında bir iblis var.”

“Penny’nin bebeği,” dedi Mary Ann nefesi kesilerek. “O da bir iblis mi olacak?”

Riley yine omuz silkti fakat onun ne hissettiğini anlıyormuş gibi görünüyordu. Ayrıca Aden yanılmıyorsa, rahatlamıştı. “Bunu sadece zaman gösterir.”

“Sanırım Shane Weston, Tucker’ın ne olduğunu biliyor ama umursamıyormuş gibi görünüyor. Acaba o da iblis mi?” Ensesini ovdu. “En kısa zamanda bana böyle bir şeyin nasıl mümkün olabileceğini anlatacaksınız. Bu iblis meselesine hâlâ inanmıyorum ama sanırım Tucker’ın zalimliklerini bu açıklar: bir keresinde hiç yoktan bir yılan yaratmasını, benimle çıkmasını ve ayrıldığımızda arkadaş kalmak için ısrar etmesini.”

“Seninle kalmak istedi çünkü güzelsin,” dedi Riley.

“Güzel miyim sence? Tabii bunun bir önemi yok,” dedi aceleyle, sonra düşüncelerini bir kenara itmek istermiş gibi başını salladı.

“Demek istediğim şey şuydu: Aden onu rahatlattığımı söylemişti, Tucker da bana aynısını söyledi. Belki de insan olmayanlar için bir çeşit sakinleştirici görevi görüyordur.”

“Sakinleştirici değil,” dedi Aden. “Nötrleştirici.”

“Eğer yetenekleri nötrlüyorsam Tucker o yılanı nasıl yarattı? Kapının diğer yanındaydım ama yine de bir hayli yakındık.”

“Belki de nötrleyebilmen için yeteneği olan kişiyle aranda açık bir alan olması gerekiyordur,” dedi Aden.

“Bunu burada konuşmayalım.” Riley park yerindeki arabalara, önlerindeki kapılara ve hâlâ koridorda dolanan çocuklara baktı. Her

an yanlarına birisi gelebilirdi. Yakınlardaki çalılıklarda birisi gizleniyor olabilirdi.

Serin sabah havasını geride bırakıp binaya girdiler. Koridorda öğrenciler koşuyordu. Aden Victoria’ya doğru eğilip, “Senin için sorun olmayacak mı?” diye fısıldadı. Ne demeye çalıştığını anlatabilmek için boynunu ovuşturdu.

“Hayır,” diye fısıldadı Victoria da, nefesi ılıktı. Sesi emin değilmiş gibiydi.

“Eğer acıkırsan...”

“Acıkmayacağım,” dedi. Yine kendinden emin değil gibiydi.

“Her koşulda ben buradayım.”

Zil çalınca hepsi donakaldı.

“Sınıfa gitsek iyi olur,” dedi Aden iç geçirerek. “Çoktan geç kaldık.” Bunu Dan’e nasıl anlatacaktı? *Hey, Dan. Beni atma çünkü bir vampir ve kurtadamlar ciddi meseleler konuşuyorduk.*

“Ben hallederim,” dedi Victoria sırtarak. “Kimsenin ruhu duymaz.”

“Nasıl... Ah.” Büyülü sesiyle. Aden da sırttı. Bir vampir prensesle takılmanın avantajları yok değildi. “Teşekkürler.”

“Rica ederim.”

Hepsinin kendi sınıfına gitmesini bekliyordu ama görünüşe bakılırsa Riley ve Victoria sadece okula girmekle kalmamış Victoria'nın Adenla ve Riley'nin de Mary Ann'le aynı dersleri almasını sağlamışlardı.

Victoria. Tüm gün okulda onunla birlikte. Onunla daha fazla vakit geçirecek, onu rahatça görebücek, konuşabilecek, onun ve halkı hakkında daha çok şey öğrenecekti. İşler bundan daha iyi gidebilir miydi?

Aslında gidebilirdi. Mary Ann ona yardımcı oluyordu ve Riley onu öldürmekle tehdit etmiyordu.

Fakat iyimserliği uzun sürmedi. Kısa süre içinde bir şeyler yanlış gidecekti. Her zaman giderdi. Bu paranoya değildi. Bu Aden'in hayatının temel özelliği idi.

“Elijah,” diye mırıldandı Victoria'nın yanında ilk derse girerken.

Kahin ne istediğini biliyordu. *Kötülükler yolda, dostum. Sen daha bu maceraya atılmadan önce sana bunu söylemişim.*

Ama o yine de bu yola girmişti ve olacak olanlar kendi hatasıydı.

Üçüncü derste John O'Conner taklidi yapan çocuk Aden'i bekliyordu ve kapıda zıplayıp duruyordu. Aden ona hâlâ kızgındı ve artık kökenlerinden şüphe duyduğu için hevesle sorduğu sorulan duymuyormuş gibi davranıyordu.

“Chloe'yle konuştun mu? Nedense kafeteryaya giremedim ama denedim.”

Victoria “John’un” sandalyesine oturduğu için çocuk Aden’in yanında ayakta dikiliyordu. Diğerleri de içeri girmeye başlamıştı ve Victoria’ya şaşkınlıkla bakıyorlardı.

Aden hepsine vurmak istiyordu.

“Git başımdan,” diye hırladı Aden.

“Kim? Ben mi?” diye sordu Victoria.

Başıyla John’u gösterdi. “Hayır. Şu asalak.”

Victoria John’a bakarken kaşlarını çattı. Daha doğrusu bakmaya çalışırken. Bakışları tam olarak onu bulamamış gibiydi. “Hangi asalak?”

“Sence o... şey olabür mi?..”

“Haydi, dostum,” dedi John, Victoria karşılık veremedi. “Dünyadaki açlık sorununu çözmeni filan istemiyorum sonuçta. Sadece Chloe’yle konuşmanı ve nasıl olduğunu öğrenmeni istiyorum.”

Aden elini uzatıp John’u göğsünden itti... itmeye çalıştı. Eli sanki sadece havaya değiyormuş gibi içinden geçip gitmişti. Fakat parmaklarını elektrik prizine sokmuş gibi çarpıldı.

Uzun süre zonklayan eline baktı. Öğretmen konuşmaya başlamıştı, sonra Victoria'nın sınıfın önünde durup kendisinden bahsetmesini istedi. *Merhaba, benim adım Victoria ve New York'tan geliyorum. Yalnız kalmaktan hoşlanıyorum ve en sevdiğim dondurma çeşidi cevizli vanilyalı dondurma. Teşekkür ederim.*

Aden başını kaldırıp John’u farklı gözlerle incelemeye başladı. Parlak teni daha önce sahip olduğu bedenin dışım kaplıyordu sadece. Bir goblin, peri ya da cadı değildi. Nasıl anlayamamıştı ki?

“Ne? Bümiyor muydun?” diye sordu John. Gerçek John’dur demek. Aşırı dozdan ölmüştü ve şimdi de belli ki bir hayaletti.

Tahmin ettim, diye düşündü Aden. Bu ruhlar da mı peşine düşmüştü? Eğer böyleyse onlardan da korunması gerekiyor muydu?

Gün boyunca Victoria ve Riley'yle ilgili dedikodular artıp durdu. Bir grup basından kaçmaya çalışan modeller olduklarını iddia ediyordu.

Bir başka grup saklanmaya çalışan modellerin *çocukları* olduğunu söylüyordu. Herkes onların zengin olduğunu düşünüyor hatta birkaçı buraya bir film veya *reality show* çekmek için geldiğini bile iddia ediyordu.

Mary Ann hepsine gözlerini deviriyor ve para ile şöhretin tüm bu spekülasyonların içine nasıl girdiğini anlamıyordu. Riley'nin burada olduğuna bile inanamıyordu.

Hem de insan formundaydı.

Mary Ann'in yanında durup etraftaki herkesi izliyor ve düzgün davrandıklarından emin oluyordu. Mary Ann yine de onun kendisiyle takılmasının sebebinin Aden ve Tucker'da olduğu gibi onu da

sakinleştirebilme gücü olduğundan endişeleniyordu. Üstüne üstlük Tucker iblisti. Bir iblis! Ve onu öpmüştü. İblis mikroplan kendisine de geçmiş olabilir miydi?

Riley'nin ilgisinden sıkılmıyordu gerçi. Ancak sakınleştiriciliğinnötrleştiriciliğintek yeteneği olmadığını umuyordu. Riley onu çekici buluyor muydu? Ona güzel demişti fakat ya bunu kibarlıktan söylediyse?

İsteddiği herkesle çıkabileceğine emindi. Mesela burada olsaydı Penny'yle. Mary Ann onu tüm gün görmemişti. Riley, amigo kızların lideri olan Christy Hayes'le bile çıkabilirdi ki kendisi şu anda yanından geçiyor, ona öpücükler gönderiyordu.

“Onunla konuşabilirsin istersen,” dedi Mary Ann. Bu sert ses tonu gerçekten ona mı aitti. “Vaktimiz var. Üçüncü ders zili,” duvardaki saate baktı, “dört dakika sonra çalacak ve sınıfımız koridorun sonunda.”

Riley kaşlarını çattı fakat adımları hiç yavaşlamamıştı. Taşıdığı kitapları hem kendininkileri hem de onunkileribir kolundan diğerine aldı. “Kiminle konuşayım?”

Peeekiiii. Güzel ve hoppa Christy’yi fark etmemişti bile. Büyük bir keyif hissetti. “Boş ver. Bugün şimdilik nasıl geçiyor senin için?” “İyi. Daha önce de okula gitmiştik. Tabii öğrencilerle öğretmenler tıpkı bizim gibiydi ama okul okuldur. Gidersin, bir şeyler öğrenirsin ve yoluna çıkan birisi olursa öldürürsün.”

Mary Ann’in beti benzi attı. “Gidip bililerini öylece öldüremezsın. Kurallar ve yasalar var, ayrıca...”

Boğuk kahkahası onu susturdu. “Sadece şaka yapıyordum, Mary Ann. Arkadaşlarına zarar vermem.”

“Ya.” Endişesi kaybolunca sinirlendi. “Beni böyle korkutma!” “Fakat düşmanların söz konusu olursa...” diye mırıldandı.

Mary Ann ona bakıp başını salladı, bu sefer ona inanıp inanmamakta tereddüt ediyordu.

Sıfma birlikte girdiler. Mary Ann, öğretmenin masasına en yakın olan, en sağdaki sıraya geçti. Kyle Matthevvs yanındaki sırada oturuyordu. Riley daha önceki iki derste olduğu gibi oturmak istediği yerin önünde durup çocuğa gözlerini dikti. Kyle oturduğu yerde rahatsız olmuşçasına kıpırdanana kadar baktı. Kyle kitaplarını alıp başka bir sıra bulana kadar bakmaya devam etti.

Riley’de başka hiçbir çocukta olmayan, öylesine yoğun bir kuvvet vardı ki... Gözlerindeki o kötücül parıltı da buna katkı sağlıyordu. *İstediğimi elde etmek için gereken her şeyi yaparım*, diyordu bu parıltı.

Tabii bu pırıltıyı hiçbir zaman Mary Ann'e çevirmiyordu. Ona karşı kibar ve koruyucu davranıyordu.

Kitaplarını masasına koyarken Mary Ann'e baktı. *"Aura'n yine renk cümbüşüne döndü. Ne düşünüyorsun?"*

Seni. Ona doğru eğüip fısıldadı, "Evde seni bekleyen bir kız arkadaşın var mı? Merak ediyordum da." *Ben bir salağım.*

Ama bilmesi gerekiyordu.

Riley'nin yüzü yumuşadı. "Hayır. Kimse yok. Ashnda Victoria tek arkadaşım."

Harika Victoria. Muhteşem. Mary Ann, vampir prensesin o mükemmel dış yüzünün altında bazı kusurlar olmasını dilediği için kendinden nefret ediyordu. Aralarındaki çekışmeyi biraz eşitleyecek bir şeyler dilediği için. Gerçi Mary Ann, Riley'yle bir şeyler yaşamayı denemek istemiyordu. Değil mi?

"Senin arkadaşınım, değil mi?" diye sordu. Riley bunu daha önce söylemişti ama fikrini değıştirmiş olabilirdi.

Bir saniye geçti, bakışlarıyla onu inceliyordu, sonra başıyla onayladı. "Evet. Ben de senin arkadaşınım. Seni koruyacağım, Mary Ann. Sana söz veriyorum."

Zil çaldı ve sınıfın önünde durmakta olan öğretmen derse başladı. Mary Ann tek kelimesini bile duymamıştı. Hemen önüne bakıyor ve tahtaya yazılanları inceliyormuş, not alıyormuş gibi yapıyordu fakat aklı tamamen Riley'deydi.

Ne yazık ki günün geri kalanı da bu şekilde devam etti. Riley'nin okula ve çocuklara dair ne düşündüğünü merak ediyordu. Sıkılıyor ve başka bir yerde olmak istiyor muydu? Mary Ann'in onunla olmaktan hoşlandığı kadar o da bundan hoşlanıyor muydu?

Öğlen yemeğinde kafeteryanın gerisinde birlikte oturdular ve yanlarına Aden üe Victoria geldi. Herkes onlara bakıyordu. Hatta ne

konuştuklarını duymak için eğiliyorlardı. Riley hem kendi tepsisinden hem de Mary Ann ile Vîctoria'nınkinden yiyordu. Mary Ann'in fark ettiği üzere Victoria yiyormuş taklidi bile yapmıyordu.

"Burada hiçbir şey konuşamayacağız," diye mırıldadı Aden. "Gerçi John, *gerçek* John benimle tekrar konuştu," dedi bakışlarıyla Mary Ann'e odaklanarak.

Yoksa... Yani... *Bir hayalet mi*, diye dudaklarını oynattı.

Aden onayladı.

Önce bir iblis, şimdi de hayalet. Bundan sonra ne çıkacaktı? Çikolatalı pudinginden kaşık alırken elleri titriyordu. "Ne istiyormuş?"

"Chloe Howard'la iletişim kurmasını sağlamamı."

Mary Ann nadiren konuşan ve kapüşonlu giysiler giyen utangaç kızı düşündü. "Bunu yapacak mısın?" Canlı birisi ile ölü birisinin iletişim kurmasını nasıl sağlayacaktı ki?

Aden gazozundan bir yudum aldı. "Bilmiyorum. Ya elime yüzüme bulaştırırsam ve kızarsa? Ya da bunu yaptıktan sonra başkalannı da üstüme salarsa. Başkaları da olduğunu biliyorum. Bazılarını gördüm. O sırada ne olduklarını bilmiyordum ama şimdi düşünüyorum da başka bir şey olmaları mümkün değil. Her neyse, yeni konuya geçelim."

"Okuldan sonra benim evime gidebiliriz," dedi tepsisini kenara iterek. Aden'la konuşmak için ertesi günü beklemesi mümkün değildi. Hem belki, annesi de hâlâ evin içindeydi. Belki Aden onu da görürdü. Belki konuşurlardı.

Victoria ile Riley başlarıyla onayladı ama akıllan karışmıştı. Konuşmalarım tam olarak çözememişlerdi. "Daha sonra anlatırım," dedi Riley'ye.

“Gelemem.” Aden çantasından sandviçini çıkardı ve poşetini sıyırdı. “Saat dörtte çiftlikte olmam gerekiyor.”

“Ya etüt yapmaya ne dersin?” Mary Ann dirseklerini masaya dayadı. “Dan benim evime gelip etüt yapmamıza izin verir mi?”

Aden’in yüz ifadesi önce umutluydu, sonra şüpheyile doldu, en sonunda vazgeçti. “Soranm ama cevabı tahmin edebiliyorum ve bu evet değil.”

“Öğrenmenin tek yolu var.” Cep telefonunu cebinden çıkarıp açtı. Bu kesinlikle yasaktı, okul politikasına aykırıydı ama umurunda değildi. Babasının numarasını aradı. “Baba,” dedi telefon açılınca, “okuldan sonra birkaç arkadaşımle evde ders çalışsam olur mu?”

“Bir saniye. Bu benim küçük kızım mı?” Boğuk sesi hattı dolduruyordu. “Mümkün değil. Kimseyi çağırılmaz ki o, yaşlı babası yalvarsa bile yapmaz.”

“Baba. Ciddi ol.”

“Tabii ki çağırabilirsin. Beni bu yüzden mi aradın? Bu hattı kullandığın için kalp krizi geçiriyordum neredeyse. Her şey yolunda mı?”

“Evet.” Özel iş numarasını, seansları bölen numarayı acil durumlarda kullanıyordu fakat daha önce hiç kullanmamıştı. “Gerçekten. Çalışmamız çok önemli.” Yalan değildi. Birbirlerini, başka yaratıkları incelemeleri ve ne yapılması gerektiğini, neler olup bittiğini anlamaları gerekiyordu. Babasının mutlulukla gülümsediğini ve başıyla onayladığını görebiliyordu. “Geç saate kadar çalışayım mı? Sıkıcı kişiliğimle işinize karışmak istemem.”

Bu babasının çalışması gerekse de kızının daha çok sosyalleşmesini istediği anlamına geliyordu. Belki de Mary Ann gerçekten çok çalışıyordu. “Bu harika olur.”

“O zaman seninle... dokuzda görüşür müyüz?”

“Harika. Teşekkürler.”

“Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.” Mary Ann telefonu kapadı ve Aden’a uzattı. Gülümsüyordu. “Sıra sende.”

“Buraya geldiğime inanamıyorum,” dedi Aden Mary Ann’in evine bakarken. Dan gerçekten de evet demişti. Tamam, Victoria konuşmaya girip kabul etmesini istemişti ama yine de... Aden buradaydı.

Victoria ile salonda dolanıyorlardı; buraya daha önce gelmiş olan Riley girişte Mary Ann’in yanında kalmıştı. Yumuşak, kırmızı koltukların, mavili yeşilli bir halının ve turuncu üe pembe mermerleri olan masaların olduğu geniş bir alandı. Hepsini birbirine bir renk cümbüşüyle bağlayan abajurlar da vardı.

“Burayı annem dekore etti ve babam o öldükten sonra hiçbir şeye dokunmak istemedi,” dedi Mary Ann, sesinden kadına karşı hissettiği sevgiyi duymak mümkündü.

“Bayıldım.” Kişilikliydi ve sıcaktı. Canlıydı.

m

Aden’in yanlarında kaldığı ailelerden birinin evinde deri mobilyalar ve cam sehpa vardı. Tek bir leke bile annenin temizlik çılgınlığına kapılmasına yetiyordu. Bir başka aile, evlerim beyaz ve bej renkli eşyalarla doldurmuştu, tıpkı kapatıldığı tesisler gibiydi ve umursamıyor gibi görünseler de Aden halıya basmaktan bile çekinmişti. En sevdiği aile ancak birbirine uymayan, eski püskü mobilyalara parası yetebilmiş olan aileydi ve kendisini en çok orada rahat hissetmişti.

Mümkün olsaydı sonsuza kadar orada kalırdı ama Eve onu geçmişe götürmüş ve Aden geleceği değiştirmişti. Tekrar o güne döndüğünde o harika aileyle hiç kalmamış gibi olmuştu.

“Riley burayı bana anlatmaya çalışmıştı,” dedi Victoria, “fakat ona inanmadım. Kim tahmin edebilirdi ki?” Özlemle iç geçirdi ve yanmayan şöminenin önünde duran Aden’in yanına geldi. Bakışları boynuna kayd ve tekrar önüne döndü. Saatler ilerledikçe nabzına 'daha fazla odaklanıyordu. “Bizim evimiz çok karanlık ve renksiz.” Sesi artık daha hırıltılı çıkıyordu, kelimeleri geveliyor gibiydi.

Aç mıydı? Ten rengi normalden daha soluktu ve yanaklarında hiç renk kalmamıştı. “Bu arada evin nerede?”

Yapması gerekirse onu dışarı çıkarıp kendisinden içmeye zorlayacaktı. “Romanyalı olduğunu biliyorum ama nerede kalıyordun?”

“Büyük bir grup buraya taşındı, bu yüzden bulabildiğimiz en büyük eve taşınmak zorunda kaldık. Bize güvenlik illüzyonu yaratacak kadar uzakta fakat bir anda geri dönebileceğimiz kadar yakın.” Bakışlarını boynundan ayırmamıştı.

Aden başını yana eğip boynunun daha fazla görmesini sağladı. Victoria’nın nefesi kesildi. Ah, evet. Açtı.

“Benden içebilirsin, biliyorsun değil mi?” Göz ucuyla rafta duran çerçeveli bir fotoğrafı görüp eline aldı.

“Olmaz,” dedi zorlukla.

“Emin misin?” Fotoğrafta bir adam, bir kadın ve küçük bir kız vardı. Küçük kız belli ki Mary Ann’di ve yetişkinler de annesiyle babası olmalıydı. Tıpkı annesine benziyordu. Aynı koyu renk saç ve gözlere sahipti. Yüzü tıpkı onunki gibi zayıftı.”

“Peki Aden... burada hayalet görebiliyor musun?” diye sordu Mary Ann tereddütle.

Aden karşılık veremedi arkadaşın telaşla konuşmaya başladı.

O adam, dedi Eve nefesi kesilerek. *Onu tanıyorum.*

Tanıdık geliyor, değil mi? dedi Julian.

Aden fotoğrafı yüzüne yaklaştırdı. Adam tıraşlıydı, mavi gözleri ve yıllar içinde gördüğü pek çok kişide olduğu gibi çocuksu bir yüzü vardı. “O Mary Ann’in babası,” dedi Aden kaşlarını çatarak. “Onu tanıyor olmamız mümkün değil.”

Hayır, hayır, tanıyoruz, diye karşılık verdi Eve heyecanla. Onu daha önce gördük. Birebir hem de. Hatırlasana. Sakal ve gözlük ekle, işte o zaman... Ah, neyse, seni ona götüreceğim.

Hayır, diye haykırdı zihnindeki herkes bir anda.

“Aden?” dedi Victoria. Sıcak eliyle omzunu tuttu. “Ne oldu?”

“Hayır, Eve, hayır!” diye haykırdı Aden tek bir şeye odaklanarak: Hayatta kalmaya. “Lütfen bunu bana...”

Fakat çok geç kalmıştı. Tüm dünyası karardı. Düşüyor, düşüyor, düşüyordu, döne döne, çılgınlık atarak etrafta tutunacak bir şey anyordu. Tutunacak her şey yanından kayıp gidiyordu. Midesi bulanıyor, korkunç sancılar çekiyor, yanıp tutuşuyordu.

Vücudu erimeye, teni parçalanmaya başladı, kaslar yok oldu, kemikler un ufak oldu ve en sonunda gerçekliğe dair tüm algısını kaybederek ortadan kayboldu.

ON DÖRT

“Hâlâ sesler duyuyor musun Aden?”

Bu soru Aden’i uzun, karanlık bir tünelden çıkartıp sert bir şeye çarpmasına sebep olmuştu. Muhtemelen tuğla bir duvara. Zihni, bedeni kadar hızla duvara ulaşamamıştı, o yüzden algısı yavaş yavaş geri geldi. Neredeydi?

Gözlerini kırptırırken etrafındaki her şey yavaşça netleşmeye başladı. Konforlu bir koltukta oturuyordu. Etrafındaki raflardan kitaplar taşıyordu. Hemen önündeki masa dosyalar ve kâğıtlarla doluydu. Solunda bir başka deri koltuk vardı ve bunda mavi gözlü, sakallı ve gözlüklü bir adam oturuyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu Aden. Sarhoş mu olmuştu? İçtiğini hatırlamıyordu.

“Ofisimdeyiz, seansa devam ediyoruz.” Adam hoşgörülle gülümsedi. “Şimdiden unuttun mu yoksa?”

“Ofis mi? Seans mı?” Yavaşça nefes alıp bıraktı. Nefesini verirken hatıralar akmaya başladı. Mary Ann’in evindeydi. Victoria boynuna aklıkla bakıyordu. Bir fotoğraf görüp eline almıştı. Eve adamı tanımıştı.

Seni ona götüreceğim, demişti.

Eve.

Dişlerini gıcırdattı. Daha önce tehdit ettiği gibi onu zamanda geri götürmüştü demek ki. Ama ne zamana? Nereye?

Kendisine baktı. Düz bir tişört giyiyordu ve içinden iğnelerle delik deşik olmuş cılız kollar çıkıyordu. Yan tarafında keskin ve hiç azalmayan bir acı vardı. Pantolonunun dizleri yırtılmıştı.

“Aden, bir şey mi oldu?” diye sordu adam.

“Hayır, hayır,” dedi çünkü bu en doğru cevap gibi gelmişti. İrkilerek yan tarafına dokundu. Bunlar... dikiş miydi?

“İyiyim.”

“Hâlâ iyileşiyorsun,” dedi nazikçe. “İyileşmeye devam etmek istiyorsan yaraya dokunmaman gerek.”

Ellerini kucağında birleştirdi.

Geldik, dedi Eve mutlulukla. On bir yaşındasın. Bu ofisi hatırlıyor musun? Doktoru?

On bir. Akıl hastanelerinden birinde, hastalardan bir tanesi tarafından çatallandığı yıl. İçinden öfke ve hoşnutsuzluk aktı. “Doktor...” dedi.

“Evet, Aden?”

Kendi kendisine konuştuğunu fark edince yanakları kızardı. Doktor. “Dr...” Adamın adını hatırlayamıyordu. Sakal muhtemelen onu daha yaşlı gösteriyordu fakat aslında gençti. Uzun boyluydu ve ince bir yapısı vardı.

“Gray.” Aralarındaki boşluğu sabırlı bir iç çekiş doldurdu. “Dr. Gray.”

Aden gerildi. Dr. Gray. Mary Ann Gray. Mary Ann’in... babası mı? Gördüğü fotoğrafı aklına getirdi ve bunu karşısındaki adamla karşılaştırdı. Sakalla gözlüğü çıkarınca iki adam tıpatıp aynıydı.

Çılgına dönebilirdi. Bunu istiyordu. Ama olduğu yerde kaldı, sanki ağır taşlar onu yerinde tutuyormuş gibiydi, demin öğrendiği bilginin yarattığı şoku atlatmaya çalışıyordu. Yıllar önce Mary Ann’le direkt olmasa da bir bağlantısı olmuştu ve bunun farkında bile değildi.

Sana onu tanıdığımı söylemeye çalışıyordum, dedi Eve.

Kim tahmin ederdi ki, dedi Caleb.

“Kim olduğunuzu biliyorum,” dedi Aden doktora, sesinde istediğinden fazla duygu barındırıyordu.

Dr. Gray gülümsemekle yetindi. “Öyle olduğunu umuyorum, Aden. Haydi başlayalım, olur mu?” Kolçağa dirseğini koydu ve beklentiyle Aden’a baktı.

“Ben... Tamam,” dedi fakat *hayır* diye bağırarak istiyordu. Aklından binlerce soru geçiyordu ama bunları soramazdı. On bir yaşında görünmeye dikkat etmek zorundaydı, bu görüşmenin yaşandığı ilk zamanda nasıl cevap verseyse öyle cevap vermeliydi.

Eve son kez aynı şeyi yaptığında en sevdiği koruyucu afleyi kaybetmişti ve bu başına gelen en kötü şey değildi. O yolculuktan sonra tanımadığı bir evde, daha önce hiç görmediği insanlarla uyanmıştı. O “hafıza kaybı” bir başka akıl hastanesine yatırılmasına sebep olmuştu. *Yaptığın her şey tekrar hastaneye yatırılmana sebep oluyor.*

Gerçekten de durum böyle gibiydi. Döndüğü zaman Eve onu bir daha asla geri götürmemeye söz vermişti. Fakat tabii bu sözü daha önce de vermişti. Heyecanı endişesine ağır basıyordu herhalde.

Fakat öteki zamanlardan farklı olarak bu sefer ona kızamadı. Çocuk olmasına rağmen yeteneklerinin ortadan kaybolmasını sağlayıp sağlayamadığını görebilmek için on bir yaşındaki Mary Ann’i görmek her şeye değerdi.

Şu an neredeydi?

Dr. Gray kızının başka insanların sıradışı yeteneklerini durdurabildiğini biliyor muydu? Aden bunu sorarsa korkar mıydı? Muhtemelen. Sorsa Aden’in geleceği ne kadar değişirdi? Mary Ann’le bir daha karşılaşabilir miydi?

Ah. İşte öfkelenmeye başlamıştı. Kaynar sıcaklıktaydı. Eğer bu seans geleceğini değiştirip Crossroads’a taşınmamasına, Mary Ann veya Victoria’yla tanışmamasına sebep olursa...

Duygularının ne yöne gittiğini hissediyorum, dedi Elijah. Sana güvence verebilsem keşke fakat...

Harika. Söylediği her şeyi en ufak detayına kadar hatırlamaya ve bunları nasıl söylediğini bulmaya çalışması gerekecekti. On bir yaşındakiler bebek gibi mi yoksa yetişkin gibi mi konuşurdu?

“Aden?”

Konuşmanın gidişatını çoktan kaçırmıştı; daha dikkatli olması gerekiyordu. “Evet?”

“Sana bir soru sordum.”

“Özür dilerim. Tekrar edebilir misiniz lütfen?”

“Ederim fakat bundan sonra geçirdiğimiz vakitlerde daha dikkatli olmanı istiyorum. Tamam mı?” Başıyla onayladıktan sonra Dr. Gray devam etti. “Senin başkalarının duyamadığı insanlarla yüksek sesle tartıştığına dair raporlar var. O yüzden tekrar soruyorum, bazı sesler duyuyor musun?”

“Ben... Ben...” Bu soruya nasıl cevap vermişti. “Eee, hayır.” Gerçeği söylemiş olamazdı, değil mi?

“Emin misin?”

Aden kitap raflarının arasında duran, gururla çerçevelenmiş Oklahoma Üniversitesi Psikoloji Anabilim Dalı diplomasına odaklandı. Daha sakın bir ses tonuyla, “Evet, eminim,” dedi.

Dr. Gray kaşlarını çatı. “Birlikte birkaç seans yaptık ama hep beni uzakta tuttun, bana dosyanda bulunabilecek bilgilerden başka

bir şey söylemedin. Burası güvenli bir yer, Aden. Söylediklerin sana karşı kullanılmayacak. Sana bunu kanıtladığımı umuyorum.”

“Kanıtladınız.” Bugüne dair hatıralar her ne kadar puslu olsa da akıma gelmeye başlamıştı. Dr. Gray ona karşı son derece nazik davranmıştı ve onu mutlu etmek istemişti. “Ben sadece... buradan

nefret ediyorum. Gitmek istiyorum.” İŖte. En sonunda doğru yolu bulmuşlardı.

“Nereye gideceksin? Kabalık yapmak istemiyorum, sadece bir şey kanıtlamaya çalışıyorum. şu an seni hiçbir koruyucu aile almaz. Herkes senin tehlikeli olduğunu düşünüyor, o yüzden başka çocuklarla istediğin gibi oynayamazsın.”

Normal ocuklar demeye çalışıyordu. Burada başka çocuklar vardı sonuçta ve hepsi sözde onun gibi deliydi.

“Birisi canını mı yaktı?” diye devam etti doktor. “Bu yüzden mi gitmek istiyorsun? Bir başka hastayla tartışma mı yaşadın?”

Sessizce spor ayakkabılarını sallamaya başladı.

Seni buraya bir sebepten getirdim, dedi Eve. Başkalannın ne dedikleri umurunda değil. ğrenmek için ölüp bittiğin şeyi sor ona.

“Ben sadece çiftliğe dönmek istiyorum,” dedi Eve’i duymazlıktan gelerek. Sonra donakaldı. Bir anlığına buraya ilk geldiğinde söylediği şeyleri söylemesi gerektiği gerçeğini unutmuştu.

“iftlik mi?” Dr. Gray tekrar i geçirdi. “Bildiğim kadarıyla şimdiye kadar hiç çiftlikte yaşamamışsın. şimdilik burası senin evin. Özür dilerim ama bu şekilde olması gerekiyor.”

Ona Mary Ann’i sor, diye ısrar etti Eve.

Yapma sakın, Ad, dedi Julian. Ben olayların vardığı noktadan memnunum ve değişmelerini istemiyorum.

Yani neredeyse bir kız arkadaşımız olmak üzere, diye ekledi Caleb.

“Aden?”

Dr. Gray. Konuşmalarının nereye yönlendiğini hatırlaması için geri dönmesi gerekiyordu. Sorulan soru başka bir hastayla tartışma yaşayıp yaşamadığıydı. “Ah, hayır. Herkes şimdilik benden uzak duruyor.”

“Ya, öyle mi?” Doktor sessizce dilini şaklattı. “Dün birkaç hastanın seni köşeye sıkıştırdıklarını biliyorum. Seni tehdit ettiklerini de. Biri sana vurdu, sen de misilleme yaptın. Eğer hademeler seni durdurmasaydı... Bak, yapmış oldukların önemli değil, neler olup bitiyorsa,” dedi nazikçe, “bana söyleyebilirsin. Seni yargılamam. Sana yardım etmek istiyorum. Sana yardım edeyim. Lütfen.”

“Ben...”

Sor ona, sor, sor! Sen yapana kadar susmayacağım. Eve inatçılık yapıyordu.

Tanrım, ya başka bir eyalette uyanırsa, Mary Ann veya Victoria olmadan hem de, dedi Elijah öfkeyle. Mary Ann’in bize yaptığı şeyden nefret ediyorum ama en sonunda hastanelerden kurtuldu ve ona verdikleri ilaçları içmiyor.

Kâhin olan sensin, dedi Caleb. Doktora kız hakkında soru sorarsa ne olacağını söyle.

Size söyledim, ben... Elijah bir anda durunca herkes nefesini tuttu ve onun devam etmesini bekledi, bir şey bildiğini anlamışlardı. Birkaç saniye geçti, Aden’in doktorun ne dediğini yine unuttuğu, sonsuzluk gibi gelen birkaç saniye. Bu süre içinde Elijah güçlükle nefes alıp inliyordu.

“Ne?” dedi en sonunda ve Dr. Gray ne dediğini tekrarlarlarken Elijah konuştu. Genelde sadece ölümlere dair kehanette bulunduğumu biliyorsunuz ama son zamanlarda daha fazla şey görmeye başladım. Ve şu an biliyorum ki sen Mary Ann’den bahsedersen iki şey olabilir. Dr. Gray çıldırır ve senden oldukça hızlı bir şekilde uzaklaşır. Asla Mary Ann’le tanışamazsın. Ya da Dr. Gray çıldırır ve

z&z

yine senden uzaklaşır ama söylediğin şeyleri merak eder. Eğer ikincisi olursa Mary Ann’le tanışırsın ve aramızdan biri serbest kalır.

Eve nefesini tuttu. Birimiz serbest mi kalır? Kim? Ve nasıl?

Bilmiyorum. Keşke bilseydim ama... Üzgünüm.

Eğer aralarından biri serbest kalabiliyorsa bu, hepsinin gidebileceği anlamına geliyordu. Hep hayalini kurduğu şeye sahip olacaktı. Huzur ve arkadaşları için sonsuza kadar mutlu yaşayacakları bir hayat. Yeni edineceği arkadaşlarla normal bir hayat. Tabii bu normal hayat da çok uzun sürmeyecekti çünkü yavaş yavaş ölüme yaklaşıyordu ama yine de böyle bir hayatı birazcık da olsa tadabilse bunu hiç tecrübe etmemiş olmaktan daha iyi olurdu.

Ancak öteki alternatif gerçekleşirse bunların hiçbirine sahip olamazdı. Mary Ann'in arkadaşlığına bile. Crossroads'a gidebilir miydi? Victoria'yla tanışabilir miydi? Merak etmekten kendisini alıkoyamıyordu.

Biraz düşünmek ve en iyi eylem planının ne olacağına karar vermek istiyordu, artıları ile eksilerini karşılaştırabilirdi belki. Ama bu iş böyle yürümüyordu ne yazık ki. Bu seans bittiğinde gelecekteki o ana tekrar dönecekti. Zamanı yoktu.

Eve geçmişte ne kadar kalabileceklerini kontrol edebiliyor olsaydı keşke. Ama yapamıyordu. Aklına getirdiği sahne sonlanmca buradaki zamanı da bitiyordu. Şu an karar vermek zorundaydı. Her zaman istediği şeylere sahip olmak mı yoksa hep istediği şeyleri kaybetmek mi? Neye karar verecek olursa olsun bunu şu an yapmalıydı.

"Bir lazımız var mı?" Soruyu dudaklarından çıkmadan önce durduramamıştı. Bir anlığına paniğe kapıldı. Kendisini körleştiren bir paniğe.

Yapmıştı. Karar vermişti. Sormuştu.

Dört ruh da nefesini tuttu. Şaşkınlıkla, korkuyla ya da heyecanla

' I

olabilirdi, Aden bilmiyordu.

*.' Bildiği tek şey artık geri dönüş olmadığıydı.

Doktor başını hafifçe yana eğdi, dudakları hafifçe bükülmüştü. “Var, evet. Nereden bildin?” Henüz çıldırmamıştı.

Kalbi kulaklarında atıyordu, kısa kısa nefesler alıyordu ve onu hemen şu anda odadan attırmayacak bir cevap arıyordu. Sonra bir şey gördü. Saçları gece kadar siyah olan, ela gözlü ve bronz tenli bir kızın çerçeveli fotoğrafı.

“Masanızdaki fotoğraf. Güzel bir kız.”

“Ah. Teşekkür ederim. O Mary Ann. Senin yaşımda. Tıpkı annesine benziyor.” Dr. Gray demin söylediği şeylere inanamıyormuş gibi başını salladı. Normal insanların tehlikeli delilere sevdikleri insanlardan bahsetmediklerini biliyordu Aden. Bu tehlikeli deliler her ne kadar genç görünürse görünsün. “Tekrar konumuza dönelim. Benimle konuşman gerek, Aden. Sana ancak böyle yardım edebilirim.”

En sonunda, “Hâlâ sesler duyup duymadığımı sordunuz. Cevap evet,” dedi. Utanca kapıldığı ses tonundan belli oluyordu. Parmaklarını tişörtüne dolayıp duruyor, her yönde kırıksıklıklar oluşuyordu. Konuyu Mary Ann’e biraz sonra getirecekti. Dr. Gray’in “asıl iş” aradan çıktıktan sonra konuşmaya daha hevesli olacağını umuyordu. “Sürekli duyuyorum.”

Yapma ama. O kadar da kötü değiliz. Julian konuşmuştu.

Bir de sırtımdan bıçaklasaydın. Bu da Caleb’dı.

“Kusura bakmayın,” demek istiyordu ama karşılık vermedi.

“Hiçbir gelişme yok öyleyse.” Dr. Gray bacak bacak üstüne attı. “İlaçlarım tekrar değiştirmemiz konusunda psikiyatristinle konuşabiliriz.”

“Olur,” dedi Aden fakat yeni ilaçların onu nasıl etkilediğini hatırlayabiliyordu. Mide krampları, kusma. Dehidrasyon yüzünden

bir hafta seruma bağlı kalmıştı.

Dr. Gray gözlüğünü burnuna indirdi. “Biraz yavaşlayalım öyleyse. Hâlâ sesler duyduğuna göre senden ne istediklerini duymak istiyorum.”

“Bir sürü şey.”

“Mesela?”

Yıllar önce ona ne söylemişti? “Mesela... bedenın kontrolü gibi.” Evet, bundan bahsetmişti. Genellikle doktorlarıyla açık açık konuşmuyordu ama Dr. Gray⁷de konuşmasını sağlayan bir şey vardı.

Bunu yine yapsan keşke, dedi Eve.

Evet, ara sıra kaptan köşkünü devretmek hiç de mantıksız değil, dedi Caleb.

Eskiden ara sıra kontrolü ele almamıza izin verirdin ve biz de her zaman sana kontrolü geri verdik. Bunu yapmayı neden bıraktığını hiç anlamadım. Eğer güçsüz olsan sen de kontrol isterdin, dedi Elijah.

Harika. Yine başının etini yemeye başlamışlardı. “Güçsüz değüsiniz ki,” dedi gıcırdattığı dişlerinin arasından. Geçmişe dönmüştü sonuçta, değil mi?

“Efendim?”

“Ah, şey, bir şey yok. Kendime moral veriyordum.”

O çıldırma anına pek bir şey kalmadı, dedi Elijah iç geçirerek.

Kaşlarını çatan doktor defterine not aldı. “Beden dedin. Bunu araştıralım biraz. Eğer sesler bedenın kontrolünü almak istiyorlarsa kendi başlarına bunu başaramıyorlar demektir. Karan sen veriyorsun. Bu iyi bir şey, değil mi? Kontrolün senin elinde olması yani.”

Arkadaşları izin almadan bedeninin kontrolünü ele geçiremiyor olabilirlerdi ama bunun sebebi izin almadan başlarına pek çok bela gelebilmesi olasılığıydı. “Evet, öyle.”

Doktor not alırken kalemi kâğıdın üstünde gidip geliyordu. “Kontrol sende olduğuna göre seslerin seni terk etmesini sağlayabiliyor musun?”

“Zorla mı? Hayır. Ama bazen gidiyorlar gerçekten.” Kızı yüzünden.

“Onlar gittiğinde ne oluyor?”

Aden gülümsedi fakat bu gülümseme suçluluk hissiyle doluydu. “Huzur.”

“Ah, Aden.” Dr. Gray elini kalbine götürdü, yüz ifadesi yumuşamıştı. “Bu harika bir şey.”

Gururlu bir baba gibi hissettiğine eminim. Eve’in sesi yumuşamıştı, sanki doktora ısınıyor gibiydi.

Bu son seferde olmamıştı. Bu da demek oluyordu ki huzur bulduğunu önceki seferde itiraf etmemişti. Doğal olarak. Huzur o zamanlar bildiği bir şey değildi. Gülümsemesi soldu. “Şaka yapıyordum. Gitmelerine izin yok. Sürekli benimle kalıyorlar.”

Dr. Gray bir elini yüzüne destek yaparak koydu, parmaklarının arasından kalem çıkıyordu. “Yalanlar üe gerçeklerin arasından yolumu bulmaya çalışırken sana nasıl yardımcı olabilirim?”

Ayaklarına baktı, gerçekten pişman olmuş gibi görüldüğünü umuyordu. “Tekrar yapmayacağım.”

“Lütfen yapma. Peki bu sefer neden yaptın?”

Omuzlarım silktili, akima bir cevap gelmemişti.

“Pekâlâ. Sesler gittiği zaman neden geri dönüyorlar söyler misin? Çünkü seslerin gitmesinden bahsederken yalan söylemediğini

biliyorum, şaka yapıyorum derken yalan söylüyordun. Kontrol sende hatırlasana.”

ASG

Bu seferkinden kaçış yoktu. Gerçekleri söylemeliydi. En azından bir kısmını. “Bana bağılılar sanki...” Sonraki kelimelerini düşünürken başını yana eğdi. “Tasmalı hayvanlar gibi. Onları uzakta tutamıyorum.”

Bu lafının üstüne Julian, *canım yandı*, demiş ve Elijah, *bize hayvan dediğin için bunu sana ödeteceğim, umarım biliyorsundur*, diye karşılık vermişti.

Ödeyeceğini biliyordu ama şu an bu konuda endişelenmek için uygun bir zaman değildi. “Onlar da sizin ya da benim gibi insan ama kendilerine ait bedenleri yok. Bir şekilde benim zihnime emildiler ve zihnimi onlarla paylaşmam gerekiyor.”

Dr. Gray bu itirafı doğal karşıladı, şaşırtıcı biçimde istifini bile bozmamıştı. “Birkaç gün önce bana dört farklı ses duyduğunu söyledin. Daha doğrusu insan. Hâlâ dört mü?”

“Evet.”

“Ve bunlar...” Doktor defterinde bir sayfa buldu. “Senin yaşında mı? Hepsi?”

“Hayır. Kaç yaşında olduklarını bilmiyorum.”

“Anladım,” diye mırıldandı. “Bana onlardan bahset. Nasıl insanlar?”

O konuya girmişken, dedi Eve, kızım da sor.

Birazdan yapacaktı. Doktorun konuyu tekrar terapiye getirmesini istemiyordu. “İyi insanlar. Genellikle,” diye ekledi.

Bu cümlesi yüzünden homurdanmalar ve Caleb’den bir tehdit daha geldi.

“İsimleri var mı?” diye sordu Dr. Gray.

Aden hepsini söyledi.

Eve ismini duyunca gözleri ilgiyle parlamıştı. “Eve bir dişi sanırım.

“Evet. Bir kız.” Sesinde öyle bir tikslenme vardı ki doktor gülümsemesini bastırmaya çalışmak zorunda kaldı.

Ah, yapma, dedi Eve. Benim rehberliğime sahip olduğun için dünyadaki en şanslı çocuksun.

“En çok onu merak ediyorum,” dedi doktor.

Tabii merak eder, dedi Caleb, alındığı belliydi. Ya ben neyim, köpek maması mı? Neden beni merak etmiyor?

“Aden, tekrar kayboldun.”

Aden dikkatini topladı, Caleb ve Eve’in sesleri o tekrar odaklanırken yavaş yavaş kayboldu. “Özür dilerim. Efendim?”

“Sana bir soru sordum.” Kaşlarını çatan doktor tekrar sandalyesine yaslandı. “Tam o sırada zihninde neler olup bitiyordu?”

“Hiçbir şey,” dedi.

Bir kaş havaya kalktı. “Bana artık yalan söylemeyeceğini sanmışım.”

Aden şakaklarını ovuşturup seçeneklerini değerlendirdi. Gerçeği itiraf edebilirdi ama o zaman Dr. Gray onu sorgulamaktan vazgeçmezdi ve konuyu Mary Ann’e getiremezdi. Ondan bahsetme şansı bulamadan tekrar geleceğe dönerse ne olacaktı?

Geleceğe dönme düşüncesiyle hemen harekete geçti.

Ya şimdi ya hiç. “En çok Eve’i merak ediyorsunuz,” dedi. “Beni daha genç hallerime götürebüiyor. Dosyamı incelerseniz birkaç kez ortadan kaybolduğumu görürsünüz. Kilitli odalardan kaybolduğumu. İçeri girmemin mümkün olamayacağı yerlere girdiğimi de. O zamanlarda benimle ilgilenen doktorlar çok iyi kilit açtığımı ve insanların kafasını karıştırmayı sevdiğimi söylemişlerdi. Asıl gerçek daha genç bir halime döndüğüm ve şans eseri geleceği değiştirdiğim.”

Dr. Gray gözlerini kırıştırdı. “Benimle açık açık konuşmanı istedim ama dürüst olmanı kastetmiştim. Bunu da söylediğime inanıyorum.”

“Ben de size karşı dürüst davranıyorum. Karşınızda on bir yaşında değil, on altı yaşında bir çocuk oturuyor, bu yetenek yüzünden. Bu sayede on altı yaşındaki bir çocuk sizin...”

“Aden. Bu kadan yeter.”

Yutkundu ama doktorun onu susturmasına izin vermedi. “Bitirmeme izin vermediniz. Kızınız Mary Ann’i tanıyan on altı yaşında bir çocuğum gerçekten. Biz...”

“Aden!” Dr. Gray burnunu sıkıyordu. “Buna bir son vermek zorundasın. Durumun için iyi bir şey yapmıyorsun.”

“Beni dinleyin.” Bu adamın kendisine inanması için ne yapabilirdi? “Zaman yolculuğu dışında ölüleri de diriltebiliyorum. Beni mezarlığa götürürseniz bunu kanıtlarım. Fakat Mary Ann’i getirmeyin. Yeteneklerimi nötrlüyor. Cesetler uyanacak. Göreceksiniz.”

“Son kez söylüyorum, yeter!” Dr. Gray’in beti benzi atmıştı, teninin hemen altındaki mavi damarlar nabız gibi atıyordu. Kendisini toplayabilmek için boğazını temizledi. “Daha önce kızım ile ilgili soruna cevap vermemeliydim. Hiçbir hastanın, bir çocuk bile olsa ailemi seansa karıştırmasına izin vermem. Beni anlıyor musun?”

“Beni bu binadan çıkartmayacaksanız umurumda değil, bunu başka şekilde de kanıtlayabilirim.” Kelimeler ağzından ümitsiz bir hızda çıkıyordu. “Mary Ann’in Penny isimli çok yakın bir arkadaşı var. Bir gün Tucker diye bir çocukla çıkacak.” Belki de doktora gelecekten bahsetmek geçmişini değiştirdiği kadar geleceği de değiştirebilirdi. Ama bu yola girmişti bir kere ve kendisini durduramıyordu. “Bu arada Tucker tam bir pislik ve bu ilişki başlamadan buna bir son verseniz iyi olur. Ya da belki de onunla çıkması gerekiyordun Bilmiyorum. Yine de...”

“Tamam. Yeter artık. Gitmeni istiyorum, Aden. Şu anda.” Dr. Gray kapıyı işaret etti. “Özel dosyalarıma baktığın ortada. Kendi hayatını onunkiyle karşılaştırıyorsun belli ki. Ama bu işe yaramayacak. Pişman olacağım bir şey yapmadan önce bu odadan çıkman gerekiyor.”

Kimin hayatını kiminle karşılaştırıyordu ki? Mary Ann’inkiyle mi? Yoksa başkasının kiyle mi? Doktora eşit derecede yakın birisiyle. “Anlamıyorum. Kimden bahsediyorsunuz?”

“Sana gitmeni söyledim.”

Aden ayağa kalktı. Bacakları titriyordu ama tekrar yerine oturmadı. “Kimden bahsettiğinizi söylerseniz gideceğim. Benimle bir daha karşılaşmak zorunda kalmayacaksınız.” En azından burada. “Lütfen.”

Doktor karşılık veremedi Aden’in zihni kararmaya başladı. Hayır. Hayır, hayır, hayır. Daha hazır değildi, daha söyleyecekleri ve duyması gerekenler vardı. Çabaladı. “Tanrım, lütfen...”

Geç kalmıştı.

Tünel onu tekrar içine çekti, döne döne uzaklaşıyordu.

Bu akıntının içine girerken aklındaki son düşünce bir soruydu. Geri döndüğünde Mary Ann hayatının bir parçası olacak mıydı?

Bunu görmek üzereyiz, dedi Elijah.

ON BEŞ

“ADEN. Aden, uyan!”

“Ah, Tanrım, geri döndü.”

“Bir anda ortaya çıktı. Hayal mi gördüm?”

“Aden, beni duyabiliyor musun?”

Aden ikinci kez o uzun ve karanlık tünelden kurtulmaya çalıştı, ne göreceğinden korkuyordu. Şakakları sızlıyordu, damarlarına kan çok çabuk dolmuştu. Kasları sert ve ağırdı. En azından arkadaşları da kendilerini adapte etmeye çalıştıkları için susmuşlardı.

Göz kapaklarını araladı. Yakınlardaki cumbalı bir pencereden içeri hafifçe ışık giriyor, üstüne ışık hüzmeleri düşürüyordu. Bu ışık her ne kadar az olsa da gözlerinin sulanmasına sebep olacak kadar parlakmış gibi gelmişti.

“Biraz açılın,” dedi derin bir erkek sesi. Rüey.

Riley hayatının bir parçasıydı demek. Bu, Victoria’nın da öyle olduğu anlamına geliyordu. *Lütfen, lütfen bu anlama geliyor olsun.*

Ayak sesleri geldi. Bir kız, “Yapamam,” dedi, sonra sınımsız ve titreyen eller yanaklarına kondu. Başını çevirip sıcaklığa teslim oldu. Victoria, atkuyruğu Aden’in boynuna sarkmış şekilde tepesinde duruyordu.

Neyse ki.

“Selam,” dedi nazikçe. Yumuşak parmaklar alnına düşen saçları geri çekti.

“Selam. Ne kadardır yokum?” Neden kaybolduktan sonra birkaç saniye içinde ya da hemen o anda ortaya çıkmadığından emin değildi. Ama çıkmamıştı işte. Geçmişini değiştirdiği için zihnine yeni hatıraların neden akmadığını da bilmiyordu.

Zamanda yolculuk ve incelikleri onu çok şaşırtıyordu. “Ne kadar oldu?” diye tekrar etti.

“Birkaç saat.”

Hiç iyi değildi. Kendisini zorlayıp oturmaya çalıştı. “Mary Ann...” Başına keskin bir ağrı girince inledi.

“Yavaş ol,” dedi Victoria.

Kalktığı zaman dizlerini göğsüne çekti ve başını da dizlerine dayadı. Nefes nefeseydi. “Mary Ann burada mı?”

“Buradayım. Ne oldu?” diye sordu, ses tonundan endişeli olduğu anlaşılıyordu.

Tüm arkadaşları ve Riley buradaydı. Daha çok rahatlayamazdı. Eğer gücü olsa ayağa fırlayıp onlara sarılırdı. “Bir saniyeliğine düşünmem gerekiyor.”

Her şey pusluydu. Sadece geçmişe gidip geleceğe dönmekten de kaynaklanmadığını tahmin ediyordu. Geri dönmek onu böyle sersemletmezdi.

Pekâlâ. Neler olmuştu? Geçmişini değiştirdiği ortadaydı. Dr. Gray de daha önce söylemediği şeyler söylemişti. Dr. Gray de tıpkı Elijah’ın dediği gibi çıldırmıştı. Aden, Mary Ann ile tanıştığına göre Dr. Gray daha sonradan bu konuya merak salmış olmalıydı. Bu da yakın zamanda ruhlardan birinin serbest kalacağı anlamına geliyordu.

Hafifçe gülümsedi. Demek ki başarmışlardı. Gerçekten de başarmışlardı.

Başka bir şey değişmiş miydi?

“Dan Reeves’le D ve M Çiftliği’nde mi yaşıyorum?” diye sordu Mary Ann’e.

“Hatırlamıyor musun?”

“Yaşıyor muyum?” diye ısrar etti.

“Evet. Evet yaşıyorsun.” Mary Ann kollanm ovuşturdu. “Beni korkutuyorsun, Aden.”

“Onu korkutmaktan hemen vazgeçeceksin,” diye çıkıştı Riley. Aden hakkında bu kadar endişelenebiliyordu demek.

“Bize neler olduğunu anlat,” diye yalvardı Victoria.

Aden iç geçirdi. “On bir yaşındayken girdiğim bir terapi seansına gittim.” Başını kaldırdı ve baş dönmesiyle boğuşurken acı dolu bir yüz ifadesiyle Mary Ann’e baktı. “Babanlaydım.”

Mary Ann şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. “Babamla mı? Anlamıyorum.”

“Kaldığım hastanelerden birinde doktorum oydu. Hangisi olduğunu hatırlamıyorum. Ve bugüne kadar onun senin baban olduğunu anlamamıştım. Çok iyiydi, beni gerçekten dinliyordu. Ondan hoşlanıyordum. Ona neler olduğunu anlattım, burada yaşadığımı ve arkadaşım olduğunu. Tuckerla çıktığını. Delirdi ve beni ofisten attı.”

Mary Ann cümle bitmeden önce başını sallamaya başlamıştı. “Hiç babamın yapacağı türde bir şey değil. Senin sayıkladığım düşünürdü ve o asla bir hastasını dışarı atmaz.”

Babasının Mary Ann’in gözündeki imajını bozmanın ya da bu konuda ısrar etmenin hiçbir işe yaramayacağını bildiği için Aden üstelemedi. “Hastalarının kayıtlarım tutuyor mu?” diye sordu fakat cevabı çoktan biliyordu. Tüm doktorlar kayıt tutardı.

“Tabii ki.”

“O zaman benim kaydımın da olması lazım. Benimle ilgili düşüncelerini okumam gerekiyor.”

Mary Ann kollarını kavuşturdu. “Bu sadece yasadışı olmamakla kalmıyor, aynı zamanda etik de değil. Dosyaları bana asla vermez.”

Aden hiç tereddüt etmeden ona bakmaya devam etti. “Ondan talep etmeni istemiyorum zaten.”

Mary Ann ağzını önce açıp sonra kapadı. “Bu hırsızlık yapmak olur.”

Victoria’nın eli Aden’in sırtına ulaştı ve onu rahatlatmaya çalışır gibi okşadı.

“Aslına bakarsan yardıma ihtiyacı olan bir dosta yardım etmek olur.”

Mary Ann dudaklarını yaladı ve Riley’den destek alabilmek için kafasını kaldırdı. Riley omuzlarını silkmekle yetindi. Hayatım son derece masum ve olaysız geçirmiş birisi olarak hırsızlık yapma fikri onu dehşete düşürüyordu.

“Lütfen, Mary Ann,” dedi. “O dosyaları al. Söylediğim bir şey babanın beni bir başkasıyla karşılaştırmasına sebep oldu ve onun kim olduğunu öğrenmek istiyorum. Ayrıca ona yaptığım itiraf yüzünden gelecekteki bir şeyleri değiştirmem mümkündü. Belki de sadece onun düşündüklerim değiştirdim. Fakat öğrenmemizin tek yolu var.”

Mary Ann karşılık vermiyordu.

Aden farklı bir yöntem denedi. “Sana hiç Aden isimli bir çocuk tanıyıp tanımadığımı sordu mu?”

Mary Ann bir an düşünüp nefesini tuttu. “İsmen sormadı fakat onu Tuckerla tanıştırdıktan hemen sonra beni oturtup arkadaşlarımı ve aralarında kendi kendisine konuşmaktan hoşlanan birisinin olup olmadığını sordu. O sırada üstünde düşünmemiştim. Şaka yaptığımı sanmışım.” Yüzünü ovuşturdu. “Yapacağım,” dedi fısıltıyla.

“Teşekkür ederim.” Ne kadar rahatladığının açıkça görüldüğünden emindi.

“Fakat bu zor olacak,” diye ekledi. “Eski dosyaları depoda. Ve bilgisayarına koydukları da şifreli arşivler.”

“Tek istediğim denemen.” Bacakları hâlâ güçsüz olmasına rağmen ayağa kalktı. Victoria kolunu beline sarmıştı. Ayakta durmak için buna ihtiyacı yoktu ama yine de ona yaslandı. “Saat kaç?”

“Yediyi yirmi geçiyor,” dedi Victoria.

“Akşam mı?” Neredeyse inliyordu. “Geri dönmem gerek. Dan işlerimle ödevlerimin yatmadan önce bitmesi gerektiğini söylemişti. Yoksa okuldan sonra asla dışarı çıkamam.”

“Ben de seninle geleyim,” dedi Victoria. “Dan’ın fikrini değiştireyim.”

Riley iç geçirdi ve üzüntüyle Mary Ann’e baktı. “Bu, benim de gitmem gerektiği anlamına geliyor.”

Victoria ona yalvarırcasına baktı. “Bana bir şey olmaz. Gerçekten. Ayrıca senin insana göz kulak olman gerekiyor.”

Riley, Mary Ann’e tekrar bakarak ağırlığını bir ayağından ötekine verdi, çenesini kastı ve en sonunda başıyla onayladı.

“Peki. Yanıma dönmek için bir saatin var.”

“Teşekkürler,” dedikten sonra Aden’i itekledi. “Fikrini değiştirmeden önce acele edelim.”

Kasabayı ormandan ayıran ağaçbığa hızla vardılar. Bu uzaklıktan Riley’nin aşırı duyarlı kulakları bile söyledikleri kelimeleri algılayamazdı.

“Neyse ki orada kaldı.”

“Haklısın,” dedi Victoria gülümseyerek. “Bana engel olmasını beklerdim. Beni korumakla görevli olduğu için bana bir şey olursa onu öldürürler.” Zarif süzülüşünü bir an olsun aksatmadan eğildi ve

yere düşmüş birkaç meşe palamudunu eline aldı. “Mary Ann’i tahmin ettiğimden daha çok seviyor olmalı.”

Aden ilk kez bunu duyduğuna memnun oluyordu.

Victoria etrafına baktı. “Dönmeden önce bir saatimiz var. Burada geçirmeye ne dersin?”

“Dan...”

“Merak etme. Ben hallederim.”

“Tamam.”

Durdu, palamutlar hiç hareket etmeden avucunda duruyordu. Aden de durup ona baktı. Batan güneşin ışığı ağaçların arasından uçuk bir pembe, açık mor ve altın tonunda geçerek beyaz tenini sarıyordu.

Zarar görmeyen teni, diye düşündü Aden. “Riley’nin başının belaya girmesini sağlayacak ne olabilir ki?”

“Kaçınlabilirim,” dedi palamutlardan birini yere atarken. “Babamdan hoşlanmayan birisi tarafından fidye için kaçınlabilirim.” Bir palamut daha düştü. “Ve canım yanabüir.” Geri kalanı da yere attı.

Aden duyduklarından hoşlanmamıştı ve yakınlarda dolaşması muhtemel bir tehdide karşı gözlerini etrafta gezdirdiğini fark etti. Fakat her zamanki gibi böcekler bile susmuştu, muhtemelen Victoria ile kendisinin insandan farklı yaratıklar olduklarını ve tehdit oluşturabileceklerini hissetmişlerdi.

“Nasıl canının yanacağını öğrenmek istiyorum.” Böylece o da Victoria’yı koruyabilirdi.

Victoria bir ağacın gövdesine dayanmak için geriledi. “Bir vampirin zayıflığını herhangi birisine söylemek ölümle cezalandırılır, hem söyleyen vampir hem de bunu duyan kişi öldürülür. Bu yüzden annem Romanya’da kaldı. Sırlarımızı bir insana söyledi ve babam onu en iyi nasıl öldüreceğine karar verinceye kadar kilit altında tutulacak.” Cümlesinin sonunda sesi titremiştir.

“Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Senin başma böyle bir şey gelmesini istemiyorum o yüzden lütfen söyleme.” Kendisi için değil, onun için korkuyordu. Başka bir yöntem bulurdu nasılsa. Riley’den öğrenebilirdi belki. Ara sıra medeni bir şekilde konuşabiliyorlardı.

Garip bir şekilde arkadaşları hiçbir yorumda bulunmamıştı. Yeni gelecekte uyandığından beri sessizlerdi aslında. Evet, genellikle geçmişe yapılan bir yolculuktan sonra sessiz kalırlardı ama bu çok uzun sürmezdi. Şimdiye kadar normal hallerine dönmüş olmaları gerekiyordu.

Onları hissedebiliyordu, orada olduklarından emindi. Neden konuşmuyorlardı öyleyse?

Victoria ayaklarına baktı. Ayakkabıları yoktu ve siyah ojeli parmakları açığa çıkmıştı. Siyah. Aslında renklerden hoşlanıyordu; Mary Ann’in evine özlemle bakıp gülümsediğini hatırlayabiliyordu Aden. Renkli ojenin vampir kurallarına aykırı olup olmadığını düşündü. Aykırıysa saçının bir kısmını maviye boyadığı için de başı belaya girmiş miydi acaba?

“Vampir sırlarını paylaşmanın cezasını söyleyerek seni korkutmak istemedim,” dedi, “sadece başkasına söylersen başımıza ne geleceğine dair seni uyarmak istedim. Mary Ann’e bile söyleyemezsin.”

“Ben ciddiym. Söylemek zorunda değilsin.”

“Söylemek istiyorum.” Derin bir nefes alıp verdi. “Vampirler gözlerinden ve kulaklarından yaralanabilirler.” Konuşurken eliyle iki noktaya da dokunmuştu. “Sert derimizin iki noktası bizi koruyamıyor.” Şimdi de elini Aden’a uzatıyordu. “Hançerlerinden birini uzatır mısın?”

“Mümkün değil. Nasıl olduğunu göstermeni istemiyorum.”

Victoria kahkaha attı. “Aptal insan. Kendi gözümü çıkarmayacağım tabii ki.”

Ne yapacaktı öyleyse? Hançeri ona uzatırken eli titriyordu.

“İzle beni.” Bakışlarını Aden’dan ayırmayarak silahı kaldırdı ve göğsüne sapladı.

“Hayır!” diye bağırdı Aden, bileğini kavrayıp bıçağı çekerek. Fakat çok geç kalmıştı, kan çıkmasını bekliyordu. Tek görebildiği ise yırtılan tişört oldu. Alttaki deri çizilememişti bile. Fakat bu, Aden’in sinir sistemini etkilemiyordu. Kalbi kontrol edilemez derecede hızlı atıyordu ve ter içinde kalmıştı. “Bunu bir daha asla yapma, Victoria. Ciddiyim.”

O tasasız kahkahalardan biri daha duyuldu. “Çok tadısın. Ama benim gibi birisi için kalbe kazık pek işlemiyor işte, o yüzden endişelenme. Bunun gibi bir hançer bana hiçbir şey yapamaz.” Hançeri kaldırdığında Aden bıçağın ortasının biraz eğüldüğünü gördü. “Bizi öldürmek, tenimizi yakabilmek ve hassas organlara ulaşabilmek için düşmanımın buna ihtiyacı var.” Hançeri bırakıp elini kaldırdı; her zaman taktığı opal yüzük pırıl pırıl parlıyordu.

Elini dümdüz tutarken bir parmağını mücevherin üstünden geçirdi ve opali altının üstünden kaydırınca yoğun ve parlak bir mavi macunla dolu hazne açığa çıktı.

“*Je la nüne,*” dedi. “Bu... Sanınm bunu en iyi şu şekilde anlatabilirim. Aside batırılmış ateşin zehre sarılıp üstüne radyasyon serpilmiş hali diyebüiriz. Asla dokunma.”

Uyarmasına pek gerek yoktu. Aden bir adım geri atmıştı b e.
“Neden yanında taşıyorsun ki?”

“Tüm vampirler babamın izinden gitmiyor. Benim canımı yakmaya bayılacak bazı asiler var. Bu şekilde ben de onların canını yakabilirim.”

“Bu kadar aşındırıcı bir maddeyse yüzüğün içinde nasıl duruyor?”

“İnsanların değerli eşyalarını koydukları ateşe dirençli kasalar olduğu gibi *je la n ne’a* dirençli metaller de var. Çok yok ama birkaç tane var. Tırnaklarım da bu eriyik metallerden biriyle boyalı, yanmalarını engellemek için.”

Uzun ve k t kesilmiş tırnaklarından birini içine batırdı, kapağını kapadı ve diğer kolunu kaldırıp bileğini kesti. Eti cızır cızır yanarken etrafa kan sa ılıp kolundan aşağı damlamaya başladı. İnemelerini bastırmak için dudaklarını sıkmış, suratını buru turuyordu.

“Bunu neden yaptın?” diye çıkıştı Aden. “Sana görmeye ihtiyacımın olmadığını söylemiştim.”

Konuşabilmesi için biraz süre geçmesi gerekti, nefes nefeseydi.
“G rmeni istedim. Gücünü anlaman için.”

Aden parmaklarını bileğine sardı, kolunu sabit tutuyordu.
“İyile ecek misin?”

“Evet.”

Sesinden hâlâ acı çektiği anlaşılabiliyordu. Derisi iyile memişti, kanamaya devam ediyordu. Bu kan Aden’in daha önce hiç görmediği kadar parlak ve koyu renkliydi, içinde batan güneşin ışıkım yakalayan minik kristaller varmış gibiydi. “Ne zaman?”

“Yakında.” Gözlerini kapadı fakat bundan hemen önce Aden’in boynunda atan nabza odaklanmıştı. Sıkı ı dişleri sivrildi.

Kanamaya ve zorla nefes almaya devam ediyordu. Neden böyle... Aden bir anda anlayınca kaşlarını çatdı. Victoria ona söylemeyi planlamamıştı. Onlar aynlana kadar acı çekmeye devam edecekti. "İçtiğin zaman iyileşeceksin, değil mi?"

Victoria başıyla onayladı, göz kapakları hafifçe açılmış, bakışları Aden'a odaklanmıştı. Titreyerek nefes alıp verdi. Açlığın baskısı aralarında vücut bulmuş gibiydi. Neyse ki Victoria'nın direnci kınlıyordu; Aden böyle olduğunu biliyordu. En sonunda.

Yanaklarını tutmak için kollarını kaldırdı. "Öyleyse benden iç. Lütfen. İçmeni istiyorum."

Sivrilen dişler alt dudağına battı. "Merak etme. Akşamın ilerleyen saatlerinde kan içeceğim. Sorun olmayacak."

"Sana yardım eden kişi ben olmak istiyorum. O gece dudağımı nasıl iyileştirdiysen ben de seni iyileştirmek istiyorum."

Victoria'nın elleri Aden'inkileri okşuyordu, yüz ifadesi acıktı. "Ya senden içtiğim için benden nefret edersen? Ya seni iğrendirirsem? Ya kanma bağımlı olursam ve senden her gün içmeye çalışırsam?"

Ah, evet. Direnci kınlıyordu. Aden yavaşça eğildi, o kadar yavaş hareket etmişti ki Victoria onu her an durdurabilirdi. Sonunda Aden dudaklarını onunkilerle buluşturdu. "Senden asla nefret edemem. Beni asla iğrendiremezsin. Ayrıca seni her gün görmek istiyorum. Sana bunu daha önce de söyledim."

Upuzun kirpikleri gözleri kısılrken birleşmiş gibi görünüyordu. "Aden," dedi zorla nefes alırken, sonra onu öptü. Güzel dudakları aralanmış ve dili dışarı çıkmıştı. Aden da dudaklarını aralayıp öpüşüne karşılık verdi.

Victoria hanımeli tadındaydı ve tatlı, çiçeğimsi bir kokuya sahipti. Kollarını ona dolamıştı. Güçlü bir şekilde tutuyordu, canını acıtacak şekilde... fakat Aden'in hoşuna gitmişti. Aden ellerini saçma

daldırdı, diğeriyle onu daha derinden öpebilmek için tutuyordu. İlk öpüşmesiydi ve bunu hayalinde gördüğü, uzun süredir istediğı ve muhtemelen sonsuza kadar isteyeceğı kızla yapıyordu.

Hep arzuladığı bir şeydi fakat bununla da kalmıyormuş gibiydi. Victoria o kadar yumuşaktı ki... Aden'in sertliğine karşı yumuşaktı sanki. Genzinden yükselen minik inlemeler harikaydı. Dünyanın geri kalanı sadece Victoria kalana kadar yok oldu. Önce Victoria'yla karşılaşması, sonra bu muhteşem öpüşme. Arkasından neyin geleceğini biliyor, bunu bekliyordu fakat hiçbir şey Victoria'nın dudaklarından geri çekilip kafasını eğerek boynuna dişlerini geçirmesiyle gerçekleşen muhteşem ana onu hazırlayamazdı. Önce keskin bir batma oldu ama acı geçiciydi, kısa süre içinde yerine büyüleyici bir sıcaklık kalmıştı, sanki ondan içerken damarına ilaç zerk ediyor gibiydi.

"Ben iyiyim," dedi Victoria'ya, endişelenmemesi için. Durmasını istemiyordu. Başını dönerken bile, vücudu hafifliyormuş gibi hissettiğinde bile durmasını istemedi. Saçlarını okşadı ve devam etmesi için teşvik etti.

Victoria'nın elleri Aden'n saçlarındaydı ve onu masaj yapar gibi okşuyordu. Dili tenine değiyor, kanın direkt olarak ağzına akmasını sağlıyordu.

Yutkunma sesini az da olsa duyabiliyordu. En sonunda Victoria nefes nefese geri çekildi.

Aden geri çekildiğini hissedince inledi. "Endişelenmene gerek yokmuş," dedi. Sarhoş olup bir tünele mi girmişti? Kelimeleri geveliyordu ve sanki kendi sesi çok uzaklardan yankılanıyormuş gibiydi. "Bayıldım. Bir hayvan olduğumu düşünmedim kesinlikle."

"Aden?" dedi Victoria, sesine panik hâkimdi. Aden dizlerinin üstüne çöküp yere düşerken duyduğu son şey bu oldu.

Mary Ann babasının akşam yemeği için eve getirdiği paketlenmiş Çin yemeklerini açtı. Yarım saat önce gelmişti ve Riley Victoria'yı evlerine götürdükten sonra geri gelmiş, son saniyeye kadar yanında kalmıştı. Mary Ann onu akşam yemeğine davet etmek, babasıyla tanıştırmak istiyordu ama kurt formuna girip camdan dışarı atlamasını söylemişti çünkü babasının ona hazır olup olmadığından emin olamıyordu. Babası muhtemelen çalışma seansının sevişme seansı olduğunu düşünecekti.

Fakat şimdiden Riley'yi özlemişti. Koruyuculuğunu, kuvvetini... Fikirlerine değer veriyordu ve yapmayı düşündüğü şeyin kulağa nasıl geldiğini duyabilmek için ona ihtiyacı vardı. Aden'in söylediği gibi bekleyip dosyaları alabilirdi fakat bunu yapmak istemiyordu çünkü bu, babasından, en iyi arkadaşından, onu her şeyden çok seven ve ona asla böyle şeyler yapmayan adamdan bir şey alması anlamına gelecekti ya da direkt olarak babasına sorabilirdi ve bu da Aden'in istediği dosyaları saklamasına sebep olabilirdi.

Bir yol etik değildi, ötekiyse açıkça riskliydi.

Hangi yolu tutmalıydı?

Başkaları onu iyilik timsali olarak görüyordu muhtemelen fakat onun için babasının iyiliği, Aden'inki kadar önemliydi. İkisini de tatmin edecek bir yöntem bulabilirdi.

"A değil misin?" Tabağını erişteyle doldurmuştu. "Portakallı tavuk ve biftek mideni abur cuburla doldurmuş olsan bile iştahını açabilir diye düşünmüştüm."

İ geçiren Mary Ann tabağını itti. "Sadece aklımda... bir şeyler vardı."

Babasının atalı havada asılı kaldı, çatalın dişlerinin arasından erişteler sarkıyordu. "Konuşmak istediğin bir konu mu var?"

"Evet. Hayır." Tekrar i geçirdi. "Bilmiyorum."

Babası güldü ve çatalını tabağa bıraktı. “Hangisi?”

“Seninle konuşmam gerek ama istemiyorum.”

Babasının gülümsemesi kaş çatışa dönüştü. “Peki, bu kulağa ciddi gibi geliyor.”

Tahmin bile edemezdi. Yoksa ona öfkeyle bakıyor, nutuk çekiyor veya hayatının sonuna kadar evde oturma cezası veriyor olurdu. “Ben...” *Yavaş yavaş söyle.* “Bir soru soracağım.”

Masanın öteki ucuna uzanıp Mary Ann’in elini okşadı. “Bana herhangi bir şey sorabileceğini biliyorsun.”

Bunu görecektlerdi. “Hastalarından biriyle ilgili.”

Şimdi yüz hatları gerilmişti ve başını sallıyordu. “Bunun dışında bir şey sor. Hastalar sırlarını saklayacaklarına dair bana güveniyorlar, Mar. Ayrıca onlar hakkında konuşmam yasadı.”

“Biliyorum. Biliyorum.” Bunu söylemesini bekliyordu, o yüzden konuşmaya devam etti. “Birkaç hafta önce bir çocukla tanıştım. Çok iyi arkadaş olduk.”

Sessizlik.

Babası arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. “Pekâlâ. Bunu neden şu anda duyuyorum ve Tucker başka bir çocukla arkadaş olmana ne diyor?”

“Tucker’ın ne düşündüğü hiç önemli değil. Onunla ayrıldık.”

Bir anda Sorgulayan Baha’dan Senin için Buradayım Babası tavnna bürünmüştü. “Ah, hayatım. Ayrıldığın için üzgün müsün? Onunla ilişkisini hiçbir zaman desteklemediğimi biliyorum. Sonuçta senin için yeterince iyi olabilecek hiçbir erkek yok. Ama senin mutlu olmanı istediğim için o konu hakkında söylenmekten vazgeçmiştim.”

“Ben iyiyim. Bağlan koparan ben oldum. Beni aldatıyordu.” Bunu sesli bir şekilde itiraf etmek tahmin ettiğinden kolay olmuştu. Hâlâ utanç vericiydi ama içini parçalamıyordu.

“Çok üzüldüm.” Yine öne eğildi ve elini okşadı. “Sadakatsiz eşlerle sürekli uğraşıyorum ve kurbanlardaki sen de bir kurban sayılırsın sık gözlemlenen tepki yetersizlik hissi oluyor. Elden çıkanlabilir olma duygusu.”

Tucker’la olmak istememesine rağmen o da böyle hissetmişti. Hatta Riley’yle olmak isterken bu hisse kapıldığını hatırlıyordu. Direkt olarak Riley’nin kendisini çok sıkıcı bulacağını düşünmüştü.

“Bu kimi zaman tek seferlik olur ve suçlu değerli bir ders alır,*” diye devam etti babası. “Evde sahip oldukları şeyin anlık bir zevkten daha önemli olduğunu öğrenirler. Ancak büyük bir kısmı ders almaz ve ders aldıklarını söyler fakat her iki dünyanın da güzelliklerinden faydalanmak olarak gördükleri yönetime başvurmaya devam eder.”

“Tucker da tıpkı böyle.” Bu konuda hiç tereddüdü yoktu. Ne de olsa bir iblisti. Bu onu hâlâ şaşırtıyordu. Bir iblis olmamın tam olarak ne demek olduğunu Riley’ye sormayı planlamıştı ama sonra Aden ortadan kaybolmuştu ve sonraki birkaç saati evde ve ormanda onu arayarak geçirmişlerdi. Riley kurt formuna girip D ve M’ye bile gitmişti. Gelişmiş koku alma duyusuyla onu aramasının kolay olacağını söylemişti ama o bile iz bulamamıştı.

Sonra, yalnız kaldıklarında birbirlerini tanımaya vakit ayırmışlardı. Riley ona çocukluğunu, en sevdiği yemekleri sormuş, on beş yıllık planını hiç sıkılmadan dinlemişti. Amaçları onu etkilemişti.

“Herkesin başkalarına kapılmamak için çabaladığını unutma fakat insanların bu hislerle ne yaptıktan onların gerçek karakterlerini gösterir,” dedi babası. “Gizlice görüştüğü kıızı tanıyor muydun?”

Mary Ann başıyla onayladı ama kim olduğunu itiraf etmek istemediği için, “Nasihat için teşekkürler,” dedi. Penny’nin annesiyle babası onun hamile olduğunu bilmiyor olabilirdi ve Mary Ann ona karşı, sım koruyacak kadar sevgi besliyordu. “Aslında bu yüzden seninle bu diğer çocuk hakkında konuşmak istemiştım. Geçmişte büyük sıkıntılar çekmiş ve onun yaşındaki kimsenin çekmemesi gereken başka sorunlarla boğuşmaya devam ediyor.”

Babası çenesine parmağını vurdu. “Bununla nereye varmak istediğini anlayabiliyorum.”

Bir saniye. Ne? “Anlıyor musun?”

“Onunla konuşmamı, ona yardım etmemi istiyorsun.”

“Hayır. Senden onunla ilgili bilgi almak istiyorum.”

Babasının kaşları çatıldı. “Anlamıyorum. O senin arkadaşın. Onun hakkında ben ne bilebilirim ki?”

“Sanırım... sanırım bir zamanlar senin hastanmış.” *İşte başlıyor. Yap şunu, söyle gitsin.* “İsmi Aden Stone.”

İlk başta babasının nefesi kesildi. Sonra beti benzi attı. En sonunda vücudu hafifçe gerildi. Onu bu kadar detaylı incelemiyor olsa fark edemezdi. Midesi düğüm düğüm düğümleniyor, her nefes alışında karnına sancı saplanıyordu.

“Onu tanıyorsun,” diyebildi sadece.

Babası başını çevirdi, çenesinde bir kas atıyordu. “Bir zamanlar tanıyordum.”

“Onu ofisinden kovaladın mı?”

Cevap vermeden ayağa kalktı. Mutfaktaki yer karolarının üstünde sandalye gürültüyle kaymıştı. “Geç oldu.” Ses tonunda hiçbir

his yoktu, sanki düşünceleri başka bir zamana kayıp gitmiş gibi mesafeliydi. “Duş alıp uyumalısın.”

“Seninle konuşmayı tercih ederim. Aden’in yardıma ihtiyacı var, baba. Düşündüğün şekilde yardımdan bahsetmiyorum o yüzden onunla bir daha görüşmememi söyleme sakın. Onu tıpkı bir kardeş gibi seviyorum ve onun mutlu olmasını istiyorum. Ve onun mutlu olması için tek yol o seslerin sahiplerinin serbest...”

“Yeter!” Yumruğunu masaya indirince tabaklar zangırdadı. Gözleri alev alev parhyordu. Öfke veya hiddetten değil umutsuzluktan kaynaklanıyordu. Bu bakışı Mary Ann daha önce bir kez görmüştü. Annesinin öldüğü ve babasının haberi ona verdiği gün.

“Yeter,” diye tekrar etti daha düz bir ses tonuyla. “Bu konuda konuşmayacağız.”

Şaşkına dönen Mary Ann olduğu yerde donakaldı, nefes bile alamıyordu. Ne düşünüyordu ki? Gözündeki bu parıltıya ne sebep olmuştu? “Ama sana bir gün tanışacağımızı, benimle arkadaş olacağını söylemiş. Sen bile onun deli bir çocuk değil de...”

“Yeter dedim. Odana git. Bu bir öneri değil emir.” Bunu söyledikten sonra arkasına döndü ve yürüyüp gitti.

Koridorun öteki ucunda bir kapı gürültüyle kapandı. Ofisinin kapısı olduğunu biliyordu Mary Ann. Daha önce onu hiç böyle dışarıda bırakmamıştı.

Babası Aden’i hatırlıyordu. Burası açıktı. Ama ne hatırlıyordu? Normalde mülayim olan babasını mesafeli ve hırlayan bir yaratığa çeviren neydi?

Aden bir anda nefes nefese uyanıp ayağa fırladı. Tüm vücudu terle kaplanmış, tişörtü göğsüne yapışmıştı. Hızla etrafa baktı. Odasında olduğunu fark edince kaşlarını çatı. Saat kaçtı? Camdan hüal sekündeki Ay’ı görebiliyordu, demek ki saat çok geçti. Evin sessizliğinde kulakları uğulduyordu. Herkes uykudaydı.

Evdeydi ama buraya nasıl geldiğini hatırlamıyordu. Yapması gereken işleri tamamlamamış, Dan'le konumamıştı. En son hatırladığı şey Victoria'yla ormanda olduğu ve dişlerinin boynuna kenetlendiği idi.

Aniden sağa sola baktı. Yoksa o...

"Şişşt." Victoria bir anda yanında belirdi, parmaklarını dudaklarına koymuştu. "Bir şeyin yok. Endişelenmene gerek yok. Ahırını temizledim, atları besledim, gerçi hayvanlar beni gördüklerine pek sevinmediler. Dan ile diğerlerini eve gelmen gereken saatte döndüğüne ikna ettim. Hatta Dan ikinizin etütle ilgili uzun uzun konuştuğunuzu bile düşünüyor."

Aden'in kasları gevşemişti. Boynundaki sızıyı hissederek geri yaslandı. Elini boynuna götürdü ama yara izi yoktu. Victoria onu iyileştirmiş olmalıydı. Daha önce dudağına yaptığı gibi boynunu da mı yalamıştı?

"Teşekkürler." Onun için bu kadar çok şey yapmış olmasından utanmıştı. Kendisi erkek, o da kızdı sonuçta. Aden'in ona göz kulak olması gerekiyordu.

"Riley'yle başın belaya girdi mi?"

"Hayır. Söz verdiğim saatte yanına döndüm, o da beni eve götürdü. O Mary Ann'in yanına geri dönünce ben de senin yanına gelebilmek için kaçtım. O kadar çok içtiğim için özür dilerim, Aden." Bileğini tuttu, kolunu kırabilecek kadar güçlüydü. Aden şikâyet etmiyordu. Victoria'nın her türlü dokunuşunu kabullenmeye hazırды. "Geri çekilmeliydim, çekilebilirdim de fakat tadın o kadar güzeldi ki. Şimdiye kadar tattığım her şeyden, herkesten güzeldi ve tek düşünebildiğim daha fazlasını istediğim oldu."

Hissettiği acıya rağmen o anı hatırlayıp titredi. Ağzı kurudu ve kasları gerildi.

"Sana hayvan olduğumu söylemiştim."

“Hayır, değilsin.” Damarlarına ne zerk ettiyse... Tanrım... Bundan daha çok istiyordu. Victoria’nın parmaklarını kolundan çekti ve kendi parmaklarına sardı. “Yaptığın şeyden... hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.”

“Evet, ama...”

“Aması yok. Hayatta kalmak için kana ihtiyacın var ve ben de bunu sana vermek istiyorum. Hayatta olduğum sürece içmek için geldiğin kişi ben olmak istiyorum.” Başparmağıyla pürüzsüz bileğini okşadı. Nabızı hızlanmıştı.

Victoria burnunu çekti. “Sanki sürekli burada olmayacakmışsın, sanki kısa süre sonra buradan ayrılacakmışsın gibi konuşuyorsun.”

Elijah’ın sanrısından bahsetmeli miydi?

Boştaki elini başının altına koydu ve tavana baktı. Eğer ona söylerse Victoria ondan sonsuza kadar kopabilirdi. Kısa süre sonra ölecek bir genç iyi bir erkek arkadaş sayılmazdı. Victoria onu kurtarmaya çalışabilirdi ki bu da hiçbir işe yaramazdı ve ona üzüntü verirdi sadece.

Elijah’ın sanrılarını değiştirmeye çalışmak gelgit dalgalarını durdurmaya çalışmak gibi bir şeydi. Doğru aletleriniz varsa bir baraj kurabilirdiniz fakat eninde sonunda o baraj da yıkılırdı ve oluşacak hasar bin kat fazla olurdu.

Aden bir keresinde öleceğini bildiği birisini kurtarmaya çalışmıştı. Araba kazası yapacağını gördüğü bir doktorun arabaya binmesini engellemişti. Ne yazık ki kadın araba kazasından kurtulup aynı gün başka bir şekilde ölmüştü. Binanın tepesinden düşen bir direğin göğsüne saplandığını söylemişlerdi. Araba kazasında bir anda öleceğine acı dolu anlar yaşayarak can vermişti. Aden titredi.

Victoria onu terk etse de etmese de gerçeği bilmeyi hak ediyordu. Onun için babasının sözüne karşı gelmiş, hayatının en güzel

günlerini yaşamasını sağlamış, sudayken onunla kahkaha atmış, onu öpmüş ve ondan içmişti.

“Buraya gel,” dedi Aden. Victoria’nın elini bıraktı ve kolunu açtı. Victoria hemen yanına yattı, başını boynuna yaslamıştı. “Sana söylemem gereken bir şey var. Hoşuna gitmeyecek ve muhtemelen seni korkutacak bir şey.”

Victoria gerildi. “Peki.”

Söylemekten başka çaresi yoktu. “Kendi ölümümü gördüm.”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

Victoria’nın sesindeki dehşeti duymuştu ve sözlerini geri almayı diliyordu. Fakat konuşmaya devam etti. “Bazen insanların ne zaman öleceklerini görebiliyorum. Nasıl öleceklerim de. Bir süre önce tıpkı yüzlerce insanda gördüğüm gibi kendi ölümümü de gördüm.”

Victoria Aden’in göğsüne, hemen kalbinin üstüne koyduğu elini sıktı. Titriyordu. “Hiç hata yapmadın mı?”

“Asla.”

“Bu ne zaman olacak? Nasıl?”

“Ne zaman olacağını bilmiyorum ama şu andakinden daha yaşlı görünmüyorum. Tişörtüm olmayacak ve sağ yanımda üç yara izi olacak.”

Victoria dikeldi, omzundan geriye saçlar dökülüyordu. Aden’in karnına baktı. İzin bile istemeden tişörtünü sıyırdı.

Yara izleri vardı ama Aden’in sanrıda gördüğü üç paralel ize benzemiyorlardı. “Yara izinin olması için önce yaralanman sonra da yaranın iyileşmesi için biraz zaman geçmesi gerek.”

“Evet.”

Victoria'nın yüz ifadesi kararlılıkla doldu. "Dinlendikten sonra bu sanrıyla ilgili her şeyi bana anlat, bunu durdurmak için elimiz

den geleni yaparız. Eğer bir şeyi değiştiremiyorsan, bunu daha önceden bilmenin anlamı ne, öyle değil mi?"

Aden kalkıp yanağını okşadı. Victoria gözlerini kapayıp hafifçe ona yaslandı. Başka bir zamanda ona başkasının ölümünü engellemeye çalışmanın sonuçlarını anlatırdı. Fakat bu gece yeterince endişeleneceği şey söylemişti. Şu anda, konuşabilecekleri binlerce farklı konu vardı.

"Odamda bir farklılık gözüne çarptı mı?" diye sordu. "D ve M'deki insanlarda bir değişiklik var mı?" Belki Ozzie artık geçmiş değiştiği için bir melek kadar iyi kalpli olmuştu. Umut etmekten zarar gelmezdi.

Victoria tekrar uzanıp yanma sokuldu. Bu sefer kolunu da üstünden atıp sanki onu bırakmak istemiyormuşçasma sıkıyordu. "Tek fark ettiğim şey, masandaki ilaçlar. Bunlan daha önce gördüğümü hatırlamıyorum."

İlaçlar mı?

Victoria itiraz etmesine karşın Aden yataktan kalkıp masasının başına gitti. İlk başta her şey normal görünüyordu. iPod'u yerli yerindeydi. Birkaç hafta önce birisi bunu parktaki bir bankta unutmuştu, Aden da almıştı. Masanın geri kalanını gözden geçirdi. İlaç kutularıyla karşılaştı. Her birini tek tek kaldırıp etiketlerini okudu. Uyandığından bu yana arkadaşlarının sessiz olmasına şaşırılmamak gerekiyordu. Tam anlamıyla uyuşturulmuşlardı.

"Millet?"

Karşılık gelmedi.

"Millet!" diye bağırdı onlan uyandırmak için. Ya ilaçlar onarılamaz hasarlar verdiyse? Ya bir daha asla geri dönmezlerse?

Aden her tür ilacı denediğini düşünüyordu ama hiçbir zaman böyle bir etkiyle karşılaşmamıştı. Etikete baktı. İlaçların isimlerini daha önce duymamıştı. Deneysel ilaçlar olabilir miydi?

Arkadaşlarının zihninden çıkmasını istemişti fakat aynı zamanda kendilerine ait hayatlar yaşamalarını, mutlu olmalarını isteyecek kadar da onları seviyordu. Onların yok olduğunu görmektense onlarla yaşamayı tercih ederdi.

Elijah bu yeni ve değişmiş olan hayatta aralarından birinin gideceğini söylemişti. Bunun bir beden bulmaktan geçtiğini düşünmüştü. Ya aralarından birinin içindeyken öleceği anlamına geliyorsa? Aden neredeyse kusuyordu. Ne haltlar karıştırmıştı böyle?

Şişelerin üstündeki doktorun ismine baktı. Artık Dr. Quine değil Dr. Hennessy yazıyordu.

“Millet!”

En sonunda Eve konuştu. *Çok yorgunum*, dedi.

Düşünemiyorum, dedi Caleb.

Uyumak istiyorum, diye ekledi Elijah.

Julian ses çıkarmamıştı.

“Julian,” dedi Aden keskin bir fısıltıyla. Cevap yoktu. “Julian!” Daha yüksek sesle söylemişti.

Yine karşılık gelmedi.

“Julian, eğer konuşmaya başlamazsan sana yemin ediyorum...”

Çok yüksek, diye geveledi Julian. *Kes sesini*.

Aden’in omuzları çöktü. Neyse ki hepsi buradaydı, hayatta ve sağlıklıydılar. Olabilecekleri kadar sağlıklıydılar en azından.

Ne oldu? diye sordu Eve.

Aden ilaçları anlattı. Tıpkı onun gibi arkadaşları da eski hayatlarına dair hatıralarını koruyorlardı ve geçmiş değişmiş olmasına rağmen hatıraları değişmemişti. Kendilerine ne olduğunu onlar da bilmiyorlardı.

Aden tekrar yatağına döndü ama Victoria orada değildi. Hareket ettiğini duymamıştı fakat Victoria bir anda yanına gelmiş, kolunu beline sarmış ve onu sıkı sıkıya tutuyordu.

“Geri dönmem gerek,” dedi kafasını boynuna sürterek. “Ailem gecenin bu saatlerinde uyanık oluyor ve evde olmam gerekiyor. Dışarıda Riley dışında kurtadamlar var, burayı çevreliyorlar, seni güvende tutmak için. Mary Ann’in evini de tabii.”

Aden Victoria’nın yanaklarını ellerinin arasına aldı ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. “Bundan sonra seni...” Tam o anda donakaldı. Camın dışında birisi durmuş yatak odasına öfkeyle bakıyordu. Kendisine öfkeyle bakıyordu. Victoria’yı arkasına itti. “Saklan,” dedi, gözleriyle hançerlerini arıyordu. Onları nereye koymuştu?

“Neler...” Victoria etrafından dolanıp bakışlarını takip etti. Dişlerinin arasından bir nefes koyverdi. “Hayır. Hayır, hayır, hayır,” dedi inleyerek. “O olmasın. Onun dışında herkes olurdu.”

Kurtlar Victoria’nın bu kadar hoşlanmadığı birisini çiftliğe niye yaklaştırmışlardı İd? “Onu tanıyor musun?”

Aden bir kıskançlık dalgasının çarpmasına engel olamadı. Adam her kimse uzun boyluydu, sarışındı ve altın renkli gözleri vardı. Kimdi bu? Ya da neydi? Aden daha detaylı görebülmeye başlayınca donakaldı. Bir vampirdi. Teni Victoria’nınki kadar beyazdı, dişleri dudaklarının arasından çıkmış pırıl pıl parlıyordu.

Victoria Aden’in arkasından çıktı. Aden onu geri çekmeye çalışırken ona uzandı.

“Bana dokunma,” dedi Victoria daha önce hiç duymadığı kadar soğuk bir sesle.

“Victoria?”

Victoria cama doğru süzüldü. “Sana benden uzak durmam söylemişim Aden ve bunda ciddiymdim.” Bunu söyledikten sonra bulanık hareketlerle kayboldu.

Riley saat birde Mary Ann’in camından içeri sıçradığında Mary Ann karanlıkta, yatağının kenarında oturup kendine sarılmış, öne arkaya sallanıyordu.

Riley banyoya giderken tek kelime etmedi. Dışarı giysileriyle çıkıp önünde diz çöktüğünde de konuşmadı.

“Mary Ann,” diye fısıldadı. Parmak ucunu yanağında gezdiriyordu. “İyi misin?”

Teni ılıktı ve elleri nasırlıydı. Rahatlatıcıydı. Mary Ann başını omzuna koymaktan kendini alamadı. Riley ilk başta gerildi.

Neden? Sonra boştaki koluyla beline sarıldı ve onu daha da yakına çekince Mary Ann o bir anlık gerginliği unuttu.

Eve geldiğinde hep giydiği tişörtle kot pantolonu giyiyordu. *Ve iç çamaşırı yok,* diye geçirdi aklından yüzü kızararak.

Riley kıkırdayınca daha da kızardı. “Merhaba, heyecan.”

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu konuyu değiştirerek. Bu heyecanı neyin oluşturduğunu söylemek istemiyordu.

“Victoria’yı eve götürdüm. Boş zamanımda istediğimi yapabilirim.”

“Ya tekrar kaçarsa?” Victoria’nın yüz ifadesinde böyle bir şey yapabileceğine dair güçlü bir ifade görmüştü. Ayrıca Riley’yle olmak için kendisi de aynı şeyi yapardı. *Nasıl bir insana dönüşüyorsun?* Riley’nin başının belaya girmesini istemiyordu.

Riley gülümsedi. “Onunla bu gece başka birisi ügileenecek.”

“Kim? Neden?”

“Bunu söyleyip söylememek Victoria’ya kalmış. Ben söyleyemem,” dedi düz bir ses tonuyla. “Peki. Geldiğimde ne düşündüğünü söyle bakalım.”

Mary Ann geriye yaslandı ve ellerine baktı. “Babam Aden’i biliyordu. İsmi söyleyince garip davranmaya başladı. Kendisini ofisine kapadı ve o zamandan beri dışarı çıkmadı.”

“Şu anda uyuyor.”

Mary Ann başını kaldırdı. “Emin misin?”

“Evet. Camından baktım, aura’sı beyazdı, huzurluydu. Ayrıca horluyor.” Bir kez daha parmak ucuyla yanağına dokundu.

Mary Ann’in teni karıncalandı.

“Yine heyecan,” dedi gülümseyerek.

Mary Ann sıkıntıyla saçını başına da Riley’ninkileriyolmak istiyordu. “Beni okumaktan vazgeç.”

Gülümsemesi soldu. “Neden?”

“Bu haksızlık. Ben *senin* ne hissettiğini hiç bilmiyorum.”

Tek kaşını kaldırdı. “Öyleyse seninle paylaşayım. Herhangi bir anda seni düşündüğümü ve eşit derecede heyecanlandığımı söylesem yalan söylemiş olmam.”

“Ya.” Vay canına. Sıkıntısı geçivermişti. “Sen... benden hoşlanıyorsun öyleyse, değil mi?”

“Yoksa neden seninle böyle takılayım ki? O *iyi arkadaşın* Aden’i ara sıra parçalamak isteyeyim? Çok iyi bir arkadaş sanki. Ya senin duyguların?”

Mary Ann kuşkuyla ona baktı. “Tahmin edemiyor musun?”

“Söyle işte,” diye homurdandı.

“Peki.” Bir anda kahkaha atmak istemişti. “Evet. Senden hoşlanıyorum.”

Riley’nin sert yüz ifadesi yumuşadı. “Güzel. Bu güzel.” Mary Ann’in saçını okşadı ve komodindeki saate baktı.

“Bu konuşmayı sürdürmek istememe rağmen Aden’in istediği dosyaları bulmamız gerekiyor. Victoria elimden geleni yapmamı istedi.”

“Babamın yanında olduklarını düşünüyorum.”

Kaş çatan Riley ayağa kalktı. “Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.”

“Biliyorum,” dedi Mary Ann iç geçirerek. Saatlerdir bu konuyu düşünüyordu ve en sonunda ne yapması gerektiğine karar vermişti. Babası uyuyana kadar bekleyecek sonra aşağı inip arayacaktı.

“Merak etme,” dedi Riley. “Onları tek başıma da alabilirim. Senin işe karışmana gerek yok.”

Böyle olmasını istiyor muydu? Aden’a yardım edeceğine söz vermişti. Ve tarih öğretmenin söylemekten hoşlandığı bir söz vardı: “Eğer geçmişinizi bilmezseniz başarılı bir gelecek mümkün değildir.” Belki de babası, Aden’da onları doğru yöne götürebilecek bir şeyler görmüştü.

Doğum belgeleri henüz gelmediği için Aden’in annesiyle babasının kim olduğunu bilmiyorlardı, doğduğu hastaneye gidip tıbbi dosyalarını bile alamıyorlardı. Şu anda tek umutları babasının dosyalarında yatıyordu.

Ben korkak değilim. Verdiğim sözlerden geri adım atmam. Ayrıca başkasından ziyade kendisinin o dosyaları alması daha iyi olacaktı. Böylece en azından işler “aile içinde” halledilirdi.

Ayağa kalkıp omuzlarını dikleştirdi. “Bunu birlikte yapacağız.” Sonra ikisini de şaşırtan bir şey yaptı. Parmak uçlarının üstünde yükselip Riley’nin dudaklarına hızla bir öpücük kondurdu. “Bana yardım etmek için döndüğün için teşekkür ederim.”

Ayrılmaya çalıştığında Riley kollarını tutup hareket etmesini engelledi. Gözleri parlıyordu. “Bir daha bunu yapmaya karar verdiğinde...”

“Ne?” dedi Mary Ann, gerilmişti. “Seni uyarayım mı?”

“Hayır.” Riley sınttı. “Daha uzun süre öp.”

ON YEDİ

Dr. Morris Gray'iti vaka günlüğünden 23 Ocak

ŞAHİS A. Onun hakkında ne söyleyebilirim? Onu ilk gördüğümde kızımı hatırladım. Görünüşte değil tabii ki, birbirlerine benzemiyorlar. Tavırları da benzemiyor. Kızım kaygısızdır ve kolay kahkaha atar, A ise sessiz ve utangaç, insanların gözlerinin içine bakmaktan çekiniyor Onun gülümsediğini hiç görmedim. Kızım ise etrafında insanlar varken daha mutlu olur A gölgelerin içinde, tek başına ve kimse tarafından fark edilmediği zamanlarda daha mutlu oluyor Ama bakışlarındaki özlemi görüyorum. Kalabalığın bir parçası olmak istiyor Kabul görmek istiyor. Kabul görmemesi kalbimi kırıyor. Bu yüzden ikisi birbirine bu kadar benziyor. İkisine karşı hissettiğim sevgi, biri için anlaşılır, ötekisi ise... anlaşılmaz.

Fakat A'nın sevgiye ihtiyacı var. Annesiyle babası onu bıraktığından bu yana kimse onu sevmemiş, kızımınsa tüm hayatı boyunca şımartıldı. O bu yüzden gülümsüyor, A bu yüzden gülümsemiyor Tine de farklı geçmişlerine ve karşıt doğalarına rağmen ikisinin de içlerinden taşan bir hassasiyet var İnsanın içine keskin pençeler gibi işleyen bir şey bu. Onların asla unutulmayacak bir şekilde zihne işlemesini sağlayan bir şey.

Başka hastaların A'ya nasıl baktıklarını görüyorum. Onlar da aynı pençeleri hissediyorlar. Onlar da sebebini bilmeden bu genç oğlana çekiliyorlar.

Komik olansa sadece görülemeyen şeyleri gördüğünü, orada olmayan insanlarla konuşabildiğini ve cehennem gibi yerlerden çıktığını düşünen diğer hastaların onunla ilgileniyor olması.

Terapi seansları sırasında birkaçına neden A'yı bu kadar yoğun bir şekilde izlediklerini sordum. Cevapları genellikle aynıydı: Beni çekiyor.

Bunu her duyduğumda şoka uğradım çünkü onların çocuğa doğru çekildikleri yoğunlukla ben de bu hastaneye çekilmiştim. Önünden geçerken burada çalışma ihtiyacıyla dolmuştum ki o sırada bir işim vardı. Bırakmayı hiçbir koşul altında düşünmediğim, iyi kazandığım, özel bir kuruluşumuz vardı. Basamakları tırmanabilir ve ortak bile olabilirdim. Ama Kingsgate Psikiyatri Hastanesi'nin önünden geçerken bunların hiçbirisi umurumda değildi.

İçeri girmek istiyordum, girmek *zorundaydım*. Orada olmak, orada sonsuza kadar kalmak istedim. Kararlılığım konusunda beni en çok şaşırtan ise benimle birlikte arabada olan kızım oldu, önünden geçerken ağlamaya başlamıştı. Arabanın arka koltuğunda son derece mutluydu ve en sevdiği aromalı ruju sürüyordu, sonra bir anda ağlamaya başladı. Sorunun ne olduğunu sordum ama sanki canı açıyormuş gibi göğsünü ovuşturdu ve ne olduğunu anlatamadı.

Onu bir daha asla oraya götürmedim ama kendim gittim. Ait olma duygusu, orada olma ihtiyacı artmıştı. İşte o zaman ilk kez A'yı gördüm ve ona sarılma güdüsüyle doldum. Sanki sevilen bir aile ferdini selamlamak istermiş gibi. Deliriyor muydum?

17 Şubat

A bugün dövüldü. Onu döven hasta A'ya yakınlaşıp ortadan kaybolma güdüsüne kapıldığını, kendisini oğlana bağlayan görünmez bağla yaşamaya artık katlanamadığını söyledi.

En sonunda A'ya sarılabildim. Bunu elbette hatırlamayacak çünkü bilincini yitirmişti ve sakinleştiricilerle uyuşturulmuştu, hatırlamaması ikimiz için daha iyi tabii ki. Ona gerçekten ihtiyacı olan şeyi, ait olabileceği bir yeri sağlayamam. Yine de onu bırakmak istemedim. Gözlerim yaşlarla doldu.

Benim neyim var böyle diye düşünüyorum yine.

18 Şubat

A iyileşiyor. Onunla kısaca görüştüm fakat ağrıya karşı verilen ilaçlar onu halsizleştiriyor ve ne dediğini anlamayı zorlaştırıyor. Bir ara galiba bana Julian dedi ama emin değilim.

Ona yardım etmenin bir yolu olmalı. Yapabileceğim bir şeyler olmalı. İyi bir kalbe sahip, iyi bir çocuk. Onu ziyarete gelen hastalardan biri jölesine bakıyordu. A hiç tereddüt etmeden jölesini ona verdi ki yiyebileceği tek şey oydu ve başka yiyecek verilmeyecekti. Başka verilmeyecekti ama ben ona bir saat sonra iki tane getirdim.

21 Şubat

A'yla ilk gerçek seansım. Birkaç doktor tarafından şizofreni tanısı konmuş. On altı yaşından küçük çocuklarda bunun görülme sıklığı hayli düşük olsa da tanının sebebini anlayabiliyorum. Konuşma sırasında kendi içine çekilmeye ve orada olmayan insanlarla konuşmaya eğilimi var.

Buna ben inanıyor muyum? Emin değilim. Bunun tek sebebi bu hastalığın çocuklarda nadir görülmesi de değil. Dürüst olmak

gerekirse şüphem canımı sıkıyor. Bunu hissettiğim bir diğer sefer hâlâ üstesinden gelemediğim bir felaketle sonuçlandı. Hissettiğim kederden kurtulamadım. Ama bu başka bir günlüğün konusu.

A'yla görüşmeden önce dosyasına göz gezdirdim ve ilginç bir şeye rastladım. Üç ay önce buraya getirilmesinden bu yana iki kez kilitli odalardan kaçmış, öylece ortadan kaybolmuş ve bunu nasıl başardığına dair geride hiçbir iz bırakmamış. İki olayda da ulaşmasının mümkün olmadığı odalarda tekrar ortaya çıkmış. Herkes çok iyi kilit açabildiğim düşünüyor ve muhtemelen o da bunun zarar vermeyecek, eğlenceli bir oyun olduğunu sanıyor Fakat bu beni bir hayli sıktı. Bununla daha önce de karşılaşmıştım. Onunla değil ama sevdiğim birisiyleyken.

Sanırım bu konuyu yazmak için bir başka günlük yazısı yazmayı bekleyemeyeceğim. Kızımın annesi de aynı şeyi yapardı. Doğumundan önce. Bir an bir odaya girer, bana doğru gelirken gözlerimin önünde kaybolurdu. Tüm evi arar ama onu bulamazdım. Bu altı kez oldu. Tam altı kez. Genellikle birkaç dakika sonra tekrar ortaya çıkardı. Fakat bir keresinde geri dönmeden önce iki gün geçti.

Her defasında ona nereye gittiğini soruyordum, nasıl gittiğini soruyordum. Her seferinde bana aynı lanet cevabı veriyordu: Kendisinin daha önceki bir haline gitmişti. Zamanda yolculuk. Bunun mümkün olmadığını biliyordum fakat o bunun doğru olduğu konusunda ısrar ediyordu. Kanıt göstermesini istediğimde bana kanıt gösteremiyordu.

Bu alana girmemin sebebi de buydu. Onu anlamak, ona yardımcı olmak istiyordum. Ah, onu ne kadar çok seviyordum. Hâlâ seviyorum. Bunu gizleyemem ama gizlemem gerek.

Onu hayal kırıklığına uğratmam ne kadar korkunç bir şey. Kendisini sadece, canımdan değerli kızımı kamında taşıdığı dokuz ay boyunca normal hissetmişti. Ondan sonra da yardım edebilmek için fırsatım olmadı.

Babasının günlüğünün sayfasını çevirirken Mary Ann'in elleri titriyordu. Babası başını klavyenin yanına koymuş uyurken Riley'yle odasına girip günlüğü aşırımlardı. Aden'la daha doğrusu "A" ile ilgili notlarım okurken uyuyakalmıştı bu yüzden notlan başının altından sıyırmak zorunda kalmışlardı. Bu notlan böyle kolayca alınabilecek bir yerde tutmuş olması şaşırtıcıydı ama onun için ne kadar önemli olduğunu ve muhtemelen ne sıklıkla bu notlan okuduğunu kanıtlıyordu.

Mary Ann o dakikadan beri notlan okuyordu, midesi gittikçe daha çok bulanıyordu. İlk başta ona "A" denmesi Mary Ann'i sıkıyordu fakat bunun, babasının Aden'in gizliğini günlüklerinde bile koruması için kullandığı bir yöntem olduğunu anlamıştı. Bunun

Aden olduğunu biliyordu ve babasının katlanmak zorunda kaldığı şeyler, genç oğlanın “hastalığı” karşısında duyduğu gizemli şüphe, sanki annesinin o zamanlar çoktan ölmüş gibi lanse edilmesi ve ondan geçmiş zamanda bahsedilmesi Mary Ann’i düşüncelere salmıştı.

Babasının bu günlükleri tuttuğu zamanlarda annesi hayattaydı ve Mary Ann’le ilgileniyordu. Neden başkalarına kendi karısını sevdiğini söyleyemiyordu ki? Böyle bir şey eşlerin gurur duyması gereken bir şey değil miydi?

Mary Ann titreyerek okumaya devam etti...

1 Mart

A’yla ikinci seansım.

Geçen gün bir kavga çıktı, tüm hastalar delirmiş gibiydi. Galiba A hastalardan birine boğazına saplanacak bir çatalla öleceğini

söylemiş. Bunu duyan hasta da öfkelenip A’ya saldırmış. Etraflarındaki hastalar kavgaya karışmış. Hastane çalışanları hemen yanlarına gelip onları ayırmaya çalışmış ve sakinleştirici iğneler yapmışlar. Ama kalabalık yığının en altında A’nın öleceğini söylediği hastayı bulmuşlar. Boğazına bir çatal batırılmış ve etrafa kan saçılıyormuş.

A’mn bunu yapmadığımı biliyoruz. Kendisini sağa sola saldıran gürühten kurtarıp bir duvara yaslanmıştı, kendisi de çatalla yaralanmıştı. Ayrıca çocuğu öldüren çatal o sırada bir diğer hastanın elindeydi, uçlanm daha da derine batırmaya çalışıyordu. Bu hasta A’nın söylediği şeyler yüzünden mi cinayet işledi? A o çocuğun gömleğinin içine bir çatal sakladığını nereden biliyordu? Bunu görmüş ve çocuğun, betimlediği şekilde bunu kullanmasını mı umuyordu? Kendi kendisini gerçekleştiren bir kehânet miydi?

A’ya bu sorulan sorduğumda bana yanıt vermedi. Zavallı çocuk. Muhtemelen başının belaya gireceğini düşündü. Ya da pişmandı.

Ona ulaşmam ve bana güvenmesini sağlamam gerek.

4 Mart

A'yla önceki karşılaşmamdan bu yana hâlâ kendime gelebilmiş değilim. Belki de onu tekrar görmek için beklemeliydim. Belki o zaman bu üçüncü seans bizim son seansımız olmazdı.

A bugün farklıydı. Onda bir şeyler vardı sanki... gözleri yaşına göre daha yaşlıymış, on bir yaşındaki bir çocuğun sahip olmaması gereken bilgilere sahipmiş gibiydi. Ona bakmakta zorlandım.

İlk başta her şey umduğum gibi gitti. Sorularıma cevap veriyor, her zamanki gibi kaçmıyordu, nihayet zihnine girebilmeme izin vermiş ve yaptığı şeyleri neden yaptığını söylemeye başlamıştı. Söylediği şeyleri neden söylediğini açıklıyordu. Zihninde aslında neler olup bittiğini söylüyordu. Cevabı, içinde dört insan ruhunun sıkışıp kaldığı oldu.

Başına gelenlerle başa çıkma yöntemi olduğunu düşünerek iddiasını önemsemedim. Ta ki Eve'den bahsedene kadar. Bu ilgimi çekti. Eve sözde zamanda yolculuk yapabiliyordu. Tıpkı karımın yapabildiğini söylediği gibi.

A'mn söylediği her şey onun söyledikleriyle tutarlılık gösteriyordu. Sadece geçmişe gitmiyorlar, kendi hayatlarına dönüyorlardı. Bir şeyler değiştiriyorlardı. Bir şeyler öğreniyorlardı. Benzer şekilde ortadan kaybolduklarını duyunca ve A'nın normalde siyah olan gözlerinin kahverengi parladığını görünce... bir anlığına Mary Ann'in annesiyle konuşuyorum sandım.

Bu duygunun beni rahatsız ettiğini itiraf etmeliyim, beni o kadar rahatsız etti ki çıldırdım. Hatta A'yı ofisimden kovdum. Karımla ilgili bir şeyler öğrenmesinin tek yolu ofisime girip dosyalarımı koyduğum dolapların kilitlerini açıp özel günlüklerimi okumuş olmasıydı.

Ya böyle yapmıştı ya da doğruyu söylüyordu.

Bir yanım, karımın akıl hastası olmadığını kanıtlamak isteyen yanım ona inanmak istedi. Ama kanma inanmamışken A'ya nasıl inanabilirdim ki? Bana deneyimlerini her anlatmaya çalıştığında kanmı incitmişim. Onun güvenini kırmış, onun deli olduğunu düşünmesine sebep olmuşum. A'ya, bir yabancıya inanmak, kanmın haklı olduğunu ve onu yok yere incittiğimi itiraf etmek anlamına geliyordu.

Sevdiğim kadını incittiğim için hissettiğim suçlulukla nasıl yaşayacaktım? Yaşayamazdım ve bunu biliyordum. Bu yüzden A'yı ofisten attım ve hastaneden ayrıldım. Hatta işten de ayrıldım. Sonuçta çocuk, kızımдан bahsetmişti. Kendisinden son derece emin bir şekilde ondan bahsetmişti, bilmesi mümkün olmayan şeyler söylemişti. O zamandan beri son derece şaşkın ve üzgünüm.

Onun doğruyu söylediğine inanmak... Mümkün değil. Buna inanamam. Bana söylediği şeyler gerçekleşirse... Mümkün değil.

8 Mayıs

Sanki kanm tekrar ölmüş gibi hissediyorum. A'yı aklımdan çıkaramıyorum. Onu düşünürken, nasıl olduğunu ve ne yaptığını, onunla kimin ilgilendiğini merak ederken buluyorum kendimi. Ama telefonu alıp nasıl olduğunu kontrol etmeyeceğim. O çocuk hakkında objektif görüşlere sahip değilim. Hayatımın aşkına yardım edemedim, o yüzden ona da yardım etmem mümkün değil. En iyisi kesin bir şekilde unutmak. Değil mi? Eskiden böyle düşünürdüm. Şimdiyse tek bir kelime aklımdan çıkmıyor.

Farzedelim...

Şimdiki karım aklımın dolu olduğunu görüyor ve benim bir başka kadınla birlikte olduğuma inanıyor. Ondan daha çok sevdiğim bir kadımla. Bunun doğru olmadığını söyleyip duruyorum ama ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz. Onu asla hak ettiği şekilde sevedim. Her zaman başkasını sevdim.

O hastaneye asla gitmemeliydim. A'mn vakasını üstüme almamalıydim.

Çok fazla sorulacak soru var, diye düşündü Mary Ann. Ve artık pek çok şey anlam ifade etmiyordu. Bu sefer babası hem karısından hem de "şimdiki karısından" bahsediyordu. Birisi onu doğuran akıl hastası kadındı. Diğeriyse aklı başında olan ve onu yetiştiren kadın. Ama ikisi aynı kadın olmalıydı, iki eşinin olması mümkün değildi. Yoksa...

Onu yetiştiren kadın gerçek annesi değil miydi? Bu da mantıklı değildi. Mary Ann annesine benziyordu. Aynı kan grubuna sahiptiler. Akraba oldukları kesindi. Annesinin onu dünyadaki her şeyden çok, tıpkı gerçek bir anne gibi sevdiğinden de şüphelenmiyordu. Hastalandığında ona bakmış, ağladığında hep yanında olmuştu. Mutlu olduğunda onunla şarkı söyleyip dans etmişti. Birlikte çay partileri düzenlemiş ve Barbie Corvette'leriyle oynamışlardı.

Mary Ann her şeyden çok sevilmiş olduğundan emindi.

Babasının birbirine çok benzeyen iki farklı kadınla evlenmiş olması mümkün müydü? İlki onu doğurmuştu ve diğeri de onu yetiştirmişti. Bunun da olasılıklar arasında olduğunu düşünüyordu ama oldukça uzak bir olasılıktı. Ayrıca neden ona bunu söylememişti?

İstemeye istemeye günlüğü Riley'ye verdi. Riley tekrar Mary Ann'e dönmeden önce uzun bir süre deftere baktı. Hiçbir şey söylemedi, eğildi ve dudaklarını onunkiyle birleştirdi. Yumuşak, tatlı ve rahatlık sunan bir öpücüktü.

Gözyaşları gözünü yakıyordu. "Bunu ofisine geri götürebüür misin? Aldığımı anlasın istemiyorum."

Riley başıyla onaylayıp yamndan ayrıldı, bakıştan köşede kaybolana kadar üstünden ayrılmamıştı. Yatak odasına geri

dönmedi. Güneş yükselmeye başlamıştı ve geri dönmesi gerekiyordu. Mary Ann bunu bilmesine rağmen onu özliyordu. Kendisi notları okurken ona sanmış, destek olmuştu.

Bugün okula gitmesi mümkün değildi. İçi yanıyordu. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. *Tek sebebi bu değil.* Babasından, Aden'dan, hatta Riley¹ den uzak kalırsa düşünmek için ihtiyacı olan zamanı bulmuş olacaktı. *Yine kaçırıyorsun.* Annesinin etrafını saran bu gizem canını sıkıyordu. Algılayabilmek için zamana ihtiyacı vardı. *Yalancı.*

Gözünün kenarından akan yaşı sildi. Peki. Riley'ye ihtiyacı vardı. Kollarının tekrar omzunda olmasını istiyordu. Onunla konuşmak, soru sormak ve ne düşündüğünü duymak istiyordu. Neden gitmişti? *Nereye* gitmişti? Victoria'yı alıp okula götürmek için mi? Artık Mary Ann'i koruması gerekmiyor muydu? Onu koruması için yanında olması gerekiyordu.

En azından veda edebilirdi.

Tanrım, ne zaman bu kadar muhtaç olmuştu?

Bunun şu an önemi yok. Tek önemi olan Aden'di. Haklıydı, diye düşündü. Babası onu gerçekten ofisinden atmıştı. Annesinigerçek annesinisevdiği için mi? Biraz deli olan bir kadın yüzünden mi? Aden ona dair hatıralarını canlandırdığı için mi böyle paniklemişti?

Alt kattaki tabak çanak sesleri gelmeye başlayınca babasının uyandığını anladı. Yataktan kalktı, duş yaptı ve sanki okula gitmeyi planlıyormuşçasına giyindi. Babası mutfakta kahvaltıyı hazırlamıştı ve masada bekliyordu. Yumurta ve kızarmış ekmek. Her zaman oturduğu sandalyede, gazetesinin arkasına gömülmüştü. Ne kadar üzgün olduğunu belli eden tek şey spor sayfasını tutan parmaklarının bembeyaz olmuş eklemleriydi.

Onu rahatlatmak için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu, ne bildiğini itiraf etmeden bunu yapamazdı. Ve onunla konuşmaya başlarsa babasının cevaplamaya henüz hazır olmadığı sorular soracağına

emindi. Bu soruların cevaplarını kendi başına öğrenmesi daha iyi olacaktı. Mary Ann'den bir şey saklıyordu ve o da babasının kendisine yalan söylemesini istemiyordu.

Babasının sırları olduğunu öğrenmek tuhaftı. Tuhaf, hayal kırıklığına uğraticı ve üzücü. Mary Ann'e karşı her zaman açık ve dürüst olacağına söz vermişti. *Sen de aynı sözü verdin*, diye düşündü. Bir de şimdi kendisine bakıyordu. Etütler hakkında yalan söylüyor, gizlice hasta dosyalarını okuyordu. Bir anda suçluluk duygusuna kapıldı.

"O çocukla takılmanı istemiyorum, Mary Ann."

Bir anda söylenen bu cümle onu şaşırtmıştı; sesindeki sertlik yüzünden nutku tutuldu.

"Aden Stone tehlikeli." Gazeteyi masaya bırakıp hiçbir hissin okunmadığı gözleriyle ona baktı. "Crossroads'ta ne yaptığını ya da nasıl tanıştığınızı bilmiyorum ama bildiğim tek şey var o da güvenmemen gereken birisi olduğu. Beni dinliyor musun?"

Günlükte yazılanlar her ne kadar onu üzmüş olsa da böyle sert bir tepkiye açıklık getirmiyordu. Boğazını temizledi. "Evet." Dinliyordu.

Ama bu, onun söylediğini yapacağı anlamına gelmiyordu. Aden hayatının bir parçasıydı ve ondan vazgeçmeyecekti. Hiçbir zaman.

"Eğer yapmam gerekirse okulu ararım ve..."

Mary Ann ellerini masaya vurdu. "Bunu yapamazsın! Başını belaya sokarsın, onu okuldan alıp tekrar akıl hastanesine yatırır. Oraya ait değil ve sen de bunu biliyorsun! Böyle bir şey yapmayacağım söyle. Bu kadar zalim olmadığını söyle."

Daha önce onunla hiç böyle konuşmamıştı, babası şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Söyle!" Ellerini tekrar masaya vurunca tabaklar titredi.

“Yapmayacağım,” dedi yumuşak bir ses tonuyla, “ama senin de bana onunla görüşmeyeceğini söylemen gerek.”

“Neden?”

Babası dudaklarını sıkı ve yanıt vermeyi reddetti.

Kapı zili çaldı.

Babası kaşlarını çattı. “Bu kim?”

“Bilmiyorum.” Sandalyeden kalkıp ön kapıya doğru yürüdü, uzaklaştığı için mutlu olmuştu. Kapıyı açınca gelenin kim olduğunu gördü, kalp atışları hızlandı. Riley. Her zamanki gibi haşin ve acımasız görünüyordu, siyah bir tişört ve kot pantolon giymişti, saçları rüzgârda dağılmıştı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye fısıldadı ve yalnız olduklarından emin olmak için omzunun üstünden geriye baktı. Yalnız değillerdi.

“Evet, burada ne yapıyorsun?” diye sordu babası arkasından kaba bir şekilde. “Ve kimsin?”

Hiç istifini bozmayan Riley başını hafifçe eğerek selam verdi. “Merhaba, Dr. Gray. Sizinle en sonunda tanıştığım için memnun oldum.”

“Baba, bu Riley.” Ses tonundaki sevinci bastırması zordu. “Okula yeni geldi. Ona etrafı gösteriyordum.”

“Yoksa o...”

“Hayır,” diye araya girdi, Riley’ın Aden’la takılıp takılmadığını soracağını biliyordu. “Takılmıyor.” *Benimle takılıyor.*

“Öyleyse tekrar soruyorum, burada ne arıyorsun?”

“Baba!”

“Sorun değil, Mary Ann.” Babasına dönüp, “Kızınızı okula götürmek için gelmiştim,” dedi.

“O yürümeyi tercih eder.”

“Bugün değü. Hemen döneceğim. Ne söylediğine dikkat et,” dedi babasına. Yatak odasına koşup çantasını kaptı ve hızla aşağı indi. Babasıyla Riley birbirlerine sessizce bakıyorlardı.

Babasını yanağından öptü, her zamankinden daha yaşlı görüldüğünü fark etmişti, gözlerinin etrafında çizgiler vardı. “Hoşça kal, seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.” Başka bir şey söylemedi ve gitmesini engellemeye çalışmadı. Mary Ann sevinmişti. Böyle bir şey olsa nasıl tepki vereceğini ya da ne söyleyeceğini bilmiyordu. Şu anda Riley’ye ihtiyacı vardı. Babasında yanıtlar vardı belki ama Riley’nin kollan rahatlık veriyordu. Parlak kırmızı spor arabaya binince kemerini taktı.

Sokağın köşesinden dönüp görüş alanından çıkınca parmaklarım onunldlerin araşıma soktu. Mary Ann’in dünyası tekrar düzelmiş gibiydi sanki.

“Nereye gittin?” diye sordu.

“Victoria’yı görmem, duş alıp üstümü değıştirmem gerekiyordu.”

“Ah.”

“Gitmek istemedim gerçi.” Mary Ann’in elini dudaklanna götürüp öptü.

Tüyleri diken diken olmuştu. Yolun biraz ilerisinde ağaclar azalmaya başladı, Mary Ann okula gitmediklerini fark etti. Kaşlarım çatı. “Nereye gidiyoruz?”

Riley hafifçe gülümsedi. “Kendini içinde bulduğun bu yeni dünyada nasıl hayatta kalacağını öğrenmen gerek. Ayrıca kafanın dağılması lazım.”

“Bu da ne demek oluyor? Hayatta kalmaktan bahsediyorum.”

“Göreceksin.”

ON İKİ

Victoria okulu asmıştı. Mary Ann ile Riley de. Daha okula geldikleri ikinci gün olmasına rağmen ne tür öğrenciler okulu asardı ki?

Peki ya her zaman kurallara bağlı kalan Mary Ann’e ne demeli? Son zamanlarda okulu çok fazla asıyordu.

Üçü birlikte miydi? Aden korkunç başlayan gün boyunca bunu düşünmüştü. Günü Ozzie’nin onu tekrar öldürmekle tehdit etmesiyle başlamış ve öksürüp duran, son derece güçsüz düşmüş olan Shannon’ın her şeye rağmen okula gelmekte diretmesi ve Aden’in onu binaya kadar taşımasıyla devam etmişti. Sonra da arkadaşlarının gelmediklerini fark etmişti.

Artık o kadar yoğun bir şekilde gitmek, çıkıp onları aramak istiyordu ki... ama yapamazdı. Okula geri dönmek istiyorsa yapamazdı. Tek bir kez okulu asarsa Dan çantasını toplamasını söylerdi. Victoria bu sorunun üstesinden gelirdi, tabu Adenla takılmaya devam etmek istiyorsa. Dün gecedен sonrasana benden uzak durmanı söyledim ve bunda ciddiyydim, demişti camın dışındaki vampiri görünce bundan pek emin olamıyordu.

O çocuk da kimdi? Neden Victoria’nın tavırları bir anda değişmişti? Bunlara cevap bulamıyordu. Ayrıca Victoria artık onu kasabaya gelen yaratıklardan korumak istemiyor muydu? Bu da değişmiş olmalıydı.

Herkes ona el sallayıp sanki en yakın arkadaşlarıymışçasına gülümsemeye başlayınca gün daha da garipleşmişti. Erkekler omzuna vuruyor, kızlar gözlerini kırıştırıp sanki onunla konuşamayacak kadar heyecanlanmış gibi kıkırdıyordu ama yine de yanma gelmek için yanıp tutuşuyorlardı. Neden?

Sanki zihnini okurcasına, son sınıf öğrencilerinden biri yanına gelip, “Tucker’a gününü ne biçim gösterdin ama,” dedi ve başını tebrik edercesine salladı.

Ah, şimdi anlıyordu (neden herkesin kendisine selam verdiğini en azından). Kimse Tucker’ı sevmiyordu fakat tüm kötülüğünü kendi üstlerine salmasını istemedikleri için seviyormuş gibi davranıyorlardı demek ki. Şimdi de Aden’in onların kurtarıcısı olduğunu, gerektiği zaman Tucker’ı mahvedebileceğim düşünüyorlardı.

Hiç baskı yok üstümde, diye düşündü.

Kimya, geometri ve İspanyolca dersleri boyunca biraz öğretmenlerini, biraz da artık ilaçların verdiği sersemliği atlatmış olan arkadaşlarını dinledi. Gerçeği söylemesi gerekirse o ilaçlar bu sabah almak aklından geçmişti.

Üçüncü derste, John O’Conner tekrar yanına gelip masasının yanında diz çöktü.

“Neden beni sürekli burada yakalıyorsun?”

“Çünkü Chloe’yle bu dersi birlikte alırdık. Bu arada Chloe’yle konuşabildin mi?”

Aden ona kısa bir an baktı. Çok gerçekçi görünüyordu. Belki de daha yeni öldüğü içindi. Muhtemelen hayattayken kendisine ait bir gücü vardı.

Aden bu düşüncenin ne kadar doğru olabileceğini düşününce başını salladı. Bu çok mantıklıydı. Vampirleri ve kurtadamları ayrıca goblinleri, perileri ve cadılarıkendisine çekiyordu, neden hayattayken “yetenekli” olan hayaletleri de çekmesindi ki? Yoksa yetenekli olsun olmasın tüm hayaletleri mi çekiyordu?

Bu mümkün değildi. Her gün her dakika binlerce insan ölüyordu. Eğer tüm hayaletler ona gelecek olsa başka kimseyi veya hiçbir şeyi

göremezdi.

John'a soru sormak istiyordu ama sınıftaydılar ve etraflarında insanlar vardı. Bunu gizlice yapması gerektiğine karar verdi, böylece öğretmenlerle öğrenciler ne olduğunu fark etmeyecekti.

Aden seçeneklerini değerlendirirken John da Chloe hakkında konuşup duruyordu. Aden yüksek sesle, hatta fısıltıyla bile konuşamazdı. İşaret dilini bilmiyordu ve o bilse bile John'un da bilmeme olasılığı vardı. Sınıftan çıkamazdı, çünkü geçmişi göz önünde bulundurulursa ders sırasında koridorlarda gezmesine izin vermezlerdi.

Geriye ne gibi bir seçenek kalıyordu? Not mu yazmalıydı?

Bir not. Tabii ki. Kalemimi alıp yazmaya başladı. *Hayattayken seninbunu nasıl adlandıracaktı? bir süper gücün var mıydı?* Kâğıdı çevirip John'a doğru kaydırıldı.

John farkına varmayıp konuşmaya devam etti.

Aden kâğıda parmağıyla vururken bakışlarını öğretmenden ayırmıyordu.

"Ne? Ah. Bunu okumamı mı istiyorsun?"

Başıyla onayladı.

Bir an sessizlik oldu. "Hayır. Pek sayılmaz. Yani, başkalarının duygularım hissedebiliyordum ki bu beni oldukça korkutuyordu ama bu pek süper güç sayılmaz. Ben biraz fazla duyarhydım sadece. Tıpkı bir süt çocuğu gibi, babam öyle derdi. Bu yüzden ben, bilirsin işte, kendi kendimi uyuttum."

Bir empat. John empattı. Aden onlan daha önceden biliyordu çünkü hastanelerden birinde benzer yeteneğe sahip bir başka çocukla

tanişmıştı ve o çocuk bu kadar yoğun ve bu kadar çok hissetmemek için bu yeteneğinin ne olduğunu incelemeye çalışıyordu.

“Süt çocuğu olmamın konumuzla ne ilgisi var?” diye sordu John. “Boş ver. Cevap verme. Önemli değil. Benim için Chloe’yle konuşmanı istiyorum. Ona benim söyleyemediğim şeyleri söylemen gerek.”

Aden karşı gelebilirdi. Başaramazsa ya da tam tersine başarırda ne olacağını hâlâ kestiremiyordu. Ama şu anda John’un yaşayanlarla tek bağı kendisiydi ve bir şeyi ümitsizce isteyip elde edemememin ne demek olduğunu çok iyi bilirdi. *Peki*, yazdı.

John nefesini tuttu. “Gerçekten mi? Onunla konuşacak mısın?”

Başıyla onayladı.

“Söz mü?”

Tekrar onayladı.

“Bugün mü?”

Yine onay. *Ona ne söylememi istiyorsun?*

“Eğer yalan söylüyorsan...” John yumruklarını Aden’in masasına geçirdi. Hareket o kadar sertti ki Aden’in masası sallandı. Etraftaki çocuklar ne olduğuna bakmak için dönerken John, “Seni takip ederim. Yemin ederim bunu yaparım. Bunu yapana kadar peşinden ayrılmam,” dedi.

Aden parmağını sorunun üstünde tuttu.

John’un öfkesi eriyip gitti, yerini üzüntü aldı. “Ona üzgün olduğumu söyle. Onu kullanmadığımı, onu sevdiğimi söyle. Gerçekten sevdim.”

Aden’in kafası karışmıştı, kaşları çatıldı.

Çocuğun yüzünde utanç vardı. “Aynı insanlarla takılmıyorduk ve ona doğruluk mu cesaret mi oyunu yüzünden çıkma teklif ettim.

Ondan hoşlandım ama o kadarsaftı ki. Sonra arkadaşların arasındayken onunla dalga geçtiğimi duydu. Arkadaşlarım onun duymasını istemişler. Duymasını planlamışlar sanırım.”

John ovuşturup durduğu ellerine baktı. “Tanrım. Öyle yıkıldı İd... bunu *hâlâ* hissedebiliyorum. Sanki bunu emmişim ve benim bir parçam olmuş gibi. Onunla konuşmaya, ona açıklamaya çalıştım ama benimle konuşmak istemedi. Unutmak ve hissetmemek için o kadar çok çabaladım ki saçma bir şey yaptım. Şimdi de buradayım.” Sesi gittikçe kısılmıştı, muhtemelen boğazından çıkamayacak kadar titreleşmişti, utancını bastırmak için öksürdü.

“... Bay Stone?”

Aden oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. Öğretmenin elinde bir parça tebeşir vardı. “Özür dilerim, ne dediniz?”

Ben onu dinliyordum, dedi Eve, her zaman yardıma koşuyordu. Sana koşmak fiilinin İspanyolca çekimini sordu.

“Önemli değil,” diye mırıldandı Aden ayağa kalkarken. Endişeyle öğretmenin yanına geldi. “*Si, senor*” bildiği tek İspanyolca şeydi.

İyi şanslar, dedi Caleb. Sağındaki sarışının iç çamaşırının rengini söyleyebilirim... rojo. Kırmızı demek bu arada. Tek bildiğim bu kadar.

“Ben yardım ederim,” dedi John yanında yürüyerek.

Neyse ki. John ne yazması gerektiğini tek tek söyleyince Aden öğretmeni ilk kez hayran bırakabilmişti. Kopya çektiği için kendisini kötü de hissetmiyordu. John’u dinleyip duydukları yazarken öğrenmişti de.

Sandalyesine geri dönerken zil çaldı. Lanet olsun. Johnla konuşmayı bitirmemişti. Adımlarını hızlandırdı, çantasını aldı ve

kâğıtla kalemi kaptı. *Sana Chloe konusunda yardım ettiğime göre sen de bana yardım eder misin? Ojeye ihtiyacım var, yazdı.*

John kahkaha attı. “Benimle dalga mı geçiyorsun? Hiç de öyle bir tip olduğunu düşünmemiştim.”

Yanından diğer öğrenciler geçerken çenesi kasılı, yanaktan kıpkırmızı olmuş şekilde başını salladı. *Bir kız için.* Dün gece Victoria onu öyle bırakıp gittiğinde düşünmeye başlamıştı. Kendisini ismini hatırlayamadığı, yüzüğün içindeki o sıvıdan koruyabilmek için tırnakların o metalle boyaması gerekiyordu ama ayak tırnakların da boyayabilirdi ve renklere bayılıyordu, o yüzden...

Hâlâ gülen John, “Aklında bir renk var mıydı?” diye sordu.

Önemli değil, yazdı Aden. Siyah olmasın yeter. Eğer bulamazsan ben...

“Ah, bulurum tabii ki. Bu son birkaç ayda yeni birkaç şey öğrendim. Ayrıca Bay VWhite’ın, öğretmenlerin öğrencilerden aldıkları tüm ojeleri nerede tuttuğunu da biliyorum.”

Açılmamış, hiç kullanılmamış olmalı.

“Bay Stone. Zil çaldı,” dedi öğretmeni Senor Smith sabırsızca. “Çıkmanız gerek.”

“Eskiden bu, hiç sorun olmazdı,” dedi John.

Aden kapıya doğru yürüdü. John koridora kadar yanında yürüdü, sonra kayboldu.

Chloe’yi arama vakti gelmişti. Öğlen arası olduğu için kafeteryada olmalıydı. Okuldan gizlice çıkıp Victoria’yı aramayı planlamıştı ama bunun beklemesi gerekiyordu. John’a söz vermişti. Ve o ojeyi istiyordu.

Bir şey omzuna çarpınca çantası yere uçtu. Bir anda kaşlarını çatan, son derece kötücül yüz ifadesiyle Tucker karşısına dikildi.

“Nereye gittiğine dikkat et, Deli.”

Dişlerini gıcırdattı. “Çekil önümden, Tucker.” Ozzie’nin tehdidinden sonra bir de Tucker’ı çekemeyecekti. Tabii kasabaya yeni gelen diğer yaratıkları saymazsa.

“Ne yapacaksın, ha? Seni kurtaracak kimse yok bu sefer.”

Etraflarındaki dünya bir anda solup yerine yenisi geldi. Bu seferki boş bir sokak arasıydı, tuğladan döşenmiş duvarlarda duvar yazılan vardı. Bir çöp konteynerinin etrafında fareler koşuşturuyordu. Geride bir yerden polis arabası sirenlerim duyabiliyordu. Neler olmuştu böyle?

“Şimdi sadece şenle ben vanz,” dedi Tucker küstahça.

Aden Tucker’m gözlerinin dönüp durduğunu, gri tonlann pırıltılı bir gümüşle parladığını görebiliyordu. Bu bir illüzyon olmalı, diye düşündü keyifsizce. Tucker daha önce de denemişti fakat işe yaramamıştı. Bu sefer Mary Ann yanında değildi. Bu sefer Tucker’m gücünü nötrleyecek bir şey yoktu. Gerçi...

Riley bir şekilde *Mary Ann’in* nötrleme gücünü nötrlüyordu, böylece Aden’in arkadaşları Mary Ann oradayken konuşmaya devam edebiliyorlardı. Tucker, ikisi de yanındayken örümcek numarasını denemiş ama başarısız olmuştu. Bu Tucker’m yeteneklerini etrafta kim olursa olsun Aden’a karşı kullanamayacağı anlamına gelmiyor muydu?

Bu düşüncelerde kaybolduğu için Tucker onu ittiğinde hazırlıksız yakalandı ve geriye doğru uçtu. Kendi ayağına takılıp yere düştü. Gözleri ona tuğla duvara çarptığını söylüyor olsa da duvar geriye doğru sarsılırken küfretti. Aslında bir insana mı çarpmıştı?

Tucker sırtıttı, gülümsemesinde şeytani bir ifade vardı. “Bu eğlenceli olacak.”

Aden ayağa kalkarken Tucker üstüne atıldı. Tekrar yere düşmüştü ama bu sefer yuvarlanarak Tucker’ı omuzlarından yere sabitledi. Dizlerini çekip üstüne oturdu.

“Seninle dövüşmek istemiyorum,” diye hırladı.

“Korktun mu?” Tucker kollarını kurtarıp Aden’ın omzunu tuttu ve onu kenara itti.

Burada kalmaya kararlıyım. Ayağa kalktı, parmakları yumruk halini almıştı. “Neden beni yalnız bırakmıyorsun? Seni incitecek hiçbir şey yapmadım.”

“Hadisene.” Tucker da ayağa kalktı. “Yürü git hadi. Peşine düşerim. Yeni gölge olurum. Her köşe başında karşıma çıkarm, suratına yumruk atarm. Seninle işim bittikten sonra Mary Annle işe devam edeceğim. Sonra da şu yeni gelen Victoria’yla. O...”

Aden öfkeyle haykırarak saldırdı. Aden’ın yumruğu yüzüne doğru gelirken Tucker’ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Temas. Ve ardından kıkırdak parçalandı, kanlar saçıldı. Tucker acıyla haykırdı.

Dur, dedi Eve. Durman gerek. Seni sinirlendirmeye çalışıyor, kavga etmenizi istiyor ki okuldan atılsın.

Aden dinleme noktasını geçmişti. Arkadaşlarını kimse tehdit edemezdi. Kendisini edebilirlerdi. Hayatı boyunca tehditlerle uğraşmıştı. Fakat Mary Ann çok hassastı, Victoria da... kendisinini. Tekrar yumruk atmak için elini kaldırdı ama Tucker’ın görüntüsü Mary Ann’in görüntüsüyle yer değiştirirken donakaldı. Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

Bir an sonra gördüğü şey bir yumruğun kendi burnuyla buluştuğuydu. Tekrar kıkırdak parçalandı ve kanlar fışkırdı. Kendi kanı. Ani bir acı hissetti sonra damarlarına adrenalin pompalanırken her şeyi unuttu.

Mahvet onu, dedi Caleb.

Sana kimin suratını gösterirse göstereyim, saldır, diye ekledi Caleb.

Eve haklı, dedi Elijah, mantığın sesi olmaya çalışarak. Seni bilerek kışkırtıyor. Sana karşılık vermesinin tek sebebi öfkesinin kontrol

edemeyeceği kadar gelip geçici olması.

Uzaklarda Aden çocukların tezahürat yaptıklarını duyabiliyordu. Ama kimseyi göremiyordu. Hançerlerini çıkarmayı çok istiyordu ama yapmadı. Tucker'ı öldürmek istemiyordu. Onu durdurmak istiyordu sadece. Mümkünse bu süreçte onu küçük düşürebilirdi.

Aden hız alıp sıçradı, kollarıyla Tucker'ın beline sandı ve onu duvara yapıştırdı. Kulaklarına küstah bir kahkaha sesi geldi. Ayağa dikilip dirseğini geri çektiğinde Tucker'ın artık Victoria gibi göründüğünü fark etti.

O değil, o değil, o değil. Aden yumruk attı, Tucker'm gözleri kocaman açıldı. Artık adil dövüşmüyordu. Nefes almaşım engelleyecek şekilde boğazına vurdu. Tucker nefes almaya çalışarak iki büküm oldu. Aden yüzüne dizini geçirdi ve elmacık kemiğini kırdı, Tucker yere düştü ve yerde kıvranmaya başladı.

Aden tepesine çullandı. Tekrar tekrar Tucker'm yüzüne yumruk attı. Dişler derisini kesiyordu ama o umursamıyordu.

Bir süre sonra Tucker kıvranmayı bıraktı. Sonra da tamamen hareketsiz kaldı. "Asla Mary Ann'i tehdit etmeyeceksin. Asla Victoria'yı tehdit etmeyeceksin. Beni anladın mı?"

"Aden," dedi Victoria arkasından yumuşak bir ses tonuyla.

Bir illüzyon, dedi kendi kendisine ve yumruk atmaya devam etti. Victoria kendisine onu rahat bırakmasını söylememiş miydi? Victoria okulda bile değildi.

Kibar eller omuzlarına dokundu, son derece sıcaktı. "Durman gerek."

Aden arkasına döndü, bu yeni illüzyona saldırmaya hazırlanmıştı fakat artık o ara sokağın ortadan kaybolduğunu ve tekrar okulun koridorlarında olduğunu gördü. Etraftaki çocuklar artık tezahürat

etmiyorlardı. Gülümsemiyorlardı bile. Hepsi ona dehşetle bakıyordu. Korkuyla.

Bugün maç günüydü, o yüzden pek çoğunun yüzünde *Jaguarlar Bastırın* ve *Biz ı Numarayız* gibi şeyler yazıyordu. Yüz boyalan beti benzi atan suratlarının yanında büyük bir zıtlık oluşturunuyordu. Bakışlan tekrar Victoria'yı buldu.

Gerçekten buradaydı. Derin derin nefes alıyordu ve hissettiği açlık yüzünden dişleri dudaklarının üstünden belli oluyordu.

Bu bir illüzyon olamazdı. Tucker onun vampir olduğunu bilmiyordu. Aden titreyen bacaklarıyla ayağa kalktı ve ona uzandı. Elleri kan içindeydi. Victoria geri çekildi. "Şu an... sana dolamamam," dedi zorlukla.

Ondan da mı korkuyordu? Yoksa ellerini kaplayan kana mı susamıştı sadece?

"Ah, Tanrım!" Müdür White kalabalığın arasından kendine yol açtı ve Tucker'ın hareketsiz yatan şekline baktı.

"Sen ne yaptın? Sen ne yaptın böyle? Birisi ambulans çağırsın."

Victoria kendisini sersemlik halinden çıkarmaya çalışırcasına başını salladı ve bağırdı, "Kimse hareket etmesin," dedi o boğuk sesiyle. Etrafından enerji yayılıyordu. "Beni dinleyin ve boyun eğin. Senin dışında, Aden."

Herkes dondu. Bunlara Shannon da dâhildi, kalabalığın arasında, tam öksürürken donakalmıştı. *Olamaz*. Shannon ona son günlerde iyi davranmıştı ve birbirlerinin sırtım kolluyorlardı. Aden eski süprüntünün onu böyle kanlar içinde ve vahşi şekilde görmesinden nefret ediyordu, Victoria'nın vampir güçlerini ona karşı kullanmak zorunda kalmasından da.

"Uzun boylu, sarışın bir yabancı okula gelip Tuckerla dövüştü," dedi ve herkes başıyla onayladı. "Bunu hepimiz gördünüz. Sonra o

sarışın yabancının koşarak uzaklaşmasını izlediniz. Onun peşine düşmediniz çünkü Tucker hakkında endişelenmiştiniz. Şimdi gününüze devam edin. Müdür White bundan sonrasını kendisi halledecek.”

Sonra sessizleşti ve herkes bir anda hareket etmeye başladı. Çocuklar korkuyla “sanşm bir yabancından bahsediyorlardı, Shannon gizlice sıvıştı, muhtemelen bu olayı takip edecek olan sorgulamanın parçası olmak istemiyordu. Müdür White eğilip Tucker’ın başını kucağına yerleştirdikten sonra nabzını yokladı.

“Yaşıyor,” dedi rahatlayarak.

Aden’ın omuzları sarktı. Onu öldürmemiştir. Neyse ki.

Victoria yüzünü ellerinin arasına aldı ve dikkati üzerine çekti. “Benimle parkta buluş. Diğer üç dersinin öğretmenlerini sınıfta olduğuna inandıracağım, sen sınıfta olmayacaksın tabii.”

“Hayır,” dedi John bir anda tekrar yanında belirerek. “Ojeyi çantana koydum. Pembe, simli ve yepyeni. Şimdi Chloe’yi bulmak zorundasın.”

Aden tekrar Victoria’ya bakmadan önce ona hızla baktı ve paniklemiş yüz ifadesini gördü. Victoria hayalet görmüşe benzemiyordu. “Birkaç dakika gecikebilirim. Önce yapmam gereken bir şey var.” Victoria’nın ne olduğunu sormasına fırsat tanımadı. Eğilip onu sertçe öptüVictoria dudaklarını yaladı, kan tadını aldığında gözlerini teslim olmuşçasına kapamıştıve kafeteryaya doğru koştu.

“Önce banyoya gidip temizlen,” dedi John. “Onu korkutacaksın.”

Aden hemen boyun eğdi. Yaralanmış burnu ve elleri konusunda yapabileceği bir şey yoktu, bu yüzden olabildiğince iyi bir şekilde kanı temizledi.

İşini bitirdiğinde yola devam etti. Kavga dedikodusu hızla yayılıyordu. Hatta ebeveynleriyle telefonda konuşan çocukların yabancı adamdan bahsettiklerini bile duymuştu. O ebeveynler muhtemelen çoktan çocuklarını eve, güvenli bir yere götürme telaşıyla yola çıkmıştı. Haber kanalları da gelir miydi? Tanıklarla konuşurlar mıydı?

Aden yutkundu.

Her şey yoluna girecek, dedi Elijah. Aranmayacaksın ve Dan meraklanmayacak.

Kötü davranışlar yapmaya devam etmesini teşvik ediyorsun, dedi Eve.

“O nerede?” diye sordu Aden John’a. Kalabalık kafeteryada etrafa göz gezdirmişti, yüzü ve elleri zonkluyordu. John’un geçen gün hayalet olduğunu öğrendikten sonra Chloe Hovvard’ın da kim olduğunu öğrenmeyi akıma koymuştu. Kız görüntüden ziyade notlarla ilgilenen, zeki çocuklarla takılıyordu. Kalın gözlüklü, çilli ve diş telli, sevimli bir kızdı. Her zaman atkuyruğu yaptığı dümdüz kahverengi saçları vardı.

“İşte,” dedi John onu göstererek.

Aden yanma doğru yürümeye başladı. Aden’i görünce kız başını tepsisine doğru eğdi. Etrafında başka çocuklar da vardı, bir yandan konuşuyor bir yandan çalışıyorlardı. Bir saniye geçti. Kız başını kaldırıp Aden’in hâlâ ona doğru geldiğini fark etti. Arkasına baktı, kimse olmadığını görünce ağzı açık kaldı.

“Seninle konuşabilir miyim?” diye sordu Aden, yanma gidince.

Kız arkadaşlarına baktı. Onlar da şaşkınlıkla bakıyorlardı.

“Tek başına,” diye ekledi. “Lütfen. Önemli bir konu hakkında seninle konuşmam gerek.”

John, Chloe’nin arkasına geçti, eğildi ve kokusunu içine çekti. Dudaklarını sıktı. İnlemesini bastırmak için mi? Ağlamamak için mi?

Chloe başıyla onaylayınca arkadaşları kalkıp yavaş yavaş uzaklaştılar ama bakışlarını onlardan ayırmıyorlardı. Aden hemen karşısına geçti. John yanında kalmıştı, elini özlemle yanağında gezdiriyordu. Chloe fark etmişe benzemiyordu.

“Benim adım Aden,” dedi.

“Biliyorum.” Yanakları pembeleşti. Tekrar ilgisini önündeki yiyeceklere verdi ve çatala oynamaya başladı.

“Sana ne oldu? Ve ne istiyorsun?”

Aden ilk soruyu umursamadı. “Sana bir mesaj ulaştırmak için geldim.” John’un isteğini kendi yeteneklerini ortaya çıkarmadan söylemenin tek bir yolu vardı. “John O’Conner ile arkadaşlık. Bana senden bahsetti, seni ne kadar sevdiğinden.” O konuşurken Chloe’nin beti benzi attı. “Sana söylemeye çalıştım ama...”

Chloe ayağa fırladı. Titreyen ellerle tepsisini aldı. “Bu ne cüret!” diye fısıldadı öfkeyle. “Dur ne olduğunu tahmin edeyim. Bizim... ilişkimizle ilgili dedikoduları duydun ve benimle dalga geçmeye geldim. Onun zalim olduğunu düşünürdüm ama sen...” Acı dolu bir sesle konuşuyordu.

“Gitmesine izin verme,” dedi John panikle. “Anlayana kadar onu bırakma.”

Aden da ayağa kalktı. “İlk başta cesaretim sınamış olabilirler fakat sana âşık oldu ve seninle olmak istedi.”

Chloe arkasını döndü, gitmek üzereydi.

“Aden,” dedi John yalvarırcasına bakarak. “Lütfen.”

Belki de John’un empati yeteneği bir şeldde ona geçmişti çünkü Aden onun umutsuzluğunu ta içinde hissediyordu. Bu işi düzeltmesi gerekiyordu. Kızın anlamasını sağlamalıydı. “Bekle. Haklısın. Onu tanı mıyordum,” diye itiraf etti, “hayattayken tanı mıyordum en azından. Ama son birkaç haftada ölüleri görmeye

başladım, John da bana geldi ve tek bir şey istedi. Seninle konuşmamı.”

En azından Chloe koşarak uzaklaşmamıştı. İlgisini çekmişti, inansa da inanmasa da.

John cesaretlenmiş olmalıydı çünkü önünde zıplıyordu. “Onu son kez aradığımda söylediğim şeyin ciddi olduğunu söyle. Onunla kaçacaktım. Hatta ona anneannemin yüzüğünü bile vermeye çalıştım. Ona sürpriz yapmak için torpido gözüne koymuştum.”

Aden her kelimeyi tekrarladı.

Chloe en sonunda döndü ve ona baktı. Gözlerinden yaşlar akıyordu. “O yüzüğü nasıl öğrendiğini bilmiyorum ve umursamıyorum.”

Gözlerini kapadı, titrekle bir nefes verdi ve boynundaki zinciri bulup tişörtünün altından çıkardı. Işığı yakalayan minik taşlan olan, pırlanta bir yüzük asılıydı. “Beni yalnız bırakmanı... istiyorum.”

Aden kızın şaşkınlıkla baktığı yere baktı. Camdan içeri bir ışık hüzmesi giriyor ve John’un üstüne vurup pınlıtlı bedeninin dış hatlarını yakalıyordu.

Ağzı açık kalan Chloe elini uzattı, parmakları içinden geçerken buğulanıyordu. John yine de ona doğru uzandı.

“John?”

“Selam, Chlo. Tanım, seni çok özlemişim.”

“Onu duyabiliyor musun?” diye sordu Aden Chloe’ye.

“Hayır,” diye fısıldadı.

Aden kendisine söylenenleri ilettiler. Uzun bir süre sessizce durdular. Işık solarken John da soluyordu fakat Chloe hareketsiz kaldı.

“Demin gördüğüm şey... bu mümkün değfl,” dedi başını sallayarak.

“Mümkünden de öte,” dedi Aden. “Daha sonra kendi kendine, zihninin sana oynadığı bir oyun olduğunu söyleyebilirsin ama şimdilik... Ona bir şey söylemek istesen ne söylerdin?”

Chloe yutkundu ve dudaklarını yaladı. “Ona, onu affettiğimi söyledim. Yüzüğü bulduğumu, bana gerçeği söylediğini anladığımı ve benim de... benim de onu sevdiğimi söyledim.”

“Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim.” John Chloe’nin alnına belli belirsiz bir öpücük kondurdu, görüntüsü silikleşiyordu ve en sonunda tamamen ortadan yok oldu.

John’u tekrar görüp göremeyeceğini merak etti. Yoksa hayaletin son isteğini yerine getirmek onun açışım ortadan kaldırıyor ve onu sonsuza kadar buradan gönderiyor muydu?

Chloe ağlayarak orada durmaya devam etti, çok uzaklaşmamış olan arkadaşları da ona destek olmak için yanma gittiler.

Aden yamndan ayrıldı. Kafası karışmıştı ama tuhaf bir biçimde mutlu hissediyordu, parka yöneldi. Victoria onu mavi bir arabanın önünde bekliyordu. Aden durdu. Victoria ona endişeli bir şekilde gülümsedi.

“Neredeydin?” diye sordu Aden eşit derecede endişeyle. “Riley ve Mary Ann nerede?”

Victoria arabayı gösterdi. “Bin de göstereyim.”

Aden direksiyona geçti. Victoria anahtarları ona verip kuzey yönünü işaret etti. Aden bugünün gittikçe kötüleşeceğine dair bir hisse kapılmıştı. Şimdiye kadar olan korkunçluklar göz önünde bulundurulursa bu onu bir hayli korkutuyordu.

ON DOKUZ

Aden'in direksiyon başında çok fazla deneyimi yoktu, bu yüzden çok iyi araba kullanamıyordu. Frene biraz fazla sert basıyor ve köşelerden hızlı dönüyordu. Ama en azından polis tarafından kenara çekilmekten korkmuyordu. Yanında Victoria varken böyle bir şey mümkün değildi. Victoria ceza yazılmasını engelleyebüirdi.

Arka planda kısık sesle müzik çalıyordu. Aden, eklemlerindeki korkunç ağrıya rağmen parmaklarını direksiyona vuruyordu.

Direksiyon sınavında olduğu gibi ruhlar yine heyecanlanmışlardı.

En son ne zaman böyle özgür olduk? diye sordu Caleb kahkaha atarak.

Doktor yok, öğretmen yok. Sadece biz ve beygirler. Julian keyifle iç geçirdi.

"Bu senin araban mı?" diye sordu aralarındaki sessizliği bozmak ve yanlışlıkla arkadaşlarıyla konuşmaya başlamamak için. "Çünkü seni daha önce bir arabaya yaklaşıırken bue görmemiştim."

Victoria omuzlarını silkti. "Ödünç aldım diyelim. Ama merak etme. Geri götüreceğim ve kimse aldığımı fark etmeyecek."

Ödünç almıştı yani çalıntıydı. Muhtemelen o emir verici sesini kullanmıştı ve arabanın sahibi ona anahtarları uzatmıştı. Kendisini gülümsemekten alıkoyamadı, fakat dudağı patlayınca irkildi.

Ah, Aden. Eve onu azarlıyordu yine. Çalıntı bir araba mı kullanıyorsun? Başın belaya girse de girmese de bu doğru değil. Bu kızın sende iyi bir etki bıraktığını düşünmüyorum. Mary Ann...

Hayır, hayır, hayır. Elijah başını Aden'in kafatasına çarpıyordu sanki. Mary Ann sadece bir arkadaş, o yüzden Aden'i ona yönlendirmeye kalkma. Bunu bizi karanlığa mahkûm ettiği için söylemiyorum. Riley bizi çiğ çiğ yer.

Eve öfledi. *Tek söylediğim onun daha iyi etki yarattığıydı.*

Aden yine yapabildiğince onları duymamaya çalıştı. “Peki... Riley ve Mary Ann nerede? Daha önce onlarla miydin?”

“Evet. Tri City’de, biz de oraya gidiyoruz.”

Tri City. Oraya birkaç kez gitmişti, birkaç restoranın ve pek çok giyim mağazasıyla bir tiyatronun olduğunu biliyordu. “Neden oradalar?”

“Ben... Onlar...” Sıkıntıyla nefes verdi. “Açıklaması zor. Sana göstermem daha kolay olacak.”

Sıkıntıyla başa çıkmaya çalışan bir tek o değildi. Tri City’ye ulaşmaları için daha on dakika geçmesi gerekecekti ve beklemek kolay değildi.

“Tüm gün orada mıydınız?”

“Evet.”

Onu bilerek geride bırakmışlardı demek. Canı yanmıştı. “Beni daha önce almaya neden gelmediniz?”

“O kadar büyük bir enerjiyle dolusun İd bir sorun olursa seni koruyabileceğimizden emin olmak istedik.”

Bunu anlayabilirdi işte. O etraftayken bir şeyler hep sorun oluyordu.

Bir dakika geçti. Sonra iki. Otoyoldan çıkıp yan yola saptı ve arabayı yavaşlattı. Victoria’yla tüm gün konuşabilirdi. Ve şimdi yarandaydı işte. *Gerçekten* cevabını duymayı istediği soruyu sorabilirdi. *Söyle işte. Söyle gitsin.*

“O adam kimdi? Dün pencereye gelen. Seni rahat bırakmamı söylediğini duyan adam.” Bu sözler ağzından sığıttığı dişlerinin arasından çıkmıştı.

Victoria ona bakmak için yana döndü ve kafasını koltuk minderine koydu. Saçlarını açık bırakmıştı, mavi meçler parlıyordu. “Sana beni rahat bırakmanı söylemekten en az o adam kadar nefret ediyorum ama bunu söylemem gerekiyordu. Seninle vakit geçirmekten ne kadar... hoşlandığımı öğrenmesine izin veremezdim. Seni bir tür düelloya çağırırdı ve ben de senin tarafını tutacağım için babam ikimizi de cezalandırırdı.”

Victoria’nın onu seçeceğini duyduğu için rahatlamış fakat öte yandan babasının cezasını düşünerek korkmuştu. Aden onu böylesi bir kaderden korumak için her şeyi yapardı, hatta ondan uzak durmaya bile razıydı. Victoria doğru bir şey yapmıştı; öfkesi yatıştı.

“Bundan sonra beni de uyar ki ben de ayak uydurabileyim. Kim o?”

“Bir vampir. Onun yüzünden artık geceleri evden çıkmam yasak.”

Keyifsizliği Aden’inkine eş değerdı. “O da senin korumalarından biri mi?”

“Öyle de diyebilirsin, evet.”

Aden öyle diyebilirdi ama Victoria demez miydi yani? “Adı ne? Canını mı yaktı?”

“Adı Dimitri ve hayır fiziksel olarak canımı yakmadı.”

Duygusal olarak mı yakmıştı? Victoria'nın tavırlarına dair detayları öğrendiğini fark etti. Ona yalan söylemek istemediği için bazı

şeyleri atlayarak gerçeğin kıyısında dolanıyordu. Zekiceydi. O da aynısını Dan’le birlikteyken yapıyordu.

Aden Victoria’nın kendisine tam anlamıyla güvenmesini, aralarında sır olmamasını istiyordu. Ancak bu vakit alacaktı çünkü doktorlarının sık sık yaptığı gibi, sözler ve güvenceler vererek onu zorlamayacaktı. Bir insanın dürüstlüğünü test etmenin en iyi yolu

eylemlerdi. Bir gün Victoria ona ne söylerse söylesin, ne yaparsa yapsın Aden'in onu seveceğini anlayacaktı.

Sevgi mi?

Kalbi hızlandı, damarlarına kan pompalanırken kulakları çınlamaya başlamıştı. Böyle bir hisse kapılacağını asla düşünmemişti. Hatta kendisini buna karşı korumaya çalışmıştı. Koruyucu ailelerin yanından kimi zaman o kadar çabuk ayrılıyordu ki terk ettiği insanları umursamazsa vedalann da daha az acı verici olacağını öğrenmişti.

Ancak Crossroads'ta yaşadıkları başından beri her şeyden farklıydı. Dan'i babasıymış gibi düşünmesi, Mary Ann, Shannon ve sonra Victoria (hatta belki biraz da Riley) ile arkadaş olması... Victoria'dan şimdiye kadar başka kimseden istemediği şeyler istiyor olması, onunla daha tanışmadan önce ondan hoşlanmaya başlaması...

"Sen iyi misin?" diye sordu Victoria, endişelendiği belliydi. Damarlarında hızla akan kanın sesini duyuyor olabilir miydi? Kalbinin kontrolden çıkmış bir şekilde attığını hissedebiliyor muydu?

"Evet," demeyi başardı. "İyiyim." Ama bu doğrudu. Onu seviyordu.

Eve karşı gelecekti. Diğerlerinden bazıları da. Ama hissettikleri konusunda çaresizdi. Bunları hissediyordu ve bu hisler kuvvetliydi. Victoria'nın güvende olmasını, gece gündüz yanında durmasını istiyordu. Onun hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu. Güzeldi, zekiydi ve sıcaktı. Başka kimse yapmamışken onun için savaşmıştı. Ona tuhaf veya farklıymış gibi bakmamıştı. Ona her zaman mükemmelmış, hatta sevillebilir bir insanmış gibi bakmıştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Aden ona söyleyemezdi. Şu anda bu mümkün değüdi. Victoria'nın ona karşı hissettikleri ne kadar derindi?

“Ölümünü mü düşünüyorsun?”

Hatırladığı anda gerildi.

“Bana söylediğin zamandan beri tek düşünebildiğim bu oldu.” Sanki gözyaşlarıyla boğuşuyormuş gibi çenesi titriyordu. Bu gözyaşları Aden'i hem mutlu etti hem de gözlerini açtı. Onun için ağlayabiliyorsa hisleri oldukça derin olmalıydı. Fakat birlikte çok vakit geçiremeyeceklerdi. Belki de kurtulmanın bir yolu vardır, diye düşündü fakat kendisini kaptırmayacak kadar da zekiydi. Victoria'dan vazgeçmeye hazır değildi sadece. “Ben de vampir olabilir miyim?”

“Ah, keşke. Ama kitaplarda ve filmlerde gösterilenin aksine bu daha önce başarılı bir şekilde gerçekleştirilemedi. Bizim kanımız sizinkinden farklı ve insanlar dönüşüm için gerekli olan miktan kesinlikle kaldıramıyorlar. Deliriyorlar.”

Öyleyse kanın verilebileceği en iyi aday Aden'di çünkü doktorlarına göre zaten o noktaya giden yolu yarılamıştı.

Victoria iç geçirdi, hüznünlü bir sestü bu. “ilkler babamın zamanında yaratıldı. Ne olduğunu, neye dönüştüğünü fark edince, elit askerleri Ue seçtiği kadınlan, tıpkı kendisi ve hayvanlan gibi içmeye zorlamış. Bazılan değişmiş, bazılan değişmemiş. Sonraki yıllarda, pek çok kişi insanlan da dönüştürmeye çalıştı ama *hepsi öldü.*”

“Ciddi misin? Tek kişi bile hayatta kalmadı mı?”

“Kalmadı. Yeni vampirler, sadece vampir bir anneden doğuyor.”

“Ama bir zamanlar vampirler yaratıldıysa tekrar yaratılabilmeliler.”

“Öyle. Ama kimse son denemelerde neyin eksik olduğunu bilmiyor. Ya babamla tebaasının içtiği kandan kalmadı ya da insanlar daha dirençli hale geldiler. Bazen, henüz anlayamadığımız sebeplerle bu işe girişen vampir de insanla birlikte ölüyor.”

Demek ki bu seçeneği elemek gerekecekti. Victoria’yı riske atmayacaktı. İç geçirdi. Ne yapacaktı öyleyse?

“Buradan sola sap,” dedi.

Aden saptıktan kısa bir süre sonra binaların arka cephelerinin bir başka ormanlık araziye baktığı, kasaba meydanının dışındaki toprak bir yola girmişti. Tekerleklerin altında küçük taşlar çıtırdıyor ve araba zıplayıp duruyordu. Görünürde kimse yoktu. Sadece kırmızı bir Corvette vardı.

“Buraya park et.”

Yavaşlayıp durdu ve motoru durdurdu. Aynı anda kemerlerini çıkardılar ve Aden Victoria’ya baktı. Üstünde her zamanki gibi siyah bir tişört vardı ve ucunu çekiştiriyordu. Tırnaklarını görünce sırt çantasındaki ojeyi hatırladı.

Arabanın arkasına uzandı, çantanın fermuarını açtı ve elini içine daldırdı. Parmakları küçük, serin şişeyi bulunca ojeyi dışarı çıkardı, John’un söz verdiği gibi pembe ve simli olmasını umuyordu. Öyleydi. Neyse ki.

“Bana göstermeyi planladığın şey her neyse, ondan önce bunu almanı istiyorum.” Bir anda heyecanlanarak yutkundu ve elini uzattı. “Senin için. Yani ayakların için.”

Victoria önce eline, sonra suratına, sonra tekrar eline baktı, ağzı birkaç kez açılıp kapandı. “Benim için mi?”

Bu, beğendiği anlamına mı geliyordu? “Mary Ann’in evindeki renklerden bahsetmiştin ve ben de senin...”

“Bayıldım!” dedi, kendisini kollanna atıp yüzüne minik öpücükler kondurarak. Bu öpücüklerden biri dudaklarına değdiğinde duraksadı. Gülümsemesi soldu. Dudaklarına tekrar bir öpücük kondurdu ancak bu seferki yumuşak ve yavaştı, dili ağzından içeri kaymıştı.

Aden yaralıydı ve öpücük canını yakıyordu ama onu kesinlikle durdurmayı düşünmedi. Ona sarıldı ve temasın tadını çıkararak ona tutundu. Derin bir nefes aldı, saçının çiçeğimsi kokusunu içine çekti, çarpıcı tadının keyfini çıkardı. O kadar sıcaktı ki...

Cam tıklatıldı.

Sanki yanmışlar gibi iki yana sıçradılar. Aden Riley’nin sert yüz ifadesini gördüğü anda hançerlerine uzanmaya çalışıyordu. Mary Ann yanında duruyordu ve her zamankinden daha soluktu.

Kaşlarını çatarak kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Arabanın serinliği günün sıcaklığına karıştı. Oklahoma’da nefret ettiği bir şey varsa o da bir gün donarken öteki gün cayır cayır yanmanın mümkün olmasıydı.

Victoria’nın hareket ettiğini duymamıştı ama bir anda yanında bitivermişti. “Eee?” diye sordu.

“İşler kötüleşiyor,” dedi Riley.

Victoria gerildi ve Aden kolunu beline sardı.

“Ne kötüleşiyor?” diye sordu. Sonunda gelebilmişlerdi ve birisinin kendisine neler olduğunu anlatması gerekiyordu.

“Gel. Göstereceğim.”

Aden dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Kimse ona net bir cevap vermeyecek miydi?

Riley dönüp Mary Ann’in elini tuttu ve gölgelerden yürüyerek iki binanın arasındaki yolda ilerledi. “Seni buraya kesinlikle

getirmememiz gerekiyordu ama dışarıda neler olduğunu ve farklı türleri bir bakışta algılayabilmen gerekiyor.”

Kafası kanşan Aden Victoria’yı bırakmadan arkalarından gitti. Hareket eden her şeye saldıracak şekilde tetikte bekliyordu. Fakat üstlerine hiçbir şey atlamadı. Ayrıca binaların önüne çıktıklarında farklı yönlerde yürüyen bir sürü insan gördü. Bu bölgede tahmin ettiğinden daha fazla insan yaşadığı kesindi. Ama bunun ne gibi bir zarar olabilirdi ki?

“Şu kadını görüyor musun?” Victoria orta boylu, kahverengi saçlı ve normal yüz hatları olan, kahverengi bir üst ile taşlanmış kot pantolon giymiş bir kadını gösteriyordu. Kalabalığa hiç dikkat çekmeden karışabilirdi, yüzü unutulacak cinstendi.

“Evet.”

“O bir cadı ve kendisini büyüyle gizlemiş. Gördüğün şey gerçek görüntüsü değil.”

Aden dikkatini vererek bakınca kadının etrafındakileri incelerken ne kadar tetikte olduğunu fark etti. Hatta hafif de olsa çevresini saran bir parıltı vardı, sanki güneş ışığı diğerlerinden çok ona vuruyormuş gibiydi. Yaklaştığı herkesi inceliyor, hatta uzanıp sanki çarpılmayı beklermişçesine dokunuyordu. Hiçbir şey olmayınca hayal kırıklığıyla kaşlarını çatıyor ve devam ediyordu.

“Ne olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu. “Nasıl anlıyorsun?”

“Yüzeyin altındakileri görmek için gözlerini eğitmelisin,” dedi Mary Ann sanki kendisine daha önce söylenen bir şeyi tekrarlıyormuş gibi. Muhtemelen böyle yapıyordu.

“Cadılar bir elle kutsarken ötekiyle lanet yağdırabilir,” diye açıkladı Victoria. “Bazısı diğerlerinden daha büyük bir büyü gücüne sahiptir ama hepsi tehlikelidir.”

“Bazılarının konuşmalarını dinliyordum,” dedi Riley. “Cadılar seni yakalamak istiyorlar, Aden ancak kim olduğunu bilmiyorlar ve seni güçlerini artırmak için kullanmak niyetindeler. Kendilerini çağırmanın çok güçlü bir büyücü olduğunu düşünüyorlar. Tavsiyem yakalanmaktan kaçınman yönünde.”

“Ah, gerçekten mi? Çünkü bunu kendi başıma kesinlikle düşünemezdim,” dedi ters ters.

Sanki hiç konuşmamış gibi Riley devam etti. “Eğer yakalanırsan, seninle işleri bittiğinde eski halinden geriye eser kalmaz. Tüm gücünü emerler.”

“Bir kenara yazdım.”

“Arkasındaki adam ise bir peri,” dedi Victoria. Sesindeki tikslenme açıkça belli oluyordu.

Aden hemen ona odaklandı. Adamya da genç, muhtemelen on sekizindeydi uzun boylu ve kaslıydı, teni hafifçe parlıyordu. Altın renkli saçları ve gözleri vardı. Yanından geçen kadın erkek herkes, ona bakıyor ve olabildiğince uzun süre onu izliyordu. Aden’in fark ettiği üzere cadı dışında herkes. O ters yöne doğru yürüyordu.

“Vampirler gibi periler de içer,” diye devam etti Victoria. “Fakat kan yerine enerjiyle beslenirler. Vampir, cadı hiç fark etmez. Gerçi bu doğru değil. İnsanlardan içmiyorlar. Kendilerini insanoğlunun koruyucusu varsayıyorlar, onların arasında tanrı gibiler.”

“Goblinlerin de burada olduğundan bahsetmiştin.” Et yiyiciler. Aden titredi, yaşayan cesetlerin onu ısırıldığı hissedebiliyordu. “Onlar ne?” Eğer onları teşhis edebilirse onlardan uzak durabilirdi.

“Ve iblisler,” diye ekledi Mary Ann de titreyerek. “Onları unutma.”

“Goblinler sadece gece ortaya çıkarlar, görme duyulan güneşe karşı çok hassas,” dedi Riley. “Arkadaşlarının hava karardıktan sonra

dışarı çıkmamalarını söyle. Kayıp insan sayısı tavan yapacak. Ölü sayısı da."

Benim yüzümden, diye düşündü Aden. Mary Ann'i gördüğü için. Bu kasabada kaldığı için.

"Ah, Tanrı." Mary Ann içinde bulundukları tehlikenin boyutunu daha yeni anlamış gibi eliyle ağzını kapadı, ağlamak üzereydi. "İnsanlar mı ölecek?"

Riley alnını öptü. "Endişelenme. Elimizden geleni yapacağız. İblislere gelince, onları anlamak daha zor. Bazıları auralarını maskeleymeyi öğrendi."

"Buraya nasıl geldiler?" diye sordu Aden. "Yani dünyaya. Ne zamandır buradalar?"

"Binlerce yıldır. Cehennem'in duvarları güçlendirilmeden önce birkaçı alev dolu hapishanelerinden kaçtı. Kendilerini insan olarak göstermeleri mümkün değildi pulları, boynuzları ve çatal dişleri onları ele veriyorduk yüzden kendilerini tanı olarak tanıttılar, insanlarla çiftleştiler ve yan iblis yan insan bebekler doğdu. Bu çocuklar da insan gibi görünmüyordu, hatta onların çocukları ve çocuklarının çocukları da. Fakat en sonunda bazıları kendilerini toplumun içine soktu. Hırsızlara, katillerin, gerçekten kötü karakteri olanlara soyları ilk iblislere kadar takip edilebilir."

Gerçekten kötü. Tucker gibi.

"Tucker," dedi Mary Ann düşüncelerini okumuş gibi.

Riley başıyla onayladı. "Bazı açılardan öyle, fakat tam olarak..."

"Başka kimler var?" diye sordu Aden. Başka kimler onu kullanmak istiyordu?

"Her türlü yaratık var fakat diğerleri daha Crossroads'a gelmedi." Victoria başını Aden'in omzuna koydu. "Ejderhalar, melekler, Valkyrieler, her tür biçim değiştiren yaratık. Çoğu diğer canlılarla

uyum içinde yaşıyor fakat bu türlerden bazdan savaşıyor. Muhtemelen bu yüzden partiye katılmakta geciktiler. Ya da şanslıysak hiç gelmezler.”

Mary Ann gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. “Ne yapabiliriz?”

Aden çenesini kaldırdı, ne yapması gerektiğini fark etmişti. Mary Ann babası hakkında endişeleniyordu. Victoria insanlar hakkında. Riley ise... o da muhtemelen Mary Ann için endişeleniyordu.

“Toplanıp gideceğim,” dedi. “Yaratıklar beni takip eder ve buradaki herkes güvende olur.”

“Hayır!” Victoria bir anda dikilmişti. “Nereye gidersen git seni takip edeceklerdir fakat bu daha çok insanın tehlikeye girmesine sebep olur. Sen ve Mary Ann buradayken güvendesiniz çünkü yolladığın sinyal onunlayken duruyor.”

“Ama o Riley’yle beraberken güçlerim yerli yerinde kalıyor. Şu an bile arkadaşlarımla zihnimin gerilerinde konuştuklarını duyabiliyorum. Riley’nin onun üstünde bir tür nötrleştirici etkisi var.”

Riley başını yana eğdi. “Belki de ben onu etkilemiyorum. Belki seni etkiliyorum. İçten içe benim bir avcı olduğumu hissediyorsun ve ben etraftayken fazladan adrenalin salgılıyorsun, Mary Ann’e rağmen güçlerin yerinde kalıyor.”

Öğrenecek çok şeyleri vardı. Hem de çok. Bu soruların yanıtlarını nasıl öğrenecekti?

“Gel, gitmemiz gerek,” dedi Victoria bir anda ve onu gölgelere doğru çekti.

Neden? Aden tekrar meydana odaklandı. Peri yön değiştirmiş ve onların önünde durduğu binaya doğru geliyordu. Bu iyiye işaret değildi. O perinin Victoria’dan beslenmek ve onu incitmek için

yeterli gücü vardı. Onunla kalmak, Victoria'yı daha büyük bir tehlikeye atacaktı.

Aden onu bıraktı ve Mary Ann'e yapıştı. "Riley, Victoria'yı buradan götür. Sizinle Mary Ann'lerin evinde buluşuruz"

"Hayır, ben..." diye başladı Riley.

"Mary Ann benimle güvende," diye güvence verdi Aden. "Ben Mary Ann'le yalnız kalırsam yaratıkların takip edebileceği bir sinyal de olmaz. O yüzden gidin!" Peri gittikçe yaklaşıyordu.

Riley tereddütle başını salladı ve Victoria'yı yanma çekti. Daha doğrusu çabaladı. Victoria kendisini kurtarmayı başarmıştı. Aden'a doğru koşarken yüzüğünü açtı ve parmağını içine soktu. Aden onu durduramadan Victoria parmağım bileğine sürdü. Aniden teni ikiye ayrıldı ve yara açığa çıktı.

Yanma geldiği anda yarayı Aden'in ağzına dayadı. O kadar kuvvetle tutuyordu ki onu itmek mümkün değildi. Aden'in tek yapabildiği karşı gelmek için ağzını açmaktı, bu yüzden kan dudaklarından içeri aktı. Sıcak ve tatlıydı, gazoz gibiydi ve dilinin üstünden akıp geçerken canlı gibi bir his veriyordu.

"Bu kadar az bir miktar seni öldürmez," dedi. "Dan senin tekrar yaralandığını görmemeli. Böylece görmeyecek. Eve varmadan iyileşmiş olacaksın."

Aden'in içine sıcaklık yayıldı. Geçen her saniyeyle sıcaklık da artıyor, yanıyor, yakıyor, dokunduğu her şeyi kavuruyordu. Ateşlenmiş

ya da alev almış gibi hissediyordu, vücudu kül olmadan önce tüm bedeni yanıyordu sanki.

"Artçı etki..." dedi. "Özür dilerim."

Riley onu bir kez daha çekiştirdi. Victoria yanından aynlana kadar Aden'a bakmaya devam etti. Victoria'nın "artçı etki" derken neden

bahsettiğini düşünmemeye çalışıyordu.

Görüş alanından çıktıklarında ruhlar inledi ve nefret ettikleri o karanlık dünyaya çekildiler.

Peri de durmuş şaşkınlıkla etrafına bakıyor ve kaşlarını çatıyordu. Bu iyi bir şeydi işte. Aden nefes almaya çalışırken iki büklüm olmuştu. En sonunda bedeni serinledi.

Mary Ann'in onu rahatlatmak için sırtım okşadığını ayağa kalkabildiğinde fark etmişti.

Sokak arasını her şeye rağmen kontrol etmeye karar veren peri tekrar harekete geçti. Aden Mary Ann'i arkadaşlarının gittikleri yönün ters istikametine yönlendirdi. Vampir kanı içmenin artçı etkilerini şu anda düşünmek istemiyordu.

Zaten ceset zehrinden daha kötü olması mümkün değildi. Ve Mary Ann'in güvenliği her şeyden önce geliyordu.

Adımlarını hızlandırdı. Perinin onu görüp görmediğini bilmiyordu. Hareket etmeye devam etti ve açık bir kapı bulana kadar geriye bakmadı. Binanın içine girince bir butiktikimsenin arka kapıdan girmemesi gerektiğini söyleyen bir çalışanla karşılaştı. Özür dileyerek dışarı çıkınca yavaşladılar. Mary Ann hemen yanında duruyordu, sessizleşmişti, muhtemelen konuşamayacak kadar korkmuştu.

Etrafta çok fazla insan vardı. Onlara uzaktan bakmak sayılarını anlamasına yetmemişti. Her yerdeydiler. İlk bakışta normal görünüyorlardı, bu kadar yakından bakarken bile. Ama onları gizlice izlediğinde maskelerinin ardını görmeye başladı.

Çoğu o kadar güzeldi ki ağzı açık kalıyordu. Bazısıysa o kadar çirkindi ki kusabilirdi. Fakat ağzının açık kalması veya kusması onları açığa çıkarırdı.

Ben önemsizim, demek istiyordu onlara. Hiç kimse değilim. Beni aramakla vaktinizi boşa harcamayın. Dinlemezlerdi İd. Onu kullanmak istiyorlardı. Muhtemelen öldürmek. Onlan durdurmanın bir yolunu bulmazsa masum insanları da öldüreceklerdi. Büyük ihtimalle hepsi kötü değildi. Victoria ve Riley gibi bazıları onurlu ve güvenilir olabilirdi. Ama şansını denemeyecekti. Şimdi olmazdı.

“Takip eden kimse var mı?” Mary Ann fısıltıyla konuşuyordu.

Ah, evet. Korkmuştu. Ses tonundan belli oluyordu, her kelimesine işlemişti. Aden arkasına bakmaya cesaret etti. “Hayır. Gördüğüm kadanyla yok.”

Birlikteyken tıpkı diğer çocuklar gibiydiler. Acele etmeden yürümek zordu ama başardılar. Eğer yüz ifadesi de Mary Ann’inki gibi korku doluysa başları belada demektir.

“Sanki sana komik bir şey söylemişim gibi gül,” dedi Aden.

Mary Ann pek ikna edici olmayan bir kahkaha attı. “Belki de gerçekten komik bir şey söylemelisin.”

“Söyleyecek bir şeyim yok ki.” Etraflarındaki odaklanmamaları gerekiyordu. Komik olamayacaksa gerçeklerden bahsedebilirdi. “Doğum belgelerimizi istettin, değil mi?”

“Evet.”

“Ne zaman gelirler?”

“Sanırım bugün. Hızlı postayla gönderecekler. Hatta şu an kapının önünde bile olabilirler.”

“Güzel.” Eğer belgeler gelmişse annesiyle babasının adresi ellerinde demektir. Yarın cumartesi hâlâ orada oturup oturmadıklarına bakabilirlerdi. Orada yoklarsa doğduğu hastaneye gidip dosyalarını almaya çalışabilir, kendisi ve “ailesi” hakkında bilgi edinebilirdi.

“Ne yaptığımı asla tahmin edemezsin. Seni meraklandırmak istemediğim için hemen söyleyeceğim. Babamın ofisine girip seninle ilgili neler yazdığını okudum,” dedi yürürlerken. Neyse ki sesi daha sakın çıkıyordu. “Seni hatırlıyor ve senden gerçekten hoşlanmış ama annem hakkında söylediklerin onu korkutmuş.”

Yapmıştı. Gerçekten yapmıştı. Hem de onun için. “İlk olarak teşekkür ederim. İkincisi de annen hakkında hiçbir şey söylemedim.”

“Söylemişsin. Zamanda yolculuk konusunu.”

Aden sadece kendi zamanda yolculuğundan bahsetmişti. Dr. Gray ise başka bir kadınınkinden bahsetmişti. Bu mümkün olabilir miydi? “Annen ara sıra ortadan kayboluyor muydu?”

“Hayır. Böyle olsa bilirdim. Çocukluğumu sürekli onun yanında geçirdim.”

“Anlamıyorum.”

“Ben de. Hem karısından hem de o sıradaki kansından bahsetmiş, bu yüzden annem olduğunu sandığım kadının gerçek annem olmayabileceğini düşündüm. Ama bu nasıl mümkün olabür ki?”

Victoria'nın çaldığı arabaya döndülerCorvette gitmişti ve içeri girdiler. Aden kapıyı kilitledi. Birkaç dakika orada oturdular, herhangi birininya da şeyingelip gelmeyeceğine bakıyorlardı. Hiçbir şey gelmedi. Aden rahatlayarak iç çekip arabayı çalıştırdı.

“Teşekkürler,” dedi ona tekrar. “Her şey için.”

“Onunla konuşmayı planlıyorum. Benden kaçamayacağı ve odama gitmemi söyleyemeyeceği bir zamanda yapmam lazım sadece. Yoksa hiçbir zaman yanıt alamam. Ayrıca her şeyin netliğe kavuşmasına ihtiyacım var.”

Bunun Cadılar Bayramı'ndan ve katılması gereken balodan önce olmasını umuyordu. Bilgi güç demekti ve Aden Victoria'nın

babasıyla karşılaştığı zaman elde edebileceği tüm kuvvete ihtiyaç duyacağım hissediyordu. Victoria'yı seviyordu, hayatının geri kalan kısmında onun hayatının bir parçası olmak istiyordu ve babasının rızasını alabilmesi iyi olurdu. Gerçi bu pek mümkün değilmiş gibiydi. Tam bir baş belası, bir "şizo" ydu.

"Bir şeyler öğreneceğiz, merak etme," dedi Mary Ann muhtemelen ne düşündüğünü hissederek.

Evine doğru giderlerken Aden hız kurallarına uydu. Polise yakalanmayı göze alamazdı. Fakat Mary Ann'in evinin önünde onları bekleyen bir paket yoktu, hayal kırıklığına uğramıştı. Ayrıca Victoria ile Riley de gelmemişlerdi. Neredeydiler?

"Baban hâlâ işte, değil mi?" diye sordu eve girmeden önce.

"Evet. Birkaç saat daha dönmeyecek."

"O zaman burada kalayım. En azından bir süreliğine."

"Bana söz ver... Ne olduğundan, geçmişten ve gelecekten bahsetmeyeceksin. Şu anda bunu kaldıramam."

Mary Ann'in beti benzi atmıştı. "Söz," dedi Aden.

Merdivenlerden çıkıp sanki çok normal bir günmüş, kendileri de sıradan insanlarmış gibi televizyonu açtılar. Aden hayatında ilk defa bir programı ilgisi dağılmadan izleyebiliyordu.

Paket gelmedi. Riley ile Victoria da. Aden onları bekleyemeyecekti. Eğer okula dönmez ve Shannon'la sanki tüm gün okuldaymışçasına çiftliğe dönmezse Victoria'nın çabalarını boşa çıkarmış olurdu.

Mary Ann'in yatak odasının camından dışarı baktı. Victoria'nın arabası hâlâ oradaydı. Onu bir kez daha kullanmaya karar verdi, fakat Crossroads Lisesi'nin önünde bırakmayacaktı. Biraz öteye park edecek, vampir gelip onu alabilsin diye ormana saklayacaktı.

“Ben gittikten sonra kapıları kilitle,” dedi. “Riley veya Victoria’dan haber alırsan D ve M’yi ara. Başımın belaya girip girmemesi umurumda değil. Endişeleneceğime ceza alırım daha iyi.”

Mary Ann başıyla onaylayıp ona sarıldı. “Dikkatli ol.”

“Sen de.”

Mary Ann’in paketi o akşam yedide günün son teslimatı olarak geldi. Babası evde, çalışma odasında. Muhtemelen Aden hakkındald notlarına gömülmüş, Mary Ann’le karşılaşmasından yıllar önce onunla arkadaşlık kurduğunu iddia etmesinin ardında mantıklı bir açıklama arıyordu.

Mary Ann tam paketi açıyordu ki Penny’nin kararsız adımlarla merdivenlerden çıktığını fark etti.

“Selam,” dedi Penny.

Mary Ann donup kaldı.

Sonsuzluk kadar uzun gelen bir an durup birbirlerine sessizce ve tereddütle baktılar. Mary Ann ondan öylesine kararlılıkla kaçınmıştı ki arkadaşı sonunda onu aramayı kesmişti, okulda peşine düşmüyordu. Belki de Penny okulda da değildi. Ne yazık ki Mary Ann bundan bile emin olamıyordu. Fazlasıyla meşguldü.

“Selam,” dedi Penny bir kez daha.

“Selam.”

Birbirlerine geçirdiği parmaklarına bakan Penny berbat ve yenik düşmüş görünüyordu. Mary Ann onun her zamanki ışıltısını görmeyeli ne kadar olmuştu?

“Nasılsın?” diye sordu Mary Ann. Aklına başka bir şey gelmemişti.

“Daha iyi olabilirdim. Sabah bulantısı tam bir eziyet.” Bu düz ton Mary Ann’in canını gereğinden fazla yakmıştı. “Ailem bebeği aldırmamı istiyor.”

“Aldıracak mısın?”

“Evet. Hayır. Belki.” İç geçirdi. “Sanmıyorum. Tucker’dan nefret ediyorum ama bebek benim bir parçam. Onu istiyorum. Galiba.”

Tucker bir iblisti. Acaba Penny’nin çocuğu da bu lekeyi taşıyor muydu? Bunu daha önce de merak etmişti ama şimdi Penny karşısında dururken bunun önemi yok gibiydi. “Bu iyi.” Cevabı ne olursa olsun, bebek bebektir. Masum ve değerli.

Kelimelerinin karşılığı sessizlik oldu. Ağır ve baskıcı sessizlik.

Penny, “Bizi özlüyorum,” diye padadı birdenbire. “Eskisi gibi olalım istiyorum. Sana yaptıklarım için çok üzgünüm. İçiyordum ama bu bahane değil, farkındayım. Tanrım, Mary Ann. Çok üzgünüm.” Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyordu. “Bana inanmalısın.”

Mary Ann ihanet hissinin yüzeye çıkmasını bekledi ama bu olmadı. Tucker illüzyon gücünü kullanarak Penny’yi etkilemiş bile olabilirdi. Hem onu böyle bitik görmekten nefret ediyordu.

“Sana inanıyorum,” dedi Mary Ann. “Şimdilik eskisi gibi olabileceğimizi sanmıyorum ama sana inanıyorum.”

Penny bir an durup Mary Ann’e baktıktan sonra birden ileri atılıp kendini ona bıraktı. Mary Ann bir an şaşırdı fakat Penny ağlamaya başlayınca ona sarılmaktan kendini alıkoyamadı. Boştaki eliyle arkadaşının sırtını sıvazlayıp, “Tamam, sakın ol,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştı.

Riley’nin de dediği gibi herkes hata yapardı. Bu da Penny’nin hatasıydı ve eğer Mary Ann bu kızı hayatında istiyorsa ki istediğini

düşünmeye başlamıştı, o da bu arkadaşlığı özliyordunu affetmeliydi.

“Çok üzgünüm. Yemin ederim. Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım. Bana güvenebilirsin. Dersimi aldım. Tann şahidimdir dersimi aldım.”

“Şışşt. Sorun değil. Artık sana kızgın değilim.”

Penny geri çekildi ama kollan hâlâ Mary Ann’in belinde sıkıca duruyordu. “Değil misin?”

“Hayatımın önemli bir parçasısın. Sana tekrar güvenmem ne kadar zaman alır bilmiyorum. Ama artık bu bana imkânsızmış gibi gelmiyor.”

“Seni hak etmiyorum.” Penny elinin tersiyle yüzünü sildi. “Bunun farkındayım ve uzaklaşıp seni rahat bırakmam gerektiğini bildiğim halde yapamıyorum. Sen başıma gelen en iyi şeysin. Beni kimsenin anlamadığı gibi anladın. Tucker olayından beri kendimden nefret ediyordum. Sana söylemek istedim ama seni kaybetmekten korktum.”

“Beni kaybetmeyeceksin. Benim de sana ihtiyacım var.” Artık bunun farkındaydı. Kasabada tüm o yaratıkları gördüğünden beri omuzlarına binen yük Penny’nin ortaya çıkışıyla eriyip gitmişti. Aden ve Tucker da Mary Ann’i gördüklerinde böyle mi hissediyordu? “Ayaca bana bir iyilik yaptın. Tucker’ı hayatımdan çıkarmam gerekiyordu. Bunu sayende yaptım.”

Bu cümlelerin karşılığı Penny’nin ıslak yüzünde beliren bir gülümseme oldu. “Uyuzun tekiydi, değil mi?”

“Şüphesiz. Sana yardım etmeyi düşünüyor...”

Mary Ann daha lafım bitirmeden Penny başını sallamaya başlamıştı. “Benimle ya da çocukla hiçbir alakası olsun

istemiyormuş.” Penny’nin çenesi titredi ve gözyaşları tekrar dökülmeye başladı. “Tek başımayım.”

“Mary Ann teyze size yardım eder. Çocuklarla pek ilgim olmadı ama öğrenmeye hazırım.” Bir gülümseme daha geldi, bu seferkinde eski Penny’den bir şeyler vardı. “Eve dönmem lazım. Annemin dediğine göre kaltaklık yaptığım için cezalıyım. Ama seninle yakın zamanda görüşmek, konuşmak istiyorum.”

“Kesinlikle. Bebek hakkında her şeyi duymak istiyorum.”

Penny kamındaki ufak şişkinliği ovaladı. Mary Ann bunu daha önce fark etmemişti. “Kızım, seviyorum seni!” Mary Ann’in yanağına bir öpücük kondurup gelirken attığı adımlardan daha hafifleriyle uzaklaşmaya başladı.

Mary Ann onu evde gözden kayboluncaya kadar izledi. Ne gündü ama!

Hevesle paketi açtı. Aden, Riley ve Victoria’nın da yanında olup bu anı beraber paylaşabilmelerini isterdi. Ama son ikisinden hâlâ haber alamamışta ve ilkiyle de arkadaşlarından haber almadan konuşmak istemiyordu.

Aden’in doğum belgesini okuduğunda doğduğu hastanenin St. Mary’ye annesiyle babasının Joe ve Paula Stoneadlarıyla doğum gününü 12 Aralık’ına yazdı. Tuhaf bir tesadüftü. Onun da doğum günü 12 Aralık’taydı.

Sonra kendi belgesini okudu. Başım salladı. Dikkatle tekrar baktı. Kelimeler değişmemişti. Dengesini kaybedip geriledi. Bu doğra değildi. Olamazdı. Babasına nerede doğduğunu sormak hiç aklına gelmemişti. Ama o da aynı hastanede doğmuştu. Daha fenası, hayata boyunca anne dediği kadın annesi değildi.

Birden her şey açıklığa kavuşmuştu. Nasıl olur da onu büyüten kadına, kadın onun biyolojik annesi olmadığı halde benzerdi? Babasının nasıl da iki eşi olmuştu?

Penny'yle konuşurken içini dolduran sıcak duygular gitmiş, bıraktıkları derin uçurumsa öfkeyle dolmuştu. Mary Ann babasının ofisine daldığında her yeri titriyor, nefes alışını güçlükle kontrol edebiliyor, beyni zonkluyordu.

Babası onu gördüğünde elindeki dergiyi hemen bıraktı. Endişe gözlerinin etrafındaki çizgileri derinleştirmişti. "Sorun nedir, tatlım?" Babasıyla konuşmayı, babası ondan kaçana veya onu gönderene kadar beklemesi artık söz konusu olamazdı. Gerçeği  ğrenmeliydi. Hem de şimdi. "Bunu açıkla," diye bağınıp doğum belgesini masaya çarptı.

Babası belgeye bakıp donakaldı, nefesi kesilmişti, göğsü artık inip kalkmıyordu. Uzun ve ızdıraplı bir sessizlik yaşandı. "Bunu nereden buldun?" diye yavaşça sordu.

"Fark etmez. Bana neden gerçek annemin Anne teyze olduğunu ve beni niye kız kardeşinin kendi çocuğu gibi büyüttüğünü a ıklamıyorsun?" Babası ona, Mary Ann'in hiç karşılaşmadığı, *g ya* Mary Ann doğmadan önce ölmüş olan teyzesinin aslında biyolojik annesi olduğunu hiç söylememiş, hatta  ıtlatmamıştı bile.

Babasının başı, kaldırdığı ellerine düştü. Sessiz ve çökmüş biçimde, uzun bir süre öyle iki büklüm kaldı. Sonunda konuşup, "B meni istemedim. Hâlâ da istemiyorum," diyebildi.

"Ama söyleyeceksin. Hem de şimdi!" Rica etmiyor, emir veriyordu. İçindeki  fke ve acı öyle kaynıyordu ki yerinde duramıyordu. Odada bir sağa, bir sola yürüyor, ayakları halıya gömülüp ahşap döşemeye vuruyordu. Sanki tüm gökyüzü derisinin altındaydı, insandan öte bir varlığa dönüşmüş, sonsuz olmuştu. Aş ğıdaki herkese bakıyor, hayatında ilk kez her şeyi tüm açıklığıyla görebiliyordu. "Lütfen, otur da mantıklı insanlar gibi konuşalım."

Mary Ann'in hiç de mantıklı olduğu söylenemezdi o an. "Ben ayakta duracağım. Sense konuşacaksın."

Babası titreyerek iç çekti. “Gerçekten fark eder mi Mary Ann? Carolyn biyolojik açıdan olmasa da diğer her yönden senin annendi. Seni sevdi, büyüttü, hastalandığında sana baktı.”

“Ve ben de bunlar için onu sevdim. Şimdi de seviyorum. Ama gerçeği öğrenmeyi de hak ediyorum. Gerçek annemin hikâyesini bilmek benim hakkım.”

Mary Ann’in babası bir kez daha iç çekip kendini koltuğuna bıraktı. Dirseğini kolçağa koyup elini şakağına dayadı. Solgundu, derisinin altındaki mavi damarlar belirgindi. “Sana söylemeyi düşündüm, sahiden düşündüm. Ama büyümeni, anlatacaklarımı duymaya hazır olmanı bekliyordum. Ya duyacakların hoşuna gitmezse? Ya öğrendikten sonra sana bunları anlatmamış olmamı dilersen?”

Bunu nasıl söylerdi? “Beni yönlendirmeye çalışma. Diplomam olmayabilir ama bana verdiğin psikoloji kitaplarını okudum. Ben senin fikrini değiştirip gönderebileceğin hastalardan biri değilim. Senin kızınım ve bana hep sözünü verdiğin şeyi, dürüstlüğü hak ediyorum.”

Kızının söylediklerini kabullenen adam başını hüznle salladı. “Tamam, Mary Ann. Sana dürüstçe anlatacağım. Umarım hazırsındır.” Duraksadı, kızından hazır olmadığını söylemesini beklediği belliydi. Beklediği cevap gelmeyince bir anlığına kendisine yol gösterilmesi için dua edermişçesine gözlerini kapadı.

“Annenle, yani Carolyn’le, seni büyüten kadınla, lisedeyken beraberdik. 17 yaşındaydım. Onu sevdiğimi düşünüyordum. Ta İd evine gidip kız kardeşi Anne ile tanışıncaya kadar. O da senin gibi 16 yaşındaydı ve ilk görüşte birbirimize âşık olduk. Carolyn’dan hemen ayrıldım. Anne ve ben birlikte olmamaya karar vermiştik çünkü bu Carolyn’i incitirdi. Hem ikimiz de onu seviyorduk. Ama birbirimizden ayn kalamıyorduk ve çok geçmeden gizlice çıkmaya başladık.”

Mary Ann kendini masanın önündeki sandalyeye bıraktı. Duygulan o kadar kanşıkta ki artık ayakta duramıyordu. Bunlan kabullenmek zordu.

“Devam edeyim mi?”

Mary Ann başıyla onayladı. Kabullenmek zordu ama hikâyenin tümünü duymalıydı. Neden hiç şüphelenmemişti? Odasında Anne’in bir fotoğrafı bile yoktu. Kendi öz annesini yıllardır neredeyse aklından bile geçilmemişti.

“Onunla zaman geçirdikçe onun biraz... sıradışı olduğunun farkına vardım. Saatlerce ortadan kaybolur ve derdi ki...”

Mary Ann onu durdurdu. “Kendisinin daha önceki bir haline geri döndüğünü iddia ederdi.”

Babasının gözleri fal taşı gibi açıldı. “Sen nasıl... Aden,” dedi sıktağı dişlerinin arasından. “Zihnini yalanlarla dolduruyor.”

Hayır. Aden ona gerçeğı veren tek kişiydi. “Onun hakkında konuşmuyoruz. Bana yıllardır söylediğın yalanlar hakkında konuşuyoruz. Bence ikimiz de içten içe Aden’in yalan söylemediğini biliyoruz.”

“Sana o çocukla zaman geçirmemeni açık açık söylemiştim sanıyordum. O tehlikeli biri. Çocukken de öyleydi, diğer hastalan, gardiyanlan döverdi. Şimdi de tehlikeli. Kanıt mı istiyorsun? Biraz araştırma yaptım. D ve M’de kaldığını öğrendim. O çocuklann başa bela olduğunu herkes biliyor. Ondan uzak dur.”

“Şu an bana ne yapacağımı söyleyemezsin!” Yumruğunu sandalyesine indirdi. “Onu tanıyorum, hem de senin hiçbir zaman tanımadığın kadar iyi tanıyorum. Bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Şu an onu, seni tanıdığımından daha iyi tanıdığımı düşünüyorum.”

Adamın bir anda beti benzi atmıştı. “İnsanların sağı solu belli olmaz.”

“Günün birinde onunla karşılaşacağımı biliyordu. Bunu sana bile söyledi. Ama sen inat edip ona inanmadın. Anne ile yaşadıklarından sonra Aden’a gerçeği söylediğini kanıtlama şansı vermesi gereken tek insan, tek doktor sendin.”

Babası bu laflan ciddiye almadığım gösteren bir tavırla elini salladı. “Adım bildikten sonra tek yapması gereken araştırma yapmaktı. Artık binlerini bulmak pek zor bir iş değil.”

Demek ki babasının bulduğu mantıklı açıklama *buydu*. Bir de Mary Ann onu dünyanın en zeki adamı sanmıştı.

“Yani sırf seni korkutmak için beş yıl bekledikten sonra beni buldu, öyle mi? Ben daha o ilişkiye başlamadan önce erkek arkadaşımın admı bilmesi de tesadüftü yani.” Mary Ann neşesiz bir kahkaha attı.

“Lafı dolandırmayı bırak da annemi anlat. Yoksa hemen yukan çıkar, bavulumu toplar ve giderim. Beni bir daha asla göremezsın.”

Mary Ann’in babası itiraz edecek gibi oldu ama ağzım kapatıp sustu. Hiç böyle tehdit edilmemişti, yani Mary Ann’in bunu gerçekten yapıp yapamayacağını kestirmesi imkânsızdı. Aslında Mary Ann de emin değildi. O kadar kızgındı ki bunu yapabileceğini düşünüyordu.

Babası başını sert bir hamleyle sallayıp devam etti. “Anne lisedeyken hamile kaldı. Ailesi kızmıştı, özellikle de Carolyn. Hakkı da vardı. Anne okulu bıraktı ve evlendik. Bunların tek iyi yanı annenin sana hamileyken kaybolmayı kesmesi oldu. Anneliğin onu değiştirdiğini sanmıştım. Zorla evlenmemize rağmen mutluyduk. Sonra annen zayıf düşmeye başladı. Kimse nedenini bilmiyordu. O kadar zayıf düştü ki seni kaybedeceğini sandık. Ama kaybetmedi. Dayandı. Sonra sen doğdun ve Anne... o... o... hemen ardından öldü.

Doktorlar nedenini belirleyemedi. Onu riske sokan bir durumu yoktu ve daha da zayıf düşmemiştir. Ama seni kollarına aldığı gibi aramızdan ayrıldı.”

Aslında babası doğru olan şeyi yapmış, sevdiği kadınla, Mary Ann’in biyolojik annesiyle evlenmişti. Mary Ann her şeye rağmen bunun için babasıyla gurur duymuştu. Tucker, Penny için aynısını yapmıyordu. O yaşlardaki çoğu genç de yapmazdı zaten bunu.

Çenesi titreyen babası boğazını temizledi. “18 yaşında bir çocuktum ve bir bebekle ortada kalmıştım. Bildiğin gibi annenin ebeveynleri pek de insana yardımcı olacak tipler değillerdi, bizimle alakalan olsun istemediler. Bana yardım eden tek kişi Carolyn oldu. Ama ebeveynleri benden nefret ediyor, Anne’in başına gelenleri benden biliyordu. Böylece seni beraber büyüttük. Evliliği hep istemiştir, beni de hâlâ seviyordu. Ben de onunla evlendim.

“Ama anneni hep sevdim, Carolyn de bunun farkındaydı. Onu hak etmiyordum ama benimle kaldı. Ona çok şey borçluydum ve o seni öz evladıymışçasına sevdi. Bunları öğrenirsen onu o kadar sevmeyeceğinden ve senin de benim gibi Anne’i daha fazla seveceğinden korkuyordu. Ona, bunları anlatmayacağıma dair söz verdim ve sözümü bu ana kadar tuttum.”

Birçok şey böylece açıldığa kavuşmuştu. Ama buna rağmen Mary Ann’in dünyası yıkılmıştı, yıkıntıların arasındansa yeni bir dünya doğuyordu. Farklı ve bağımsız bir dünya. Yalanların değil, gerçeğin dünyası. Ona ihanet eden arkadaşım biraz önce affetmişti, şimdiyse başka bir ihanetle karşı karşıyaydı. Onu her şeyden koruması gereken, ona her zaman, ne kadar acı verici olursa olsun, doğruyu söylemesini öğütleyen birinin ihaneti vardı karşısında.

Mary Ann onu taşımak istemeyen bacaklarının üzerinde doğruldu. “Yukarı çıkıp hazırlanacağım. Kaçmıyorum,” diye teminat verdi ayağa sıçrayan babasına. “Sadece biraz zamana

ihtiyacım var. Bir arkadaşım da kalacağım. Bunu yapmam lazım, sen de bana bunu borçlusun.”

Omuzlan düşen babası otuzlarında olmasına rağmen bitkin ve ölümün kıyısında duran, yaşlı bir adam gibi görünüyordu. “Hangi arkadaşın? Okul ne olacak? Peki ya iş?”

“Daha bilmiyorum, ama meraklanma. Okulu bir gün bile aksatmayacağım. Hasta olduğumu söyleyip işe gitmeyeceğim gerçi.”

Hem bu yalan olmazdı. Kalbi hiç olmadığı kadar kırılmıştı, bu da hastalık sayılırdı.

“En azından arabayı al.”

“Hayır, ben...”

Babası elini kaldırıp Mary Ann’in sözünü kesti. “Ya arabayı al ya da burada kal. Seçeneklerin bu kadar.”

Masasına uzanıp aldığı anahtarları Mary Ann’e attı. Anahtarları yakalayamayan Mary Ann eğilmek zorunda kaldı. Kasları öylesine şiddetle ona karşı geliyordu ki tekrar doğrulamayacağım sandı.

“Bunu da al,” dedi babası. Masasının kilitli olan en alt çekmecesini açıp san bir defter çıkardı. “Bu annenindi. Anne’in.”

Babasında bunca zamandır annesine, gerçek annesine ait bir şey vardı ve babası bunu saklamıştı. Titrek ellerle ve babasından nefret etme isteğiyle defteri aldı. Sessizce babasının odasından çıkıp kendi odasına gitti. Normalde giysilerle değil, kitaplarla dolu olan sırt çantası her zamankinden hafifti ama ona hiç olmadığı kadar ağır geliyordu.

Hayatının büyük bölümünü geçirdiği evden arabayla uzaklaşırken sıcak gözyaşları durmaksızın yanaklarından aşağıya dökülüyordu. Hiç karşılaşmadığı annesinin, tanıdığını sandığı babasının ve bir zamanlar onu çevreleyen masumiyetin yasını tutuyordu.

Her şey için babasını suçlamak istiyor ama yapamıyordu. Hikâyesinin satır aralannı okuduktan sonra bunu yapamazdı. Annesini öldüren, *Mary Ann* olabilirdi.

Annesi de Aden gibi zamanda yolculuk yapabiliyordu. Yani, yine Aden gibi, annesinin doğaüstü bir yeteneği vardı. Mary Ann bu yetenekleri engelliyordu. Rahme düştüğü an annesi zaman yolculuğu yapmayı kesmişti. Bu ortadaydı. Dokuz ay boyunca annesini zayıf düşürmüş, gücünü gıdım gıdım emmişti. Bu da ortadaydı. Sonra, doğum sırasında annesinin *varlığı durmuştu*. Onun yüzünden miydi bu?

Saatler boyunca araba sürdü ve kendini kontrol etmeye çalışıp yenilgiyle karşılaştığı bir savaş verdi. Günlük aklından çıkmıyordu. Kasabada dolaşıp durdu, D ve M'nin önünden geçti. İçeri giremeyecek kadar duygusal olduğunu fark edince kasabaya geri döndü. Altın rengindeki ay yükselmişti. Trafik her geçen dakika yoğunluğunu kaybederken bahçelerinde çalışan veya dışarıda rahatına bakan insanların sayısı da azalıyordu. Ama gölgelerin arasında saldırmak için bekleyen neler saklanıyordu? Bu sorunun cevabından korkuyordu.

Evden birkaç kilometre uzaktayken kurdun, arabasının yanında koştuğunu gördü. Siyah postunu, parıldayan yeşil gözlerini tanımişti. Arabayı kenara çekti. Durduğu iyi olmuştu. Gözyaşları görüşünü engelliyordu. Daha da kötüsü boğazında kurtulamadığı bir yumru vardı. Gırtlığına batıyordu. Keskindi ve sanki asitle kaplanmış gibi yakıcıydı.

Beni bekle, dedi Riley, kafasının içinde.

Ama Mary Ann yapamadı. Ona ihtiyacı vardı fakat tek başına kalması gerekiyordu. Her şeyden çoksa... Her şeyden çok neye ihtiyaç duyduğunu bilmiyordu. Uzaklaşmak, unutmak. Mary Ann arabasından çıkıp koşmaya başladı. Öğrendiklerinden, acıdan ve belirsizlikten koşarak kaçıyordu. Pençeleri yere vuran kurt da

peşindeydi. Ona yetişti, sırtına atlayıp onu yere serdi. Mary Ann soluk soluğa ve hareket edemeden yerde uzanıp kaldı. *Burası tehlikeli*, dedi kurt. *Arabana geri dön. Hemen.*

Haklıydı. Mary Ann bunu büüyordu. Ama olduğu yerde, hıçkırarak duruyordu. Kurdun sıcak dili, yanağını, gözünün kenarını okşadı.

Mary Ann, lütfen. Bir goblinle karşılaşmak istemezsin.

Mary Ann başını sallayıp ayağa kalktı, sonra da sendeleyerek arabasına geri döndü. Tahmininin aksine kurt arabaya atlamayıp yakındaki ağaçların arasına daldı. Sadece birkaç dakika sonra tekrar insan şeklinde ortaya çıktı. Aceleyle giydiği belli olan kırışık bir gömlek ve pantolonu vardı. Arabaya binerken kapının menteşeleri

gıcırdadı, Riley yerini aldıktan sonra kapı kapandı.

“Üzgün olmandan hoşlanmıyorum,” dedi Riley. “Dediğim gibi, goblinler bu gece etrafta dolanıyor. Kokunu almalarını istemedim. Kardeşlerim izlerini sürüyor ve onlara da yakalanmanı istemedim.” Mary Ann dönüp ona baktı. “Neredeydin?” Bu cümle ağzından bir çığlık gibi çıkmış, peşindense bir hıçkırık daha gelmişti. Tüm vücudu sarsılmıştı. Duracağı yerde giderek yoğunlaşan titremesi tekrar ağlamaya dönüşmüş, kendini hüznün ve öfkeye kaptırmıştı. Bu duygular hem kendine hem de babasma karşıydı.

“Dur, dur,” dedi Riley. Onu koltuğundan kaldırıp kendi kucağına aldı. “Tatlım, söyle, neyin var?”

Tatlım. Ona tathm demişti. Bunu duymak inanılmazdı, kucaklamasına kabul ettiği bu laf sonuçta onu daha fazla ağlatmıştı. Hıçkırıklar arasında Riley’ye öğrendiklerini anlattı. Tüm olanları anlatırken Riley ona sarılmış, Mary Ann’in Penny’ye yaptığı gibi onu teskin etmişti. Ve sonra onu öpmeye başlamıştı, dudakları Mary Ann’in dudaklarıyla birleşmişti, dili sıcak, tatlı ve çılgın, parmaklarıysa Mary Ann’in saçlarındaydı.

Bir anlığına yanlarından geçen bir arabanın ışığı üzerlerine düştü ve durdular. Ama karanlığa gömüldükleri an tekrar öpüşmeye başladılar. Bu, Mary Ann'in yaptığı her şeyden daha inanılmaz, güzel ve ateşliydi. Ellerini birbirlerinin saçlarına sokmuşlardı. Birbirlerine yapışmış, birbirlerini özömsüyorlardı. Duygular içinde boğuluyor olsa da kendini güvende hissediyor, bu anın asla bitmemesini istiyordu. Bir keresinde Riley'nin de ona dediğı gibi onu daha uzun öpmek istiyordu.

"Durmalıyız," dedi Riley.

Demek ki onun farklı fikirleri vardı. "İstemiyorum." Kollan onu böyle sarmışken düşünmesine gerek yoktu, *onu* ve onunla birlikte olmanın verdiği mutluluğı hissedebiliyordu. Riley başparmağıyla yanağını okşadı. "Güven bana. Böylesi daha iyi. Arabadayız ve açıktayız. Ama buna daha sonra devam edebiliriz ve edeceğiz de."

Mary Ann itiraz etmek istemesine rağmen kabullendi.

"Nereye gidiyordun?" diye sordu Riley.

Mary Ann uzun, titrek bir nefes aldıktan sonra cevap verdi. "Duygularımı kontrol altına alır almaz Aden'in yaşadığı çiftliğe gidecektim. Bir şekilde onu dışarı çıkarıp ailesinin yaşadığı veya bir zamanlar yaşadığı yere götürecektim. Sana, onunla aynı gün ve aynı hastanede doğduğumuzu söylemiş miydin?"

"Hayır." Riley başını iki yana salladı ve hâlâ Mary Ann'i sarmakta olan kollan, sırtında daireler çizmeyi bıraktı. "Tuhafmış."

"Biliyorum."

"Bir önemi de olmalı elbette."

"Katılıyorum. Basit bir tesadüf olamaz. Ailesini ziyaret ettikten sonra, doğduğu, *doğduğumuz* hastaneye gitmek istiyorum."

"Seninle geleceğim. Victoria şu an Aden'in yanına gidiyor. İkisini de alırız." Kapıyı açıp arabadan çıktı, Mary Ann'i de kolayca kaldırıp

yanına almıştı. Arabanın etrafında dolaşp Mary Ann'i yolcu koltuğuna bıraktı. "Ben kullanınm."

Riley direksiyona geçtiğinde Mary Ann, "Ayrıldığımızda nereye gittin? Endişelendim," dedi.

Motor çalışb ve Riley aracı artık boş olan yola sürdü. Arabayı sanki onun bir uzantısıymış gibi rahat kullanıyordu.

"Victoria'ya bir meselede yardım etmem gerekti. Affedersin, tatlım ama bu meselenin ne olduğunu sana söyleyemem." Parmaklarını Mary Ann'in dudaklarına götürmüştü. "Victoria Aden'a henüz bir şey söylemedi ve bu meseleyi ilk olarak onun duyması gerekiyor.

"Anlıyorum."

"Sahiden mi?"

"Elbette."

Riley, Mary Ann'e bir bakış attı. Gözleri kararmış, dudakları hafif şişmiş ve kızarmıştı, muhtemelen Mary Ann'inkiler de öyleydi.

"Beni şaşırtıyorsun. Başka kim olsa bir sürü soru sorarak veya suçlamalar yaparak beni pes ettirmek isterdi."

"Tarzım değil." Ya da bugüne kadar olmamıştı. İnsanlar sırlarını hazır olduklarında ortaya döküyordu. Onları zorlamak sadece alinganlığa neden oluyordu. Babasının sırları o pek hazır değilken ortaya dökülmüştü ve babası bunun için Mary Ann'e daha sonra alınabilirdi. Ama Mary Ann bunu umursayamıyordu bir türlü. Bu sırlar hiçbir zaman babasına ait olmamıştı.

"Ne olursa olsun, baban seni seviyor," dedi Riley. Mary Ann'in akimdan geçenleri okumuştı sanki. "Bu da seni çok şanslı biri yapar. Benim annemle babam yok. Ben doğduktan sonra çok zaman geçmeden ölmüşler. Beni, erkek çocukların savaşçı olması gerektiğine ve zayıflığın kabul edilir bir şey olmadığına inanan

Victoria'nın babası büyüttü. Beş yaşma geldiğimde her türlü silahı kullanmayı öğrenmiştim ve ilk düşmanımı sekiz yaşmda öldürdüm. Yaralandığımdaysa..." Yanaklan kızarmıştı. Bakışlanm Mary Ann'den uzaklaştıp boğazını temizledi. "Yaralandığımdaysa bana sanlacak, beni öpüp iyileştirecek kimsem yoktu.

Mary Ann bunlan yapacağına karar verdi. Bundan sonra onun yanında olacaktı. Tıpkı onun Mary Ann'i teskin ettiği gibi. *Tıpkı Carolyn'in onun için yaptığı gibi.* Böylesine berbat bir çocukluk yaşadığını bilmek ona karşı olan duygulanı güçlendiriyordu. Hiç kimsenin kendisine sanlmaması, başını okşayıp ne kadar harika biri olduğunu söylememesi büyük suçtu. Onu savaşımaya zorlamaksa daha büyük bir hataydı.

Yalanlara rağmen çocukluğu ve annesiyle babası açısından ne kadar şanslı olduğunun farkına vardı.

"Beni şaşırtıyorsun," dedi Mary Amı. Ayrıca ondan hoşlanıyordu. Bunu kabul etmiş, onu öpmüştü. Bunun ikisi için anlamı neydi peki? "Sence... sen... senin türünden biri hiç benim türümden biriyle çıkmış mıdır?"

Riley direksiyonu sıkıca kavradı. Parmaklarının boğumları bembeyaz olmuştu. "Hayır. Kurtadamlann ömrü insanlardan çok daha uzundur, bu yüzden böyle ilişkilere aptallık gözüyle bakılır."

"Ah." Mary Ann hayal kırıklığını saklayamıyordu. Ümit etmişti. Aptal olmak için sabırsızlanmıştı.

"Ama biz bir yolunu bulacağız," dedi Riley.

"Ah," dedi Mary Ann bir kez daha. Ama bu sefer gülümsüyordu.

Aden o geceki işlerini bitirdikten sonra gözlerinin kapandığını, görüş alanının sadece ışık şeritleri göreceği kadar daraldığını fark etti. Ne olduğundan emin olmadığı için odasına gitmeyi tercih etti. Kapıyı kilitleyemiyordu çünkü bugünden itibaren Shannon yeni oda arkadaşıydı. Anlaşılan o ki tam da Aden'in endişelendiği gibi Ozzie

o gün erken saatlerde Aden'in odasına uyuşturucu sokarken yakalanmıştı.

Bir kereliğine de olsa şans Aden'a gülmüş ve Dan olanları görmüştü. Veya bunlar Aden'in zaman yolculuğunun etkisiyle yaşanmıştı. Ne olursa olsun, polis gelip Ozzie'yi götürmüştü. Bir ıslahevine götürülmüştü ve artık çiftliğe dönemeyecekti.

Aden'in sorunlarından biri böylece çözülmüştü.

Dan, Aden ve Shannon arasında palazlanan arkadaşlığı fark etmiş ve onları teşvik etmek için Shannon'ı bu odaya yerleştirmişti. Çiftlikteki yalnızlığının son bulması garipti. Daha garip olansa Brian, Terry, Ryder ve Seth'in gün boyu ona iyi davranması olmuştu. Ozzie'nin tesiri olmayınca Aden'i aralarından biri olarak kabul etmiş gibiydiler.

Aden kendini başka bir boyutta veya alternatif bir dünyadaymış gibi hissediyordu.

Ranzanın üst katma çıkıp yayıldı. Nesi vardı? Kör mü oluyordu? Kör oluyorsa, bunun sebebi neydi? Merakı süredursun, görebildiği ışığın miktarı azalıyor, geriye karanlığın örtüsü kalıyordu.

Panik halinde, "Neyim var benim?" diye fısıldadı.

Victoria'nın kamndandır belki, dedi Eve.

Sorun *yaşanacağı konusunda seni uyarmıştı*, dedi Caleb. Sonra ıslık çaldı. *Tanrım, Victoria çok ateşli. Onu bir daha ne zaman öpeceksin?*

Victoria'nın kanı. Elbette. İçinde parlayan rahatlama hissi aniden söndü. Başında, şakaklarına vuran bir ağn belirdi. Bu acı ve körlük ne kadar sürecekti?

Kapı gıcırdayarak açıldı, sonra da kapandı. Ayak sesleri ve giysi hışırtısı duyuldu.

“İyi misin dostum?” diye sordu Shannon. Sesi sertti, boğazının hâlâ iltihaplı olduğu belliydi. “Berbat görünüyorsun.”

Kekelememişti, hem de hiç. Belki de artık onunla sürekli dalga geçen Ozzie’nin gitmesi ve gerçek arkadaşlara sahip olduğunu bilmesinin verdiği güvenin etkisi olmuştu.

“Pek iyi değilim.” Aden arkadaşının vücut ısını hissedebiliyor, onun yakında olduğunu biliyordu. “Yalnız mıyız?”

“Evet.”

Victoria gelirse hazır olmak istiyordu. Neredeydi o, ne yapıyordu? En azından bu durumdaki biri ne kadar hazır olabilirse o kadar hazır olacaktı.

“Pencere... Kız...”

“Tamam, başka söze gerek yok. Kilitlemeden bırakırım.”

Başındaki ağn keskin bir çarpıntıya dönüşüp kafatasım yarmaya kararlı bir koçbaşı gibi her santime vurmaya başlayınca Aden bir an inledi. Kafatasının yanlmasını istiyordu aslında. Böylece acı, başından çıkıp gidebilirdi. Acı o kadar yoğundu ki arkadaştan da hissediyor, onun gibi inliyorlardı.

Tam da artık daha fazla dayanamayacağını düşündüğü an gözlerinin *arkasında* renkli ışıklar belirdi. Bir sahne oluşmaya başlamıştı. Ardındaki sokak lambalarının ışığının hafifçe vurduğu karanlık bir sokak. Arada bir geçen arabalar oluyordu ama görülemeyecek kadar iyi saklandığı için güvendeydi. Halinden memnundu. Keskin koku alma duyusu yemeğiyle baş başa olduğunu, birazdan yapmak üzere olduğu şeyi kimsenin görmeyeceğini söylüyordu ki bu iyiydi, çok iyiydi. Ama bu düşünceler aslında Aden’a ait değildi. Onun zihninden gelmiyorlardı. Biraz umutsuz, oldukça aç, hatta utanç içinde bir zihnin eseriydiler.

Orta boylu bir adamın arkasında duruyordu ama adam uzun boyuna rağmen ancak göz hizasına gelebiliyordu. Solgun, narin ellerinden biri adamın yana yatırdığı başının üstünde duruyor, diğer eliyle adamın omzunda durup onu yerinde tutuyordu. Solgun mu? Narin mi? Bunlar onun elleri değildi ama yine de vücudunun uzantılarıydı. Aşağı baktı. Hayır. Bedeni de onun bedeni değildi. Siyah bir cübbe giyiyordu ve hoş kıvrımlara sahipti. Victoria'nın bedeniydi bu. Olayı onun gözlerinden görüyor olmalıydı. Bunlar şimdi mi yaşanıyordu? Yoksa daha önce mi olmuştu? Bir anı mıydı?

‘Yaramaz bir çocuksun,’ dedi Aden, ama kendi sesiyle değil. Konuşan Victoria’ydı. Hiç böylesine soğuk, merhametsiz bir ses tonu duymamıştı. Victoria'nın öfkesini hissedebiliyor, içini kemiren açlığını tadabiliyordu. Ama Victoria bunları kesinlikle belli etmiyordu.

Güçlü olmalıyım, diye düşünüyordu. Aden, Rüey ve MaryAnn'i korumalıyım. Arkadaşlarımı korumalıyım. Onlar benim tek arkadaşlarım. Tanrım. Aden, Dimitri'yi öğrenince... Şimdi bunları düşünme. Ye.

Aden sarsılmıştı. Dimitri, Aden'in penceresine gelen, onu Victoria'yla beraberken izleyen, Victoria'yı kaçacak kadar korkutan adamdı. Elleri yumruk olup alındaki yatağı dövdü.

“Eşini ve oğlunu dövüyorsun ve kendini bir şey sanıyorsun,” dedi Victoria. “İşin aslıysa senin bu sidik kokulu sokakta ölmeyi hak eden bir korkak olman.”

Adam titriyordu. Victoria çoktan adamın dudaklarını mühürlemişti, çıt çıkaracak hali yoktu.

“Ama seni öldürmeyeceğim. O kadar kolay olmayacak. Artık küçük bir kızdan dayak yediğini bilerek yaşayacaksın.” Acımasız bir kahkaha attı. “Eğer eşine ve çocuğuna bir daha öfkeyle dokunacak olursan peşine düşerim. Eğer düşmeyeceğimi sanıyorsan tekrar düşün. Bu sabah yaptıklarını gördüm, değil mi?”

Adamın titremesi artmıştı.

Söylemesi gerekeni söyleyen Victoria vahşî bir hamleyle adamın boynunu ısırıldı. Aden'i ısırıldığında olduğu gibi yavaş ve nazik davranmıyordu. Dişlerini derine saplamış, tendona kadar ulaşmıştı. Adam titriyor, kasları kasılıyordu. Victoria, adam bundan özellikle acı duysun diye, salyasının damara akmasına dikkat ediyordu. Salyanın uyuşturucu etkisi tıpkı Aden'a yaptığı gibi onu da sersemletebilirdi.

Kanın metalik kokusu havaya karışmıştı. Aden, tıpkı Victoria'nın yaptığı gibi, bu kokuyu derin derin içine çekti. Victoria buna bayılmıştı, açlığını dindirmenin keyfini yaşıyordu. Aden da onun üzerinden buna bayıldığını fark etti. Ağzı sulanıyor, boğazı şişiyordu.

Neden huylarını değiştiremiyorum? Neden sadece anılarıyla oynayabiliyorum? Ne işe yapıyorum ki? Adamın bacakları bükülene kadar içmeye devam etti. İşte o an düşüncelerinin akışı değişti. Neyse ki Aden burada değil. Ben bir hayvanım, yüzü kanla kaplı bir hayvan.

Victoria dişlerini çekip adamı bıraktı. Adam yere düşüp kafasını önündeki çöp konteynerine çarptı. Victoria eğilip adamın çenesini ellerine aldı. Gözleri kapalı olan adam zor nefes alıyor, boynundaki iki delikten kan akıyordu.

“Beni veya sana yaptığım şey ile söylediklerimi hatırlamayacaksın. Tek hatırladığın kelimelerimden duyduğun korku olacak.” Belki böylece duyduğu korku adamın davranışlarını değiştirirdi. Belki de değiştirmezdi. Ne olursa olsun, Victoria elinden gelen her şeyi yapmıştı. Adamı öldürmek dışında elbette, buna izin yoktu.

Kimse babasının kurallarına karşı gelemezdi. Yanlışlıkla birini öldürdüğünde sadece uyarılmıştı. Sonraki ve son seferde artık dersini almıştıyüzüğündeki maddeyle, *je la nüne* ile kaplı kırbaça cezalandırılmıştı.

Yüzüğünü açtı, parmağını içine sokup tırnağını parmak ucuna bastırdı. Derisi anında açılıp ufak bir yaraya dönüştü. Yanma hissi tüm vücuduna yayılmış, onu nefessiz bırakmıştı.

Acıyı Aden da hissetmiş, inlemişti.

Victoria bunu Aden için iki kez yapmıştı. İlkinde yapabileceğini göstermek, İkincisinde ise ona kanından içirmek için. Ama Victoria ikisinde de çektiği korkunç acıyı belli etmemişti. Aden, bunun sebebinin Victoria'nın ona suçluluk hissettirmek istememesi olduğunu fark etti. Zaten onu hak etmediğini düşünüyordu.

Aden başını şaşkınlıkla salladı.

Victoria ağzını adama tekrar dokundurup onu yalayarak iyileştirmek istemediğinden iki deliğe birer damla kan sürdü. Yara kapanıp pembeleşti, hiçbir iz kalmamıştı. Victoria açlığını gidermişti. Vücudu güçlü, öfkesi tazeydi.

Hayatını sürdürebilmek için bu yozlaşmış insanları avlamaktan nefret ediyordu ama onları masumlara tercih ediyor, özellikle arayıp buluyordu.

Bir daha asla, diye düşündü Aden. Hem kendini hem de kanını ona sunacaktı. Onun dışında kimseden içmek zorunda kalmayacaktı. Yaralarını saklayacak, kimseye göstermeyecekti veya Victoria onları iyileştirecekti. Ne olursa olsun, Victoria bir daha kendine böyle eziyet etmeyecekti.

"Daha iyisin ya?" diye sordu kalın bir ses.

Victoria arkasını döndüğünde Dimitri'yi gördü. Kollarım kaslı göğsünün üzerinde bağlamış, duvara yaslanmış duruyordu. İki metreye yakın boyuyla, Victoria'dan çok daha uzundu. Saçlarını geriye

taramış, mükemmel yüzünü açığa çıkarmıştı. Solgun teni parlıyor gibiydi. Ama Aden bu güzelliğin ardında bir canavar yattığını

biliyordu.

Victoria büeğinin arkasıyla yüzünü sildi, başını sallayarak Dimitri'yi onayladı. "Eve dönmen lazım," dedi batan ayı gösterip. "Koşman gereken uzun bir yol var ve gün hızla yaklaşıyor."

Dimitri, yüzünde bir gülümsemeyle doğruldu ve Victoria'ya yaklaşmaya başladı. Yanma gelip çenesindeki bir parça kanı sildi. Victoria başını çevirip çenesini Dimitri'nin elinden çekti. Dimitri suratını asmıştı. "Bundan böyle ben nereye gidersem oraya geleceksin. Yani benimle eve döneceksin."

Öfkeni kontrol et. Onu zorlama. Victoria tatlı tatlı gülümsedi. "Beni her zorladığından senden daha fazla nefret ediyorum."

Dimitri'nin gözleri kısıldı. "Bana direnmen anlamsız, prenses."

"Aslında değil. Seni benden uzak tutan bir şey anlamsız olamaz."

Dimitri'nin gözlerinde kırmızı bir parlaklık belirdi. "Mesele şu çocuk, öyle değil mi?"

Victoria korkusunu gizlemek için çenesini kaldırdı. "Mesele şensin ve seninle hiçbir ilgimin olmasını istememem."

Dimitri, Victoria'nın bile takip edemeyeceği bir hızla eğilip onunla burun buruna geldi. "Senin ihtiyaç duyduğun her şey bende var. Güçlüyüm, kabiliyetliyim."

"Tıpkı babam gibisin," diye cevap verdi Victoria. Geri çekilmeyi kabullenmiyordu. "Başkalarının üstün yanlarını kendi becerine yö3S6

nelik tehdit olarak görüyorsun. Demir yumrukla yönetip gelişigüzel cezalandırıyorsun."

Dimitri'nin bu laflan ciddiye almadığı belliydi. "Düzen olmazsa karmaşa çıkar."

"Bunun nesi kötü?"

“O çocuk sana karmaşa mı sunuyor? Sandığın kadar aptal değilim. Onu istediğini biliyorum.” Dimitri, Victoria’yı kollanndan tutup salladı. “Ölümlülerin okuluna dönmeyeceksin, prenses. Bunu yasaklıyorum.”

Kontrol, kontrol, kontrol. “Buna sen karar veremezsin.”

“Ama vermeliyim.” Dimitri, Victoria’yı bir kez daha sallayıp serbest bıraktı. Etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak, “Bir gün gelecek ve *ben karar vereceğim,*” dedi.

“Ama bugün değil.” Victoria gülümsemesini engelleyemiyordu. Kendisine en çok eziyet eden kişiye haddim bildirmek içindeki kan hiç bitmeyen bir kadeh bulmak gibiydi. “Hâlâ babama hesap vermek zorundasın.”

Dimitri dişlerini sıkıp hırladı. Köpek dişleri o kadar uzundu ki alt dudağını kesiyordu. “Bu hep böyle gitmeyecek.”

“Bu bana bir tehditmiş gibi geldi. Bunun cezasını biliyorsun, değil mi? Senin gibi bir prens bile bunun için cezalandırılır.”

Dimitri, Victoria’ya uzun bir bakış attı. Sonunda konuştu. “Git. Eğlen. Karmaşanın tadını çıkar. İstesen de istemesen de bir süre sonra sona erecek.”

Dimitri’nin gidişini hareketsiz izleyen Victoria rahatlamak için derin soluklar aldı. Dimitri sonunda gözden kaybolduğunda hızla yola çıktı. Saçları rüzgârda dalgalanıyordu, kendi olmak ve keyif almakta özgürdü. Önce binalar, sonra da ağaçlar arkasında kaldı. Yola devam ettikçe dertleri üzerinden, dallardan dökülen yapraklar gibi

dökülüyordu. Gecenin kokulan Aden’in burnuna geliyordu, çiy, toprak ve hayvan kokulan.

Victoria, D ve M’yi görene kadar yavaşlamadı. İşte, Aden’m penceresi oradaydı. Onun için açılmıştı. Pencerenin ardında iki kalp

atışı vardı. Victoria ikisini de tanıdı, Aden'inki normalden biraz hızlıyken Shannon'inki yavaş ve sakindi. Biri transta, diğeryse huzur içinde uykudaydı.

Neredeyse varmıştı. Süzülerek içeri girdi.

Sıcak eller Aden'i omuzlarından tutup sallamıştı. Aden gözlerini kırparak açtı, odasını gördüğüne hem şaşırılmış hem de üzölmüşü. Körlüğü geçtiğı için rahatlamış olsa da Victoria'nın zihninden çıkmaya hazır değildi. Dimitri'yle karşı karşıya gelip geriye tek adım atmayan Victoria'nın gücüne bir kez daha hayran kalmıştı.

Aden, aralarına atlayıp Dimitri'yi yere serdikten sonra Victoria'yı kollarına alıp uzaklaşmak istemişti.

“Aden,” diye fısıldadı Victoria.

Onu ilk kez gördüğü zamanki gibi tepesinde duruyor, yüzünün etrafına dökölen saçlar onlan karanlık bir perdeyle örtüyordu. Kendini tutamayan Aden parmağını Victoria'nın yanağında dolaştırdı. Victoria gözlerini kapamıştı, kirpiklerinin gölgesi yanaklarına düşüyordu.

“Shannon...”

“Uyuyor,” dedi Victoria.

Evet, Aden bunu biliyordu. Victoria sayesinde arkadaşının kalp atışlarını hissetmişti. “Teşekkür ederim. Her şey için.”

Victoria ona emin olamadan baktı, ama geri çekilmedi. “Ne gördün?”

Aden anlamamazlıktan gelmedi. “Seni, beslenmeni. Dimitri'yle konuşmanı.”

“Her şeyi yani.” Victoria iç geçirdi. “Muhtemelen bunun nasıl mümkün olduğunu merak ediyorsundur.”

Aden başını salladı.

“İnsan kanı vampir vücuduna girdiğinde sistemimize girerek değişir. Bizim bir parçamız olur. Düşüncelerimizin, duygularımızın, özümüzün. Sana verdiğim o azıcık kan seni iyileştirdi ama bunun yanında seni zihnime de bağladı.”

“Yine senin gözlerinden görebilecek miyim?”

“Bilmiyorum.” İnce bir dokunuşla Aden’in artık iyileşmiş olan gözünün yanını okşadı. Aden, Victoria’nın teninin ateşini hissedebiliyor ve buna bayılıyordu. “Başkalarının yaptığını duymuştum ama kimseyle kanımı paylaşmamıştım. Yaralan kapamak için damlalan paylaştığım oluyor, söylediğim gibi, ama kanı içmedikleri için benimle bağ kuramıyorlar.”

Demek ki Aden’a, başka kimseye vermediği bir şey vermişti. Aden’in ona karşı duyduğu aşk büyüdü, yayıldı. “Dimitri sana ne ifade ediyor?” Dimitri sanki Victoria’nın sahibiymiş gibi konuşmuştu ve bu Aden’in içini yakmıştı.

Victoria önce gözlerini, sonra parmaklarını Aden’in göğsüne indirdi. “O sadece nefret ettiğim biri. Ben...” Victoria’nın kulakları birden dikilmişti. “Riley burada. Kalp atışları çok hızlı.” Kaşı çatıldı, kafası yana yattı ve yüzünü astı. “Bize hemen ihtiyacı var.”

Aden hiç tereddüt etmeksizin kalktı ve üzerindekilere baktı. Tüm gün boyunca çalışırken giydiği kırışik ve kirli kıyafetlerle duruyordu. “Bana beş dakika lazım.”

“Peki. Hafta sonu boyunca dönmeyeceğimizi ve kimsenin bizi aramamasını sağladığını söylüyor,” dedi Victoria. “Sen çantanı hazırla, ben Dan ve çocuklarla ilgilenirim. Senin gittiğini fark etmeyecekler. Dışarıda buluşuruz.” Bunu söyledikten sonra dışarı çıktı.

Aden çabucak duş aldı, giyindi ve Victoria’nın söylediği gibi çantasını hazırladı. Bir kot pantolon, birkaç tişört, diş macunu ve

fırçasını yanına aldı. Victoria'nın yanında ağzı koksun istemiyordu. Zaten duyulan başkalarından güçlüydü.

Victoria söz verdiği gibi onu dışarda bekliyordu. Saçları ıslak olduğundan serin gece havası içini ürpertti, ısınmak için Victoria'ya sarılması gerekti.

Riley ve Mary Ann, yeni ve muhtemelen çalıntı bir sedam çiftlikten 800 metre uzağa park etmişti. Riley arabanın yanındaydı, Victoria ve Aden gölgelerin arasından çıktığında giyiniyordu.

"Binin, yolumuz uzun." Riley sürücü koltuğuna geçti, Mary Ann'se ona doğru eğilmiş, elindeki defterde kaybolmuştu.

Aden ve Victoria arka koltuğa geçti. Victoria başını Aden'in omzuna yasladı. Bunu uykusu olduğundan yapmıyordu, Aden onda yorgunluk sezmemişti, zaten dinlenmeye ihtiyacı olduğundan da şüpheliydi. Victoria'nın isteği ona yakın olmaktı. Aden halinden memnundu. Bir parçası onu her an kaybedebileceğinden korkuyordu. Biri, belki de Dimitri, Victoria'yı ondan koparabilir, onu bir daha asla göremeyebilirdi. Victoria da bundan korkuyor muydu?

"Biz ayn düşmeyeceğiz," diye garanti verdi, Victoria da bunu onayladı.

Buna asla izin vermeyiz, dedi Julian.

Elijah iç geçirdi. *Sanki durdurabilirmişiz gibi. Sizi en baştan Mary Ann'i takip ederseniz kötü şeyler olacağı konusunda uyarmıştım.*

Evet, uyarmıştı. Aden ise yola tam gaz devam etmişti ve buna pişman olamıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Mary Ann size anlatır," dedi Riley.

Mary Ann ise anlaşılmaz bir şeyler geveleyip elindeki defteri okumaya devam etti.

Aden üstelemedi, Mary Ann'i bu kadar etkileyen şeyi bölmek istememişti. Fakat kısa süre sonra buna pişman oldu. Uzun bir süre sessizlik içinde geçti, Mary Ann başını okuduğu şeyden kaldırmamış, Riley yola odaklanmış, Victoria ise düşüncelere dalmıştı. Merak içini kemiriyordu.

Aden gözlerini kapadı. Son zamanlarda hep gergindi, dövüşe hazırlıklıydı ve pek dinlenememişti. Biraz kestirmek iyi gelebilirdi. Yavaşça nefes alıp veriyor, verdiği her nefeste gerginliğini atmaya çalışıyordu.

Bir süre sonra Riley'nin, "Ona söylemen lazım, Vic," dediğini duyduğunu sandı. "Söyleyeceğim," dedi Victoria neredeyse duyulmayacak kadar sessizce. "Aynca bana öyle seslenme."

Neyi söyleyecekti? Konuşmalarının devam etmesini bekledi ama boşunaydı. Doğrulup, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Aman Tanrım," dedi Mary Ann, diğerlerinin cevap vermesine fırsat vermeden.

"Ne?" diye sordu hepsi bir ağızdan.

Mary Ann arkasını dönüp Aden'a baktı. Gözleri sulanmış ve etraftan kızarmıştı. "Buna inanmayacaksın. Annelerimiz... Bekle biraz." Mary Ann şakaklanm ovuşturdu. "Galiba baştan başlamam lazım. Yoksa bana inanmazsınız. İlk olarak, doğum belgelerimiz geldi ve iki annem olduğu ortaya çıktı. Beni doğurup ölen ve beni büyüten. İkincisi..." Mary Ann, Aden'a belgeleri gösterdi. Doğum yeri ve zamanının aynı olduğunu gören Aden'in gözleri açılmıştı.

"Bunun anlamı ne olabilir ki?" diye sordu. "Senin ve benim için?"

Mary Ann'in bakıştan ciddiyet yaşıyordu. "Bilmiyorum ama öğreneceğim. Şu an tek bildiğim öz annemin hamile kalıncaya kadar

senin gibi zamanda yolculuk yapabildiği ve sizin komşunuz olduğu. Bak.” Belgeleri tekrar kaldırıp adresleri gösterdi. “Birkaç kez bakmama rağmen doğum tarihi ve hastaneye o kadar takılmışım ki gözümden kaçmış. Hatta annemin günlüğünü okumasam farkına vüe varmayabilirdim.

“Bir paragrafta kendi hamileliğiyle arasında sadece iki hafta olan hamile komşusu Paula’dan bahsediyor. Paula’nın yarımdayken ne kadar sakın hissettiğinden bahsetmiş. Onu ilk gördüğünde biraz korkmuş, bunlar onun sözleri benim değil, sonra babamı kaldıktan evden çıkıp Paula’nın yan dairesine taşınmaya ikna etmiş. Ama hamilelikleri ilerledikçe korku hissi de artmış ve görüşmeyi kesene kadar devam etmiş. Annem, Paula’nın yanında durmanın canını yakmaya başladığım yazmış. Aden, senin annenin adı Paula. Bize hamileymişler.”

Annelerinin komşu olup birbirlerine çekildiklerini hissetmeleri ne anlama geliyordu? O kadar İd çocuklarını aynı günde doğurmuşlardı. Peki, birbirlerine yakın olmalarının acı vermeye başlamasının anlamı neydi?

Demek ebeveynleriniz komşuydu ve aynı günde, aynı yerde doğdunuz, dedi Elijah. Ses tonunda Aden’in kestiremediği hem sert hem yumuşak bir şey vardı. Aynı dalga boyunda mıydılar? Ve sen artık onun annesinin yapabildiği, MaryAnn’in de durdurduğu şeyi yapabiliyorsun. Mary Ann senin üzerinde de aynı etkiyi yapıyor.

Belki de öyle değildi. “Ne demek istiyorsun?” diye çıkıştı Aden.

Arabadaki herkes dönüp ona bakmıştı.

“Bir dakika bekleyin,” dedi Aden. Arabadakiler anlam veremedi ama kabullendiler. Aden gözlerini kapayıp sadece zihnindeki insanlara odaklandı. “Elijah?”

Benzerlikleri düşün.

Benzerlikler. Aden'in annesi Mary Ann'in annesini rahatlatıyordu. Mary Ann şu anda Aden'i durduruyordu. Ama Aden'in bunu yapabilmesi, aynı kabiliyete sahip olması... Aman Tanrım.

Eve şaşkındı. *Bağlantıyı kurabildim. Demek istiyorsun ki...*

Aynen öyle, dedi Elijah kesin bir tavırla.

Aden ürperdi. Aklındaki gerçekdışı ve çılgınca bir fikirdi. Acaba doğru olabilir miydi?

"Başından beri kendini ona bağlı hissetmiştin, Eve," dedi.

Evet, öyle, ama bu senin kafandaki şeyi doğrulamaz.

"Ya seni sahiden doğduğum gün zihnime çektiysem? Sizin bedenleri olmayan insan ruhları olduğunuzda hemfikiriz. Ya siz sahiden hayaletseniz? Ya benim doğduğum gün, doğduğum hastanede öldüyseniz? Ya sen Eve, aslında Mary Ann'in..."

Onun annesi olamam! Olamam. Kendi çocuğumu hatırlardım.

İşte böylece fikir ortaya çıkmıştı. Eve, Mary Ann'in annesi olabilirdi.

"Benim vücudumun dışında kalsaydın, evet, hatırlardın. Ama kalmadın. İçime çekildin veya belki de bir nedenle içime zorla girdin, hafızan silindi. Muhtemelen sadece bebek olmamdan ve zihnimin dört yaşamı kapsayıp işleyememesi yüzünden."

Hayır. Sesi titriyordu. Hayır. İmkânsız.

Aden pes etmiyordu. Artık bu fikir zihnine yerleşmişti, pes edemezdi. "Bu, neden benim ona, onun da bana sarılmak istediğini açıklar. Bence birbirinizi ruhani seviyede sezmiştiniz."

"Ne diyorsun sen, Aden?" Mary Ann'in sesi karanlıktan geçip ona ulaştı, titrek ve şüpheliydi.

O anda Aden başka bir şeyin daha farkına vardı. Eğer sesler gerçekten hayaletlere aitse onların özgürlüklerine kavuşmalarına yardım etmeliydi. Yapamadıkları için pişman oldukları tek şeyi yapmalanna yardım etmeliydi. Sonra onlar da John gibi uçacak, muhtemelen diğer dünyaya göçeceklerdi. Kendi bedenleri olmazdı belki ama huzura ererlerdi. Elijah bunu öngörmüştü. Yakında arkadaşlarından biri serbest kalacaktı. Yani yoldaşlarından birinin son dileği kabul olacaktı. Eve anaç biriydi, son pişmanlığı kızını görememek olabüir miydi? Onunla konuşamamak, ona şartlamamak... Her şeyden fazla istediği şey bu olabilir miydi? Bunu öğrenmenin tek yolu vardı...

“Kenara çek, Riley. Bence artık Mary Ann’in annesiyle tanışmasının zamanı geldi.”

YİRMİ İKİ

Riley, Aden'in dediğini yapmaktansa bir otele varıncaya kadar durmadı. Victoria bir oda tuttuücretsizve dördü birden içeri girip kapıyı kilitledi. Tuhaftı, odaya yerleşinceye kadar geçen yirmi dakika boyunca hiçbiri konuşmamıştı. Mary Ann bundan memnun kalmıştı çünkü sinirleri iyice bozulmuştu.

Son birkaç haftada varlığını kabullendiği şeyler arasındakurtadamlar, vampirler, cadılar ve periler, insan eti yiyen goblinler, cehennemden fırlamış iblisleren tuhafı şimdi karşısına çıkmıştı. Hiç tanımadığı annesi bu kadar zamandır Aden'in içinde mi tıkilip kalmıştı? Bu kadar yakın ama erişilemez bir yerde. İmkânsızdı. Ama Aden bunu ima ediyordu. İnanmasını istediği şey buydu.

Titreyerek kapı eşiğinden içeri baktı. İçeride bir konsol, üzerinde televizyon duran bir komodin ve iki yatak vardı. Aden içeri girip yataklardan birinin kenanna geçti. Mary Ann'e dönüktü ama ona bakmıyordu. En az yanında oturan Victoria kadar solgundu.

Riley diğer yatağa oturdu ve Mary Ann'i yanma çağırdı. Vücudu hareket etmek istemiyordu, bacakları yere kök salmış gibiydi. *Bunu yapabilirim. Yapabilirim.* Daha geçen gün annesinin hayaletiyle konuşabilmeyi ummuştu. Başka bir anneydi o, tamam, ama Mary Ann de tüm gerçekleri bilmiyordu.

Kendini ileri bıraktı, ağırlaşan ayaklarını hareket etsinler diye zorlamıştı. Ama yatağa vardığında dizleri çözöldü. Riley onu yakalayıp yanma yerleştirdi. Bililerini sarsmamak, bağırıp çağırmamak için kendini zor tutuyordu. Yaşadıkları hem çok fazla hem çok azdı. Her şey ve hiçbir şeydi. Umut ve yenilginin korkunç ve güzel bir karışımıydı. Sonunda sessizliği bozan Riley oldu.

"Bu doğru olamaz. Senin içinde tutsak kalan ruhlardan biri Mary Ann'in annesi olamaz."

“Adı Eve,” diye cevap verdi Aden, “o da öyle diyor.”

Mary Ann çabucak nefesim bıraktı. “Tamam o zaman, olay çözülmüştür. Oradaki benim annem değil. Hem benim annemin adı Anne’di, Eve değil.” Kelimeleri halen boğazında duran çığlığın arasından zorla geçirmişti. Eve’in annesi olmasını istemediğinden değil, annesine yakın olmak harika olurdu. Ama umutlandıktan sonra yanıldığım anlamak annesini bir kez daha kaybetmek gibi olacaktı İd bunu kaldırıp kaldıramayacağını bilmiyordu.

“İçimdeki ruhlar önceki hayatlarını hatırlayamıyor. İsimleri o yüzden farklı. İsim seçmelerine ben yardım ettim.”

“Hayalet olduklarını nereden biliyorsun? Gerçi aralarından birinin annem olması için hayalet olması gerekiyor. Bir süreliğine onların hayalet olabileceklerini ben de düşünmüştüm ama öyleyse niye başka hayaletler de zihnine girmiyor? Bunu bir düşünelim.” Diğerleri onu kendisinin düşündüğü kadar çaresiz görüyor muydu acaba? “Benim diğerlerinin yeteneklerini nötrleme yeteneğim annemin karnındayken işe yaramış, onun zaman yolculuğu yapmasını engellemiş.” Bunu söylemek zordu, söylediği şeyi gerçek yapıyordu. “Bu da demek oluyor ki senin zaman yolculuğu yeteneğin de doğumdan önce kendini göstermiş olabilir.”

“Haklısın, ama ya benim annem de senin gibi yetenekleri nötrleyebiliyorduydu? Doğumdan, yani annemden uzak kalmadan önce

kimseyi çekmiş olamam. Onunla konuşmadan bunu bilemeyiz, tabii önce onu bulmamız lazım. Başka kimseyi, hayaletleri ya da artık neyseler onları çekmemiş olmamın nedeni de belki sadece doğum anında savunmasız olmamdı. Belki de bebekken bile kendimi korumayı öğrenebilmişimdir. Belki de başkalarına yer kalmamıştır. Bunun nedenini asla öğrenemeyebiliriz.”

Mary Ann cevap veremedi. Aden’in söyledikleri mantıklıydı ve Mary Ann’in direncim kırmıştı.

“Şu an senin ve Eve’in gerçeği öğrenme şansınız var. Bunu kaçırmayı gerçekten istiyor musun?”

İstiyor muydu? Eğer inançsızlığına tutunursa duygusal açıdan savunması kırılmayacaktı. Eğer kendim ihtimallere açarsa yeni ele geçirdiği mutluluğunu kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacaktı. Riley’nin sıcak elleri Mary Ann’in ensesine dolandı ve oradaki gergin kaslara masaj yapmaya başladı. Dokunuşlarıyla gücünü ona aktarıyor, düşüncelerinin akışını değiştiriyordu. Kolayca gerçekleşen bir hayalden korkup kaçmayacaktı. Ne de olsa bir kurtla yüz yüze gelmiş, bir vampirle arkadaş olmuş ve babasını sorguya çekebilmişti. Bunu da başarabilirdi. Ve daha sonra kınlan hayatının parçalarını toplaması gerekirse, bunu da yapmaya hazırdı.

“Hayır,” dedi omuzlarını dikleştirip. “Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum.”

Aden bu cevabı bekliyormuşçasına başını salladı. “Yıllardır yapmadığım bir şeyi yapacağım. Yapmaktan nefret ettiğim bir şeyi. Çünkü içimdeki ruhlar gibi oluyorum ve başka bir bedenin içinde kalıp kendi bedenimin kontrolünü kaybediyorum.” Gözleri dönüyor, tüm renkler birbirine giriyordu. “Eve’in bedenimi kontrol etmesine izin vereceğim. Yani bir daha sizinle konuştuğumda konuşan ben olmayacağım, Eve olacak. Tamam mı?”

Mary Ann daha da gerilmişti ama Aden’i başıyla onayladı.

Aden’in gözleri kapandı. Nefes alıp veriyordu. Her nefes alışı yüksek sesli, her nefes verişiyse fırtınadan önceki sessizlik gibiydi.

“Eve, ne yapacağını biliyorsun.”

Sonsuzluk kadar zaman geçmişti sanki. Hiçbir şey olmadı, hiçbir şey değişmedi. Sonra Aden kasıldı, dudaklarından bir inilti çıktı. Sonra, birden göz kapakları açıldı. Gözlerindeki renkler uçmuş, geriye kahverengi kalmıştı. Tıpkı Mary Ann’in gözleri gibi.

Etrafındaki dünya gitmiş gibiydi, şaşırıp kalmıştı. Onun sürüklenip gitmesini engelleyen tek şey Aden'di.

“Merhaba, Mary Ann,” dedi Aden. Hayır, Eve. Ses Aden'm sesiydi ama daha önce hiç duymadığı bir yumuşaklık taşıyordu. Mary Ann ürperdi, Aden'a sarılma isteği her zamankinden güçlüydü. “Merhaba.”

“Biz çıksak mı?” diye sordu Victoria.

“Çıkamazsınız.” dedi AdenEve. “Riley olmazsa Mary Ann, Aden'm yeteneğini engeller. Bu vücutta duramam o zaman.”

Hepsi tuhaf bir sessizliğe büründü.

“Bu çok saçma,” dedi Mary Ann. “Bundan bir sonuç almamıza imkân yok. Ben annem hakkında hiçbir şey bilmiyorum, sen de bilmiyorsun. Benim hakkımda da bir şey bilmiyorsun.” Ses tonundaki kızgınlığa şaşırmıştı. Eve'e değil, yaşayamadığı şeylere kızıyordu. *Onun hakkında bir şeyler biliyorsun*, diye kendine hatırlattı. Günlük. Bir parçasını çoktan aklına kazımıştı.

Durumu “çözebilecekken” bu yaşta bebek yapmak istediğim için arkadaşlarım aptal olduğumu düşünüyor. Sanki bu mucizeyi bırakabilirmişim gibi. Onu şimdiden hissedebiliyorum ve seviyorum. Onun için ölürüm.

Ne yazık İd, muhtemelen istediği olmuştu.

“Hayatım, Aden'dan öncesini hatırlayabiliyor musun?” diye sordu Mary Ann.

“Hayır. Denedim. Hepimiz denedik. Özgür bırakılmayı bekleyen anılar var bence. Yani bilincimde dolanan bir şeyleri hissedebiliyorum ama bunlara ulaşamıyorum.” Bir iç çekiş geldi. “Hepimizin başka türlü açıklayamadığı duygu ve düşünceleri, korku ve istekleri var.”

“Seninkiler nedir peki?” diye sorma cesaretini gösterebildi Mary Ann.

İçten bir gülümseme. “Hep anaç biri oldum. Koruyan, azarlayan. Her zaman çocukları sevdim ve yalnızlıktan korktum. Belki de bu yüzden Aden’a daha çok yardım etmedim. Ama bunun sorumluluğunu almak bana düşer.” Eve’in kişiliğindeki nüanslar Mary Ann’i etkilemişti, birden annesi hakkında büdiği bir avuç şeyle Eve’i kıyasladığını fark etti. Şu ana kadar bilgüer uyuşuyordu. “Terapi sırasında babamla karşılaştın. Bunu hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Ona karşı bir şeyler hissettin mi? Aden’in bana karşı hissettiğini söylediği açıklanamaz sarılma isteği gibi?” Mary Ann hâlâ o istekle mücadele ediyordu.

“Ona karşı yakınlık ve minnet hisleri vardı içimde. O zaman bu hislerin nedeninin Aden’i tedavi etmesi olduğunu düşünmüştüm. Çocukla oturup konuştu, hem de onu yargılamadan.”

“Ya şimdi?”

Omuz silkti. “Emin değilim. Tıpkı Aden gibi, babanla karşılaştığımda ben de daha çocuktum. Eşlerin birbirlerine karşı olan hisleri gibi daha derin duygulan yorumlayamazdım.”

Mary Ann bir an hiddetlendi. “Bundan nasıl sonuç alacağız ki?”

“Bu vücudu şu an ben kontrol ediyorum. Zamanda geriye gidip kendimi *kendimin* daha genç bir versiyonuna sokabilirim. İnanılmaz bir şey bu!” AdenEve’in başı yana yattı ve yüzüne tekrar bir gülümseme geldi. “Tüm sesler. Vay be. Herkesin sesini kısmanın ne kadar zor olduğunu unutmuşum. Aden bana zamanda geri gitmek için aklımda hayatımın belirli bir zamanının olması gerektiğini söylüyor ve ben kendime dair hiçbir şey hatırlamadığımdan, başkası olsam bile, *onun* geçmişi hariç gidecek yerim yok.”

Mary Ann alt dudağım ısırdı, düşünüyordu. “Bir yolu olabilir.” Elleri daha çok titremeye başlamıştı. Çantasına uzanıp günlüğü çıkardı. Günlüğü vermek istemiyormuş gibi göğsüne bastırmıştı. Ama bir anlık tereddütten sonra kendini günlüğü vermeye zorladı.

“Bu günlük annemindi. Kendi hayatını yazmış. Belki, sen gerçekten oysan, buradaki bir şey sana bir anını hatırlatır.”

Bunu yapmak istiyor muydu? Bunu *yapmamak* istiyor muydu?

“Harika bir fikir.” AdenEve’in elleri defteri karıştırırken bir o kadar şiddetle titriyordu. “Bugün yorgunum,” diye okudu. “Televizyonda bir şey yok, ama sorun değil. Yalnız değilim. Benim biricik meleğim kalbimin yanında duruyor. Bugün iyi tekmeliyor.” AdenEve sanki yaşam belirtisi arar gibi kamını ovdu. “Bebeğimin canı bugün elmalı turta çekiyor. Belki onun için bir turta pişiririm. Neredeyse tarçın kokusunu alıp erimiş dondurmayı tadabiliyorum.”

Elleri titreyen Aden sayfayı çevirdi ve okumaya devam etti. “Yemek yapamayacak kadar yorgundum, o yüzden Morris dışarıdan alıp geldi. Pastanede sadece vişneli varmış, idare edeceğiz artık. Umarım biricik meleğim yine huysuzluk yapmaz. O... Aman tanrım!” Dudakları birbirine vurmuştu. “Neredeyse tadını alabiliyorum.” Derin bir nefes aldı. “Kokusunu duyacağım, hatta görebileceğim. Görebiliyorum. Vişneler ne kadar da kırmızı.” Aden bir anda ortadan kaybolmuştu, biraz önce orada olduğunun tek kanıtı yatakta bıraktığı izdi.

Victoria ve Riley ayağa fırladılar, odaya endişeli gözlerle bakınıyorlardı. Mary Ann ellerini kamına koydu, korku dolu gözyaşları ve kapılmamak için çok uğraştığı o aptalca umut suratından akıp giderken AdenEve’in dönüşünü bekledi. Kendine AdenEve’in sadece Aden'in geçmiş versiyonlarından birine gittiğim tekrarlayıp duruyordu.

Uzun süre beklemesi gerekmedi. Üç dakika sonra Aden yerinden hiç kalkmamış gibi tekrar yatakta oturuyordu. Gözleri hâlâ

kahverengiydi. Aden da Mary Ann gibi ağlıyordu. Daha doğrusu, Eve ağlıyordu.

“Hatırlıyorum. Hatırlıyorum.” Eve birden kalkıp Mary Ann’e sarıldı. “Ah, biricik bebeğim. Benim biricik bebeğim. Bugünü nasıl da bekledim. Hep seni kollanma almanın hayalini kurdum.”

Mary Ann ilk başta sabit durmaya çalıştı. Bu onun için hiçbir şeyin ispatı değildi. Kimse bütün bir ömrü bu kadar çabuk hatırlayamazdı. Değil mi?

“Geri döndüm. Oradaydım, babanla oturduğumuz evde. Sekiz aylık hamileydim. Kanepede uzanmış kamımı ovup sana ninni söylüyordum, bir tepsi de vişneli turta vardı. Artık hatırlıyorum. Hatırlıyorum. Duvarlar berbat, çiçek desenli bir duvar kâğıdıyla kaplıydı. Kanepelerse eski püskü ama temizdi, üzerlerindeki her dikişi seviyordum. Turuncu kanepeler ve san koltuk. Masrafları karşılamak için garsonluk yapıyordum. Aden’a dair ilk hatıramda Aden sizin komşunuz olmadığına göre annesiyle babasının onu başka bir yere götürdüğünü tahmin ediyorum.” Daha sıkı tutundu. “Tüm bu zaman boyunca... Orada kalsalardı meleğimin büyüdüğünü görebilecektim. Benim güzel meleğim.”

Mary Ann o duvar kâğıdını, babasının okulunu bitirip borçlarını ödemek için çalışırken kendisinin mobilyalara tırmandığını hatırlıyordu.

Carolyn evin dekorunu değiştirebilirdi ama yapmamıştı. Her şeyi aynı bırakmıştı. Acaba bu hem kıskanıp hem de yasını tuttuğu kız kardeşine saygısından mıydı?

Eve’in bu ayrıntıları bilmesine imkân yoktu. Mary Ann nefes almayı bıraktı. Doğruydu demek ki. *Eve gerçekten onun annesiydi.* Eve gerçekten onun annesiydi! Bir anlığına duygulan uyuşmuş, tepki veremeyecek kadar afallamıştı. Sonra içinden neşe akmaya başladı. En saf, en çarpıcı haliyle neşe dokunulmadık yerini bırakmamıştı.

Eve, Mary Ann'ın saçını okşadı. "Bana Carolyn teyzenin sana iyi baktığını söyle. Bana mutlu bir yaşam sürdürdüğünü söyle."

Mary Ann'ın kolları kendi başlarına hareket ediyor, Eve'in omuzlarına dolanıp duruyordu. Başından beri istedikleri kadar sıkıca sarıldılar. Böylece Mary Ann kendini en sonunda evinde hissetmişti. Sıcaklık, ışık ve sevgiyle çevrelenmişti. Zorlukla, "Mutluydum," diyebilirdi. "Bana öz kızıymışım gibi baktı. Ve bence seni özlüyordu. Evde hiçbir şeyi değiştirmede, taşındığımızda bile yeni evi eskisi gibi düzenledi. Muhtemelen böylece ikimiz de kendimizi sana daha yakın hissedecektik."

"Demek ki beni affetmiş. Bana bunu söylediğin için teşekkür ederim." Eve geri çekilip Mary Ann'ın titreyen çenesini ellerine alıp ıslak gözlerine baktı. "Ah, sevgili kızım. Seni en başından beri sevdim, beraber bahçeyle ilgileneceğimizi hayal ettim. Alışverişe çıkacağımızı, anneme yaptığım gibi senin de benim saçım ile oynayıp ojemini sürüp, makyajımı yapacağını hayal ettim. Baban ismini benden ve doğduğun hastaneden esinlenip koymuş galiba."

Mary Ann başını salladı. Kendini tekrar Eve'in kollarına attı. Gözyaşları artık serbestçe akıyor, tenini yakıyordu. Çoğu insanın sadece hayalini kurabildiği bir şeye, ikinci bir şansa kavuşmuştu. Sevmek ve özür dilemek için ikinci bir şans.

"Seni öldürdüğüm için özür dilerim. Benim hatamdı. Yeteneğini kullanmam engelleyip gücünü emdim."

"Ah, tatlı bebeğim, hayır. Sakın böyle düşünme." Eve ellerini yavaş ve nazikçe Mary Ann'ın sırtından aşağıya doğru indirdi. "Geri dönüp bir şeyleri yeni baştan yapma yeteneğimi durdurmuş olabilirsin ama ben buna sevinliyordum. Kaç kez geçmişte hata yapıp geleceğimi berbat ettiğimi sana anlatamam. Hayatımda ilk kez, ister kazara ister bilinçli bir şekilde geri dönemiyordum. Yani gördüğüm harika gelecek güvendeniydi. Seni taşıdığım dokuz ay hayatımın en güzel aylarıydı. Bana verdiklerin için sana asla yeterince teşekkür

edemem. Benim tatlı kızım, orada olmamam senin için daha iyiydi. Kendimi tanıyorsam geriye dönüp hayatındaki her şeyi düzeltmeye çalışırdım. Bu seni yıkabilir, öldürebilirdi. Ben de bununla yaşayamazdım. Baban da bunu kaldıramazdı.

“Baban daima iyi biri oldu. Beni sır olarak sakladığı için ona kızma. Ben hayatının zor bir parçasıydım. Ayrıca iyi bir parçasıydım.” Eve gülümsedi. “Saatlerce dışanda uzanır, birbirimize sarılıp yıldızlan seyrederdik.”

Mary Ann yanağını annesinin omzuna, dünyasının yeni merkezine dayadı.

“Aden sana iyi davrandı mı?” Annesinin ikinci yaşamı hakkındald her küçük ayrıntıyı bilmek istiyordu.

“O harikadır. Tam bir cevherdir. Ona yaşattıklarımız herkesi yıkabilirdi ama o palazlanmayı bildi. Artık beni ve çocuğu bırakıp senden konuşmak istiyorum. Her şeyi bilmek istiyorum.”

Saatlerce konuştular, güldüler, biraz daha ağladılar. Birbirlerini hiç bırakmadılar. Sonunda güneş parlak ışıklarını odaya doldurdu. Ne Rüey ne de Victoria yataklarındaki yerlerinden kıpırdamamışlardı. Ayrıca konuşmamışlardı, Mary Ann onların zihinlerini dinlendirdiklerini tahmin etmişti.

Hiç şu an olduğu kadar mutlu olmamıştı. Annesinin çocukluğunu dinlemiş, ona kendi çocukluğunu anlatmıştı. Birbirlerine sarılmış, nefeslerini içlerine çekerek yatakta uzanmışlardı. Mary Ann beraber geçirdikleri zaman hiç bitmesin istiyordu. Aslında “vücuda”

baktığında artık Aden’i görmüyordu. Uzun, siyah saçları, sivri elmacık kemikleri, küçük burnu ve kalp şeklindeki ağzıyla Eve’i görüyordu. Muhtemelen kendi yarattığı bir illüzyondu ama buna aldırılmıyordu.

Eve, Mary Ann’in yanağına düşen bir perçem saç alıp kulağının arkasına itti. “Doğduğunda seni kundaklayıp kollanma bıraktılar.

Sana baktığımı ve ne kadar güzel olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Yavaşça gittiğimi hissedebiliyordum ama uzanıp seni alnından öpecek kuvveti bulabildim. Sonra zihnim tek bir düşünceye yoğunlaştı: Bir gün. Bana onunla sadece bir gün verin. Eksiksiz bir yaşam için tek istediğim bu.”

“Ve şimdi o günü yaşadık,” dedi Mary Ann gülümseyerek. Eve bu gülümsemeye ona sanlararak karşılık verdi. “O günü yaşadık.”

“Asıl harika şey şu ki daha yapabileceğimiz çok şey var. Yapacağımız çok şey var. Gerçi Aden makyajla biraz komik duracak ama... Eve? Anne?”

Eve’in gülümsemesi kaybolmuş ve gözleri kapanmıştı. “Neler oluyor?” diye sordu. Mary Ann ilk başta onunla konuştuğunu sanmıştı. “Aden?” Sessizlik, sonra, ahlama. AdenEve’in yüzünde bir teslimiyet ifadesi belirmişti. “Anlıyorum. Böyle olması en iyisi. Senin için, Aden için”

“Neler oluyor?” Mary Ann, annesine endişeyle baktı. Gözleri maviye dönüyordu. Riley birden arkasında belirdi. Ona destek olmak ve rahatlatmak için. “Aden, vücudunu ondan alma. Lütfen.”

“Seni seviyorum, Mary Ann,” dedi Eve. Sesi üzgün ve içtendi. “Bunu Aden yapmıyor. Benim yüzümden. Gitme zamanım geldi. Son dileğim kabul oldu ve artık sıra başkasına geçti ki Aden da hep istediği ve hak ettiği huzura kavuşabilsin.”

“Onun zihnine geri dönüyorsun, değil mi?” diye sordu Mary Ann çaresizce. “Orada olacaksın, yine konuşabüeceğiz.”

“Çok üzgünüm, meleğim. Ben... bu vücudu terk ediyorum. Şimdiden ayrılmaya başladığımı hissedebiliyorum. Aden, tatlım,” dedi Eve gözlerini kapatıp, “bırakman lazım. Seni seviyorum, ama doğru olanı yapmalıyız. Bu iş böyle bitmeli. Artık farkına vardım. Bana kızımı verip son dileğimi yerine getirdin ve ben de her zaman senin sahip olman gereken şeyi, seni, sana veriyorum.”

Bir duraksama daha.

“Aden, tatlı oğlum. Bensiz de başının çaresine bakabileceğim biliyorum. Güçlü ve zekisin, bir annenin oğlundan isteyebileceği her şey sende var. Seni ne kadar özleyeceğimi anlatamam. Senden tek isteğim meleğime iyi bakman.”

“Eve. Anne!” Mary Ann, Aden'in omuzlarına yapıştı ve Riley ellerini çekinceye kadar onu salladı. “Bunu yapma. Lütfen, bunu yapma. Gitme. Sana ihtiyacım var. Seni tekrar kaybedemem.”

O kirpikler bir kez daha açıldı ve Eve uzanıp kızının yüzüne dokundu. Nazikçe gülümsüyordu. “Seni çok seviyorum. Yaptığım en iyi şey ve tek yaşama nedenimsin. Sana hep değer vereceğim. Bunu sakın unutma.” Mary Ann’i kendine çekip tıpkı doğduğu anda yaptığı gibi onu alnından öptü. Böylece veda ediyordu.

“Hayır. Hayır!” Mary Ann bağırdı, Riley’den kurtulup kendisini annesine attı. Victoria birden orada belirdi, o kadar hızlı hareket etmişti ki Mary Ann onu görememişti. Mary Ann’i itti ve “Ona zarar vermeyeceksin,” dedi Aden’in vücudunun başında koruyucu bir tavırla dururken.

Bakışlarını tekrar Aden’a çevirdi. Aden’a... Artık Eve yoktu.

Aden, yüzünde en az Mary Ann’inki kadar çılgınca bir ifadeyle, aniden doğruldu. Dudaklarından acı dolu bir, “Hayır!” çığlığı döküldü. “Eve! Beni duyabiliyor musun? Eve? Geri dönmelisin. Özgür kalmak istediğimi sanıyordum ama yanılmışım. Yanılmışım. Sana ihtiyacım var.”

Mary Ann, sessiz sedasız, Aden’in gülümseyip ona Eve’in hâlâ orada olduğunu, onunla konuştuğunu söylemesini bekledi. Ama dakikalar geçti, zaman sanki canlı bir varlıktı da Mary Ann’in arkasında durmuş ona durmadan, “Birkaç saniye daha,” diye fısıldıyordu. Ama gerçeklik asla değişmezdi. Sonunda Mary Ann’in omuzlan çöktü, başını ellerinin arasına bıraktı.

“Gitti. Gerçekten gitti.”

YİRMİ ÜÇ

Bir hafta sonra

Aden ormanda, peşinde Victoria, Mary Ann, Riley ve Shannonla birlikte yürüyordu. Okul yeni kapanmıştı ama o kadar sessizlerdi İd sınıfta dursalardı da olurdu.

Eve'in gittiği gece her şey değişmişti. O geceden sonra Aden ve Mary Ann'in ebeveynlerinin yıllar önce yaşadığı evlere gitmişlerdi. Aden'in ailesi, Eve'in de tahmin ettiği gibi taşınmıştı. Bunlar olurken Mary Ann gözlerini sıkıca kapamış, annesi hakkında bile konuşmayı reddedip sessiz kalmıştı.

Daha sonra St. Mary's Hastanesi'ne gittiler. Victoria ve Riley becerilerini konuşturup Aden'in doğduğu gün ölenlerin listesini ele geçirmeyi başardı. Listede çoğu o gün meydana gelen bir otobüs kazasında can veren 53 kişi vardı.

Liste neredeyse bir haftadır elindeydi ama Aden pek umursayamıyordu. Üzerine ağır bir bunalım çökmüştü. Eve'i özliyor, onu geri istiyordu.

Bu da saçmaydı. Yıllardır aradığı cevapları bulmuştu. Zihnindeki insanlar onun doğduğu gün ölen hayaletlerdi. Artık geri kalan üç kişiyi de serbest bırakabilirdi. Hep yalnız olmak istediğini düşünmüştü ama Eve olmadan kendini boş hissediyordu. Çok geçmeden

Julian, Elijah ve Caleb da kim olduklarını ve son dileklerinin ne olduğunu öğrenip gidecek, Aden yalnız kalacaktı.

Onlar özgürlüğü, hayallerinin gerçek olmasını hak ediyordu, tıpkı Aden gibi, ama... bu çok zordu. Diğer ruhlar bile Eve'i özliyordu. Her zamankinden daha sessizlerdi. Bu ana kadar bundan hoşnut kalacağım düşünmüştü.

Aden iç çekti. Zavallı Mary Ann. O da daha kendine gelememişti.

Ne yazık ki işlerin yalan zamanda yoluna gireceği yoktu. Cadılar Bayramı'na bir gün kalmıştı. Eskiden bu bayramı severdi çünkü yılın, tuhaflığın kabul gördüğü tek gecesi o geceydi. Hatta kabul görmekten çok teşvik edildiği bile söylenebilirdi. Ama bu kez Cadılar Bayramı gecesi vampir balosunun yapıldığı gece olacaktı. Aden titredi. Sonunda Kazıklı Voyvoda'yla tanışacaktı. Aden bütün vücuduna ağda yapılmasını buna yeğleyeceğini düşündü.

"Tucker'a ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu Mary Ann. Aden'in dikkatini çekmiş, sessizliği bozmuştu.

"Hayır." Aden ayağının ucuyla bir çakıl taşına vurdu. "Bir şey mi oldu?"

"Bu sabah hastanede kayıplara karışmış. Odasındaymış, sonra bir anda kaybolmuş. Ama kimse çıktığını görmemiş"

"Tamam, işte bu tuhaf. Bizimle D ve M'de yaşayan bir çocuğa da aynısı oldu," dedi Shannon. "Bu sabah Ozzie ıslahevinde ortalıktan kaybolmuş."

Shannon yakın zamanda meydana gelen olaylardan habersizdi, Victoria ve Riley'nin gerçek kimliklerini de bilmiyordu. Ama o bile garip bir şeyler döndüğünün farkındaydı. "Bunu ben de duymamıştım," dedi Aden. Tucker ve Ozzie büyük ihtimalle kendi başlarına Aden'in peşine düşmüştü. Ne kâbus! "Bugün terapim var ama belki sonrasında Danle konuşabilirim. Bakalım bir şeyler öğrenebilmiş mi."

Terapi. Eve onu geçmişe götürdüğü ve Aden geleceği değiştirdiği için şimdi gördüğü yeni doktor... tuhaf biriydi. Monoton, ilgisiz görünümlü ve fazlasıyla ciddi biri. Aden adamın onu durgun ve duygusuz gözleriyle inceleyebilmek için kilit altına almasından az çok korkuyordu. Bu yüzden de çok dikkatli davranıyordu.

"Shannon," dedi Victoria. "Şimdi koşarak eve döneceksin ve Adenla yürüdüğünü düşüneceksin."

Shannon'ın gözleri saydamlaşıp koşmaya başlayınca Aden'in içine bir korku yayıldı. Çok geçmeden çocuk gözden kaybolmuştu.

“Ne oluyor?” diye sordu.

“Keşke Tucker ve Ozzie en büyük sorunumuz olsa,” dedi Victoria. “Dimit... Başka bir vampirle geçen gece beyzbol koçu Bay Applewood ve karısını bulduk. Cesetleri çiğnenmişti.” Victoria kollanm kavuşturdu, yüzüğü gün ışığında parladı. “Daha kimsenin haberi yok ama bulunduklarında polis vahşi hayvanlardan şüphelenecek.”

“Demek ki başladı,” dedi Riley. İki sırt çantası taşıyordu, biri kendisine, öteki Mary Ann'e aitti. Şimdi de ikisini birden tek omzuna almış, ellerinden birini boşaltmıştı. Gerekirse bir silaha daha kolay uzanmak için miydi?

“Bugün birkaç çocuğun yok olduğunu fark edince bunun olmasından korkmuştum.”

“Goblinler mi?” diye sordu Aden. Ona goblinler hakkında anlatılanları hatırlamıştı. Etle beslenen bu korkunç yaratıklar kurbanlarını canlı ve tazeyken yemeyi seviyordu. O da taşıdığı iki sırt çantasını Victoria ile kendisinininkin tek omzuna aldı. Victoria da onu onaylamıştı. “Sanırım öyle.”

“Onları durdurmamız lazım,” dedi Aden.

“Katılıyorum,” dedi Riley. “Ama bunu yapmanın tek yolu onları gündüz uyudukları yerde bulmak ve savunmasızken öldürmek.”

“O zaman biz de öyle yaparız,” dedi Mary Ann yerde duran meşe palamutlarına tekme atarken.

Riley tam ağzını açıp ona itiraz ederek savaştan uzak durmasını söyleyecekken bunu yapmamanın daha iyi olacağını düşündü.

“Bize silah gerekecek,” dedi Aden. “Ayrıca zaman da lazım. Benim zamanım yok, çünkü yapmam gereken işler ve çiftlikte beni

takip edenler var. Ama bensiz gitmenizi de istemiyorum.” Victoria’nın süper gücüne veya Riley’nin süper hızına sahip değildi belki ama o da yabana atılacak gibi değildi. Ayrıca, Victoria’nın hayatını kendi hayatından üstün tutup onun güvenliğini sağlardı. Riley de, tahmin ettiği kadarıyla, aynısını Mary Ann için yapar, hatta Mary Ann’in yaşamını Victoria’nkinden üstün tutardı. Bu yüzden, ikisinin de orada olması gerekiyordu.

“Ben silah bulurum,” dedi Riley. “Kardeşlerimi de çağırırım. Bize yardım ederler.”

“Senin kardeşlerin mi var?” diye sordu Mary Ann, şaşırmıştı.

“Benim gibi Vlad’ın büyüüttüğü dört öz kardeşim ve kardeşim diyebileceğim birçok başkası var.”

“Vay canına.”

Aden, Mary Ann’in sesindeki şüpheyi sezmiş ve ne düşündüğünü merak etmişti.

“Seni seveceklerdir, merak etme,” dedi Riley.

Ah. Şimdi anlamıştı. Dönüp Victoria’ya baktı. Başının etrafına taç gibi ördüğü saçları ona asil bir hava veriyordu.

“Senin de kardeşin var mı?”

“İki ablam var. Lauren ve Stephanie. Sana bunu söylemek beni üzüyor ama onlar seni *sevmeyeceklerdir*. Bunu sana uyan olsun diye söylüyorum, nasılsa yann onlarla tanışacaksın. Sen insansın ve onlar

insanlara sadece besin gözüyle bakarlar. Şimdiden sana karşı olan... merakımı sorguluyorlar.”

“Açıklama yapmana gerek yok,” dedi Aden. Hayatı boyunca hor görülmüştü. Ondan nefret edenlerin listesine birkaç isim daha eklenmesi mesele değildi. “Benim tek düşündüğüm sensin.”

Victoria birden kollanm Aden'a doladı ve onu delicesine öpmeye başladı. Aden da şaşırmasına rağmen onu döndürdü ve kendine bastırarak aynı şevkle öpmeye başladı. Bir anlığına tüm dertlerini unutmuştu. Victoria da aynı durumdaydı. Gülüyor, Aden'in daha önce hiç görmediği kadar gamsız görünüyordu. Başını geriye bıraktı ve üzerinde dönen ağaçları seyretti.

"Beni hep şaşırtıyorsun," dedi Victoria. "Hayatım boyunca hiç kimse beni bir kez bile şaşırtmamışken sen bunu defalarca yaptın. Tehlikelerden kaçarsın sandım, kaçmadın. Olduğum şeyden dolayı benden nefret edersin sandım, etmedin. Ailemin önyargıları seni yaralar sandım, yaralanmadın."

Aden durup Victoria'ya, hayallerinin güzel kızına baktı. "Çünkü ben..." Boğazını temizledi. Etrafta başkaları varken onu sevdiğini söylemek istemiyordu. "Dedim ya. Benim tek düşündüğüm sensin." Victoria, Aden'in dudaklarına hızlı ama yumuşak bir öpücük kondurdu. Gözleri aralıktı. "*Sana* bir sürprizim var. Yatağının altına bıraktım."

"Ne..."

"Hayır. Ne olduğunu sorma, söylemem." İstemeksizin Aden'in kollarından sıyrılıp elini tuttu. "Umarım hediyeni beğenirsin."

Victoria'dan hediye mi? "Beğeneceğimden eminim." Artık eve gitmek için sabırsızlanıyordu.

Riley'nin Mary Ann'i bir ağaca yaslayıp saçını okşarken kulağına bir şeyler fısıldadığını gördü. Mary Ann de utangaç utangaç onu dinliyordu.

"Gelin bakalım," diye çağırdı onları.

İlk önce onu duymazlıktan geldiler. Sonra Mary Ann güldü ve Riley'yi itti. Riley şakacıktan hırladı. Aden, biçim değiştireni hiç bu kadar rahat görmemişti. "Aden haklı," dedi Riley. "Gitmemiz gerek. Dimitri seni bekliyor, prenses."

Prenses kızmıştı. “Kapa çeneni!”

“Affedersin,” dedi Riley.

Aden’in aklına Victoria’ya daha önce de sorduğu soru geldi. Riley de gözlerini kısıp dikkatini Victoria’ya çevirmişti. Deminki rahat havasından eser yoktu. Victoria’nın rengi atmıştı. Düşercesine bir adım attı. “Aden,” diye başladı.

“Zamanı geldi, bilmesi lazım,” dedi Riley.

Ah, hayır, dedi Elijah aniden. Ah, Aden. Çok üzgünüm. Cevabını duydum. Sana söyleyecek, ama hemen tepki verme. Tamam mı?

Aden kaskatı kesilmişti.

Victoria yutkundu. “Dimitri benim... nişanlım.”

Nişanlısı. Kelimenin ne anlama geldiğini hatırlayabilmesi için kısa bir an geçmesi gerekmişti. Hatırlayınca donakaldı. Aden demin kaskatı kesildiğini sanmıştı ama şimdi kasları kemiklerini o kadar sert sıkıyordu ki tüm vücudu titredi.

“Onu ben seçmedim,” diye açıkladı hemen Victoria. “Babam seçti. Onunla hiçbir alakam olsun istemiyorum. Ondan nefret ediyorum. Buna inanmalısın.”

“Ama onunla evleneceksin, değil mi?”

Victoria bakışlarını kaçırdı. Bir an geçti. Victoria kafasını bir kez salladı. “Bu konuda babamla tartışamam. Doğumumdan beri bunun planını yapıyor.”

“Peki ya ablaların?”

“İkisi de başkalarıyla evlenecek.”

Öfkeyle dolan Aden, Victoria’yı kolundan tuttu. “Neden bana söylemedin?” Victoria yavaşça kirpiklerini kaldırıp Aden’a baktı. Bakışları yakıcıydı. “Söyleseydim beni öpmezdin.”

“Onunla evlenmeyeceksin. Evlenmeyeceksin.”

“Babam bu evliliği Dimitri’nin güçlü ailesiyle ittifak kurabilmek için istiyor. Bundan kaçış yok. Kan ve ölüm olmadan olmaz. Ve acı. Tanrım, babamın yaşatabileceği acının sınırı yoktur. Sadece bana değil. Sana ve sevdiğin herkese. Çok üzgünüm, Aden. Çok üzgünüm.”

Aden bir ses duydu. Birisi yerdeki dallardan birine basıp kırmıştı. Riley’nin nefesini tutmasını, Mary Ann’i arkasına çekerken Mary Ann’in inlemesini duydu.

Riley elbiselerini yırtmış, ağaçlara doğru hırlıyordu. “Sinsi cadılar.” Riley sonunda çıplak kalmıştı, Mary Ann ise kızarmış yanaklarıyla ona bakıyordu. Riley’nin derisinden kürk fırlamış, kemikleri de şekil değiştirmişti. Sonunda kurda dönüşmüş, tüm dişlerini göstererek hırlıyordu.

“Cadılar mı?” dedi Victoria kızgın bir ifadeyle.

Aden duygularım bir kenara atıp arkadaşlarını takip ederken ağaçların arasından kadınlar çıkıp duruyor, etraflarını sarıyorlardı.

“Etrafımızı tam sarmadan çemberi kırmalıyız,” diye bağırdı Victoria. Bir anda Aden’in yanından kaybolmuştu. O kadar hızlı gidiyordu ki ancak silüeti görünüyordu. Kadınların durduğu yere ulaştığında bir tür görünmez duvara çarptı ve geriye doğru uçarak yere devrildi.

Aden ileri atılıp Victoria’nın önüne geçti. Eğilip çizmelerinden hançerlerini çıkarırken bütün gözler üzerindeydi. Gümüşü kollarına bastırarak gizliyor, kabzaları sıkıca tutuyordu.

Riley bu kadınlara cadı demişti. Onları süzdü. Sekiz kişiydiler, hepsi beyaz cübbe giyiyordu. Kapüşonlarının gölgesi yüzlerine düşüyordu. Yayıkları güç havayı kaplıyor, güneşte kar taneleri gibi parılıyordu.

“En sonunda sizi bulduk,” dedi aralarından biri, tekinsiz ve neredeyse hipnoz eden bir sesle. Kadın bir adım ileri çıktı. Omuzlarına dökülen uzun, san saçları vardı. “Çağrının kaynağını bulduk.”

Riley kadına hınıldadı.

Aden’in zihninde Caleb daha önce yapmadığı bir şey yapıyor, heyecanla konuşuyordu. *Galiba bu kadını tanıyorum.*

Aden neredeyse inleyecekti. Eve de Mary Ann’i ilk gördüğünde aynı şeyi söylemişti. Caleb’ın cadılarla bir ilişkisi mi vardı? Belki de Aden ölümlerin listesini inceleyip kafasında tam olarak kimlerin olduğunu bulmalıydı. Ama çok bunalmıştı, kafası da çok meşguldü. Bunu çözmeye karar verdi.

Tabii hayatta kalırsa.

“Onu tanımana imkân yok,” diye fısıldadı. “Yüzünü göremiyorsun bile.”

Ama onu hissedebiliyorum. Yüzünü göstermesini iste. Lütfen, Aden. Lütfen.

Bir anlık tereddütten sonra Aden konuştu: “Bana yüzünü göster.”

Ama karşılık alamadı ve Caleb sıkıntısını belli eden bir nefes verdi.

Riley bir kez daha hınıldadı.

“Bizi hanginiz çağırdı?” diye sordu başka bir kadın, kurdu hiç önemi yokmuş gibi yok sayarak.

Victoria ayağa kalkmış ve Aden’in yanında soluk soluğa ve kıyafetinden yapraklar düşerek duruyordu. “Bizi bırakacaksınız,” dedi, “yoksa babamın gazabını hissedersiniz.”

Vampir kelimesi havaya yükselmiş, ardından da korku ve öfkeyle kanşık sesler duyulmuştu.

Aden gerçeği açıklamak için çenesini kaldırıp ağzını açtı.

“Hayır, Aden,” diye yalvardı Mary Ann. “Yapma.”

Aden devam etti. “Sizi çağırın bendim. Diğerlerini bırakın.”

Ona bir daha sor.

“Şimdi lütfen yüzünü göster.”

“Yalan söylüyor,” diye bağırđı Victoria. “Onu dinlemeyin, aradığınız benim.”

Kurda yaptıkları gibi onu da yok saydılar.

“Neden?” diye sordu sarışın, Aden’a yoğunlaşmıştı. “Bizi neden çağırdın? Bize tuzak kurmaya cüret ettiysen...”

“Hayır,” diye araya girdi Aden. “Asla. Sizin gibi ben de doğama karşı gelemem. Böyle olmasını istemesem de sizi ben çağırdım. Bunu istemedim, bilerek yapmadım ama insan olmayan varlıklar bana çekildiklerini hissediyorlar.”

Kadınlar kendi aralarında konuştu, sözleri birbirine geçmişti, anlaşılmıyordu.

“Senin gibi birini duymuştuk,” dedi sarışın, diğerleri susmuştu.

Aden omzunu silkti. “Birkaç hafta öncesine kadar ne bir vampir ne de bir kurtadam görmüştüm. Ama bu onların gerçek olmadığı anlamına gelmez.”

Başka bir cadı daha öne çıktı, saçları uzun ve kıızıldı. “Eğer doğana karşı gelemiyorsan çekim gücünü nasıl böyle saklayabildin?”

Riley cadıya doğru hamle yaptı, dudaklarından salyalar akıyordu. Cadı irkildi ama geri çekilmedi.

“Bunu,” dedi Aden çenesini biraz daha kaldırarak, “size söylemeyeceğim. Diğerlerinin gitmesine izin verirsiniz, başka.”

Bu bilginin karşılığında yüzünü görmeyi iste, diye yalvardı Caleb. *Yüzünü görmem lazım.*

“Yapamam,” diye fısıldadı Aden ümitsizce. Şu an elindeki tek koz bilgiydi. Bunu erken oynamak hayatlarına mal olabilir, cadıların arkadaşlarına saldırmamasına sebep olabilirdi.

Cadılar bir kez daha kendi aralarında konuşmaya başladı. Ve bir kez daha Aden ne dediklerini anlayamadı. Bu sefer kelimeler yoğun ve kararlıydı.

Elijah da Aden’in zihninde inildeyip duruyordu. Muhtemelen konuşmanın nereye gittiğini sezmişti.

“Bir hafta içinde, yaşlılarımız geldiği zaman, seninle bir toplantı ayarlayacağız. O toplantıya katılacaksın, insan. Eğer gelmezsen bu çemberin içindekiler ölecek. Bundan şüphen olmasın.”

Cadılar hep birlikte kollarım açıp mırıldanmaya başladı. Riley ileri atıldı ve Victoria’nın da çarptığı görünmez duvara çarptı. Cadılardan yayılan güç yoğunlaşıyor, havaya kaldırdıkları ellerinin biraz üstünde toplanıyordu. Önce beyaz, sonra mavi, sonra da altın sarısı alevler belirdi. Hepsi birlikte alevleri çemberin içine indirdiler. Riley ve Victoria’ya birkaç alev vururken Mary Ann’e sadece bir tanesi denk geldi.

Üçü de acı içinde haykırıp dizlerinin üzerine çökmüş, zar zor nefes alarak kıvranıyordu. Riley insan şekline döndü, sonra tekrar kurda dönüştü, sonra bir kez daha insan oldu. Kemikleri yer değiştirip duruyor, kürkü bir dökülüp bir çıkıyordu. Ortaya çıkan manzara hem hayret verici hem de korkunçtu.

Sarışın umursamaz bir tavırla, “Görüşmek üzere,” dedi.

Cadılar arkalarını dönmeden geri çekilerek ağaçların arasında kaybolmuştu.

“Toplantının nerede olacağını nasıl bileceğim?” diye bağırdı Aden. Cevap gelmedi. Toplantıyı ve cadıları aklının bir köşesine iterek Victoria’nın yanına çömeldi.

“İyi misin?”

Acıyla yüzünü buruşturan Victoria, Aden’a bakıp gözlerini kırıştırdı. Aden da onun oturmasına yardım etti. “İyiyim, iyiyim.”

Riley çoktan kendine gelmiş, Mary Ann’i yerden kaldırıyordu. “Hadi,” dedi kıyafetlerini giyerken. “Sizi eve götürelim. Ormanla işimiz bitti. Anlaşıldı mı? Artık buraya girmek yok.”

“Aynen öyle.” Aden elini Victoria’nın beline dolayıp onu ayağa kaldırdı. “Size ne yaptılar?”

“Büyülediler.” Victoria ürpermişti. “Bizi ölümle büyülediler.”

Aden’in ciğerlerindeki nefes donmuş, damarlarına buz pompalanmıştı. Toplantıyı kaçırırsa arkadaşları ölecekti. Ve bu toplantının nerede yapılacağını bilmiyordu. Baskı yoktu. Sahiden. “Ölecek misiniz? Toplantıya katılsam bile mi?”

“Hayır,” diye cevap verdi Riley. “Sadece gitmezsen öleceğiz. Toplantıya katıldığında büyü kalkacak.”

Ne kadar da güzel bir gün oldu, diye düşündü Aden başına gireceği belli olan ağrıyı şakaklarını ovarak engellemeye çalışırken. Kız arkadaşı başka biriyle nişanlıydı, arkadaşlarının hayatlarının sorumluluğu sırtına yüklenmişti, Caleb onu bir grup cadı için bırakıp gidebilirdi. Caleb o anda bile Aden’in zihninde dört dönüyor, ona “boyun eğmesi gereken” inatçı sarışın cadı hakkında konuşup duruyordu.

Hep birlikte hızla ormanı geçtiler. Yanlarından geçtikleri tavşan ve sincaplar da kendi evlerine gitmek için acele ediyordu. Tehlikeyi sezmiş olmalıydılar.

Victoria’yı Dimitri’nin elinden almanın bir yolu var, dedi Elijah.

“Nasıl?”

“Ne nasıl?” diye sordu Victoria.

Babasını ikna edip senin, onun halkı için Dimitri’den daha önemli olduğuna inandırmalısm.

Kalp atışları hızlanmıştı. “Bunu yapabilir miyim?”

“Neyi... Ah.” Victoria belli belirsiz gülümsedi. “Benimle konuşmuyorsun, değil mi?”

Aden başını salladı. Bu kez zihnindeki insanlarla konuşurken yakalanması onu utandırmamıştı. Fazlasıyla heyecanlıydı.

Her şey mümkün, diye muğlak bir cevap verdi Elijah.

Bunun anlamı Elijah’nm böyle bir girişimin sonucunu kestiremediğiydi. Bunun anlamıysa Aden’in bu işe körlemesine girecek olduğu. Yani her şey mümkündü.

İyi ya da kötü.

YİRMİ DÖRT

O gece Riley, Mary Ann'le kaldı. Penceresi kapalı ve kilitli olsa da dışarıda nöbet tutan kurtların ulumalarını duyabiliyordu. Sabah olanlara rağmen konuşup güldüler, hatta yine öpüştüler. Mary Ann ancak sabah olup güneş doğunca ve kurtlar ulumayı kesince uykuya daldı.

Uyandığındaysa güneş hâlâ parılıyordu. Riley de hâlâ yanındaydı. Düşünceleri anında kurtlara kaydı, sanki zihni düşünmeye devam etmek için uyanmasını beklemişti. Kurtların varlığının iyi bir şey olup olmadığından emin değildi. Geçen gece Bay ve Bayan Applevwood'un "vahşi hayvanlarca" öldürüldüğü haberlerde yayınlanmıştı. Riley'nin kardeşleri, sevdiklerini korumak isteyen yerel halk tarafından avlanıp vurulabilirdi.

"Vlad onlara başlarının çaresine bakmayı öğretti," dedi Riley sanki Mary Ann'in aklını okuyarak. Belki de gerçekten okumuştı. Şu an Mary Ann'in aura'smın ne renk olduğunu söylemenin imkânı yoktu. "Hem her goblin öldürdüklerinde uluyarak bana haber verdüler."

Tamam. Mary Ann bunu bilmiyordu. "Kaç kere uludular ki?" Mary Ann sayamamıştı.

"Yirmi sekiz kez."

Vay canına. "Peki toplamda kaç tane goblin var?"

"Kurtlar gibi sürü olarak avlandıklarından söylemesi zor."

Mary Ann iyice Riley'nin yanma sokuldu, kalp atışlarını kulağında duyabiliyordu. "Belki de goblinler cadıları yer."

"Belki." Bunun olabileceğine pek inanmıyormuş gibiydi.

Böyle olunca Mary Ann cadıların ne kadar güçlü olduklarını ve o gücün iyi bir şey olup olmadığını merak etti. Cadılar ölse de büyüleri onlarla ölmeyebilirdi ve Aden da toplantılarına katılamazdı. Mary Ann, Riley ve Victoria da böylece ölürdü.

Bu düşünce onu rahatsız etmişti. Akıl almaz ve gerçek dışıydı. Lanetlenmiş gibi hissetmiyordu. Başının üstünde sallanan, her an tepesine inebilecek bir bıçak varmış gibi hissetmiyordu.

“Aden’in güçlerini durduruyorum, neden cadıların büyüünü durduramadım?”

“Ben de senin gücünü durduruyorum, hatırladın mı? Belki de onun gücünü aıtınyonımdur. Hâlâ bilmiyorum. Ne olursa olsun bence bunun anlamı birbirimize ait olmamız,” dedi Riley. Havayı yumuşatmaya çalıştığı belliydi.

“Düşünce tarzını seviyorum.” Çünkü onunla olmak istiyordu, hem de çok. “Eğer Aden cadıların toplantısına gitmezse gerçekten ölür müyüz?”

Riley onu şakağından öptü. “Meraklanma. Sana bir şey olmasına izin vermem.”

Riley’nin soruya cevap vermekten kaçınması aslında bir cevaptı. Evet, ölürlerdı. Mary Ann eliyle Riley’nin kalbinin üzerine bir çarpı çizdi. “Daha önce büyülenmiş miydin?”

“Evet.”

“Anlat bana. Lütfen.”

Riley önce cevap vermedi. Mary Ann, Riley’nin başına geleni anlatmayacağını düşündü. Tam bu sırada Riley iç geçirdi ve konuşmaya başladı. “Birkaç yıl önce bir cadıyla çıktım. İlişkiyi bitirmeye çalıştığımda kızdı ve beni lanetledi. Kardeşlerim de bundan paylarım aldı. Öleceğimiz güne kadar arkadaş bildiğimiz herkese inanılmaz güzel görünecektik.”

“Bu pek de lanete benzemiyor.”

“Bu daha başlangıç. Arkadaştan ötesi saydıklarımıza, çekici bulduklarımıza ve hoşlandıklarımıza ise sade, hatta çirkin görünecektik.”

“Bence sen çirkin değilsin.” Riley onun aklını başmdan alıyordu. Mary Ann Riley’nin de onu çekici bulduğunu biliyordu. Riley onu öpmüş, onu istediğini söylemişti. “Lanetin etkisi kalkmış olmalı.”

“Beni olduğum gibi görebiliyorsun çünkü ben öldüm ve lanet kalktı.”

“Sen öl... öldün mü? Nasıl? O zaman nasıl oluyor da yanımda olabiliyorsun?”

Riley ellerini Mary Ann’in göğüs kafesinde gezdirdi. “Victoria’ya ulaşmaya çalışırken bir peri yaşam gücümü emdi. Sizin modem tıbbiniz nasıl insanları ölümden döndürebiliyorsa bizimki de öyle. Geri getirildim. Ama öldüğüm için lanet kalktı. Hiçbir suçu olmayan kardeşlerim içinse durum devam ediyor.” Riley’nin sesinde suçluluk vardı. Çektikleri acıların sorumluluğunu hissettiği belliydi. “Keşke benim gibi ölüp geri gelebilseler. Ama sizin tıbbiniz gibi, bizimkinin de garantisi yok. Geri getirilememe ihtimalleri var. Böylece arzuladıkları bütün kadınlara çirkin görünür halde kaldılar.”

Ne kadar korkunç bir şeydi. Eğer Riley de ona çirkin görünse Mary Ann yine onunla olmak ister miydi? Evet, diye düşündü. Onu

kurt halindeyken bile sevmiştı. Gücünü ve çarpıcılığını sevmiştı. “Lanetten kurtulmalarının başka yolu yok mu?”

“Hayır. Lanetler bir kez ağızdan çıktı mı bir daha bozulmazlar. Laneti yapan cadı büe bunu yapamaz. Laneti oluşturan kelimelerin tek amacı, lanetin şartlarını yerine getirmek olur.”

Demek ki onlar için ümit yoktu. Beğendikleri tüm kızlar onlardan iğrenecekti. Ayrıca ona yapılmış olan büyü de bozulamaz demekti. “Zavallılar.” *Zavallı ben, zavallı biz.*

Riley içten bir kahkaha attı. “Böyle dediğini duymasınlar. Acınılmaktan hoşlanmazlar.”

Aynı Riley gibi, diye düşündü. Riley çok yetenekli ve güçlüydü, kimsenin, Mary Ann dâhil, onu farklı görmesini istemiyordu. Hatta korkularını o kadar iyi saklıyordu ki Mary Ann neredeyse hiçbir şeyden korkmadığına inanacaktı. Neredeyse. Ama cadılar onlara ilk yaklaştığında yüzündeki ifadeyi görmüştü. Mary Ann, Riley'nin kardeşlerinin uğradığı kötü talihin açışım çektiğini sezmişti.

“Günün birinde onlann da aşkı bulacaklarına eminim.”

“Umarım haklısındır.” Mary Ann’i bir kez daha öptü ve doğruldu. “Bugün için ne planladın?”

Hafta sonu gelmişti ve bunun tek anlamı vardı. “İşe gitmem lazım. Haftalardır uğramadım.”

Riley omzunun üzerinden ona sert bir bakış attı. “Bugün de gitmeyeceksin. Arayıp hasta olduğunu söyler misin lütfen?” diye ekledi sonra.

“Yapamam. Bu sefer olmaz.” Riley’yi daha iyi görebilmek için elini ensesinin altına koyup destek alarak doğruldu. “Kovulmak üzereyim zaten.”

“Kovulmak ölmekten iyidir. Kasabada kaç tane cadı ve peri olduğunu unuttun mu? Daha önceleri tehlikeliydi ama şimdi bu düpedüz intihar olur. Cadılar seni tanıyor. Evde kalmanı tercih ederim.”

Onu zorlayabilirdi ama bunun yerine rica ediyordu. “Tamam,” dedi Mary Ann iç çekerek.

Riley gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

“Sen ne yapacaksın peki?”

“Vlad’ın uyanışına hazırlanmalıyım,” dedi Riley ayağa kalkıp. “Daha doğrusu uyanış törenine. Birkaç saat sonra döner, seni balo için alınm.”

Mary Ann ayağa kalktı. “Gelmemi mi istiyorsun?”

“Elbette. Sen olmadan katılmam bile.”

Kendinden geçmişçesine iç geçirmişti ama bunu gerçekten yapmış mıydı yoksa zihninde mi yapmıştı bilmiyordu. Riley böyle şeyler söylediği zaman Mary Ann ona kalbini gümüş tepside sunmak istiyordu.

“Ama kostümüm yok ki.”

“Mary Ann.” Babası kapının dışından seslenmişti. Yolculuğundan beri annesinden ve yalanlarından bahsetmemişlerdi. Birbirlerine biraz soğuk davranıp karşılaşmaktan kaçındıkları bir tür rutine girmişlerdi.

“Gelip öğlen yemeğini ye. Kahvaltıyı zaten atladın.”

O kadar uzun zamandır yatakta mıydı? “Bir daldıka,” diye seslendi. Barışacaklardı, Mary Ann bunu biliyordu. AdenEve’in de söylediği gibi, babası iyi birisiydi. Mary Ann onu çoktan atfetmişti. Sadece geçmiş hakkında konuşmaya henüz hazır değildi. Annesini ikinci kez kaybetmesinin üzerinden çok az zaman geçmişti. Ama yakında, diye

düşündü. Yakında ona affedildiğini söyleyecekti. Mary Ann, babasının hayatta tutunacağı tek dalıydı. Ve babası onu seviyordu.

Riley ona sıkıca sanlıp fısıldadı: “Victoria sana bir hediye getirdi, yatağının altına bak.” Riley bunu söyledikten sonra onu bırakıp pencereye doğru gitti. Gözden kaybolduğundaysa Mary Ann yatağının altına baktı. Üzerinde kırmızı bir fiyonk olan orta boyda bir kutu gördü. Titreyen ellerle karton kutuyu halının üzerinde çekip çıkardı ve kapağını açtı. Kutunun içindekini gördüğünde gülmeden edemedi. Gecenin de gülerek biteceğim umut ediyordu.

Aden yatak odasındaki aynanın karşısında durmuş yansımasını inceliyordu. Victoria'nın hediyesini giymişti. Bir kostümdü.

Parıldayan zırhlı bir şövalye olmuştu. Zincir zırh ince ve hafifti, ona yük olmuyor, boynundan ayak bileğine kadar uzanıyordu. Sadece parçaların tam oturmadığı yerlerde boşluklar vardı. Dirsek, bilek, karın ve diz kısımlarında. Odaya giren Shannon'a, "Nasıl görünüyorum?" diye sordu.

"Harika, ama Dan senin partiye gi... gitmene izin vermez. Misafirlerimiz var. Bay Sicamore bu sabah aniden toparlanıp uzun bir tatile çıkmış. Ama yerine bakması için birini önermiş. Görünüşe bakılırsa Dan'in de gözü adamı tutmuş olacak ki hemen işi adama vermiş. Bayan Reeves bizim için akşam yemeği hazırlamış ki oturup birbirimizi ta... tanıyabilelim. Dan herkesi toplayıp ana binaya götürmemi istedi."

Harika.

Victoria seni kurtarır, dedi Elijah.

Aden rahatladı. Bu akşam cadıları veya Caleb'ı kaybetmeyi düşünmeyecekti. Bu akşam kendisini Victoria'nın babasına ispat edip onu aptal nişanlısından kurtarmayı sadece.

"Dan'e senden hastalık kaptığımı, beni yatağıma yatırdığımı söyle." "Yalan söylediğim anlaşılırsa..."

"Anlaşılmayacak. Söz veriyorum."

Shannon bunu kabul edip gitmeden önce sadece bir an için duraksadı. Aden diğer çocukların koridorda akşam yemeği hakkında konuştuklarını, uzaklaşan ayak seslerini ve dış kapının kapanış sesini duydu. Çarşaflarının altına birkaç yastık sıkıştırıp ışıkları kapadı. Victoria nerede kalmıştı? Gelmiş olması gerekirdi.

Birden camına birkaç taş çarptı. Aden'in kalp atışları hızlanmıştı, gidip camdan dışarı baktı. Victoria birkaç metre ötede, parıldayan ay ışığının altında duruyordu. Onu görünce nefesi kesilmişti. Saçındaki mavi meçler çoğalmıştı, yansı başının tepesinde toplanmış, geri kalanı kıvırcıklaşarak sırtına dökülüyordu. Göğsünden ve belinden

kavrayan ve bileklerinde bollaşan mavi kadifeden bir elbise giymişti. Sandaletlerinin arasından parlak pembe tırnakları görünüyordu.

Kurtanlmayı bekleyen bir prenses ve panldayan zırhıyla bir şövalye, diye düşündü Aden sıntarak.

Pencereden çıkıp zırh giymiş birinden beklenmeyecek çeviklikle Victoria'nın yanına indi. Genelde görüştükleri ilk anda öpüşürlerdi ama bu sefer durup ne yapacaklarını bilemeden birbirlerine baktılar. Dimitri meselesi açığa çıktığından beri birbirlerine eskisi kadar rahat davranamıyorlardı ve bu Aden'in hoşuna gitmiyordu. Sonunda Aden, "Çok güzelsin," dedi.

"Teşekkür ederim. Sen de yenilecek kadar hoş duruyorsun." Bir vampir için büyük iltifattı. "Susadın mı?"

Victoria dudaklarını yaladı. "Sana mı? Hep öyleyim."

"İç o zaman."

Victoria bakışlarını Aden'm boynuna indirdi. Kristal gözlerinde hasret vardı. Aden onu bu hafta defalarca beslemişti.

"Bu gece olmaz. Bu gece gücünü koruman gerek. Benim gücüme de ihtiyacın var." Yüzüğün olduğu elini kaldırdı.

Aden elini tuttu. "Kendini kesme. Senin acı çekmene dayanamıyorum."

Teklifini kabul et, Aden, dedi Elijah. Lütfen. Gücüne ihtiyacın olacağını sanıyorum.

"Aden..." diye başladı Victoria.

"Hayır," dedi Aden ikisine de. Bu gece hayatta kalmak için gücüne ihtiyaç duysa da Victoria'nın canının yanmasına izin vermeyecekti.

Victoria yavaşça Aden'm kolunu indirdi. Gözleri kısılmıştı. "Biliyorsun, seni zorlayabilirim."

“Ama yapmayacaksın,” dedi Aden güvenle.

Kısa bir süre geçti. Victoria keyifsizce iç çekti, kızgınlığı geçmişti. “Hayır, zorlamam. Kendi iyiliğin için olsa bile yapamam.”

“Her şey yolunda gidecek.” En azından böyle olmasını umuyordu. Aden uzanıp Victoria’nın saçını okşadı, ipeksi tutamları tenine değiyordu. “Göreceksin.”

“Ah, Aden,” dedi Victoria titrek bir nefesle. Başını Aden’in omzuna dayadı. “Çok korkuyorum. Senin için, bizim için.”

Aden ona verebileceği tek garantiyi verdi. “Asla seni istemekten vazgeçmeyeceğim. Beraber olmanın bir yolunu bulacağız.” Victoria ona inanmak istiyor, Aden da bunu biliyordu. Ama Victoria sessiz kaldı.

“Ters giden çok şey var, hem de her şey üst üste geldi. Önce cadılar. Şimdi de Dan’le konuşan peri.” Elinden tutup Aden’i ana binaya doğru götürdü. “Gel, göstereyim.”

Mutfağa yaklaşıp pencereden içeri baktılar. Neyse İd dışarı karanlık, içerisiyse iyi aydınlatılmıştı. Böylece görünmeden içeriye seyredebiliyorlardı. Dan içeride çocuklarla uzun boylu, kaslı, gümüşü beyaz saçlı bir adamı tanıstırıyordu. Adamın sırtı Aden’a dönüktü.

“Bu adam yeni eğitmen galiba.”

“Tahmin edeyim, eskisi birden toparlanıp gitti.”

“Evet. Nasıl anladın?”

“Periler böyle çalışır. O içerideyken Dan’ın partiye gitmene izin vermesini sağlayamam. Periyle ben birbirimize saldırırız, kendimizi tutamayız. Türlerimiz birbirinden o kadar çok nefret ediyor ki. Kesin yaralanırız.”

“Dan’dan ne istiyor dersin?”

“Muhtemelen senin enejini izleyip buraya gelmiştir. Ama çocuklardan hangisinin türünü çağırdığını ve bunun nedenini bilmiyor olabilir.”

“Tam bir karmaşa. Keşke...” Perinin arkasını dönmesiyle konuşması yarıda kesildi. Aden ve Victoria eğildi ama eğilmeden önce Aden adamın zümrüt yeşili gözlerini, meleklerin muhtemelen methiyeler düzduğu mükemmel yüzünü ve hafif sivri kulaklarını görebilmişti.

“Gidelim,” dedi Victoria.

“Onları periyle bırakamam. Bana söylediğini unutmadım. Perilerin güzelliği kötülüklerini örter.”

“Periler kötüdür. Ama vampirlere karşı. Sana daha önce söylediğim gibi, kendilerini insanların koruyucuları, vampirleri de yok edicileri olarak görürler. Bu yüzden bizden nefret ediyorlar.”

“Yani çocuklar güvende mi?”

“Şüphesiz. Periler güçlerinin çalındığını düşünmedikleri sürece insanlara bir şey yapmaz. Güce her şeyden çok değer verirler. Şeniyse anlamayacaklar, tehdit bileceklerdir. Ama diğerlerine bir şey olmaz.”

Yola çıktılar. Aden gerekirse Danle daha sonra ilgilenirdi. “Baban hakkında bilmem gereken bir şey var mı? Bozarsam ölümle cezalandırılacağım âdet veya ritüeller var mı?” Bıçaklanmak gibi mesela, Elijah’nın sanrısındaki gibi.

Victoria saçıyla oynadı. “Saygı görmeye alışmıştır, ona takdim edildiğinde reverans yapmayı unutma. Sana soru sormadan onunla konuşma ve gözlerine bakma. Bu ona meydan okuduğun anlamına gelir. Ve inan bana, ona meydan okumak istemezsin. Dünya üzerinde ondan daha acımasız bir canlı yoktur.”

Bu partiye niye katılıyordu ki? “Ya diğer vampirler, onlar ne yapacak?”

“Yanımdan ayrılma. Benim malım olarak görüleceksin ve kimse sana ilişmeyecek.”

İleride parlayan farlar konuşmalarını bitirdi.

Victoria hızlandı. “Riley ve Mary Ann.”

Aden’in kısa süre sonra bindiği araba Mary Ann’in babasının değildi. Siyah, şık ve sportif bir araçtı. Daha önce Aden’in hiç görmediği bir modeldi. Çalıntı mıydı? Aden ve Victoria oldukça dar olan arka koltuğa geçtiler. Aden arkaya geçerken Mary Ann’in kostümüne bir göz attı. Kırmızı ve beyaz damalı, uyluğunun yansına gelen bir elbisesi, uzun, kırmızı pelerini ve beyaz topuklu ayakkabılan vardı. Riley ise kostüm giymemişti.

“Kırmızı başlıklı laz ve büyük kötü kurt, galiba,” dedi gülerek. “İyiymiş.”

Gidecekleri yere giderken Aden’in içindeki hisler endişeye kaymıştı. Elijah’nın kıyamet tellallığı da pek iyi gelmiyordu. Bu akşam olacaklar birçok şeyin gidişatını değiştirecekti. Hayatı, Victoria’yla geçirdiği zaman... Ya her şeyi berbat ederse?

“Vampirler bizden içmeyi denerler mi?” diye sordu Mary Ann.

“Denemezler, hayır. Kendi yemekleri olacak zaten,” diye cevap verdi Riley.

Kan köleleri mi?

Çok geçmeden devasa bir evin önüne vardılar. Etrafta başka bina yoktu. Beş katlı, geniş, etrafa yayıldıkça yayılan, tuğlalarıyla aynı renkte olsun diye pencereleri siyaha boyanmış bir ev. Dövme demirden çit gıcırdayarak açıldı ve içeri girdiler. Araba içeri girerken iki kurt nöbete durmuştu.

“Vay canına, kasabanın sınırında yaşadığınızı, evinizin gizli olduğunu ve muhtemelen daha önce görmediğimi söylemiştin ama bu kadarını da tahmin etmemiştim.” Mary Ann burnunu cama dayadı.

Ay sanki evden uzak duruyor, ışığını başka yerlere düşürüp evi karanlıkta bırakıyordu.

Aden arabanın farları sayesinde etrafta hiç araba olmadığını ve kurtlar dışında kimsenin ortalıkta dolaşmadığını görebiliyordu. İlk gelen onlar mıydı?

“Buradan okula kadar koşuyor musun?” diye sordu Aden. “Çiftlikten buraya kadar koşarak mı gidip geliyorsun? Her gün.”

“Sayılır,” diye cevapladı Victoria. “Işınlanma becerilerimi geliştirmeye çalışıyorum. Galiba siz insanlar buna böyle diyorsunuz. Düşünce gücüyle bir yerden diğerine gitme becerisi. Bu konuda giderek daha iyi oluyorum.”

Dur bir dakika. Ne? Işınlanabiliyor muydu?

Victoria’ya bu konuda bir şeyler sormak için zaman yoktu. Araba durdu ve hepsi arabadan indi. Arabanın kapılan kapandığı an evin kapısı açıldı ve uzun bir figür dışarı çıktı. Aden, dışarı çıkan anında tanıdı ve suratını astı. Dimitri. Öfke Aden’i sarmıştı.

Victoria’nın önüne geçti. Dimitri’ye memnuniyetsizliğini gösteren tek şey olarak dişlerini göstermişti. Vampir giderek yaklaşıyordu. Victoria’nın eli Aden’inkine kaydı, elini sıktı ve Aden’in yanına geçti.

“Seni bekliyordum.” Dimitri, Victoria’yı öpmek için eğildi ama Victoria başını çevirdi. Dimitri’nin kızgın bakıştan Aden’a kaydı. “Gördüğüm kadanyla uyanmı dikkate almamışsın.”

“Babam onu da çağırdı, unuttun mu?”

Victoria da bunu istemişti. Aden bunun başka türlü olabileceğine inanmak istemiyordu. Victoria, Dimitri'yi değil, onu istemişti.

“Unutmadım. Bu yüzden bu geceki eğlencenin hoşuna gideceğini düşünmüştüm. Gel.” Dimitri elini salladı ve yürümeye başladı. Onların da peşinden geleceğini beklediği belliydi. Öyle de oldu. Merdivenlerden çıkıp eve girdiler. Aden bir süre sonra kendini hayallerinde bile göremeyeceği kadar zenginlikle dolu bir lobide buldu. Bayan Reeves'in inci kolyesinden yapılmış gibi duran parlak, beyaz bir bank, gümüş ve altından Çin işi duvar süslemeleri ve renkli vazolarla dolu camdan sandıklar.

Aden, Victoria'yla beraber olduğu için bakışları pek üzerine çekmiyordu. Mary Ann de onun kadar şaşkındı, etrafa hayranlıkla bakmıyordu.

Merdivenden çıkmadılar, bunun yerine terk edilmiş gibi duran evi dümdüz geçerek arka kapıya yöneldiler. Arka kapı daha Dimitri elini atmadan açılmıştı. Birden kanın metalik ve ağır kokusu havayı doldurdu. Aden'in kulaklarına konuşma sesleri geliyordu. Fakat ke

limeler o kadar sessizce söyleniyordu ki ona cırcır böceklerini hatırlatmışlardı.

Dimitri durdu, verandadan çıkmamıştı. Kan kırmızı güllerle kaplı ağaçlara titreyen ışıklar asılmıştı. Bahçenin ortasında geniş, gümüş bir çember vardı. Çember, zemin seviyesindeydi ama bir tür labirent oluşturacak şekilde kesilmişti. Üzerinde kimse durmuyordu.

İnsanlar kusursuz düzenlenmiş bahçeye dağılmışlardı. Kadınların çoğu siyah cübbe, erkeklerin çoğuysa siyah gömlek ve pantolon giyiyordu. İhtiraslı bir müzik çalıyor, bahçedekiler kadehlerden içiyordu. Etrafta yan çıplak dolaşan beyaz giysililerinse insan olduğu açıktı. Bir vampir onları çağırırsa gidip boyunlanm, kollannı, bacaklarını, *ne istenirse*, hemen sunuyorlardı. Gözleri buğulu, hareketleri istekliydi. Sanki ısınmayı ipe çekiyorlardı. Ah, evet. Kan köleleri.

“Mutlu çiftlerimizin dans etmesi için zaman olmadığı için özür dilerim,” dedi Dimitri, Aden’in dikkatini çekerek. “Yapacak çok iş var, anlarsınız ya.”

“Ablalarımda nerede?” diye sordu Victoria.

“Onları odalarına kapattırdım.”

Victoria dikleşti. “Bunu yapamazsın.”

“Yapabilirim ve yaptım.” Victoria’ya cevap verme fırsatı vermeden devam etti. “Aden, değil mi? Ordövrleri beğenecek misin bakalım.” Dimitri bahçenin iki yanındaki masaları gösterdi.

Aden ona gösterilen tarafa baktığında nefessiz kaldı. Masalardan birinde Ozzie yatıyordu. Kot pantolonu vardı ama üstü çıplaktı. Bağlanmış ve hareketsizdi, doğrudan ileri bakıyordu. Aden onun ölmüş olduğunu anladı. Diğer masada ise yine kot pantolonlu ve üstü çıplak olan Tucker duruyordu. Ama o, vampirin biri bileğinden kan emerken, hâlâ debeleniyordu. Ağzı kapatılmıştı ama yardım çığlıkları attığı belliydi. Vampir ise bu durumu umursamadan içmeye devam ediyordu.

Neler olduğunu farkına varan Mary Ann dehşete düşmüştü. “Ona ne yapıyorsunuz? Durun. Durun!” Mary Ann ileri atılacak gibi oldu ama Rüey onu bırakmadı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Aden da ileri atılacak oldu ama onu durduran Dimitri’ydi. “Yemeği masadan kaldırmak için, yerine bir şey koymalısınız. Bu hizmeti sen mi sunmak istersin, insan?”

“Bu ne cüret!” Victoria’nın dişleri ortaya çıkmışta, gözlerindense öfke okunuyordu. “Bunun hesabını vereceksin. Bunu ayarlayacağım. Babamın hiç hoşuna gitmeyecek.”

Dimitri aniden döndü, gözleri parlıyordu. “Hayır, benim küçük prensesim, bana bunun için teşekkür edeceksin. Sonuçta insan arkadaşının düşmanlarını cezalandırdım. Mutlu olmadın mı?”

Victoria çenesini kaldırdı. “Ya partiden sonra? Cesetleri ne yapacaksın? Polisi arayıp Aden’i mı suçlayacaksın? Onu tutuklayıp benden uzaklara mı götürecekler?”

“Bu da işin başka bir güzel yanı sadece.”

“Seni iğrenç...”

Kaşlarını çatan Dimitri yumruğunu avucuna vurdu. “Benimle böyle konuşamazsın. Ben senin koçanım ve...”

“Daha benim kocam değilsin,” diye bağırdı Victoria. Etraftakiler susup onlara bakmaya başlamışta. “Ve eğer benim istediğim olursa, asla kocam olamayacaksın.”

Victoria kimseyi çekecek gibi değildi. Aden’in durumu da farksızdı. “Ne yaptığının farkında değilsin, Dimitri,” dedi sakince. Julian onun ölüleri diriltme yeteneğini durduramıyordu, demek ki Ozzie

uzun süre ölü kalmayacaktı. Tam bu sırada Ozzie doğruldu, donuk gözlerini kırıyor, dilini iştahla oynatıyordu.

“Şükürler olsun, bu çocuk hâlâ yaşıyor,” diye bağırdı Mary Ann, rahatladığı belliydi. “Onu kurtarmamız lazım.”

“Çok geç,” dedi Aden, duygusuz bir sesle. Şu an hissetmeyi göze alamazdı. Şimdi olmazdı. Yapmak zorunda olduğu şey bunu gerektiriyordu. “O öldü. Öyle gözükme de öldü. Onu kurtarmamız imkânsız, Dimitri bunun böyle olması için gereken her şeyi yapmış.”

Aden hançerlerini çekip Dimitri’yi iterek yanından geçti ve kalabalığın içine girdi. Victoria, başı yukarıda, onun attığı her adımı takip ediyor, bu da Aden’a güç veriyordu. Bir insanla görülmekten utanabilirdi ama utanmıyordu. Nişanlısına bile çıkmıştı ki bu nişanlı birkaç adım peşlerinden geliyordu. Diğer vampirler Aden a uzanıyor, bir şekilde ona dokunup belki de enejisini hissetmek

istiyorlardı. Aden onları kenara iterek yoluna devam etti. Ozzie'ye yaklaştıkça Ozzie de onu tutan bağlardan kurtulmak için daha çok debelenmeye başladı. İnsan etine duyduğu açlık kabarıırken ağzından çıkan siyah salya ağzına sokuşturulmuş paçavrayı sarmış, dudaklarının kenarından akıyordu. Aden, Mary Ann'in onu izlediğini, çocuğu, bu masum insanı kurtarmasını beklediğini biliyordu ama bunu yapamazdı. Tek yapabileceği şey hançerini saplamaktı.

Kafası kopan Ozzie'nin bedeni bir an kasıldı, sonra hareketsizleşti.

Mary Ann dehşete kapılmıştı.

Etraftaki vampirlerse sadece güldü.

Victoria ne düşünmüştü?

"Dediğim gibi, babam bunun için seni cezalandıracak," dedi Victoria Dimitri'ye sessiz bir öfkeyle. En azından Aden'dan kaçmıyordu.

Dimitri sırıttı. "Bundan o kadar emin olmazdım. Bugün pek çok şeyin değiştiğini göreceksin, Prenses."

Dimitri'nin keyifli hali Victoria'yı duraksatmış, güvenini biraz kırmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Görürsün."

Aden, Ozzie'yi sevmiyor olabilirdi ama sonu böyle olsun istemezdi. Kimsenin sonu böyle olsun istemezdi, Tucker'ın bile. Tucker'm hainliğine rağmen Mary Ann'in de aynısını düşündüğünü seziyordu. Ama bu gece başladığı gibi devam ederse tam da bu olacaktı.

"Öncelikle," dedi Dimitri, Aden'in yanma geçerek. Aden onun sıcaklığını hissetmişti ama üzerinde Victoria'nın yarattığı etkiyi yaratmadı. "İnsanla ilgilenmemiz gerekiyor. Onu uyarmıştım.

Yemeği serbest bırakırsan yerine sen geçersin. Nöbetçiler, Prenses'i götürün ki misafirlerimizle ilgilenebileyim," dedi Dimitri. Gözleri kısılmış, tavn ciddileşmişti.

Birkaç erkek vampir ne çıktı ama Aden kan damlayan hançerlerini kaldırıp Dimitri'nin boğazına dayayınca durdular. Aden, Dimitri'ye bu şekilde, boğazına saldırarak zarar veremeyeceğini biliyordu. Ama tek ve ufak bir hamleyle onu zayıf yerinden, gözünden vurabilirdi.

"Victoria'ya dokunursanız bu vampir elimde ölür."

"Benim de dişimde," diye ekledi Riley. Mary Ann arkasında olduğu halde ne çıkmış, Victoria'nın yanma gelene kadar durmamıştı. "Prenses'i korumak benim görevim ve ona zarar gelmesine izin vermeyeceğim. Nişanlısı bile ona dokunamaz."

Kardeşlerini, iftlikteki arkadaşlarım ve Mary Ann'in babasını korumaları için geride bıraktı, dedi Elijah. Artık tek başına. Bu da hep başına gelmesinden korktuğum son, dostum. Kaamayacağın kötülük. Karşındaki canavarla tek başına savaşmak zorunda kalacaksın.

Bugün lmemelisin, dedi Caleb. Caddarın toplantıma gitmelisin.

"lmeyeceğim. Böyle değil." En azından bu kadarını biliyordu. O  yara izini hâlâ almamıştı. Bu da yakın zamanda ölmeyeceği anlamına geliyordu.

"Bu güvenin boşa, insan," diye cevap verdi Dimitri kızgınlıkla.

Bunu söylemekten nefret ediyorum ama, galiba ayvayı yedik dostlar, dedi Julian. lmeyebiliriz belki, fakat muhtemelen ölmüş olmayı dileyeceğiz.

En azından aynı fikirdeydiler.

Eve olsa başarılı olacağını söyler, ona cesaret verirdi. Aniden bunu düşünen Aden haykırmak istemişti. Neyse ki nöbetçiler hareket etmemişti. Diğer vampirler de olayı merakla izliyor, hatta

gölümsüyordu. Muhtemelen bunu eğlencenin bir parçası sanmışlardı.

“Babam...” diye söz başladı Victoria ama Dimitri’nin kahkahası onu durdurdu.

“Ah, sana söylememiş miydim?” Kollarım açıp arkasım döndü. “Bu unutkanlığımı telafi edeyim. Bayanlar ve baylar, lütfen dikkatinizi bana verir misiniz?” Tüm gözler ona dönmüştü. “Dostlarım, bu olağanüstü toplantıya hoş geldiniz. Eminim hepiniz şeref konuğunun nerede olduğunu merak ediyorsunuzdur. Heyhat, bu muhteşem galaya kasvet katmak istemezdim ama vermem gereken acı haberler var. Vlad’m erken uyanışından beri ne kadar zayıf olduğunu biliyorsunuz.”

Hayır, diye düşündü Aden, haberin ne olacağını sezerek. Hayır, hayır, hayır.

Victoria ise ürpermişti

“Zayıf haliyle bile inanılmaz bir asker olduğunu biliyorsunuz. Çoğunuzdan daha güçlüydü. Ama benden daha güçlü değildi.” Cümlesini tamamlarken Victoria’yı karanlık bir bakışla yerine çivilemişti.

Kadife elbisesi içinde kılığına girdiği kayıp prenses gibi duruyordu.

“Ne demek istiyorsun?”

“Diyorum ki, senin şu pis insanının yaşamasına izin verme karar yanlış. Diyorum ki, seni daha sıkı kontrol altında tutmalıydı. Kendi kızını kontrol edemeyen, vampir ırkının tamamını nasıl kontrol etsin? Diyorum ki... o öldü. Onu bu sabah ben öldürdüm.” Ses tonundan tatminkârlık seziliyordu. Birden ortalığa uğultu ve yakanşlar hâkim oldu. Tüm bu seslerin arasında Victoria’nın sesi duyuldu.

“Hayır. Hayır!”

Evet, diye düşündü Aden, ve ona ben yardım ettim. Vlad'ı ben uyandırdım. Onu zayıf düşürdüm. Bunu fark ettiğinde Victoria ondan nefret edecek miydi?

“Metin ol, Prenses. O bir kraldı ve bir kral gibi savaştı. Beni neredeyse yeniyordu. Ama sonunda ben galip geldim.” Dimitri her zamankinden daha kendini beğenmiş bir tarzla konuşuyordu. “Ve onu yenen kişi olarak tüm varlığına el koyuyorum. Halkına. Kızına. Zaten hep benim gelinim olması gereken kızına. Kral benim. Artık size ben hükmediyorum. Yeni bir çağ başladı!”

Victoria başını şiddetle salladı.

“İspatlayayım mı?” Dimitri ellerini çırpı ve iki vampir evin yanından çıkıp geldi. Mücevherlerle kaplı bir kanepe taşıyorlardı. Kanepede ise kanlı, tanınmayacak hale gelmiş bir ceset vardı. Sol elinde Victoria'nınkine benzer üç yüzük, saçsız başındaysa bir taç vardı.

“Hayır,” diyebilirdi Victoria. “Baba.”

Kızgınlık dolu birkaç çığlık yükselmişti ama sayılarının azlığı Aden'i şaşırtmıştı. Vampirlerin çoğu el çırpıp kutlama yapıyordu.

“Babana hep değer vermişimdir,” dedi Dimitri. “Ama her iyi savaşçı gibi güce daha çok değer veriyorum. Fırsatı yakaladım ve kullandım. Vlad'ın beni anlayacağını düşünüyorum. Sen de günün birinde şu pis insanı unuttuğunda bana teşekkür edeceksin. Seni güçlü birisinin idare etmesi lazım, Victoria. Vlad sana o gücü sunmuyordu.”

“Seni... Seni...” Victoria'nın sıkıldığı dişlerinin arasından başka kelime çıkmıyor gibiydi. Kızgındı ama şoktaydı da. Kederin gelip onu yıkacağı an ne kadar yakındaydı?

“Hepsini götürün, çocuk hariç,” dedi Dimitri ve nöbetçiler ileri fırladı. Aden tepki veremedi Victoria yanından alınmıştı bile. Riley, Mary Ann ve itiraz eden herkes yakalanmıştı. Askerlerin sayısı çok fazlaydı, arkadaşlarının yapabilecekleri bir şey yoktu.

Aden buna rağmen saldırdı. Hepsi tüm güçleriyle savaşıyordu. Savaştlar, çok iyi savaştlar, hatta bir an kazanacak gibi oldular. Ama kimse kaçamadı. Riley’nin kurda dönüşmesi bile işe yaramamıştı. Diş ve pençeleri sert vampir derisini kesip geçemiyordu.

Aden’in hançerleri de işe yaramıyordu. Ama umursamadı. Kararlılık kanında yanan bir ateşti, sıcaktı ve gerçektir. Bu gece mağlubiyetle bitmeyecekti. Ne kendisi ne de arkadaşları için. Buna izin vermeyecekti.

Dimitri’ye döndüğünde nefes nefeseydi. “Bunu bitirelim. Sen ve ben. Şimdi ve burada. Kazanan her şeyi alır.”

Victoria itiraz ederken Dimitri yavaşça sınttı. Aden, Victoria’nın elinde olsa yanma geleceğinden emindi.

“Bunu söylemeni umuyordum, insan.”

Aden gözünü kırpamadan vampir üzerine atılmıştı. Masaya doğru uçarlarken birbirlerine girmişlerdi. Masaya çarptıklarında Ozzie’nin cesedi büyük bir gürültüyle yere düştü. Aden hançerlerinden birini kaybetmişti. Yuvarlandılar, vampir üstte kalmış ve Aden’in boğazına saldırmıştı. Neyse ki Aden’in zırhı işe yaramış, ustura gibi keskin dişleri boğazından uzak tutmuştu.

Kollan serbest kalan Aden hançerini Dimitri’nin gözüne soktu. Dimitri bunu beklemiyordu, o yüzden kendini buna karşı savunmayı da düşünmemişti. Lanetli bir çığlık attı, yarasından kan fışkırıyordu. Aden sindi, çığlık yüzünden onun da muhtemelen kulaklarından kan geliyordu. Dimitri’nin kam Aden’in ağzına

girince Aden hemen tükürdü. Ama kanın birazı çoktan boğazından aşağıya inmişti. Yakıyordu. Çok yakıyordu.

Dimitri körlemesine saldırıp Aden'm yüzünü pençeledi. Deri ve doku yırtılmıştı. Yarasından kan dökülen Aden uludu. Etrafındaki vampirler hep birlikte derin derin nefes ahıyor, hem Aden'm hem de Dimitri'nin kanının tadım almaya çalışıyordu.

Aden'm yuttuğu kan eser miktarda da olsa etkisini gösteriyor olmalıydı çünkü yaralan acımamaya başlamıştı. Ama ayağa kalkıp tekrar saldırıya geçmeden Dimitri tekrar üste çıkmıştı. Hançer de uzanamayacağı kadar uzaktaydı. Dimitri onu habire ısıyor, zırhının zayıf yerlerini bulmaya çalışıyordu. Aden bacaklarını Dimitri'yle arasına soktu ve onu itti. Zayıflayan Dimitri geriye doğru uçu.

Aden ayağa kalkıp atıldı. Onun geldiğini sezen Dimitri pençelerini savurdu. Zırhı geçen bu darbe kas ve kemiklere ulaşmışta. Aden taslayarak yere düştü. Yerdeyken düşürdüğü hançere denk geldi. Hemen ayağa kalkıp sola doğru kayarak Dimitri'nin hamlesinden kaçta ve hançeri onun kulağından içeri soktu. Bu seferki çılgılığı neredeyse Aden'm kafasını patlatacakta.

Vampir dengesizce saldırıyordu, Aden'm elinde deri bırakmamışta. Bir türlü durmuyordu. Aden onu durdurmalıydı. Hem de hemen. Bir vampiri nasıl öldürebilirdi? Victoria ona kalbe kazık çakmanın işe yaramayacağını söylemişti çünkü kazıkla vampirin derisini delmek olanaksızdı. Sadece *je la nüne... Je la nüne!*

"Victoria!"

Victoria, Aden'in ne istediğini biliyordu. Bir anda kolunu kurtarıp yüzüğünü Aden'a attı. Yüzüğün içindeki sıvı azalmıştı. Ama Aden hançeri Dimitri'den çekip çıkarabilmişti.

Aden, "Hepsi bu kadar mı?" diye dalga geçti Dimitri'yle. "Ben de seni güçlü sanmıştım. Seni..."

Dimitri, tam da Aden'in istediği gibi, elinin tersiyle Aden'a vurdu. Aden uçup yere düştü. Bu darbenin sert olacağını beklemişt ama yine de can yanmşt ve neredeyse çenesi çıkacaktı. Aden ayağa kalkmad, bekledi. Yzkteki sıvının hançere damlaması için uzun süre geçmesi gerekmedi. fkeden ıldırmş vampir üzerine atladı. Aden sadece hançerini kaldrd ve Dimitri'nin vücut ağırlığıyla ivmesinin işi bitirmesini bekledi.

Vampirin derisi anında erimiş, gümüş hançer de kalbine girmişt.

Dimitri'nin çığlıkları o kadar ac dolu ve o kadar ac vericiydi ki Aden ruhunun derinliklerine kadar irkilmşt. Sonra çığlıklar durdu ve Dimitri ırpınmayı kesti.

Vampirlerin korku dolu bakışları arasında Aden vampirin kafasını hayata dönmeden önce kesti ve geriye doğru düştü. Nefesi kesilmiş, terlemişt ve kanıyordu. Kalabalığın korku dolu sesleri önce yakarışlara, sonra da öfke ve olanlara inanamadıklann gösteren fısıltılara dönüştü. Sonunda sadece şoka girmişliğin sessizliği kaldı.

“Aden,” diye haykırdı Victoria kurtulmaya çalışırken.

Nbetilere bakmaya bile gücü olmayan Aden, “Bırakn onu,” dedi. Baksa da bir şey fark etmezdi, o kadar sersemlemişt ki her geçen saniye görüş kabiliyetini biraz daha kaybediyordu.

Bir saniye sonra şaşırma sırası Aden'a gelmişt. Nöbetçiler itiraz etmeksizin onu dinlemişt. Victoria koşarak yanma geldi, yüzü, yüzünün hemen üzerindeydi. Hâlâ slak olan trnaklarından biriyle kendi bileğine bir çizik atp Aden'in ağzına tuttu. Aden bu sefer teklifini geri çevirmeyi düşünmedi bile. Victoria'nın iyileştirici kan olmadan biterdi, savunmasız kalp arkadaşlarım da savunmasız bırakrd.

Victoria'nın kam Dimitri'ninkine karıştığı için her zamankinden yakıcıyd. Aden'i yakt, bitirdi, öldürdü ve küllerinden yeniden, yeni ve güçlü olarak doğdu. Birkaç saat sonra dünyayı Victoria'nın

gözlerinden görecekti. Dimitri'nin kanı ne etki yapacaktı peki? Vampir artık öldüğüne göre muhtemelen görecek bir şey olmayacaktı.

Artık bekleyip öğrenmesi gerekecekti. Şimdi düşünmesi gereken daha önemli şeyler vardı.

"Baban için üzgünüm," dedi Aden. Victoria'ya uzanıp yumuşak yanağını okşamıştı. Sersemliği geçiyordu ve artık onun normalden daha da solgun olduğunu görebiliyordu.

"Teşekkür ederim." Victoria titriyordu ama dövüşten önceki kadar değil.

"Ama aklım şendeydi. Dimitri savaşçı bir vampir... vampirdi. Ve sen, değüsin. İyi olmana çok seviniyorum. Seni kaybettiğimi sanmıştım."

Victoria'nın arkasındaki bir hareketlilik Aden'in gözüne takıldı. Vampirler Aden'a doğru eğiliyordu. Aden kaşlarını çatıp fısıldadı. "Victoria, ne yapıyor bunlar?"

Victoria arkasına baktı ve yüzünü ekşitti. "Babam öldüğünde Dimitri sahiden kral olmuştu. Sen de onu öldürdün, demek ki..."

"Mümkün değil." Gücünü toparlayan Aden doğruldu. "Mümkün değil!"

"Mümkün, Majesteleri." Riley de diğerleri gibi diz çöküp selam verdi. Sadece Mary Ann ayaktaydı. Elleri belinde, vampirleri tiksinererek izliyordu. "Artık sana hizmet etmek için yaşıyoruz."

Ne saçma bir durumdu. "Riley, ayağa kalk ve böyle davranmayı kes. Gidip Tucker'ı serbest bırak."

"Tabii, Majesteleri," dedi Riley ve koşarak aldığı emri yerine getirmeye gitti. Bu çok tuhaftı. Riley, Tucker'dan nefret etmesine rağmen emre uyuyordu. Aden'in memnun olması gerekirdi. Başka kim olsa memnun olurdu. Buna rağmen kendini bağırırken buldu.

“Durun, böyle yapmayı bırakın!” Arkadaşlarının ona farklı davranmasını istemiyor, bu insanların kaderlerini kontrol etmeyiye hiç istemiyordu. Tanımadığı insanlardı bunlar, hakkında çok az şey bildiği bir ırktı.

“Aden,” dedi Victoria.

Aden dikkatini tekrar ona yönetti ve yüzünü ellerinin arasma aldı. “Dürüstçe cevap ver, iyi misin? Seni kaybedeceğim anlamına gelse bile babanın ölmesini istemezdim.”

“İstemeyeceğini biliyorum,” dedi Victoria yumuşak bir tavırla. “Babamla yalan değildik ama ona saygı duyuyordum ve yasını da tutacağım. Ama hayatım boyunca ölüm üstüne ölüm gördüm. Birçok sevdiğimi kaybettim. Üzüntümün geçeceğini biliyorum.” Şakağına düşen saçım eliyle düzeltti. “Yokluğunda yaşayamayacağım tek kişi sensin. Ve sen artık annemi hapsedildiği yerden kurtarıp buraya getirebilirsin.” Her yeni kelimeyle daha çok gülümsüyordu.

Yokluğunda yaşayamayacağım tek kişi sensin. İşte bu lafa sevinilirdi. Annesini ise elbette kurtaracaktı. Kesinlikle kral değildi, ama bir anneye kızım birleştirmek için ne gerekiyorsa yapacaktı. Galiba bu artık Aden’in hobisi olmuştu.

Ayağı kalktı, Victoria’yı da kaldırmıştı. Sonra cam yandı ve yarasım tuttu. Demek ki bütün yaralan henüz geçmemişti.

“Neyin var?” diye sordu endişelenen Victoria.

“Yara almışım, farkında değildim.”

Daha da endişelenen Victoria, Aden’in zırhını çıkardı. Bu arada vampirler hâlâ diz çökmüş duruyordu. Onun kalkmalanna izin vermesini mi bekliyorlardı? Aden emir verecek değildi, onu dinleyeceklerine inanmıyordu. O kral filan değildi İd. Vampirler hakkında daha çok şey öğrenene kadar/önlardan uzak duracaktı, ayrıca Victoria’ya

nasıl davranacaklarına göre hareket edecekti. Ne de olsa Dimitri'nin katilini baloya getiren Victoria'ydı.

Zırhı çıkartan Victoria altındaki yarayı görünce Aden'a baktı. "Ah, Aden, çok üzgünüm."

"Ne oldu?" Ne göreceğini kestiremeden yarasına baktı. Sağ yanında üç derin yara açılmıştı. Derin, kırmızı ve çiğ.

Gözleri fal taşı gibi hçılan Victoria ağzını eliyle kapadı. "Sıvı, Dimitri'nin de tırnaklarına bulaşmış olmalı."

"Sıvı insanlara nasıl etki ediyor?"

Victoria yutkundu. "Aden, bunun izi kalacak."

Bu kadar mıydı? Aden sıırttı. "Bu hiç sorun değil, gerçekten. Benim bir sürü yara izim var." Cümlesinin sonunu fısıldayarak getirmişti. Durumu şimdi kavramıştı.

Sağ yanında üç yara izi. Tıpkı Elijah'nm ona kendi ölümünü gösterdiği sanrıda olduğu gibi.

"Ah, Aden!" Victoria ona sımsıkı sarıldı. Victoria'nın yüzünü göremiyordu ama ağladığını büiyordu. Sıcak gözyaşları omuzlarına iniyordu.

Artık ölümü çok daha yakındı.

"Ne kadar zamanım kaldı?" diye sordu.

Keşke bilsem, dedi Elijah.

Bir yıldı belki. Belki de birkaç ay. Ama neticede yakın zamanda ölecekti. Aden yutkundu.

"Bir şey olmayacak," dedi Victoria'ya ve buna inanmayı diledi. Ama o an için bunu gerçek yapmak için ne gerekirse yapacaktı. "Ben ölmeden önce yapacak çok işimiz var. Çiftlikten atacağımız bir peri

var. Belki Shannon'ın yardımı dokunur. Cadıların toplantısına gitmem lazım. İnsan etine meraklı yaratıklardan kurtarmamız gereken bir kasaba var. Serbest bırakmamız gereken ruhlar var."

Vampir prenses yavaşça gülümsedi. "Haklısın. Sorun olmayacak. Bugünden önce inanmazdım ama artık her şeyin olabileceğine inanıyorum.

Mary Ann ve Riley yanlarına geldiğinde ayağa kalktılar. Tucker, Riley'nin kaslı kollarından birinde duruyordu.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim. Canım çok yanmıştı, teşekkür ederim," diye geveliyordu Tucker. "Canım yandı, yandı, teşekkür ederim."

"Tekrar yakaladığın yaşama şansını iyi değerlendir," dedi Mary Ann. Riley boştaki kolunu onun beline sarmıştı. "Kendine çekidüzen verme vaktin geldi. Baba olacaksın."

Bu nasihati dinleyip dinlemeyeceğini ancak zaman gösterecek, diye düşündü Aden. *Hepsine* ne olacağını zaman gösterecekti. Artık Aden vampirlerin kralı olduğuna göre hayatının nasıl değişeceğini de zaman gösterecekti. Gerçi krallık yapmayı pek düşünmüyordu.

Bakışları arkadaşlarına kaydı ve ani bir mutluluk ve saygıyla onları selamladı.

Bu yolculuğa bir mezarlıkta, zihnindeki sesler hariç tek başına başlamıştı. Şimdiki yolculuğuna ise yanında arkadaşlarıyla başlıyordu. Bir erkek daha başka ne isteyebilirdi ki?

CROSSROADS LİSESİ'NE YENİ GELEN ÇOCUKTA FARKLI BİR ŞEYLER VAR...

**Çoğu on altı yaşındaki gencin arkadaşı vardır.
Aden Stone'un ise zihninde yaşayan dört ruh var.**

**Biri zamanda yolculuk yapabiliyor.
Biri ölüleri diriltiyor.
Biri diğer insanları kontrol edebiliyor.
Biri de geleceği görüyor.**

*Herkes deli olduğunu düşündüğü için Aden tüm hayatını akıl
hastaneleriyle
ıslahevlerinde geçirmiştir. Fakat her şey kısa süre içinde değişecektir. Aden
aylardır güzel ve gizemli bir kıza dair hayaller görmektedir. Bu kız onu ya
kurtaracak ya da mahvedecektir.*

**Birlikte entrika ve tehlike dolu bir dünyaya adım atarlar...
ama herkes hayatta kalacak kadar şanslı olmayacaktır.**

"Okumaya başladım ve bir türlü bırakamadım. İnanılmaz!"
Kristin Cast, Gece Evi serisinin yazarı

"Okurlar daha fazlasını isteyecek."
Kirkus Reviews